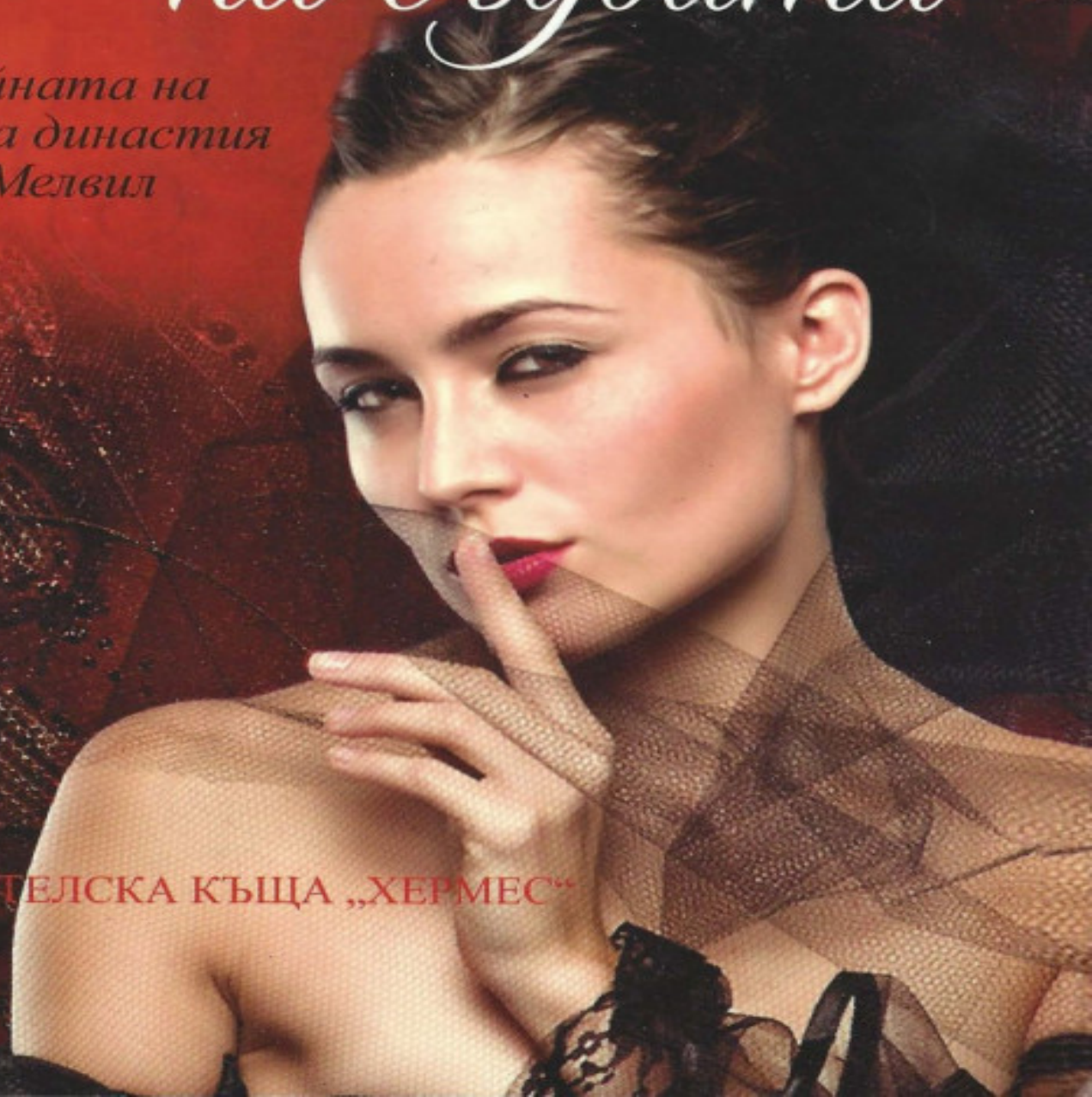

ТАРА ХАЙЛАНД

Дъщери
на съдбата

*Войната на
модна династия
Мелвил*

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ТАРА ХАЙЛАНД ДЪЩЕРИ НА СЪДБАТА

Превод: Нина Стоянова Русева

chitanka.info

Войната на модна династия Мелвив

Красивата Кейти се влюбва в собственика на престижната модна къща „Мелвил“. Уилям е чаровен, богат, властен и... щастливо женен. След вълшебна вечеря в „Риц“ двамата се отдават на страстта си, но блаженството им не трае дълго. Уилям се връща при съпругата си, а Кейти запазва спомена за бурната им любов, плод на която е дъщеря им Кейтлин.

Шестнадесет години по-късно, след смъртта на майка си, Кейтлин се установява в имението на семейство Мелвил. Там я очакват изисканата и сдържана съпруга на баща ѝ и двете враждебно настроени законни дъщери на Уилям — Елизабет и Амбър.

Трите момичета са наследнички на „Мелвил“.

Елизабет е умна и амбициозна.

Надарената с ангелска красота Амбър прави кариера на модел.

Кейтлин завършва престижна дизайнерска школа в Париж.

Елизабет, Кейтлин и Амбър преследват мечтите си, които ги отвеждат в коренно различни посоки. Но когато „Мелвил“ е заплашена от разорение и баща им се нуждае от тях, те загърбват различията си. Защото колкото и далеч да стигнеш, не можеш да скъсаш връзките със семейството си.

Любов, мода, интриги... просто идеална!

Сън

Тара Хайланд е родена в Съри през 1976 година. Тя следва история в „Гонвил енд Кийз Колидж“ в „Кеймбридж“ и след като работи няколко години в Лондонското Сити, се отдава изцяло на писателска дейност. В момента живее в Лондон със съпруга си Том. „Дъщери на съдбата“ е първият ѝ роман.

На Том.

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа искрени благодарности на:

Моя агент Дарли Андерсън, заради неизменните му ентусиазъм, търпение и съвети — без него никога нямаше да успея да стигна дотук. Както и на всички останали от агенцията му, най-вече на Мади Бъстън, която прочете ръкописа ми в неговия първоначален — и най-дълъг — вариант и чиито отзиви и препоръки подобриха изключително много следващата чернова.

На редакторите ми от издателство „Саймън и Шустър“ — Сюзан Бабоно и Либи Върнън в Лондон, и Сара Дюранд в Ню Йорк. Беше удоволствие да работя и с трите, а спонтанните им идеи и коментари със сигурност спомогнаха за превръщането на романа в едно значително по-добро четиво. Също и на стиловия ми редактор Джоан Дайч, която откри твърде много дразнещи повторения и несъответствия и изглади френския ми.

И накрая, но не на последно място — на съпруга ми Том за това, че вярваше в мен от самото начало и че ми оказва финансова и емоционална подкрепа по време на целия процес. Надявам се двамата да се радваме на дълъг и щастлив съвместен живот.

ПРОЛОГ

Лондон, декември 1974 г.

Младата жена вървеше забързано по улицата. Мина отново през „Ийтън Скуеър“ — за четвърти път през последния час. Знаеше, че е за четвърти, защото ги броеше, но я измъчваше подозрението, че полицаят на ъгъла също следи действията ѝ. Тя вдигна глава, за да си придаде вид, че уж живее тук — сред елегантните редици от къщи с хоросанова мазилка, които бяха характерни за „Белгрейвия“^[1]. Но не вярваше, че ще заблуди някого. Евтино палто и овехтелите ръкавици красноречиво говореха, че Кейти О’Дуайър няма работа на подобно място.

Щом стигна средата на улицата, тя забави крачка и спря пред една от грамадните къщи в джорджиански стил. Сградата беше шестетажна и боядисана в чисто бяло — като всички останали. Ограда от ковано желязо делеше спретнатия преден двор от тротоара. Петте мраморни стъпала свършваха пред забележителна черна врата със солидно месингово чукало, което прислужницата задължително излъскваше всяка сряда. Кейти беше добре запозната с установения ред в къщата, макар че никога не бе живяла там — а и в интерес на истината никога не я бяха канили официално на гости.

Веднага разбра, че той все още не се е прибрал. Единствената светлина идваше от сутерена, където бяха помещението на обслужващия персонал и през мрежестите завеси се виждаше примигването на телевизионен екран. На горния етаж, където живееше той, беше тъмно. Прииска ѝ се да почука и попита дали може да почака на топло, но знаеше, че присъствието ѝ ще породви въпроси, а не можеше да рискува да му причини неприятности. Вместо това, тя пресече улицата до скамейката отсреща. Дървената седалка беше студена и твърда, но оттам къщата се виждаше ясно и мястото бе подходящо за чакане.

Започна да ръми. Кейти неволно се усмихна. В нощта на пристигането ѝ в Англия преди малко повече от година също бе

валяло. Спомни си как слезе от ферибота на пристанището в Холихед с разбунтуван от пътуването стомах и почувства първите дъждовни капки върху кожата си. Тогава се бе насладила на пречистващия дъжд, надявайки се той да отмие спомените от живота ѝ в Ирландия и да разкрие пътя към бъдещето.

Животът ѝ у дома не бе лош, но беше скучен. Израсна в малко село в графство Мейо, в консервативната западна част на страната, и беше единственото дете на родителите си, които я отглеждаха като цвете в саксия. Бяха правили опити да имат дете в продължение на петнайсет години и когато почти бяха изгубили надежда, че това някога ще се случи, се бе появила малката Кейти — малко след четирийсетия рожден ден на майка ѝ. Те я приеха за чудо и се отнасяха с нея така, сякаш всеки момент ще се счупи. Когато навърши осемнайсет, Кейти копнееше за свобода и силни усещания с цялото си сърце. Искаше ѝ се да отиде в Лондон, да види „Карнаби стрийт“^[2] и „Кингс Роуд“^[3]. Не беше лесно да го каже на родителите си. Но след няколко седмици на молби и караници, те най-накрая през сълзи се сбогуваха с дъщеря си, на пристанището в Дънлиъри.

Кейти пристигна в католическото общежитие в Килбърн, изпълнена с въодушевление. Но намирането на работа се оказа по-трудно, отколкото си бе представяла. Оптимизмът от началото на седемдесетте вече заглъхваше. Инфлацията и безработицата се разрастваха; терористичната кампания на ИРА беше в разгара си, заради което ставаше още по-трудно да си намериш работа, ако си от ирландски произход. Тя бе на косъм да се откаже и да се върне вкъщи, когато Нуала, едно от момичетата в общежитието, ѝ спомена, че има свободно място във фирмата, за която работи.

— Работното време е дълго, а заплащането е кофти — отбеляза весело Нуала. — Обаче си е работа, нали?

Всъщност Кейти реши, че ще бъде страхотно да работи като продавачка в „Мелвил“. Престижната английска модна къща бе добила международна слава със своите ръчно изработвани кожени обувки, изискани чанти и възхитителни шалове, като името ѝ беше синоним на добър вкус и изтънчени обноски. Одри Хепбърн и Джаки Онасис, които Кейти боготвореше, наскоро бяха заснети, стиснали в ръце чанти „Мелвил“, които се открояваха с характерната си закопчалка във формата на буквата „М“.

На следващата сутрин Кейти облече най-елегантните си дрехи и се отправи към „Олд Бонд стрийт“, на която се помещаваха най-изисканите и елитни магазини в Лондон. Тя премина със смаян поглед покрай художествени галерии, бижутерии, дизайнерски магазини като „Гучи“ и „Шанел“... докато най-после откри „Мелвил“. Още отвън магазинът изглеждаше внушително. Затъмнените стъкла и огромните кадифени завеси не даваха възможност да се надникне вътре. Портиер в ливрея ѝ отвори украсените със златна емблема врати. Кейти си пое дълбоко дъх и влезе.

Грешка.

— Продавачките трябва да използват задния вход — обясни ѝ управителката Ан Харпър по-късно същата сутрин, след като я разведе набързо из магазина. Нуала беше казала няколко добри думи за приятелката си и след кратко интервю госпожа Харпър се съгласи да наеме Кейти на изпитателен срок. Тя съобщи решението си, давайки да се разбере, че не очаква назначението на момичето да продължи по-дълго от упоменатото време.

— Ако те хвана да влизаш отново през главния вход, ще те уволня — продължи госпожа Харпър. — Също така ще бъдеш моментално уволнена, ако закъснееш за работа или ако някой клиент се оплаче от теб.

Кейти бързо се прости с представите си, че работата в „Мелвил“ ще е страхотна. Нуала имаше право — работното време беше удължено, заплащането бе мизерно, а хората — недружелюбни: както клиентите, така и колегите ѝ. Почти не се виждаше с Нуала, която работеше като секретарка в съседната сграда, в която се намираще офисът на фирмата. Повечето от другите продавачки бяха от заможни семейства и тази работа им служеше само за развлечение, докато се омъжат. Кейти знаеше, че я гледат отвисоко и я смятат за проста ирландска селянка. Затова се преструваше, че не ги слуша, когато те обсъждаха плановете си за уикенда, в които и без това никога не я включваха.

Попаднала сред такава враждебна атмосфера, Кейти вероятно щеше да си потърси друго работно място. Но тогава се случи нещо неочаквано. Тя се влюби.

* * *

Всичко започна с поредица кражби. От склада изчезнаха пет дамски чанти, а след тях — дузина копринени шалове. Но когато в касата се установи липсата на двайсет лири, ръководството най-после реши да вземе мерки. Госпожа Харпър събра служителите веднага след затварянето на магазина и ги предупреди, че ще бъдат проверени чантите на всички, преди да напуснат сградата.

Кейти се нареди на опашката при останалите. Докато чакаше, някой я блъсна в рамото. Тя се обърна и видя Фиона Клифтън — момиче с груби, селски черти, която винаги се държеше особено противно с нея. Фиона се ухили със зъбата усмивка, която разполови тясното ѝ лице.

— Прощавай, миличка — изрева тя.

Кейти тъкмо се канеше да ѝ отвърне, че всичко е наред, когато я извикаха да мине напред и да отвори чантата си. Шефът на охраната на „Мелвил“ извади отвътре чадъра ѝ, червилото „Макс Фактор“ и една носна кърпичка. Накрая пребърка джобовете на палтото ѝ. Под наблюдението на госпожа Харпър и останалия персонал той извади една банкнота от двайсет лири. Обърна я, при което се видя драснатият с оранжев маркер знак, който сочеше, че е взета от касата.

— Това не е мое — възрази Кейти.

Но никой не ѝ повярва. Все пак нямаше логика някое от останалите заможни момичета да открадне парите и после да я натопи...

Госпожа Харпър я дръпна за ръката.

— Трябва да дойдеш с мен. Господин Мелвил иска лично да се заеме със случая.

Сърцето на Кейти се сви. Беше чувала какво се шушука за Уилям Мелвил, праправнука на основателя на компанията. Според слуховете той беше забележителен мъж, който никога не намираще време да влиза в магазина и служителите го виждаха само на коледното парти, където се весваше съвсем за кратко. Кейти никога не го бе виждала, но не вярваше да е от хората, които ще изслушат безпристрастно версията ѝ.

Главният офис на „Мелвил“ беше разположен точно зад магазина. Кейти никога не бе влизала там, но очакваше помещението да наподобява голите бездушни задни стаи на магазина. В действителност обаче ѝ се стори, че влиза във внушителен дом.

Тя последва госпожа Харпър по слабо осветените коридори, обзаведени с дебели килими и оригинални маслени платна. Най-накрая те стигнаха до тежка врата на последния етаж на сградата. На табелката със златни букви пишеше: „Уилям Мелвил — изпълнителен директор“. Госпожа Харпър почука шумно и един рязък глас им каза да влязат.

Стаята не бе по-малко внушителна от коридора. Ореховата ламперия, излъсканият до блясък паркет и библиотеката, препълнена с редки единствени издания, създаваха усещане за великолепиe и необитаемост. В центъра се намираше красиво писалище от епохата на Луи XIV, направено от масивен тъмен дъб и покрито с виненочервена кожа. Кейти правилно предположи, че мъжът зад него е Уилям Мелвил. Висок и снажен, с властен, сериозен и безкомпромисен вид — точно какъвто трябваше да е човекът, роден да ръководи компания като тази. Той не вдигна поглед, когато влязоха.

— Един момент — измърмори.

Кейти се размърда неспокойно. Госпожа Харпър все още я стискаше здраво за ръката, започваше да я боли, но тя не се осмели да се измъкне от хватката ѝ. Сякаш мина цяла вечност, преди господин Мелвил да затвори папката пред себе си и да благоволи да ги погледне.

— Е, какво мога да направя за теб, Ан? — Гласът му беше силен и ясен, а на Кейти ѝ се стори направо ужасяващо изискан.

Тя впери поглед право напред, докато госпожа Харпър го запозна със събитията от вечерта. Уилям Мелвил изобщо не я удостои с поглед и тя изпадна в отчаяние. Той без съмнение щеше да повярва на всяка дума на управителката и да се обади в полицията. При мисълта за завръщане в Ирландия с този позор на челото, за срама на родителите си... очите ѝ се наляха със сълзи и тя премигна, за да ги пропъди. Нямаше да им достави удоволствието да се разплаче.

Госпожа Харпър свърши разказа си. Очите на Уилям се преместиха върху Кейти. Тя открито срещна погледа му — все пак нямаше основание да се срамува от нищо. Той беше едва трийсет и няколко годишен, но изглеждаше по-възрастен заради сериозното

изражение, елегантния костюм, ушит по поръчка на „Савил Роу“^[4] и посивялата по слепоочията коса. Остана загледан в нея известно време, сякаш я преценяваше. Накрая очите му се спряха на рамото ѝ, където все още бе вкопчена ръката на госпожа Харпър. Той се намръщи.

— Мисля, че вече можеш да пуснеш госпожицата, Ан — изрече с мек тон. — Съмнявам се, че ще хукне да бяга.

Управителката на магазина се подчини. Тогава Уилям се обърна към Кейти и думите му я свариха напълно неподготвена.

— Е, Кейти — каза свойски, все едно се познаваха отдавна, — защо, за бога, си създаде тези главоболия на госпожа Харпър? — в гласа му се четеше лек упрек.

Той почака за момент, сякаш очакваше отговор. Кейти остана безмълвна. Нямаше никаква представа за какво говори той. След като не му отвърнаха, Уилям поклати глава и се обърна към госпожа Харпър.

— Много съжалявам за всичко това, Ан. Но съм сигурен, че Кейти не е откраднала парите. Виждаш ли, аз сам ги взех от касата и ѝ ги дадох, за да прибере дрехите ми от химическо чистене, като идва на работа утре сутрин. Обикновено секретарката ми върши това, но нея сега я няма.

Кейти гледаше изумено, докато госпожа Харпър бе принудена да ѝ се извини с неохота. Нямаше представа защо господин Мелвил беше излъгал заради нея, но ако това означаваше да си запази работата, тогава с радост щеше да си замълчи.

Управителката не остана при тях дълго. Явно унижена, тя припряно пожела на Уилям приятна вечер и побърза да излезе. Кейти почака, докато заглъхнат стъпките на другата жена, след което се обърна към изпълнителния директор.

— Защо направихте това? — попита тя.

Уилям вдигна рамене с равнодушието на човек, който е свикнал да му се подчиняват безпрекословно.

— Стори ми се, че имаш нужда някой да застане на твоя страна.

Момичето се замисли за момент над думите му.

— Благодаря — продума накрая.

— За нищо — погледна я строго той. — Просто гледай това повече да не се повтаря. Другият път няма да съм толкова

снизходителен.

Тогава осъзна, че той все пак я смята за виновна.

— Аз не съм... — започна да обяснява тя, но Уилям я прекъсна.

— Просто те моля това повече да не се повтаря — повтори твърдо.

Сведе поглед отново към папката си, с което показва, че що се отнася до него, разговорът е приключил. Кейти искаше да каже още нещо, но разбра, че няма смисъл. Затова се измъкна незабелязано от стаята.

Когато изтича надолу по стълбите и излезе навън в свежата зимна вечер, знаеше, че трябва да се чувства облекчена — беше ѝ се разминало на косъм. Но по някаква причина инцидентът я потисна. Не ѝ се искаше този мил мъж, който ѝ бе гласувал доверие, да я смята за крадла.

След месец истинският виновник бе заловен. Охраната хвана Фиона Клифтън в склада, докато продавачката задигаше пет чифта обувки в една раница. Явно месечната издръжка на баща ѝ не стигаше за финансирането на нарасналите ѝ нужди от кокаин. Тя беше уволнена на мига.

След като името ѝ вече бе напълно изчистено, Кейти получи второ, някак надуту извинение от госпожа Харпър... и написана на ръка бележка от Уилям Мелвил, в която той я канеше на вечеря.

Въпреки че не беше помолена да запази срещата им в тайна, Кейти не сподели новината с останалите момичета, защото не искаше да клюкарстват по неин адрес. Затова просто си тръгна от магазина в седем, както обикновено, след което уби следващия един час в едно близко кафене.

Докато чакаше, Кейти не успя да овладее притеснението си. Тя нямаше голям опит с мъжете. Около нея се навъртаха доста обожатели, привлечени от забележителната ѝ келтска външност — лъскава, синьочерна коса и снежнобяла кожа, както и от закръглената ѝ фигура, но никога не бе имала истинско гадже. Вкъщи свирепият поглед на баща ѝ държеше ухажорите далеч. В Лондон се чувстваше по-свободна, но

заради строгото ѝ католическо възпитание всичките ѝ срещи приключваха по един и същи начин — Кейти отблъскваше нетърпеливите ръце, след което биваше изпращана до вкъщи в потискащо мълчание. Твърдо бе решила да си тръгне веднага, ако Уилям започне да действа по-напористо — дори това да означава, че ще изгуби работата си. Все пак не беше *такова* момиче.

В осем без пет тя се върна пред входа на магазина. Уилям вече я очакваше. Очевидно беше подранил и изглеждаше невероятно изискан в тъмносиньото си кашмирено палто. Кейти хвърли бегъл поглед на собствените си дрехи. Беше облечена в блуза от изкуствен плат с фльонга отпред и дълга до прасците пола от рипсено кадифе. Не приличаше на идеалната му партньорка за вечеря. Замълча, защото не знаеше как да го поздрави.

— Радвам се, че дойде, Кейти — каза той с дълбокия си изтънчен глас, който я накара да си даде сметка за собствената си жизнерадостна ирландска интонация.

— Много мило, че ме поканихте, господин Мелвил.

Той ѝ се усмихна.

— Щом ще вечеряме заедно, настоявам да ме наричаш Уилям.

Тя се поколеба за миг и също му се усмихна.

— Благодаря... Уилям.

За Кейти вечерта беше вълшебна. Уилям я заведе в „Риц“. Тъй като хотелът се намираше близо до офиса, той явно често се хранеше там. Щом влязоха в доста престижния ресторант, Кейти за момент бе завладяна от паника. Със сигурност щеше да направи нещо глупаво, да ги изложи. Но Уилям, явно усетил страховете ѝ, положи всички усилия да я накара да се успокои. Той нареди на салонния управител да ги настани на маса, закътана в един дискретен ъгъл, далеч от любопитните погледи на останалите гости. И навярно бе забелязал ужасеното ѝ изражение, когато тя разбра, че менюто е на френски, защото предложи да поръча вместо нея.

— Идвам толкова често тук, че знам кои ястия са хубави — отбеляза равно, очевидно желаейки да ѝ спести неудобството.

След това тя започна да се отпуска. Лакомо погълна всяка хапка от вкусната храна: крем супа от раци, последвана от Voeuf

Bourguignon^[5], и дори му позволи да ѝ налее малко от бордото, което той внимателно бе подбрал. Оказа се, че разговорът им върви по-леко, отколкото се очакваше, понеже Уилям проявяваше искрен интерес към онова, което тя му разказваше. Сподели му за детството си и за задушавашката атмосфера на дома си; той пък ѝ разказа за натиска, който винаги е чувствал относно поемането на семейния бизнес. Беше ѝ странно да открие, че двамата си приличат повече, отколкото си мислеше.

В края на вечерта Уилям настоя шофьорът му да я откара. Докато седяха, облегнати в гладките кожени седалки на ролс-ройса, и гледаха как ярките светлини на „Уест Енд“ избледняват сред не толкова благоприятните околности на Северен Лондон, Кейти беше убедена, че ще запомни тази вечер като една от най-хубавите в живота си.

Когато пристигнаха пред общежитието, той излезе от колата, за да ѝ отвори вратата като истински джентълмен.

— Лека нощ, Кейти — каза той.

Наведе се да ѝ целуне ръка. Тя почувства допира на устните му до кожата си и потръпна. Без да каже нищо повече, Кейти се обърна и изтича в къщата, отнасяйки спомените със себе си.

Не бяха правили планове да се срещат отново. Но следващия четвъртък Кейти намери в отделението си за писма друга бележка, в която Уилям я питаше дали е свободна за вечеря.

Този път тя се поколеба. Знаеше, че той е женен. Знаеше също така, че има осемнайсетмесечна дъщеричка. Миналата седмица ѝ бе разказал всичко за жена си и детето им, с които живееше в имението си в Съмърсет. През седмицата отсядаше в жилището си в „Белгрейвия“, а уикендите прекарваше със семейството си. Кейти нямаше представа какво означава тази покана за него, но съзнаваше какво означава тя за нея. И това беше достатъчен повод да му откаже.

Но въпреки твърдите си намерения, вечерта тя се озова пред входа на магазина в осем без десет. Той вече беше там и ѝ се усмихна, щом я видя.

— Мислех си да отидем някъде другаде тази вечер — заяви Уилям, когато тръгнаха по улицата. — На някое... не толкова претенциозно място.

Според нея той имаше предвид някъде, където е по-малко вероятно да ги забележат.

Малкото френско бистро беше, както ѝ бе обещал, по-непретенциозно. И по каквато и причина да го беше избрал, там Кейти се почувства по-спокойна.

Когато на следващата седмица получи поредната покана, тя далеч не се изненада.

* * *

Те излизаха на вечеря всеки четвъртък през следващите два месеца. На пръв поглед помежду им нямаше нищо общо, но двамата взаимно бяха очаровани един от друг. Уилям повече не спомена съпругата си, а и Кейти не намираше причина да пита за нея. Всъщност тя се изненада от лекотата, с която напълно забрави кой е той. Неусетно започна да му разказва като на близък приятел как е минал денят ѝ, за другите момичета, които се държаха отвратително с нея.

— Бих могъл да направя нещо по въпроса — предложи веднъж той. — Мога да те преместя в друг отдел например...

— Не — твърдо възрази тя. — Не, нищо не искам да правиш — просто не желаете Уилям да предприема действия, които биха привлекли вниманието върху тях.

Кейти нямаше представа какво намира у нея той или какво очаква от връзката им. Освен да ѝ целува ръка, досега не бе предприемал никаква друга стъпка към сближаване. Единственият човек, на когото тя сподели за срещите им, бе Нуала. Приятелката ѝ не скри неодобрението си.

— Навярно иска само едно от теб, Кейти — повтаряше ѝ непрекъснато.

— Не — упорстваше Кейти. — Не е това.

Нуала подсмръкна скептично. Тя беше в разгара на подготовката за сватбата си с някакъв младеж, с когото се бе запознала в един от многото ирландски клубове в Лондон, и не ѝ се нравеше историята за женен мъж, който води по ресторанти хубаво необвързано момиче.

— Ама че си идиотка, Кейти. Само не ми казвай, че си вярваш!

В действителност Кейти почти бе успяла да се убеди, че с Уилям са само приятели и нищо повече. Тогава през една мразовита януарска вечер, докато вървяха към колата му, тя се подхлъзна на ледения тротоар. Той ѝ помогна да се изправи, но когато Кейти се погледна, видя, че чорапогашникът ѝ е скъсан, а коленете ѝ — ожулени. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Добре ли си? — попита загрижено кавалерът ѝ.

— Нищо ми няма — подсмръкна тя.

— Не е вярно.

Сякаш за да ѝ го докаже, той се протегна и избърса една сълза от влажната ѝ буза. Това само влоши нещата. Изведнъж тя се разрида неудържимо.

Уилям не каза нищо. Просто я прегърна с две ръце и я притегна в обятията си. Тя знаеше, че е длъжна да се съпротивлява, но по някаква причина не можа да се отдръпне. Вместо това затвори очи и се отпусна на гърдите му.

— О, Кейти, Кейти — прошепна той в косите ѝ. — Какво ще правим?

По-късно вечерта, вместо да нареди на шофьора си да я оставят у тях, Уилям я отведе в жилището си.

Кейти чувстваше, че не е редно. Знаеше, че най-вероятно ще гори в ада за вечни времена, но не успя да устои. Същата нощ Кейти О'Дуайър, която се бе заклела пред монахините, че ще се пази за първата си брачна нощ, се отдаде напълно на съпруга на друга жена. Върху релефните копринени чаршафи на чуждото легло, до стената с окачени снимки, от които я гледаха съпругата му и детето му, тя цяла се разкри пред Уилям.

Кръвта и болката изчезнаха след първия път. И от този момент нататък двамата престанаха да ходят по ресторанти. Той нае за нея малък апартамент в „Клафам“ и всеки четвъртък, както и в понеделник, вторник и сряда, те пропускаха вечерята и се отправяха направо там, за да прекарат вечерта в обятията си.

Бяха заедно осем месеца. Осем блажени месеца, през които се преструваха, че останалият свят не съществува.

Тогава една вечер той ѝ каза, че му предстои да замине за Италия, за да прекара там годишната семейна почивка. Не можеше да се измъкне от двете седмици на езерото Комо — място, за което тя дори не бе чувала. Фактът, че щеше да бъде със съпругата си, не безпокоеше Кейти толкова, колкото мисълта, че нямаше да вижда Уилям четиринайсет дни. Докато бършеше с целувки сълзите ѝ, той обеща да дойде при нея веднага щом се завърне в Лондон.

Тогава Кейти преживя първия си сблъсък с двуличieto на мъжете. Два дни след заминаването на Уилям я повикаха в кабинета на Ан Харпър, която я уведоми, че е уволнена.

— Трябва да има някаква грешка! — избухна тя. — Не можете да го направите. Просто попитайте... — за малко да каже „Уилям“, но се спря навреме.

Управителката се усмихна кисело.

— Да попитам господин Мелвил, това ли щеше да кажеш? — Кейти не пропусна да долови удоволствието в гласа ѝ. — Едва ли ще ти е от полза, госпожице О'Дуайър. Все пак тъкмо той ми нареди да се отърва от теб.

Кейти слушаше замаяна, докато жената я информираше, че не само губи работата си, но също така трябва да освободи апартамента до края на седмицата. След това управителката плъзна по бюрото един плик към нея.

— Това е компенсация за причиненото неудобство — заяви хладно. — Сигурна съм, разбираш, че този разговор трябва да си остане между нас.

Кейти долови предупредителната нотка в гласа на Ан. Успя някак да промърмори, че не би искала да създава проблеми, след което, все още замаяна от чутото, се изправи и тръгна неуверено към вратата.

Когато се качи на горния етаж в стаята на персонала, тя отвори кремавия плик. Таеше частица надежда, че вътре ще открие писмо от Уилям с някакво обяснение за постъпката му. Но съдържанието му се изчерпваше с кратка, официална бележка върху фирмена бланка от отдел „Кадри“, в която се уточняваха условията по прекратяването на договора ѝ и се посочваше, че е приложен чек от хиляда лири като обезщетение. Сумата беше толкова нелепа, като се вземеше под

внимание заплатата ѝ и прослуженото време, че Кейти едва не се изсмя. Пъхна плика, писмото и чека в джоба си и изпразни шкафчето си. После, без да се сбогува с никого, напусна „Мелвил“ завинаги.

Още същата вечер Кейти постъпи според волята на Уилям — махна се от живота му. Той беше прав, реши тя, докато опаковаше багажа си. Окончателната раздяла беше най-доброто решение. Искаше ѝ се той да бе намерил кураж да ѝ го каже в очите, но се успокояваше с мисълта, че се е боял, да не би да се разколебае. Тази възможност беше по-лесна за приемане, отколкото другата — че изобщо не му е пукало за нея.

Тя никога повече не се върна в „Мелвил“. Намери си по-евтина квартира и убеди съдържателя на едно малко кафене да я наеме. Уилям беше прав, повтаряше си младата жена всяка вечер, преди да заспи, изтощена от плач. Връзката им трябваше да приключи. Тя трябваше да го забрави, за да може той да забрави нея и да бъде със съпругата си. Колкото и да болеше, това бе най-правилната постъпка.

Оттогава бяха минали три месеца. Ето че сега стоеше и го чакаше пред къщата му, където бяха прекарали първата си вечер заедно.

Мислите ѝ бяха прекъснати от познатото ръмжене на автомобилен двигател. Тя вдигна поглед от мястото си на скамейката. Това със сигурност беше ролс-ройсът на Уилям. Сърцето ѝ препусна. Въпреки всичко, което се бе случило, Кейти копнееше да го види отново.

Колата намали и спря пред къщата му. Първи излезе шофьорът, сложи униформената си шапка и заобиколи, за да отвори задната врата на Уилям.

Уилям слезе на тротоара. На смътната светлина от уличната лампа тя пак успя да различи широките му рамене и сериозното му изражение. Изправи се, треперейки от студ и притеснение. Канеше се да го повика по име, когато той се обърна към колата и протегна ръка. Кейти видя тънките пръсти, които се вкопчиха в силната му китка.

Веднага разпозна елегантната блондинка, наметната с лисича кожа — беше жена му Изабел. Зачуди се разсеяно къде ли са прекарали вечерта. На опера? На вечеря с приятели? Не че ѝ влизаше в работата.

Наблюдаваше ги, докато се качиха заедно по стълбите и изчезнаха в къщата. След миг лампичките от коледната елха заблещукаха от предния прозорец. В полумрака тя видя Уилям, който притегли Изабел в обятията си, посочи нагоре към имела над тях и жена му се разсмя. Той приглади назад светлата ѝ коса и наведе глава.

Кейти не можеше да гледа повече. Затвори очи, опитвайки се да пропъди от съзнанието си образа на двамата съпрузи. После посегна към леката издутина на корема си. Сега вече не можеше да му каже. Беше глупаво от нейна страна да идва тук тази вечер — беше глупаво и обвързването ѝ с женен мъж. Сега щеше да се наложи сама да се справя с последиците.

[1] Елитен квартал в центъра на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Пешеходна търговска улица в „Сохо“, Лондон. — Б.пр. ↑

[3] Голяма търговска улица в „Челси“, Западен Лондон. — Б.пр. ↑

[4] Улица в Централен Лондон, прочута с бутиците си, в които се шият мъжки костюми по поръчка. — Б.пр. ↑

[5] Телешко по бургундски (фр.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ЮНИ — ДЕКЕМВРИ 1990 Г.

ПЪРВА ГЛАВА

Валимаунт, Ирландия

Кейти О'Дуайър почина във вторник. Погребана я три дни по-късно, в топлото юнско утро на един от първите летни дни във Валимаунт. Цялото село се стече на погребението ѝ, което доказваше колко много хора я бяха познавали и обичали.

Петнайсетгодишната ѝ дъщеря Кейтлин стоеше до гроба и наблюдаваше как носачите спускат ковчега в земята. Бе успяла да съдържи сълзите си по време на литургията, но сега, щом свещеникът започна погребалния ритуал, тя най-сетне се разплака. Майка ѝ си бе отишла и за пръв път в живота си тя беше сам-сама.

Откакто се помнеше, винаги бяха само двете. Така и не разбра колко близо е била майка ѝ до решението да се откаже от детето си.

Останала сама и бременна в Лондон, пред Кейти не се откриваха много възможности. Тя познаваше момичета, изпаднали в същото положение, които отиваха да ги „оправят“, но католическата ѝ вяра го забраняваше. Вариантът да каже на родителите си отпаднаше, така че реши да роди бебето в Лондон, да го остави за осиновяване, след което да се върне вкъщи. Нямаше нужда никой никога да узнава...

Когато наближи времето да ражда, тя отиде в един дом за неомъжени майки в „Ийст Енд“. Служителите на дома не проявяваха кой знае каква доброта или съчувствие. Те насърчаваха младите майки да оставят бебетата си, след което ги отпращаха, като ги предупреждаваха повече да не стъпват в такъв грях.

След изненадващо леко, петчасово раждане Кейти погледна ококорените сини очи на дъщеря си и разбра точно как трябва да я кръсти.

— Името Кейтлин ти приляга идеално — прошепна тя на новороденото.

Една сестра я чу и подсмръкна с пренебрежение:

— Няма значение как ще я кръстиш. Това ще го реши новата ѝ майка.

„Но аз съм нейната майка“, помисли си Кейти.

Два дни по-късно след остри пререкания със старшата сестра тя напусна болницата с Кейтлин на ръце. Беше взела смело решение. Решение, което означаваше, че няма друг избор — щом се възстановеше от раждането, трябваше да се върне в Ирландия.

Кейтлин не помнеше баба си и дядо си, което навярно беше по-добре. Когато Кейти се появи на прага на малката къща в графство Мейо с двумесечното си бебе, майка ѝ и баща ѝ изобщо не прикриха изумлението си. Те подслониха дъщеря си и детето ѝ, но почти нищо друго не сториха за тях. Отнасяха се с Кейтлин като към някаква мръсна малка тайна. За късмет на Кейти така и не узнаха, че бащата е бил женен.

Когато след две години починаха — първо баща ѝ, който получи удар, а после и майка ѝ, чието сърце не издържа и спря само няколко седмици по-късно, младата жена реши, че трябва да започне на чисто. Тънката златна халка на лявата ѝ ръка не бе успяла да заблуди съседите, а тя не искаше дъщеря ѝ да расте на място, където всички щяха да я наричат извънбрачно дете. През годините Кейти не бе изгубила връзката си с Нуала. Тя също се бе преместила в Ирландия с мъжа, когото бе срещнала в Лондон, и сега младото семейство живееше в живописното село Валимаунт в графство Уиклоу. Мястото беше известно като „градината на Ирландия“ заради тучните хълмове, стръмните водопади и огледалните езера, затова по време на двете си гостувания там Кейти реши, че това ще е идеалното място да отгледа дъщеря си. Тя продаде имота на родителите си и купи малка къща близо до тази на приятелката си.

Изборът ѝ се оказа сполучлив. Кейтлин прекара първите години от детството си с тайфа селски дечурлига, с които бягаха боси през красивите долини и плуваха в близките Блесингтънски езера. Не беше лесно да се намери работа в Ирландия през осемдесетте, но Кейти успя да се уреди като чистачка в един от престижните хотели наблизо. Всеки ден след училище момиченцето помагаше на майка си в почистването на стаите и подмяната на санитарните принадлежности. И макар да нямаха много пари, майката и дъщерята бяха щастливи. Два пъти в годината те хващаха автобуса и след час пристигаха в Дъблин, където прекарваха деня в пазаруване на „Графтън стрийт“, след което пиеха следобеден чай в кафене „Бюлийс“. Но през

останалото време Валимаунт им беше достатъчен — и те двете си бяха достатъчни една на друга.

— Голяма късметлика си, Кейти — отбелязваше със завист Нуала. — Кейтлин е ангелче. — Собствената ѝ дъщеря Роушийн беше всичко друго, но не и ангелче.

Когато Кейтлин навърши дванайсет, стана време да тръгне в местното средно училище „Хоули Крос“. Учениците в класа ѝ бяха двайсетина, с повечето бе израснала, така че се чувстваше като сред многолюдно семейство. Тя беше умна, но не особено ученолюбива. Истинските ѝ дарби и интереси бяха в областта на изкуството. Обичаше да рисува с часове и умееше да постигне прилика само с няколко бързи щриха с молива.

Разбира се, през юношеството ѝ у нея настъпиха някои промени. Тъй като приличаше на Снежанка заради смолисточерната коса и млечнобялата кожа, тя бързо се превърна в красавица, подобно на майка си. А щом бебешката ѝ пухкавост се стопи, оставяйки след себе си женствени извивки, момчетата, с които доскоро си играеше без проблем, станаха срамежливи в нейно присъствие. Те смутено се редуваха да я канят на кино, но Кейтлин винаги им отказваше. Момчетата бяха забранена територия.

Тя нямаше представа защо не ѝ позволяваха да излиза на срещи. На всичките ѝ приятелки им разрешаваха. В събота вечер те винаги отиваха в града да играят боулинг с най-новите си гаджета.

— Измъкни се, когато майка ти заспи, и ела с нас — настояваше Роушийн. Също като майките си двете момичета бяха най-добри приятелки.

Но Кейтлин никога не я послуша. Тя се подчини на майка си, както винаги. Защото бяха само те двете. Трябваше заедно да се борят, не можеха да живеят в постоянна война като Роушийн и Нуала. Роушийн не можеше да я разбере. Сигурно защото тя имаше баща, смяташе Кейтлин, докато нейният бе умрял преди раждането ѝ, оставяйки майка ѝ да я отгледа сама. Финансовото им положение винаги беше трудно. Кейтлин нямаше намерение да причинява допълнителни тревоги на майка си.

Понякога се чудеше защо Кейти не се е омъжила повторно. Из селото имаше много мъже, които проявяваха интерес към нея. Но майка ѝ винаги подминаваше въпроса ѝ с мълчание и Кейтлин

предполагаше, че още не е превъзмогнала смъртта на баща ѝ. Тя никога не настояваше за обяснение и майка и дъщеря живееха щастливо и безпроблемно заедно. Допреди шест месеца, когато нещата се промениха.

Кейтлин разбра, че майка ѝ е болна, след вечеря. Докато изсипваше остатъците от храна в кофата за боклук, забеляза, че майка ѝ почти не е докоснала овчарския пай, който тя бе направила в часа по Домашна техника и икономика. Ястието може и да не бе от най-сполучливите, но Кейти обикновено не оставяше нищо в чинията си, макар и само за да не обиди дъщеря си.

През следващите няколко дни момичето се зае да следи какво се хвърля в кофата. Вечер Кейти почти не слагаше зальк в устата си. Когато Кейтлин я попита дали има нещо, тя пренебрежително го отдаде на временно стомашно неразположение. Кейтлин не каза нищо повече, но нямаше как да не забележи, че вместо да я праща да си пише домашните, напоследък майка ѝ с радост я оставя да измие съдовете, докато тя самата дреме пред телевизора.

Седмиците минаваха, а апетитът на Кейти не се подобри. На дъщеря ѝ стана все по-трудно да не забелязва хлътналите очи, безжизнената коса и вдлъбнатите, някога пълни бузи. Но при всеки намек за лекар, майка ѝ се сърдеше и дразнеше.

— Престани, Кейтлин — тросна ѝ се тя една четвъртък вечер. — Добре съм, просто...

Но така и не довърши изречението, защото хукна към банята. Кейтлин изчака отвън, слушайки я как повръща вечерята, която бе успяла да хапне по-рано. Най-накрая, когато настъпи тишина, Кейтлин отвори вратата и влезе. Майка ѝ се бе строполила изтощена на пода. Момичето се зае да измие мивката. Този път не можа да не обърне внимание на кръвта. Не каза нищо, докато не помогна на майка си да се качи горе и да облече нощницата си. Проговори чак когато я настани в леглото:

— Моля те, иди на лекар. Не си добре.

За пръв път майка ѝ не се възпротиви. И това най-много разтревожи Кейтлин.

* * *

Доктор Ханън им се усмихна и каза, че вероятно няма причина за безпокойство, но поиска да изпрати Кейти на изследвания. Усмивката обаче не можа да скрие тревогата в очите му.

След няколко седмици посетиха специалист, който им съобщи, че макар ракът на панкреаса да е бил установен на късен етап, все още има надежда. Подобно на доктор Ханън и той не успя да заблуди жените О'Дуайър. Обясни им, че ще използват химиотерапия, за да свият тумора, след което ще го оперират. Лекарят всъщност искаше да каже, че в момента няма смисъл от операция и те трябва да се молят за чудо.

Когато Кейтлин не държеше купата, в която повръщаше майка ѝ, или не ѝ помагаше да увива кърпа около оплешивялата си глава, тя отиваше в параклиса на болницата и се молеше за това чудо. Но то така и не дойде. Когато най-накрая оперираха Кейти, вече беше прекалено късно. Ракът се бе разпространил. Не им оставаше нищо друго, освен да чакат.

Кейтлин се опита да не покаже шока си, когато влезе в болничното отделение. Макар че виждаше майка си всеки ден и бе свикнала с миризмата на антисептици и смърт, тя все още не можеше да се примири с бързото влошаване на състоянието ѝ. Тъй като от седмици не беше способна да се храни, Кейти бе станала кожа и кости, едва забележима фигура върху малкото единично легло. Само разширеният ѝ корем, пълен с ракови клетки, изпъкваше леко под чисто белите чаршафи. Очите ѝ бяха затворени, а лицето толкова бледо, че ако не беше лекото повдигане и отпускане на гръдния кош, дъщеря ѝ щеше да я помисли по-скоро за мъртва, отколкото за заспала.

Кейтлин се зае да потърси място за вазата със синчеца, който бе набрала сутринта. Това не беше лесна задача. Шкафчето до леглото вече беше претрупано с полуувехнали цветя, безполезни картички с пожелания за бързо оздравяване, както и с грозде, което никога нямаше да бъде изядено. Тя започна да почиства увехналите цветове, когато майка ѝ я повика.

— Тук съм, мамо — отвърна. — Да ти донеса ли нещо? Малко вода?

— Не... не... Нищо не искам.

Кейти замълча. Единственият звук идваше от затрудненото ѝ дишане. Тя се протегна и улови ръката на Кейтлин. Пръстите ѝ бяха тънки и студени като смъртта.

— Не ми остава много, Кат — започна тя. Кейтлин отвори уста, за да отрече тази истина, но погледът на майка ѝ я спря. — Не ми противоречи. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво има, мамо?

— Става дума за баща ти. Никога не съм ти разказвала много за него. А трябваше.

— Нека не се тревожим за това. Той е мъртъв, няма какво друго да се каже.

Майка ѝ затвори очи и когато отново ги отвори, Кейтлин видя, че са навлажнени от сълзи.

— Точно това е, детето ми — рече тя. — Това се опитвам да ти кажа. Той не е мъртъв.

През следващия половин час Кейти разказа на дъщеря си как бе срещнала Уилям Мелвил и се бе влюбила. Каза ѝ и за съпругата и дъщеря му. И как, макар да са знаели, че връзката им не е редна, не са могли да сдържат чувствата си един към друг. В думите ѝ личеше явната ѝ решимост да премахне този товар от плещите си. Както и други преди нея бяха осъзнали, смъртното легло се явяваше добра изповедалня.

— Той скъса с мен, преди да разбере, че съм бременна — призна тя, като избягна точните подробности около раздялата. — Но ние с теб бяхме щастливи, нали? — продължи, когато Кейтлин отново не каза нищо. — Само ние двете. Не бих променила нищо от живота ни.

Момичето се опита да кимне в отговор. Разбираше, че трябва да каже нещо, за да успокои майка си. Но все още беше прекалено смаяна.

— Аз му писах, миличка.

Кейтлин вдигна рязко глава.

— Какво си направила?

— Писах му, че има дъщеря. Красива, петнайсетгодишна дъщеря.

Кейтлин издърпа ръката си и стана.

— Той също се свърза с мен — добави бързо Кейти. — Остави съобщение, че ще дойде да ни види.

Болната стрелна поглед към вратата, сякаш очакваше той да се появи всеки момент. Тогава Кейтлин разбра защо майка ѝ не се бе омъжила повторно. Тя все още го обичаше. Дори след всички тези години. Наранена и объркана, девойката се отдръпна.

— Кат? — чу гласа на майка си, слаб и умоляващ. Усети желанието ѝ да протегне ръка. — Моля те, не се сърди, миличка. Съжалявам, че премълчах истината. Трябваше по-рано да ти кажа.

Жената млъкна и Кейтлин разбра, че от нея се очаква нещо. Но тя не можеше да го каже. Все още не.

— Прости ми, скъпа моя. Кажи, че ми прощаваш.

Кейтлин затвори очи и преглътна сълзите си. Мислеше само за едно — как майка ѝ я бе лъгала в продължение на петнайсет години. Всичко това ѝ дойде в повече, но разбираше, че трябва да го приеме.

— Всичко е наред, мамо — каза накрая и отвори очи. — Разбирам. — Пое дълбоко въздух и се обърна към майка си. — Прощавам ти.

Последната дума заседна в гърлото ѝ. Тя се загледа в майка си. Устните на Кейти бяха разделени, сякаш се готвеше да каже нещо, но очите ѝ се взираха напред невиждащо. Беше прекалено късно за прошка.

Кейтлин остана при тялото възможно най-дълго. Най-накрая една сестра я убеди да си вземе чаша чай. На връщане към отделението тя го забеляза — висок, добре облечен мъж, който разговаряше със старшата сестра. Той сигурно бе усетил присъствието ѝ, защото вдигна поглед. За момент доби неуверен вид.

— Кейти? — попита мъжът.

Изисканият английски глас потвърди предположението ѝ относно самоличността му.

— Не, аз съм Кейтлин.

— Помислих си...

Кейтлин кимна. Беше виждала снимките на майка си като млада, затова разбра объркването му. Той не я бе виждал от шестнайсет

години. В представите му оттогава тя не бе остаряла нито с ден.

— Тя вече си отиде — съобщи му момичето.

Уилям Мелвил отседна в хотел „Гранд“ — където бе работила Кейти — и пое уреждането на погребението. Колкото повече Кейтлин го наблюдаваше през тази седмица, толкова по-трудно ѝ беше да повярва, че ѝ е баща. Не можеше да проумее как майка ѝ изобщо се е обвързала с него. Тя ѝ беше признала, че двамата са се обичали. До този момент, през няколкото дни на познанството им, Уилям не беше много разговорлив относно връзката им.

В деня на погребението той запази почтена дистанция, заставайки дискретно отстрани по време на опелото и самото погребение. Кейтлин предполагаше, че ще си тръгне веднага след това, но за нейна изненада той дойде на събирането в „Клоувър Лийф“. Кръчмата беше пълна, когато пристигнаха, и всички лакомо се бяха нахвърлили над чиниите с пирожки с кайма и сандвичи с шунка. Мъжете сериозно се бяха заели да си пийнат за чужда сметка. Уилям — Кейтлин все още не можеше да се принуди да го нарече татко, а и той не го бе искал от нея — изглеждаше скован и притеснен по време на все по-шумните прояви.

Към пет часа присъстващите започнаха да се разотиват.

Роушийн се приближи към Кейтлин.

— Излизаме навън, идваш ли?

Кейтлин видя една групичка момичета, които се спотайваха до вратата. Бяха ги пуснали от училище заради погребението и те с нетърпение чакаха да се измъкнат от възрастните. Тя копнееше да иде с тях, да забрави всичко за известно време. Но видя Уилям да стои наблизко и реши, че ще иска да поговорят.

— След малко ще дойда — отвърна неохотно.

Роушийн отиде при другите. Момичетата цял следобед бяха зяпали безсрамно Уилям. Самоличността му трябваше да е тайна, но Кейтлин предположи, че Роушийн се е раздрънкала. Макар да беше най-добрата ѝ приятелка, тя никога не можеше да пази тайна. Уилям обаче не изглеждаше притеснен от интереса. Той дори не спомена за това, когато отведе Кейтлин настрана, далеч от любопитните подслушвачи.

— Сега трябва да се връщам в Англия — заяви баща ѝ, — но ще се свържа с Нуала след няколко дни, за да уреди полета ти.

— Полет?

— Да — отсече той. — Предположих, че ще искаш да останеш още няколко седмици, докато завършиш срока и се сбогуваш с приятелите си. После ще дойдеш с мен в Англия — да живееш с мен и семейството ми.

Кейтлин за пръв път чуваше за тези планове.

— Не искам да напускам Валимаунт.

Тя забеляза Нуала да се навърта наблизко. Когато майка ѝ постъпи в болницата, Нуала я бе приютила и Кейтлин смяташе, че сега, след като майка ѝ си беше отишла, щеше да остане да живее у тях.

— Не можеш да останеш тук сама — каза ѝ Уилям.

— Но леля Нуала...

— Нуала не ти е роднина — прекъсна я той. — Аз съм твоето семейство.

Кейтлин хвърли поглед на Нуала, която се опита да ѝ се усмихне утешително. Но си личеше, че съжалява за тези планове толкова, колкото и Кейтлин. За нещастие нито една от двете нямаше кой знае какъв избор в случая. Ако Уилям Мелвил искаше тя да отиде и да живее при семейството му, тогава трябваше да му се подчини.

По-късно вечерта Кейтлин лежеше будна в леглото. В другия край на стаята Роушийн тихичко похъркваше. Беше свикнала с този звук през последните няколко седмици, когато сънят бе започнал да идва все по-трудно. Да наблюдава как майка ѝ отслабва с всеки изминал ден и изпитва постоянна болка, когато морфинът престана да действа... тези картини не можеха да се забравят лесно. Но нищо не можеше да се сравнява с днешния ден, когато видя майка си в отворения ковчег. Изглеждаше както винаги, само дето знаеше, че тя не беше същата. Знаеше, че тялото е просто празна обвивка и че това не е нейната майка, колкото и да приличаше на нея.

Споменът отново отприщи сълзите ѝ. Кейтлин се обърна към стената и закри устата си с ръка, заглушавайки риданията си, за да не събуди Роушийн. През изминалите седмици приятелката ѝ оказа

голяма утеха. Не помнеше колко пъти Роушийн бе стояла с нея и я бе държала в прегръдките си, докато плачеше. Както и Нуала.

А сега трябваше да ги напусне, както и селото, в което бе израснала, хората, които смяташе за свое семейство, и къщата, която бе станала нейн дом — налагаше се да остави всичко, което я свързваше с майка ѝ. И да отиде да живее при баща, когото не познаваше и който до преди две седмици не подозираше за съществуването ѝ, на място, за което не знаеше нищо.

— Мамо, защо трябваше да му казваш за мен? — прошепна тя в мрака.

Тези мисли породиха нова вълна от гневни сълзи, придружени от чувството на вина и объркване. Тази нощ нямаше да заспи скоро.

ВТОРА ГЛАВА

Съмърсет, Англия

Елизабет Мелвил заби топката с всички сила през корта, решена това да е победният ѝ удар. Но Джеймс Евънс, треньорът ѝ по тенис, изтича напред и успя да върне с плавен бекхенд. Тя изпълни воле и те продължиха светкавичното си разиграване.

Играеха вече от час и половина в усилната следобедна жега, без никой от двамата да пожелае да отстъпи. За случайния наблюдател Джеймс имаше предимство в играта. С ръст от един и деветдесет той беше с десет сантиметра по-висок и с двайсет и пет килограма по-тежък от Елизабет. Но момичето притежаваше едно важно качество, което у него липсваше — ревностно желание за победа.

Дългата ѝ златиста коса изсвистя и мускулите на загорелите ѝ крайници се очертаха след поредния мощен форхенд. Джеймс беше близо до мрежата и се затича назад, за да улови топката. Но се забави за миг и тя тупна, без той да успее да я достигне.

Елизабет нададе триумфален вик.

— Гейм, сет и мач, ако не се лъжа — извика тя от другия край на корта.

Джеймс поклати глава с престорено огорчение.

— Какво ми става — за трети път тази седмица? Караш ме да се чувствам като старец, Елизабет.

Тя се засмя. Елитният навремето тенисист бе отпразнувал четирийсетия си рожден ден преди месец, но все още беше в страхотна форма и те и двамата го знаеха.

— Точно така — подразни го тя. — Време ти е да се пенсионираш.

Заизкачваха се бавно по големите каменни стъпала, които отделяха тенискортовете от околния двор, докато си бърбеха и смееха като стари приятели. Джеймс бе започнал да тренира Елизабет от петгодишна. Тя отдавна нямаше нужда от напътствията му, но винаги когато се върнеше вкъщи от училище, той се отбиваше да поиграят —

„за да те държа в бойна готовност“, както обичаше да ѝ повтаря шеговито.

А и нямаше нищо против да идва тук, в Алдрингам, в превъзходното имение, което прапрадядото на Елизабет бе купил преди повече от сто години. Разположено сред хълмистата област на Съмърсет, с изглед към Бристълския залив и уелските долини отвъд него, то представляваше същинско английско имение, оборудвано с ливади за крокет, закътани алеи и ловен парк. Джеймс бе посещавал много изключителни домове, но засега Алдрингам си оставаше най-впечатляващият.

Двамата с Елизабет се отправиха към оранжерията, която се намиреше точно до къщата. В ухаещото на цитруси помещение те намериха кана с домашно приготвена лимонада, оставена им от икономката госпожа Хъчинс. Джеймс се отпусна в най-близкия стол и с удоволствие загледа Елизабет, която се зае да налее от напитката. Тя му подаде една чаша и седна срещу него, кръстосвайки дългите си стройни крака с маниера на добре възпитана млада дама.

Елизабет беше седемнайсетгодишна — умна, самоуверена и зверски амбициозна. Независимо дали се намиреше на тенискорта, или в класната стая на скъпия пансион, в който учеше, тя трябваше да бъде най-добрата. Беше като изваяна, блондинка, макар и не точно красавица, носът ѝ бе малко по-дълъг, а брадичката — малко по-заострена, но тя беше привлекателна по онзи леко надменен, недосегаем английски начин. У нея имаше нещо — някаква хладна вътрешна твърдост и чувство за абсолютно самообладание, необичайни за човек на нейната възраст. Джеймс ясно си я представяше в леглото — как изстрелва заповеди на някое нещастно момченце и отказва да се примири с нещо по-различно от перфектния оргазъм. При тази мисъл тенисистът се ухили.

Елизабет също му се усмихна.

— Какви гадни малки мисли ти се въртят из главата?

Той подмина тази почти свръхестествена способност и ѝ зададе въпроса, който не му даваше мира цял следобед.

— Всъщност се чудех кога пристига твоята природена сестра? Нали днес беше?

Изречението на Елизабет не трепна.

— Точно така — отвърна равно.

Джеймс беше разочарован, но не и изненадан от липсата ѝ на словоохотливост. И той като всички останали бе научил от таблоидите за извънбрачното дете на Уилям Мелвил. Като знаеше какво възхищение изпитва Елизабет към баща си, реши, че сигурно ѝ е много тежко да приеме новината. Но ето че до този момент тя не бе издала чувствата си относно пристигането на новия член на семейството. Хладнокръвието ѝ си го биваше.

Преди Джеймс да се опита да изкопчи още нещо, над масата падна нечия сянка. Той погледна нагоре и видя застаналия над тях Уилям Мелвил. Беше облечен по обичайния си за почивните дни небрежен начин — прилежно изгладени памучни панталони, риза и мокасини. Може и да изглеждаше negliже, но беше не по-малко внушителен от друг път.

— Татко! — първородната му дъщеря засия с явно обожание.

— Елизабет — отвърна той с типичния си сдържан маниер. Джеймс забеляза, че Уилям не си направи труда да го поздрави — нали минаваше за част от обслужващия персонал, помисли си цинично. — Кейтлин ще пристигне всеки момент. Казах на майка ти да приготви Амбър и да бъдат в гостната в четири часа. Очаквам и ти да си с тях.

Усмивката изчезна от лицето на Елизабет.

— Разбира се — заяви тя и протегна ръка, изучавайки идеалния си маникюр. — Но току-що приключихме тренировката, така че първо трябва да си взема душ.

— Тогава не се бави — нареди Уилям. — Сега Кейтлин е част от семейството ни и искам да я посрещнем всички заедно.

Елизабет сведе поглед.

— Да, татко.

Думите ѝ прозвучаха почти извинително, но не успяха и за миг да заблудят Джеймс. Той мярна съвсем лек трепет по лицето ѝ, докато тя наблюдаваше как баща ѝ се отправя към къщата. „Раздразнение, реши той; даже гняв“. Появи се за секунда и изчезна. Ако не я познаваше толкова добре, нямаше да го забележи.

— Сега ще трябва да ме извиниш, Джеймс — каза тя, все едно не се случваше нищо необичайно. — Но ми обещавай да повторим мача другата седмица.

— Когато поискаш — отвърна той, съжалявайки, че не може да поостане и сам да види как изглежда новото попълнение на семейство

Мелвил.

Елизабет стана и приглади полата си за тенис.
— Добре. Да те изпратя тогава?

* * *

На горния етаж, от прозореца на спалнята си, Изабел Мелвил видя как голямата ѝ дъщеря последва баща си в къщата. Знаеше защо Уилям е повикал Елизабет. Знаеше, че и тя трябва да слезе долу при тях. Но имаше нужда от още няколко секунди, за да се успокои.

Отиде до тоалетката и се огледа в огледалото. Опита се да реши какъв грим да сложи и дали изобщо се нуждае от грим. На четирийсет и две години тя все още беше привлекателна жена. Заради светлата кожа и деликатната си фигура имаше късмета да притежава външността на типична английска дама, на която годините не личат. Имаше няколко издайнически бръчици покрай очите и устата, но отдавна бе спряла да ги прикрива, понеже смяташе, че те придават характер на лицето ѝ, което иначе би било красиво, но някак посредствено.

След като помисли няколко секунди, тя заложи на естествения вид — съвсем лек фондъотен и оскъдно количество гланц на устните. Връзваше се добре с кремавия ленен костюм, който бе избрала за случая. Смяташе, че е подходящ — елегантен, но не твърде официален, макар да нямаше представа какъв е етикетът при посрещането на незаконната дъщеря на съпруга.

За нейно щастие злобата нямаше място в сърцето на Изабел. Ако беше някоя по-дребнава жена, сигурно би възразила да приеме в дома си детето на друга. Но тя се примири безропотно с положението, загрижена най-вече за бедното девойче, което бе загубило майка си. Предполагаше, че връзката ѝ с Уилям, която с годините бе преминала в приятелство, имаше заслуга за отношението ѝ. Въпреки че никога не се беше зальгвала със заблудата, че между двама им има любов — поне от страна на Уилям такава липсваше.

Изабел познаваше Уилям, откакто се помнеше. Баща ѝ — един от главните доставчици на памук за „Мелвил“ — беше в отлични приятелски отношения с майка му Роузалинд и семействата им често

се събираха. Докато растеше, Изабел биваше все по-запленена от загадъчния Уилям Мелвил. За едно момиче на тринайсет елегантният двайсет и една годишен студент в „Кеймбридж“ се явяваше нещо като тийнейджърска мечта.

Когато навърши осемнайсет, увлечението ѝ според самата нея наполовина бе прераснало в любов. Но той не ѝ отделяше много от времето си; тя беше прекалено повърхностна за вкуса му. Докато повечето ѝ приятелки бяха прегърнали феминистичния дух на шейсетте и бяха избрали да градят кариера като лекари, адвокати и бизнесдами, Изабел не страдаше от подобни амбиции. Най-голямото постижение в живота ѝ беше светският ѝ дебют, и то във време, когато това събитие вече не означаваше кой знае какво. Тя подозираше, че Уилям, който беше много сериозен младеж, я смята за ужасно глупава.

Всичко това се промени, когато Изабел навърши двайсет и три години. На бала по случай рождения ѝ ден Уилям за пръв път я забеляза, танцуваше с нея и ѝ обръщаше внимание така, както никога дотогава. Същото лято той я придружи на социалните събития на сезона — Хенли^[1] и Аскот^[2]; Гудууд^[3] и Глайндбърн^[4]. По онова време тя не искаше да поставя под въпрос промяната в чувствата му. Беше ѝ по-лесно да приеме, че просто е станала по-зряла в неговите очи; че той най-накрая я вижда такава, каквата е в действителност. Но сега, като се връщаше назад в миналото, разбираше, че не друг, а Роузалинд, забележителната ѝ свекърва, беше насърчила ухажването му. Изабел предполагаше, че в очите на Роузалинд сигурно е изглеждала като перфектния избор за съпруга на Уилям — хубавко и послушно девойче и най-важното — единствена наследница на бащините фабрики.

Причините Уилям да се съгласи с волята на майка си не бяха толкова ясни. Преди да навърши трийсет, той обичаше да излиза и да се показва с различни дългокраки манекенки. Но никоя от тях не задържа интереса му. Сигурно се бе примирил, предполагаше Изабел, че никога няма да се влюби, затова подходящият брак с нея му се е сторил най-добрата алтернатива. Каквито и да са били мотивите му, през есента на 1970 година той най-накрая направи предложение на Изабел и тя, щастлива да получи Уилям при всякакви условия, с готовност го прие.

Сега осъзнаваше, че нещастieto й бе започнало много преди изневярата му. Сблъска се със самотата още през първата година от брака им. Оставена сама в Алдрингам през седмицата, тя все още помнеше нарастващото си с приближаването на петък вечер вълнение, когато очакваше Уилям да се прибере вкъщи; само дете в последния момент той се обаждаше по телефона, за да й каже, че е изникнало нещо спешно в офиса.

— Реших да остана в Лондон за уикенда. Нали не възразяваш, скъпа?

— Не, разбира се, че не — отговаряше винаги смело тя и не обръщаше внимание на завладялото я разочарование при мисълта да прекара сама поредния уикенд.

Разбира се, имаше много приятелки — жени с нейния начин на мислене, които бе срещнала по време на безкрайните благотворителни събития, в които участваше. Но при тях нещата стояха различно.

— След като се родиха децата, направо се радвам да видя гърба на Тим в понеделник сутринта — твърдеше Пенелопе Уитън, нейна приятелка от училище. После се роди Елизабет — порядъчните осемнайсет месеца след сватбата на Уилям и Изабел.

Но появата на детето не облекчи самотата на Изабел. Завръщанията на Уилям в Алдрингам не зачестиха. А и Елизабет не запълни празнината в живота й, както се бе надявала. Всъщност момиченцето изглеждаше по-привързано към баща си, отколкото към майка си.

— Скоро ли ще дойде тате? — питаше тя с надежда, когато вече можеше да говори, а личицето й засияваше при положителен отговор. В неделя вечер наставаше истинска битка, докато укротят детето, което плачеше с часове след заминаването на Уилям. В тези моменти Изабел изпитваше непреодолимо чувство на неспособност и безпомощност.

Спомни си колко наранена, но не и изненадана, се почувства, когато научи за връзката му. Пенелопе й каза; Пени, която бе забелязала Уилям на улицата последния път, когато бе ходила до Лондон.

— Естествено, извиках му, скъпа, но той явно не ме чу — обясни тя на Изабел, преди да добави, че е бил прекалено погълнат от разговора си с... с момичето, което било до него. — Аз самата не я

познавам — продължи Пени, наблюдавайки внимателно реакцията на Изабел. — Обаче беше безобразно млада, а и красавица също така...

Имаше логика, разбира се. Дълбоко в сърцето си Изабел знаеше, че той си има друга. През онова дълго горещо лято на 1974-та съпругът ѝ липсваше от къщи почти постоянно, а в редките случаи, когато се прибереше, отказваше да спи с нея в едно легло. Тя едва ли не си отдъхна, когато разбра, че има конкретна причина за нарастващото му отчуждение.

Но дори след като връзката му приключи — Изабел интуитивно усети това след няколко месеца, нещата не се подобриха. Той може и да си беше вкъщи по-често, но явно се дразнеше и от самото ѝ присъствие. Може би тъкмо това я тласна от ръба. И преди не можеше да се нарече щастлива, но в началото на 1975-та взе да получава пристъпи. Те започваха уж безобидно, само се обливаше в студена пот. Но после почваше да трепери, гърдите ѝ се стягаха и се задушаваше.

Пенелопе я убеди да отиде на преглед при дискретен млад лекар на „Харки стрийт“. Той изслуша със съчувствие симптомите на Изабел, прегледа я обстойно и ѝ каза, че най-вероятно страда от паническо разстройство.

— Животът на всички ни е изпълнен със стрес, госпожо Мелвил, и ние се справяме с него по различен начин. Някои се нуждаят от повече помощ в сравнение с други. — Той започна да пише рецепта. — Много жени във вашето положение твърдят, че това им помага по време на трудните периоди.

Докторът откъсна листчето с рецептата и ѝ го подаде. Лекарството беше валиум. Посъветва я да взема по едно хапче всеки път, щом почувства приближаването на пристъпа, и да се върне след месец, за да я прегледа и провери дали има подобрение.

Когато на следната сутрин се събуди и почувства познатото стягане в гърдите, тя бръкна в чекмеджето на нощното шкафче за шишенцето. След като изпи малкото бяло хапче, се почувства много по-спокойна. За Изабел лекарството се оказа чудотворно.

Тя не каза на мъжа си за посещенията при доктор Хейуърд, нито за хапчетата, които вземаше. Знаеше, че той не би го одобрил. Но макар да не подозираше за проблемите ѝ, Уилям беше доволен от резултатите.

— Много се радвам, че се чувстваш по-добре, скъпа — призна ѝ той на Бъдни вечер, докато гледаха как Елизабет окачва коледния си чорап.

Тя му се усмихна замечтано. През изминалите седмици лекарството не ѝ действаше толкова добре, затова доктор Хейуърд бе предложил да увеличат дозата. В началото Изабел малко се притесни от този факт, но като видя колко е доволен Уилям от състоянието ѝ, разбра, че е постъпила правилно.

През следващите няколко месеца тя постепенно премина от белите на жълтите хапчета, а после на сините. Може би понякога беше сънена и объркана, навярно с малко по-бавни рефлексии от нормалното, но поне парализиращият я страх бе изчезнал.

Нямаше ясни спомени от деня, когато Елизабет, още ненавършила пет години, я бе намерила в безсъзнание. Както обикновено, след като бавачката взе детето от училище и се върнаха къщи, малката се бе втурнала по стълбите към спалнята на майка си, горяща от желание да ѝ разкаже последните си преживелици. Въпреки крехката си възраст тя разбра, че нещо не е наред, когато не успя да събуди майка си, и отиде да извика икономката. Повикаха линейка, Уилям си дойде. И след няколко загрижени разговора Изабел прекара следващите няколко седмици в частна клиника.

Никой не се изненада особено, когато след шест месеца тя обяви, че отново е бременна. Някои се решаваха на второ дете, за да спасят брака си. За Изабел това означаваше да спаси себе си.

Ако за Елизабет можеше да се каже, че е момичето на татко, то Амбър още отначало беше маминото дете. Докато първата им дъщеря бе кръстена на бабата на Уилям от бащина страна, този път Изабел сама избра името.

Роузалинд изпадна в ужас.

— Амбър? Не съм чувала по-нелепо име. Защо не Ана или Аманда? Нещо по-разумно.

Но като никой път Уилям не възрази на решението на съпругата си.

— Това е неин избор и няма да ти позволя да я разстройваш — заяви той на майка си с нехарактерна за него твърдост.

Амбър във всички отношения беше идеалната дъщеря за Изабел. Тя дори приличаше на майка си — с бяло-руси къдрици и прасковен

тен — и бе много по-деликатна от якичката си по-голяма сестра. За разлика от Елизабет тя не беше силна и независима и от самото начало се нуждаеше от Изабел. Когато веднъж едно момче я събори на площадката, Амбър се заплака за мама; на нейно място Елизабет щеше да стане и да го бутне по-силно. С Амбър Изабел имаше възможността да прави всички неща, които никога не бе правила заедно с Елизабет — да пазаруват, клюкарстват или обсъждат приятелски неразбирателства.

С раждането на Амбър преди единайсет години в дома на Мелвил се установи състояние на равновесие. Изабел не беше сигурна дали може да се нарече точно щастлива, но бе намерила покой.

След което в живота им се завърна Кейти О'Дуайър.

Изабел така и не успя да изпита гняв към Уилям. Тя забеляза смущението му, след като се получи писмото на Кейти. Видя мъката му, заради пропуснатите години с нея и детето им. Разбираше болката му от невъзможността да види Кейти преди смъртта ѝ. И тя направи всичко възможно да му предложи утеха. Изабел знаеше, че никога няма да е любовта на живота му, но пък беше негова довереница, най-добрата му приятелка и единственият човек, който някога е виждал неговата уязвима страна. Това ѝ стигаше.

Сега след половин час щеше да пристигне другата му дъщеря. Изабел не постави под въпрос решението му да доведе момичето и щеше да направи всичко възможно да предразположи детето да се чувства като у дома си. Но въпреки разбирането, което проявяваше, тя не можеше да пропъди обзелите я опасения. Присъствието на Кейтлин щеше да разбуди духовете в Алдрингам. И не бе сигурна дали това ще е за добро. Навярно не, и то най-вече за Елизабет, която толкова обожаваше баща си и бе толкова разочарована от постъпката му.

Елизабет стоеше пред северния вход, докато моторът на Джеймс се отдалечаваше надолу по алеята. Чак когато се изгуби от погледа ѝ, тя позволи на усмивката си да се смъкне от лицето ѝ.

Господи, как се страхуваше от този следобед. Достатъчно неприятно беше да научи за *авантюрата* на баща си. Но идеята природената ѝ сестра да живее при тях и постоянно да напомня с присъствието си за неговата слабост, още повече влошаваше нещата.

Елизабет се дразнеше неимоверно от цялата му загриженост за това момиче — най-вече защото собственият ѝ живот представляваше една постоянна битка за спечелване на вниманието му. Битка, която Елизабет непрекъснато губеше още от деня на раждането си.

Докато Кейтлин бе израснала в къща, пълна с любов, но не и с много пари, животът на Елизабет в много отношения беше точно противоположен. В материално отношение тя не беше лишена от нищо. Раждането ѝ приличаше на раждане на кралска особа — частно родилно отделение в болница „Сейнт Мери“ в Лондон и световноизвестен професор по акушерство и гинекология на разположение. Единственият жизненоважен елемент, който липсваше в картинката, беше гордият баща.

— Задържаха ме в Ню Йорк — оправда се той по телефона на изтощената и разплакана Изабел. В края на краищата пристигна един ден след появата на първородното си дете. Тази първоначална небрежност установи тона на бъдещите отношения между баща и дъщеря.

Елизабет растеше с всички привилегии и предимства, които можеха да се купят с пари. Нов кон всяка година; уроци по тенис — с бивш тенисист от висшата лига; уроци по ски от някогашен олимпийски шампион. Но онова, което нямаше, беше единственото, за което жадуваше — вниманието на баща си. За малкото момиче той беше загадъчна фигура, притежаваща невероятното обаяние на често отсъстващ човек. Тя разбра от ранна възраст, че той е важен мъж, зает с управлението на семейния бизнес.

— Татко трябваше да работи — извиняваше го Изабел, когато той пропуснеше поредното награждаване, коледен концерт или балетно представление. Но макар Уилям винаги да липсваше, Елизабет никога не спря да се надява, че все някога ще се върне заради нея.

Колкото и да я нараняваше крещящото му безразличие, толкова предизвикваше и любопитството ѝ. Още от малка Елизабет знаеше, че е първородното му дете, което означаваше, че един ден ще наследи управляващия дял от капитала на „Мелвил“. Нима това не значеше, че е важна за него? Баба ѝ и чичо ѝ Пиърс, по-малкият брат на баща ѝ, със сигурност я обичаха сляпо — нея отрупваха с много повече внимание, отколкото по-малката ѝ сестра Амбър. Но тогава къде бъркаше и с какво бе заслужила това отношение на баща си?

Господи, колко обичаше баща си и как копнееше за одобрението му. Искаше да го зарадва, да му докаже, че е способна един ден да поеме ръководството на компанията. Тези нейни желаня бяха причина за амбициозността ѝ до степен на вманиаченост. За Елизабет второто място означаваше провал. Дори да не беше естествено надарена в някоя област, тя работеше усилено, за да стане най-добрата. Нищо никога не можеше да ѝ попречи да постигне онова, което иска. Веднъж, едва десетгодишна, падна от коня, докато се опитваше да прескочи едно ново препятствие. Конярят се втурна към нея.

— Добре ли сте, госпожице Мелвил?

Но тя вече беше на крака, хванала здраво поводите.

— Просто ми помогни да се кача.

Чак след като успя да прескочи препятствието, тя му позволи да прегледа ръката ѝ, която дотогава вече бе лилава и подута — счупена на три места.

Тази решителност бележеше всеки аспект от живота на Елизабет — дори по отношение на външността ѝ. Тя използваше скъпи гримове, за да подчертае най-хубавите си черти, и разбра кои дрехи подходат най-добре на фигурата ѝ. Точно през шест седмици имаше задължителен час в салон „Харис“ в „Челси“, където сиво-кафявата ѝ коса беше прецизно подстригвана и изсветлявана до златисторусо. Заради усиленото спортуване се отличаваше със слаба фигура, добре оформени мускули, както и с целогодишен тен. Видът ѝ изискваше старателна поддръжка, но Елизабет нямаше нищо против. Нищо, което си струва, не идва лесно — това бе мотото ѝ.

Тъкмо този нейн начин на мислене я бе превърнал в победителката, която беше. Тя винаги ставаше първенец на класа си в „Грейкорт“, единодушно бе избрана за председател на класа и всички очакваха по Коледа да получи покана от „Кеймбридж“. Всичко в живота ѝ беше идеално, само дето баща ѝ, човекът, когото уважаваше най-много, я бе разочаровал. За съжаление, за разлика от всичко друго в живота ѝ, по отношение на неговите недостатъци тя не можеше да стори нищо.

С въздишка на примирение Елизабет влезе обратно в къщата и се отправи нагоре по стълбите. В коридора забеляза, че вратата на спалнята ѝ е открената. Намръщи се. Със сигурност я бе затворила на

излизане. Имаше само едно обяснение — Амбър, помисли си — и ускори крачка.

Както и предполагаше, вътре откри единайсетгодишната си сестра, застанала пред тоалетката ѝ, върху която стоеше отворена кутията с антични бижута.

— Амбър! — Чула гласа на сестра си, Амбър вдигна поглед виновно. — Казаха съм ти да ме питаш, преди да пипаш нещата ми!

— Щях да те попитам — отвърна сестра ѝ с нотка на раздражение, — но не можах да те намеря, от сто часа те търся. А и мислех, че няма да се сърдиш.

Елизабет бе чувала тези извинения и преди. Стрелна се напред и затвори със замах капачето на кутията. Тя бе ръчно изработена от абанос и водеше началото си още от деветнайсети век. Баба ѝ Роузалинд ѝ я бе подарила заедно с няколко бижута за последния ѝ рожден ден. Подаръкът имаше огромна сантиментална, както и материална стойност за Елизабет, затова тя бе забранила на невнимателната си по-малка сестра да играе със съдържанието ѝ. Но това явно не бе спряло Амбър.

— Тези също ми ги върни! — Елизабет се пресегна за наниза от перли около шията на сестра си.

Но Амбър на свой ред също сграбчи огърлицата. За част от секундата и двете дърпаха в различни посоки, след което нанизът се скъса. Перлите издрънчаха по полирания паркет.

— О, за бога! — извика Елизабет. — Виж какво стана. — Тя коленичи и започна да събира мънистата. — Хайде, можеш поне да ми помогнеш.

— Не съм виновна — настоя по-малката сестра с леко разтреперан глас.

— Разбира се, че не — измърмори Елизабет. — Никога не си виновна. — Изгледа сестра си навъсено. — Ще видиш, като кажа на баба.

При тези думи Амбър избухна в плач.

— Момичета? Какво става?

Елизабет и Амбър се обърнаха и видяха майка си на вратата. Преди Елизабет да даде обяснение, Амбър избяга от стаята с мощен рев.

— Амбър! — извика Изабел, но момичето не спря. След миг вратата на спалнята ѝ се затръшна.

Изабел отправи укорителен поглед към голямата си дъщеря.

— Какво ѝ става на Амбър?

— Преиграва. Както обикновено. — Елизабет обясни за скъсаната огърлица.

— Е, както го описваш, станало е случайно — заключи неуверено Изабел.

Дъщеря ѝ не направи никакъв опит да прикрие възмущението си.

— Случайно? Много добре знаеш, че тя изобщо не е трябвало да пипа нещата ми.

Елизабет се зачуди защо ли изобщо си прави труда да се защити. Беше типично за майка ѝ да си затваря очите за всичко нередно, сторено от Амбър. Три бавачки бяха казали на Изабел, че се отнася твърде снизходително с разглезената си по-малка дъщеря.

— По-късно ще си имаш много проблеми — беше я предупредила последната. — Тя трябва да се научи, че преструвките не са приемлив начин да получи вниманието ти.

Елизабет беше напълно съгласна — но въпреки това и независимо от мнението на Уилям, Изабел отказваше да се вслуша в предупрежденията и позволяваше на Амбър да носи грим и дрехи, които ни най-малко не подхождаха на възрастта ѝ.

Сега Изабел снижи гласа си.

— Моля те, Елизабет. Знаеш, че... всичко това не е лесно за нея.

— Сякаш на мен ми е лесно!

Елизабет почака за отговор. Когато такъв не последва, тя въздъхна. Това беше проблемът на майка ѝ — тя беше слабохарактерна. Винаги поемаше по пътя на най-малкото съпротивление. Като например това, че разреши на тази Кейтлин О'Дуайър да дойде да живее с тях. Елизабет не разбираше защо просто не е отказала на Уилям — защо не му е казала, че не е справедливо по отношение на нея и на двете им законни деца. Но както обикновено Изабел се бе оставила да я мачкат. И въобще, коя жена би останала с мъж, който я е унижил по такъв начин?

Момичето нетърпеливо вдигна рамене.

— Както и да е, трябва да се изкъпя.

— Да, разбира се. — Майка ѝ погледна часовника си. — Гледай да се приготвиш по-бързо. Кейтлин...

— ... скоро ще пристигне — прекъсна я Елизабет. — Да, знам.

Изабел изглеждаше засегната от презрителния тон на дъщеря си.

— Оставям те тогава — каза тихо.

Елизабет се канеше да ѝ се сопне отново, но се спря, когато отвън се чу звук — шум от гуми по каменистата алея. И майката, и дъщерята инстинктивно се обърнаха към прозореца. „По дяволите“, помисли си момичето. Вече нямаше да има време да се изкъпе и да се преоблече. Тя беше тук.

[1] Хенли Регата — прочута ежегодна гребна надпревара по река Темза. — Б.пр. ↑

[2] Известен английски хиподром в град Аскот. — Б.пр. ↑

[3] Фестивал на скоростта „Гудууд“ — историческо автомобилно състезание в Англия. — Б.пр. ↑

[4] Ежегоден оперен фестивал в Англия. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Госпожице? — Шофьорът погледна в огледалото за обратно виждане. Момичето бе потънало в унес, отправило безизразен поглед през затъмненото стъкло. Беше стояла така през изминалите три часа по време на дългото пътуване на запад от Лондон, към Съмърсет. Разбира се, след като напуснаха магистралата, пейзажът стана по-приятен. Но дори когато бентлитото профучаваше край тучните зелени поля, осеяни тук-там с дебели овце и пасящи крави, Пъркинс имаше чувството, че гледката е последното нещо, което вълнува пътничката му. Свита до вратата, подпряла брадичката си с ръка, тя изглеждаше много млада и много тъжна, а мрачното ѝ настроение беше в пълен контраст с яркия летен ден навън. Чак му стана неудобно, задето я притесняваше.

— Госпожице? — повтори той, този път по-силно.

Тя се сепна от гласа му и автоматично се обърна към него с блуждаещ поглед.

— Дано не ви безпокоя, госпожице Кейтлин — каза шофьорът с мек тон. — Но исках да ви уведомя, че след малко ще пристигнем в Алдрингам.

— Благодаря — отвърна момичето учтиво, но равнодушно, след което отново се втренчи през прозореца, без да се опита да продължи разговора. Надяваше се да не я сметнат за груба, но въобще не я интересуваше, че приближават имението на Мелвил. Не я интересуваше нищо. И нищо чудно, след като единствената причина да е тук, бе случилото се с майка ѝ. Тя почувства как очите ѝ се насълзиха и припряно ги избърса. Беше си обещала, че повече няма да плаче. Поне докато не остане сама.

Бяха минали шест седмици от погребението на майка ѝ. Всички я уверяваха, че отсега нататък положението ще се подобрява. Какво ли разбираха? Предната вечер тя се зае да опакова повечето вещи от къщата им. По нареждане на Уилям имотът трябваше да бъде продаден възможно най-скоро. Докато преглеждаше нещата на майка си, я

налегнаха безброй спомени. Когато обзелите я емоции взеха връх, Нуала предложи да я отмени в задачата.

— Аз ще преценя какво да запазиш — каза ѝ мило тя.

Но макар моментът да бе неприятен, той не можеше да се сравнява с днешния ден, когато дойде време да напусне Валимаунт. Роушийн не проумяваше защо приятелката ѝ не се радва, че ще се махне от скучното им село и ще започне нов, прекрасен живот в богато семейство. Но за Кейтлин сбогуването с всички места и хора, които познава, означаваше да изгуби последната връзка с майка си. Първият полет в живота ѝ; мястото в първа класа; посрещането ѝ на „Хийтроу“ от шофьора на семейство Мелвил с лъскавата им черна кола... Всичкият този лукс не значеше нищо предвид обстоятелствата. Много ясно, че нямаше настроение за празни приказки.

Те пътуваха в мълчание още известно време, преминавайки през пазарни центрове и живописни селца, по все по-извиващи се шосета, опасани от красиви каменни къщи, докато Пъркинс най-накрая посочи в далечината.

— Ей там отиваме.

Кейтлин се наведе напред, по-скоро от учтивост, отколкото от някакъв интерес, за да погледне новия си дом. Но щом гледката се откри пред нея, тя неволно ахна. Алдрингам ѝ се стори като римски дворец. Определението ѝ беше по-точно, отколкото съзнаваше. Всъщност зданието представляваше имение в паладиански стил^[1], типично за богатите провинциални имоти, построени през осемнайсети век, когато новоразкритите разкопки на античния Помпей бяха подпомогнали съживяването на неокласицизма в Англия. Пъркинс забеляза реакцията ѝ и се засмя.

— Впечатляващо, нали?

По-скоро беше внушително. Разположено на върха на един хълм, имението се издигаше над околностите и се виждаше от километри. Късното следобедно слънце проблесна по фасадата от камък и мрамор и за миг заслепи Кейтлин. Тя примигна, опитвайки се да фокусира погледа си. Не можеше да реши дали сградата ѝ харесва, или не. От една страна, тя несъмнено беше красива. Вертикалните линии и симетричността на архитектурата придаваха на къщата усещане за изящество и елегантност. Но имаше също и нещо студено в строгия

геометричен дизайн, който сякаш предупреждаваше, че там няма място за нищо извън общоприетите рамки.

След пет минути Пъркинс зави по частен път, който ги отведе до входа на Алдрингам. Електронните порти се отвориха беззвучно и бентлитото пое по широка алея, от двете страни, на която се редяха огромни кедри. През клоните им Кейтлин успя да мерне околността — петдесет акра диви поля, граничещи с прилежно подредени и поддържани градини, които водеха до задната част на къщата. След миг пейзажът отново се скри от погледа ѝ и колата най-после спря.

До този момент Кейтлин не се бе замисляла много над положението си — беше прекалено обзета от скръбта си. Но изведнъж, за пръв път, почувства тревога. Колкото и зле да бяха нещата през последните няколко месеца, поне беше заобиколена от приятели, хора като Нуала, които бяха загрижени за нея. А сега щеше да живее в къща, пълна с непознати, които навярно изобщо не желяеха присъствието ѝ.

Уилям стоеше пред северния вход в очакване да я посрещне. Той отново изглеждаше толкова заплашително, колкото ѝ се бе сторил на първата им среща. В детството си тя винаги си представяше баща си като бащата на Роушийн — обикновен, мил мъж, някой като възрастните, които познаваше. Уилям Мелвил не беше нищо подобно. Той бе хладен и сдържан, с шлифован акцент и сковано поведение. Кейтлин все още не можеше да повярва, че са роднини.

Тя се смути, когато баща ѝ се наведе и я целуна по двете бузи.

— Добре дошла в Алдрингам, Кейтлин. — Той се обърна към добре поддържаната жена, застанала малко зад него. С на вид скъпия си кремав костюм и прилежно пригладената във френски кок светла коса, тя изглеждаше ужасно елегантна. — Това е съпругата ми Изабел.

Нова вълна от притеснение обзе Кейтлин. Очакваше враждебно посрещане, но Изабел я изненада. Жената непринудено се приближи и я прегърна.

— Много се радваме, че дойде, скъпа — тонът ѝ беше мек и учудващо искрен.

— Добре — отбеляза Уилям, очевидно доволен от тази проява. — Да влезем вътре. Дъщерите ми те очакват.

Антретото беше точно толкова великолепно, колкото предполагаше Кейтлин, с каменна настилка, стени с дъбова ламперия и огромно

стълбище, което изчезваше нагоре към останалата част на къщата. Тя обаче нямаше никакво време да се оглежда, защото Уилям я поведе през лабиринт от дълги, мрачни коридори. Опита се да запомни пътя, който щеше да я отведе обратно до главния салон, но в крайна сметка се отказа.

Кейтлин се зачуди как ли ще изглеждат Елизабет и Амбър. Винаги бе искала да има братя и сестри, но се съмняваше, че ще има нещо общо с момичета, отгледани на такова място. Щом Уилям отвори тежките махагонови врати на гостната, тя положи усилие да се усмихне дружелюбно, като се надяваше да греши в очакванията си. Но не грешеше. Посрещнаха я две намусени физиономии.

— Това е Елизабет — посочи Уилям към надутата блондинка, която седеше наперено в един фотьойл от кадифе.

Кейтлин веднага се почувства застрашена и изпълнена със завист. Не можеше да повярва, че Елизабет е на седемнайсет години, само с две години по-голяма от нея самата. Тя изглеждаше толкова изтънчена. Макар и по екип за тенис, след изтощителен следобед на корта, видът ѝ бе напълно безупречен. Кейтлин изведнъж се засрами от собствената си занемарена външност и инстинктивно посегна да заглади непокорните си гъсти къдрици.

— Здравей, Елизабет — тя се усмихна плахо. — Радвам се да се запознаем.

Елизабет ѝ се усмихна хладно.

— И на мен ми е много приятно — имаше едва доловима нотка на сарказъм в изискания ѝ тон.

Усмивката на Кейтлин потрепна. Елизабет не си направи труда да каже друго, а само продължи да я зяпа от мястото си, отмятайки с пренебрежителен жест дългата си руса коса.

Реакцията на Амбър беше коренно различна. Докато Елизабет изглеждаше враждебно настроена, Амбър очевидно не проявяваше никакъв интерес към новодошлата. Още щом каза „здравей“, тя попита дали биха могли да я извинят.

Изабел стрелна Кейтлин с извинителен поглед.

— Не, разбира се, че не можеш да тръгнеш още — заяви госпожа Мелвил с явно неудобство. — Кейтлин току-що пристигна.

Амбър се нацупи. Кейтлин не повярва на очите си. Майка ѝ никога нямаше да ѝ позволи да се държи толкова грубо на тази възраст.

Но пък и Амбър не приличаше на обикновено единайсетгодишно момиче. Тя беше красиво дете, което с порцелановата си кожа и хубавите си бяло-руси къдрици изглеждаше почти като ангелче. Но естествената ѝ хубост бе развалена от начина, по който бе наконтена — като възрастна. Лятната рокля без презрамки не изглеждаше на мястото си върху още детското тяло, да не говорим за яркорозовото червило и сините сенки. Целият ефект беше странен и объркващ.

Възцари се дълго мълчание. Кейтлин се взираше в пода. Уилям изгледа и трите момичета едно след друго и се намръщи, сякаш не можеше да разбере защо не се бяха сприятелили веднага. Изабел се намеси, за да овладее неловката ситуация.

— Защо не пийнем по един чай? Кейтлин, сигурно си гладна след пътуването. Да кажа ли на готвача да ти приготви нещо?

Кейтлин, която бе загубила апетит по време на смуцаващото запознанство, отвърна, че не е гладна, но прие чая, сервиран в някаква нелепо крехка чаша. След като отпи внимателно, ужасена да не разлее върху скъпо изглеждащия килим, тя се зачуди дали някога положението ще стане по-търпимо.

Не стана. Кейтлин си отдъхна, когато след половин час Уилям най-после ѝ предложи да се качи в стаята си и да си разопакова багажа.

— Така ще имаш възможност да се настаниш преди вечеря — отбеляза той. Погледът му се спря на Елизабет, която вече се бе изправила. — Защо не покажеш на сестра си стаята ѝ? Ще я настаним в розовия апартамент. А може и да я разведеш из имението, за да опознае обстановката.

За един ужасен миг Кейтлин си помисли, че Елизабет ще възрази, но погледът на Уилям я накара да премълчи протеста си.

— Добре. — Пронизващите зелени очи се отправиха към Кейтлин. — Е? Идваш ли?

Кейтлин трябваше да тича, за да не изостане от Елизабет, понеже по-голямото момиче забърза през поредния лабиринт от коридори и после нагоре по два реда стъпала. Те се различаваха от широкото стълбище в антрето. Бяха стръмни и застлани с тъмносин килим — „стълбището за персонала“, обясни кратко Елизабет. Използваха го само защото то бе най-прекият път към източното крило, където беше

стаята на Кейтлин. Освен това разяснение новата ѝ сестра не направи усилие да завърже някакъв разговор по пътя.

Най-накрая стигнаха до една кремава врата. Елизабет спря и подаде на Кейтлин ключа. Сякаш беше на хотел.

— Сигурна съм, че си изморена, затова какво ще кажеш да пропуснем развеждането? — Тя не даде шанс на Кейтлин да отвърне. — Вечерята е в седем и половина. О, и каквото и да правиш, не закъснявай. Това е едно от нещата, които вбесяват татко.

Обърна се с изящен замах на прекрасната си медена коса и остави новодошлата сама в коридора.

Докато я гледаше как се отдалечава, очите на Кейтлин се напълниха със сълзи. Не вярваше, че е възможно да се почувства по-зле, отколкото през изминалите няколко месеца. Но това отношение на абсолютно презрение направо я смаза. В този момент момичето имаше нужда от майка си повече от всякога.

Отпуснала рамене, отключи вратата на новата си стая. Тя беше красива, разбира се — огромна и луксозна. Но Кейтлин не се заинтересува от античните мебели или от смайващата гледка към градините и ливадите навън. Тя само легна върху леглото с балдахин, сви се на топка и заплака.

— Много е странна.

— Амбър! — извика Елизабет не особено укорително.

— Наистина е странна — настоя Амбър. — Имам предвид — видя ли ѝ пуловера? И тия дънки. Бяха толкова безформени. Определено не бяха „Ливайс“. — Тя сбърчи нос. — Боже, не бих се облякла така за нищо на света.

Елизабет се засмя, макар да не беше в стила ѝ. Обикновено не обичаше да клюкарства, тъй като считаше, че това е под достойнството ѝ. Но дори тя не успя да сдържи коментарите си по адрес на новопристигналата. Тъкмо затова бе позволила на Амбър да дойде в стаята ѝ въпреки случката с огърлицата отпреди малко.

— Разбирам какво имаш предвид — замисли се Елизабет. — И една нова прическа няма да ѝ се отрази зле.

Дългата коса беше добро решение, стига да се полагат грижи за нея. Но тази плетеница от черни къдрици не носеше на Кейтлин

особена полза. Не че не беше привлекателна. Всъщност Елизабет трябваше да признае, макар и неохотно, че чернокоската е доста хубава — по онзи дивашки, келтски начин. Просто тя самата не можеше да се сети някога да е правила толкова малко за външността си.

Амбър се приведе от леглото.

— Знаеш ли — прошепна тя театрално, — мисля, че може да е малко тъпа.

Елизабет пак се засмя.

— Защо говориш така, за бога?

— Защото мълчеше като сфинкс. Почти не обели дума.

Елизабет се замисли за момент.

— Вероятно все още е разстроена заради майка си — след като изказа гласно мисълта си, Елизабет почувства внезапен пристъп на вина заради начина, по който се бе отнесла с Кейтлин. Но бързо потуши чувството. — Обаче това няма нищо общо с нас — побърза да добави.

Амбър кимна важно.

— Точно така — повтори тя. — Няма нищо общо с нас.

След време, когато се връщаше в спомените си, Кейтлин се сецаше колко тежко бе преживяла първия си месец в Алдрингам.

Уилям изчезна още на сутринта след пристигането ѝ.

— Трябваше да се върне в Лондон — информира я гузно Изабел по време на закуска. — Изникнало нещо спешно в офиса. Но съм убедена, че ще се върне при първа възможност.

Последните ѝ думи прозвучаха неубедително. „Значи не гори от желание да ме опознае“, помисли си Кейтлин, чудейки се защо ли бе настоявал тя да живее с тях. Но щом не го интересуваше присъствието ѝ тук, тогава може би щеше да ѝ позволи да се върне у дома във Валимаунт. Макар че позволи надеждата да се прокрадне в съзнанието ѝ, момичето предусещаше, че желанието ѝ е малко вероятно да се осъществи. По някаква причина Уилям държеше тя да остане тук. Знаеше, че ако Нуала бе видяла някаква възможност да промени решението му, щеше да го направи.

По-късно сутринта Елизабет дойде в стаята ѝ. Очевидно бе получила инструкции от баща си да забавлява гостенката и също

толкова очевидно не бе щастлива от този факт.

— Е, какво ти се прави днес?

Кейтлин беше напълно искрена, като отвърна, че ѝ е все едно.

Елизабет въздъхна. Явно не очакваше такъв отговор.

— Добре де, яздиш ли? — попита нетърпеливо.

Кейтлин поклати глава.

— Играеш ли тенис?

Кейтлин отново поклати глава.

— *Страхотно* — измърмори Елизабет под носа си. — Добре. Тогава май ще трябва да те науча.

Както можеше да се предвиди, идеята се оказа пълен провал. След като Елизабет игра ролята на раздразнителен треньор в продължение на час, Кейтлин най-накрая, зачервена и останала без дъх, предложи да спрат и да се приберат вътре. Другото момиче се съгласи с готовност. След тази случка Кейтлин не поиска повече уроци, а и Елизабет не ѝ предложи. Просто двете бяха толкова различни. Кейтлин откровено намираще непринудената самоувереност на Елизабет за заплашителна.

За нейна изненада не друг, а тъкмо Изабел се отнасяше най-добре с нея.

— Искаш ли да се обадиш на онази жена, в чийто дом живееше? — предложи тя на Кейтлин няколко дни след пристигането ѝ. — Приятелката на майка ти — как ѝ беше името?

— Нуала. Леля Нуала.

— Да, разбира се. Нуала. Е, можеш да се обадиш на Нуала, когато пожелаеш — рече мило Изабел. — Няма нужда да искаш разрешение. Има телефон в стаята ти, така че никой няма да ти пречи.

Кейтлин реши да изчака до вечерта, когато беше по-вероятно да намери някого. За пръв път, откакто бе пристигнала в Алдрингам, имаше нещо, което да очаква с нетърпение.

Щом чу гласа на Нуала, тя почувства, че се задушава от вълнение.

— Колко се радвам да те чуя, миличка — възкликна сърдечно приятелката на майка ѝ.

— Аз също — подсмръкна Кейтлин. Не смееше да каже друго, за да не се разплаче. Чувстваше се обърквана и засрамена от силата на емоциите си — все пак си бе тръгнала преди по-малко от седмица.

— Роушийн е тук — заяви Нуала, явно долавяйки вълнението ѝ.
— Нека ти я дам.

Да разговаря с приятелката си ѝ беше по-лесно.

— Какво представлява къщата? — поиска да узнае тя. — Огромна ли е? Има ли басейн? Кога мога да ти дойда на гости?

— Къщата е хубава — отвърна Кейтлин неопределено, без особено желание да говори за това. — Кажи ми какво става с теб.

Роушийн нямаше нужда от повече насърчения.

— Ами всичко тук си е горе-долу постарому. Мери си хвана гадже и майка ѝ се поболя от този факт... — Тя не спря да бърбри весело през следващия половин час, докато накрая я повикаха за чая. — Звънни ми пак скоро! — рече нехайно.

Кейтлин бавно остави слушалката. От разговора се бе почувствала по-скоро по-зле, отколкото по-добре. Беше ужасно да знае, че всичките ѝ приятели са си във Валимаунт, а тя не може да е с тях.

За нейно облекчение Изабел тактично не я разпитва за обаждането. Тя беше доста внимателна, както разбра Кейтлин през тези първи няколко седмици. Всъщност понякога на момичето му се струваше, че Изабел също като нея е нещастна в Алдрингам. След като Уилям отсъстваше толкова често от къщи, съпругата му запълваше дните си, като обядваше с приятелки или се занимаваше с благотворителност. Също така често прекарваше времето си в пазаруване с Амбър в Лондон. Тя много пъти канеше Кейтлин с тях.

— Много ще ни е приятно да дойдеш с нас — заяви веднъж, без да обръща внимание на физиономията на Амбър. — А и сигурно имаш нужда от някои нови неща преди началото на учебната година.

— Меко казано — измърмори Амбър под носа си.

Но досега, въпреки многобройните покани на Изабел, Кейтлин не бе имала желание да ходи с тях. Макар да съзнаваше, че дрехите ѝ са много по-евтини и демоде от тези на другите две момичета, чувстваше, че няма да е редно да замени старите си неща. Майка ѝ бе работила толкова много, за да плати за тях — щеше да е като предателство.

С редки изключения, семейството бе оставило Кейтлин да се оправя сама. Все още бяха в лятна ваканция, затова тя имаше безкрайни часове да изследва къщата и околността и с удоволствие да се отдава на любимите си занимания от миналото като четенето и рисуването.

Но не беше щастлива. Майка ѝ и Валимаунт ѝ липсваха. Всеки ден. Алдрингам беше красив, но студен като обитателите си. Апартаментът ѝ може и да имаше гардероб като стая, отделна всекидневна и луксозна мраморна баня, но всяка нощ Кейтлин се отпускате в леглото с балдахин върху ленените чаршафи и пухените възглавници, след което оставаше будна, копнеейки за простотата на стария си живот и истинския си дом.

Тя се чудеше кога — или дали — това чувство някога ще я напусне.

[1] Европейски стил в архитектурата, вдъхновен от проектите на венецианския архитект Андреа Паладио (1508–1580 г.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Трудностите, които изпитваше Кейтлин в приспособяването си към новата обстановка, не останаха незабелязани. Уилям беше наясно с проблема и много искаше да го разреши. Но точно сега, заседнал в кабинета си в централата на „Мелвил“ в Лондон, той бе съсредоточен върху неотложните си бизнес дела, а именно — тримесечните отчети.

Заедно с него седяха двама души, единствените, на които той имаше пълно доверие — майка му Роузалинд и брат му Пиърс. Въпреки че четирийсет процента от акциите на компанията участваха на Лондонската фондова борса, „Мелвил“ все още до голяма степен действаше като семеен бизнес. Най-важните решения се вземаха тук, в кабинета на Уилям, далеч от заседателната зала, както и от останалите членове на управителния съвет.

Пиърс нагласи очилата си и започна:

— Все още сме в очакване да излязат последните цифри. Но първоначалните данни изглеждат обещаващи.

Пиърс Мелвил беше с десет години по-млад от Уилям, на трийсет и девет, но заради спокойния си, улегнал маниер изглеждаше по-възрастен. Подобно на брат си той се обличаше елегантно и говореше изискано, като същински английски джентълмен, но с това приликите между тях свършваха. Докато Уилям беше силна, мрачна, внушителна фигура, с остър ум и властно присъствие, светлата кожа и фините черти на Пиърс му придаваха деликатен вид, особено като се комбинираха с леко мудните му маниери и отчетливата липса на обаяние. Но въпреки тези недостатъци — или може би тъкмо заради тях — Пиърс идеално изпълняваше длъжността си на дясна ръка на Уилям. Липсата му на лична амбиция и безусловната му преданост към „Мелвил“ определяха безропотното приемане на факта, че от двамата именно Уилям е избран да оглави семейния бизнес.

— Продажбите в сравнение с миналогодишните са се повишили с пет процента — продължи той сега. — Също така е отчетено подобрене в брутната печалба от петдесет базисни пункта.

Уилям слушаше внимателно, докато брат му го осведомяваше за числата. Младежката срамежливост на Пиърс бе прераснала с времето в сериозност и внимание към детайлите — качества, които пасваха идеално на ролята му на финансов директор.

— И от коя линия по-точно идват увеличените продажби? — попита Уилям. Въпреки че се досещаше за отговора на въпроса си, все пак искаше да го чуе.

— Предимно от „Мелвил Есеншълс“.

Уилям отправи поглед към майка си Роузалинд. Тя беше забележителна жена, главата на семейство Мелвил и носеше еднолична отговорност за поемането на умерено успешната английска компания преди години и развиването ѝ в международно признато име. Сега, на седемдесетгодишна възраст, тя изглеждаше на шейсет, а мозъкът ѝ работеше като на някой наполовина по-млад.

Тя наклони глава, разбирайки накъде бие.

— Знам, Уилям — звучеше развеселена. — Поредното доказателство, че „Мелвил Есеншълс“ се оказва отлична идея.

Уилям разбираше, че е нелепо да очаква признанието ѝ. На петдесет години би трябвало да си преминал възрастта за подобно детинско поведение. Но поемането на ръководството от ръцете на Роузалинд не бе лесно за него. Тя може и да беше Мелвил по-скоро по брак, отколкото по рождение, но имаше повече заслуги към тази компания, отколкото всеки друг. В продължение на три десетилетия Роузалинд бе управлявала „Мелвил“ с безспорен успех. Затова винаги щеше да е труден пример за следване.

Когато Уилям най-накрая пое управлението през 1972-а, той бе решен да наложи собствените си възгледи за бъдещето на компанията. Беше преминал трийсетте и имаше чувството, че няма време за пилеене. Дотогава „Мелвил“ имаха вече четиринайсет магазина в големите градове по целия свят. Заради петролната криза и последвалата рецесия в САЩ и Европа Уилям прекрати откриването на нови магазини. Глобалното разрастване беше концепция на майка му — той имаше нужда от нова стратегия.

Затова направи оценка на силните и слабите страни на „Мелвил“. Линията им от конфекция нямаше особен успех, големите продажби винаги се дължаха на аксесоарите — дамски чанти и обувки. Вземайки под внимание този факт, както и лошото състояние на световната

икономика, Уилям реши да създаде линия от продукти с по-ниска цена от тази на традиционните ръчно изработвани кожени стоки. Новата линия от козметични, дамски и пътни чанти пак щяха да носят логото на фирмата, но щяха да бъдат изработени от по-евтини материали и да се продават в универсални магазини и парфюмерии. Идеята беше продуктите на „Мелвил“ да се предложат на нов кръг от потребители — онези, които обикновено не смееха да влизат в дизайнерски магазин.

Роузалинд се бе противопоставила на идеята, като твърдеше, че по-евтината линия няма място във фирма за луксозни стоки, но Уилям все пак наложи промяната и стратегията му проработи. „Мелвил Есеншълс“ беше такъв успех, че започна да съперничи на традиционните стоки. Когато в края на осемдесетте продажбите достигнаха 300 милиона лири, Роузалинд най-сетне призна, че е грешала. Това беше велик момент за Уилям. За по-малко от двацет години той бе утроил продажбите и учетворил печалбите. Както бяха отбелязали в списание „Форбс“ предната година: „Уилям Мелвил е съществена част от световната изтъкната модна династия“. Той все още пазеше копие от тази статия в най-горното чекмедже на бюрото си.

— Благодаря за това, Пиърс — каза Уилям след десет минути, когато брат му приключи с представянето на финансовия доклад. — Може ли да го взема за вкъщи през уикенда?

— Разбира се. — Пиърс му подаде своето подвързано копие. Уилям прибра доклада в куфарчето си и щракна ключалката. Стана и се пресегна за сакото си.

Роузалинд постави кокалестата си ръка на рамото му.

— Скъпи, защо бързаш толкова? Надявах се да отидем някъде на вечеря.

— Съжалявам, но искам да се върна в Алдрингам, за да видя как е Кейтлин.

Нетърпелив да се измъкне, синът ѝ се обърна и се отправи към вратата. Заради внезапното си тръгване пропусна разтревожените погледи, които майка му и брат му си размениха, когато той излезе.

Навън Пъркинс го очакваше в бентлитото. Беше петък вечер и Уилям не харесваше задачата, която му предстоеше. Когато предната вечер се обади на Изабел, за да се осведоми за състоянието на

Кейтлин, той не остана доволен от чутото. Изглежда, че Кейтлин все още прекарваше по-голямата част от времето си сама.

Уилям беше наясно, че няма да ѝ бъде лесно да се приспособи към този нов начин на живот, но искаше да ѝ помогне да свикне колкото се може по-бързо. Най-много съжаляваше за начина, по който бяха приключили нещата между тях с Кейти. Сега всичко, което можеше да направи, бе да се увери, че детето ѝ — *тяхното дете*, поправи се бързо той — ще получи всеки възможен шанс за щастлив живот. Той съзнаваше, че винаги се е държал доста дистанцирано с Елизабет и Амбър, несъзнателно пренасяйки върху тях разочарованията от нещастния си брак. Не му се щеше да повтара същата грешка с Кейтлин. Искаше да я опознае и да се погрижи за нея през новия ѝ живот в Алдрингам. Това беше най-малкото, което можеше да стори.

По-късно вечерта Роузалинд Мелвил седеше сама сред изискания покой на апартаментата си в „Мейфеър“. Разположен в луксозна сграда с портиер на „Гросвенър стрийт“, това бе един от най-престижните адреси в Лондон, но тази вечер тя не намери успокоение сред заобикалящата я обстановка.

Върху писалището пред нея стоеше полупразна чаша с любимото ѝ питие — коняк „Хенеси Елипс“. До чашата бяха документите, подготвени от адвокатата ѝ.

— Сигурна ли си за това? — бе попитал Гюс Фелоус, неин приятел и юридически съветник от повече от трийсет години, когато ѝ бе доставил документите по-рано тази вечер. Дали беше сигурна? Тя отпи солидна глътка коняк. Разбира се, че не беше. Но за съжаление нямаше голям избор. Не и когато ставаше въпрос за „Мелвил“ — компанията, която лично бе отгледала и развила.

Историята на Мелвил винаги я изпълваше с очарование. Тя водеше началото си от 1860 с раждането на Джон Милър в семейството на обуцари от Нортхемптън. По онова време обуцарството тъкмо процъфтявало като занаят. Но Джон искал повече. Умен и амбициозен, той разбирал, че единственият път към сериозните печалби е отстраняването на посредниците. Затова се обединил с други търговци и започнал да доставя директно на магазините за продажба

на дребно в Лондон. Всички допълнителни доходи инвестирал отново в бизнеса, като разширявал дейността си, без да жертва качеството.

Като всички добри бизнесмени Джон се стремял да угоди на основните си потребители — заможните членове на викторианското висше общество, които били готови да платят скъпо и прескъпо за неговите висококачествени, ръчно изработени кожени обувки. Решавайки, че собственото му име не звучи достатъчно внушително, през 1900 година той официално го сменил на Мелвил. „Мелвил“ станала една от първите търговски марки, регистрирана през 1910. Същата година Джон отворил и първия си магазин на знаменитата търговска улица „Олд Бонд стрийт“. Над входната врата окачил месингова плочка с надпис: *Meliora Cono.* От латински — „Стремя се към най-доброто“. Това щяло да стане и мотото на компанията.

Пристрастеността му към цигарите обаче най-накрая си казала думата и през 1925 Джон умрял от рак на белите дробове. След него бизнеса поел синът му Оливър. Сериозен и разумен мъж, той бил точният човек, който да застане начело на компанията през тежките години след началото на Голямата депресия през двайсет и девета, и „Мелвил“ продължила да процъфтява през трийсетте.

Роузалинд — или Роузи Флинт, както беше известна тогава — започна работа в „Мелвил“ през 1938, в навечерието на Втората световна война. Семейството на Роузи принадлежеше към работническата класа: баща ѝ бе докер, а майка ѝ — чистачка. На седемнайсет години тя се яви на интервю за работа като продавачка в компанията. Отначало управителят нямаше голямо желание да я назначи — момичето изглеждаше прекалено обикновено, за да работи в знаменития магазин. Но щом то заговори, промени решението си.

— Свикнала съм на тежък труд и никога не се разболявам — каза му тя, усетила колебанията му. После го погледна право в очите и добави с абсолютна искреност: — Вижте, имам нужда от тази работа и няма да ви разочаровам.

Той я нае веднага. Според него щом можеше да отстоява мнението си по този начин, значи беше родена за продавачка. А и джентълмените сред купувачите без съмнение щяха да оценят външността ѝ.

Но Роузи бе умна и амбициозна и нямаше никакво намерение да остава продавачка до края на живота си. Работата в „Мелвил“ беше

златната ѝ възможност и тя смяташе да се възползва максимално от нея. Бързо успя да се отърве от кокни акцента си. И също толкова бързо — да привлече вниманието на Едуард Мелвил, най-големия син и сигурен наследник на бизнеса.

Роузи бе чувала какво ли не за Едуард. Красив, очарователен и добродушен, той имаше славата на плейбой, който излиза с момичетата, забавлява ги добре, след което бързо ги зарязва. Роузи искаше да получи повече. Когато той я помоли да излязат, тя учтиво отклони поканата му.

— Сгодена съм — излъга.

Тъй като не бе свикнал да му отказват, Едуард прояви интерес. Когато Роузи най-накрая се раздели с въображаемия си годеник и се съгласи да излезе с него, той вече се бе влюбил до уши.

Това се случи през лятото на 1939. Из цяла Европа витаеше дух на неспокойно очакване. Когато през септември Чембърлейн^[1] най-накрая обяви война на Германия, Едуард беше един от първите, записали се в Кралските военновъздушни сили. До този момент Роузи внимателно бе отклонявала всякакви негови опити за по-голяма близост. Същата вечер на пътеката в дъното на танцовата зала целувките им станаха горещи и настоятелни. Роузалинд се отдръпна първа.

После прошепна задъхана:

— Ще ми се да мога да съм с теб... както трябва.

— Наблизо има един частен пансион — предложи Едуард нетърпеливо.

Тя го погледна с ококорени невинни очи.

— Но това е грях.

Почувствал прилив на романтика и кураж, Едуард ѝ предложи на мига. Те се ожениха със специално разрешение^[2] същия уикенд с двама непознати за свидетели. Когато семейството му разбра, вече нищо не можеше да се направи.

— Как може да си толкова глупав? — изръмжа баща му Оливър. — Тя е никоя, най-обикновена уличница!

— Тя е моя съпруга, сър — отвърна спокойно Едуард. — И ще трябва да я приемете.

Когато следващата седмица Едуард замина на фронта, Роузи се настани в къщата на семейство Мелвил в „Белгравия“. Не беше

толкова приятно, колко си го представяше. Оливър отказваше да я приеме. Времето за хранене минаваше в мълчание. Тя неведнъж обмисляше възможността да се върне в малката къща на родителите си в „Ийст Енд“. Но се бе трудила твърде упорито, за да се откаже толкова лесно. Вместо това започна да търси начин да спечели благоразположението на Оливър. Войната ѝ предостави шанса, който търсеше. След като тримата синове и много от служителите на Оливър се записаха във войската, тя усети, че свекър ѝ изпитва трудности с управлението на „Мелвил“. Роузи добре познаваше магазина и сметна, че може да помогне. Затова един ден се появи в централния офис, седна зад едно бюро и се залови за работа.

Постепенно спечели уважението на Оливър. Когато започнаха бомбардировките, съпругата му и другите му снахи се оттеглиха в Алдрингам.

— Предполагам, че и ти ще отидеш там, Роузи — рече пренебрежително Оливър.

— Не, оставам в Лондон — тя направи пауза. — И в бъдеще, моля те, наричай ме Роузалинд. — В края на краищата това име повече подходеше на новото ѝ положение.

Когато Едуард се върна в отпуск за Коледа на 1941, той се зарадва да види, че баща му и съпругата му са започнали да се спогаждат. Месец след като замина отново, Роузалинд с радост установи, че е бременна.

Но щастието ѝ не трая дълго. В края на август пристигна телеграма. Самолетът на Едуард бе свален над Франция. Шокът от новината, комбиниран с последвалото въздушно нападение, предизвикаха преждевременно раждане, което я свари на обществено място — в лондонското метро, на спирка „Лондон Бридж“. Когато накрая роди здраво момченце, беше обзета от прилив на еуфория, която измести всичките ѝ мисли за изчезналия ѝ съпруг. Кръсти детето Уилям — велико, достойно име, което прилягаше на кралете. Първороден сред първородните; наследник на богатството на Мелвил. Положението ѝ бе непоклатимо.

Впоследствие до тях достигна новината, че Едуард не е мъртъв. Разбра се, че е затворник в пленнически лагер за офицери в Ключборк, Полша. Той се завърна у дома в началото на 1946. Роузалинд и Оливър, заедно с малкия Уилям, отидоха да го посрещнат от кораба. Бяха им

казали, че не е ранен — но армията имала предвид само физически. Когато съпругът ѝ стъпи на пристанището, Роузалинд се втурна да го прегърне. Обгърна го с ръце, но той стоеше отпуснато и макар да виждаше за пръв път тригодишния си син, само го гледаше с празен поглед, без да поиска да го подържи.

Настанаха несигурни времена за Роузалинд. Двамата братя на Едуард обикаляха като акули.

— Вече е безполезен — заявиха те на баща си. — Не можеш да оставиш бизнеса на него.

Но Роузалинд бе решена, че „Мелвил“ трябва да премине в ръцете на Уилям. Затова всеки ден оставяше сина си с бавачката и придружаваше съпруга си в офиса, където играеше ролята на кукловод зад него.

— Виждате ли? Едуард си е съвсем наред — казваше Оливър на другите си двама синове, след като Роузалинд представеше поредната си идея като такава на съпруга си. — Спрете да се оплаквате и започнете и вие да предлагате нови методи и тогава може да реша да ви оставя бизнеса си. Но в противен случай...

Разбрали, че са надхитрени, двамата братя направиха това, на което се надяваше Роузалинд — тръгнаха си и се зарекоха да не проговорят на баща си, докато не се вразуми. Жената на Оливър с всички сили се помъчи да сдобри синовете и съпруга си, но когато през следващата година почина в съня си, помирението изглеждаше непостижимо.

Междувременно „Мелвил“ процъфтяваше. Оптимистичните години след войната се оказаха ползотворни за модния бизнес. В Париж дизайнерските проекти на Кристиан Диор в областта на висшата мода бяха открили нова ера в модата. Роузалинд започна да търси възможности за облагодетелстване на компанията. Реши да купи съседния на „Мелвил“ завод, който произвеждаше парашути по време на войната, и да го използва за производство на копринени шалове и палта със същите високи стандарти като обувките на марката. Освен това започна да използва кожената фабрика за производство на чанти и куфари.

През 1951 година Роузалинд отново забременя. Тръгнаха слухове. Всички подозираха, че Едуард не е навестявал спалнята ѝ от завръщането си — но нямаха доказателства за това. Тя роди в началото

на следващата година. Този път раждането беше дълго и болезнено. За разлика от Уилям, който се бе появил на бял свят здрав и силен, вторият ѝ син беше слабо мъниче, жълтеникаво и мършаво. Кръстила го Пиърс. Върна се на работа десет дни след раждането.

Пет години по-късно горкият Едуард почина. Некрологът в „Таймс“ съобщи за заключението на следователя — при нещастен случай. Семейство Мелвил бяха пуснали в ход връзките си, за да не допуснат да се разчуе, че Едуард си е пръснал мозъка с револвера си от войната. Роузалинд не плака. Трудно ѝ бе да пролива сълзи за някого, който в действителност беше мъртъв от повече от десет години.

Погребението се състоя през един мразовит февруарски ден. Противно на съветите на лекаря си, вече изнемощелият Оливър настоя да отиде на погребението на любимия си син. След два дни се разболя от пневмония.

Оливър разбра, че умира, много преди края си. Докато лежеше върху ленените чаршафи на покритото си с балдахин легло в Алдрингам, където прекарваше последните си дни в свирепа кашлица, мислите му се насочиха към другите му двама синове, които не бе виждал от години. Усетил, че краят му приближава, поиска да се помири с тях. Помоли Роузалинд да им се обади и тя го увери, че ще изпълни молбата му.

— Ще дойдат ли? — питаше той с надежда всеки ден.

— Утре — отвръщаше снаха му, а старецът бърчеше чело. — Утре ще дойдат.

Той издържа още седмица в очакване да ги види, самотен и изплашен, объркан, задето никой не се появяваше, освен Роузалинд. На осмия ден предаде богу дух. Чак тогава Роузалинд се свърза със синовете му. Все пак не можеше да рискува той да се размекне и да промени завещанието си в тяхна полза.

Ето че най-после тя притежаваше пълен контрол над „Мелвил“.

Но само това не беше достатъчно за Роузалинд. Тя имаше големи планове за компанията. Нямахше намерение просто да запази бизнеса за Уилям — искаше да го разрасне.

Дотогава Роузалинд не се бе занимавала с производство на облекла, понеже съзнаваше, че няма надежда „Мелвил“ да се конкурира с парижките модни къщи. Но шейсетте години довяха дух на радикализъм и сексуално освобождение — и революцията в модата

не закъсня. Скъпата, сериозна висша мода вече не беше интересна. Популярна стана по-евтината стилна конфекция, която отразяваше забавленията и вълненията на масите. Това беше времето на дизайнерите Мери Куант и Оси Кларк; на „Кингс Роуд“ и „Карнаби стрийт“... на разкрепостената ера на шейсетте години, когато Лондон бе изместил Париж като модна столица.

Пред Роузалинд се яви перфектната възможност да основе линия облекла с марката „Мелвил“. Въпреки че не успя да привлече чак толкова талантиливи млади дизайнери, за да направи истински бум, популярността на останалите продукти на „Мелвил“ — най-вече изключителните дамски чанти и обувки — означаваше, че търсене все още има. Ризи, рокли и панталони, украсени с логото на компанията, намираха място на страниците на „Вог“ и „Венити Феър“. Светът имаше ненаситен апетит за „Мелвил“.

В опит да оползотвори в най-голяма степен тази популярност Роузалинд отвори магазини из Европа и Северна Америка. За да финансира плановете си за разрастване, ѝ предложиха да продаде част от компанията на Лондонската фондова борса. Тя отначало се възпротиви, тъй като не искаше „Мелвил“ да излиза извън контрола на семейството. Но съветниците ѝ я увериха, че може да продаде само част от компанията, като запази болшинството от акциите.

На 25 януари 1964 година четирийсет процента от „Мелвил“ бяха пуснати в обръщение на Лондонската фондова борса, като останалите шейсет процента бяха разделени между семейството — 45 за Уилям, формални 10 процента за Роузалинд и останалите пет за Пиърс. Парите спонсорираха мечтата ѝ да направи компанията международна. Когато през 1965 отвори врати магазинът на „Пето авеню“ в Ню Йорк, „Мелвил“ се превърна в световна марка.

През 1970 година „Мелвил“ беше на върха на своята популярност. Името бе станало синоним на блясък и статут, висша английска марка, търсена от кинозвезди и богаташи. Роузалинд можеше да се гордее. Бе разширила неимоверно бизнеса, оставен ѝ от Оливър, и това беше наследство, което тя с гордост щеше да предаде в ръцете на големия си син Уилям.

Разбира се, успехът на „Мелвил“ костваше на Роузалинд и някои жертви. Докато усилията ѝ бяха изцяло концентрирани върху бизнеса, отглеждането на двамата ѝ синове бе поверено главно на бавачки и

пансион. Но тя чувстваше, че цената си струва, при условие че осигуряваше и на двамата такова чудесно наследство. А и обстоятелствата не изглеждаха да са им навредили. Те все още бяха близки и единни като семейство. Нямаше по-грижовни синове от тях, а и се бяха превърнали в умни и красиви момчета. Може би Пиърс беше малко срамежлив и мълчалив, по-скоро следовник, отколкото лидер. Но макар да бе израснал в сянката на успешния си по-голям брат, той не проявяваше негодувание заради второстепенната си роля. Роузалинд се бе погрижила за това.

— Уилям може и да е символичният водач на „Мелвил“, но ти си сърцето на компанията — повтаряше му тя, докато той растеше. — Трябва да бдиш над брат си. От теб зависи да помогнеш да се запази името на фамилията.

И така, според желанието на Роузалинд, и двамата ѝ синове започнаха работа в „Мелвил“. Когато тя реши да се оттегли от задълженията си, назначи Уилям като изпълнителен директор, въпреки че не престана да го съветва заедно с Пиърс. Бизнесът продължи да е процъфтяващ и успешен.

Всъщност всичко беше идеално допреди няколко месеца, когато историята със семейство О'Дуайър излезе на бял свят.

От самото начало Роузалинд даде да се разбере, че не харесва идеята Уилям да доведе незаконното си дете при семейството.

— Не е честно към съпругата ти, нито към момичетата — каза тя тогава. — Ако тази жена Нуала е готова да се грижи за нея, защо не я оставиш? Осигури издръжка на Кейтлин, но не обърквай живота ѝ. И не обърквай живота на семейството си.

Уилям я погледна в очите и заяви:

— Кейтлин е част от семейството ми, майко.

С тези думи той изчерпа темата, но те казаха на Роузалинд всичко, което искаше да знае. Уилям възнамеряваше да се отнася с момичето като с част от семейството, докато Роузалинд не можеше да я приеме и не искаше да има нищо общо с нея. Възрастната дама не одобряваше идеята някакъв външен човек да се докопа до бизнеса на „Мелвил“. Поначало смяташе да остави целия си дял от десет процента на Уилям, но появата на Кейтлин бе променила това нейно решение.

Сега тя взе документите, които бяха пред нея. Не пречеше да ги прочете още веднъж за последен път. Само за да е сигурна.

Същата вечер Елизабет седеше в кабинета на баща си след вечеря и се опитваше да не показва раздразнението си, докато той я разпитваше колко време е прекарала с Кейтлин от пристигането ѝ.

„Твърде много“, рече си наум Елизабет.

— Колкото мога — каза на глас. Е, какво очакваше той? Те нямаха нищо общо помежду си. Кейтлин не можеше да язди, нито да играе тенис — интересуваше се само от четене и рисуване. Скука. Не ѝ беше мястото тук, в Алдрингам. Дори не приличаше на рода Мелвил. С келтската си външност не приличаше нито на Елизабет, нито на Амбър, които бяха наследили светлата коса и аристократичните черти на баба си. — Положих всички усилия — настоя Елизабет, — но имаме различни интереси.

Уилям кимна рязко.

— Знам, но ти си по-голямата тук и трябва да проявиш разбиране. Кейтлин минава през труден период — майка ѝ почина, загърби всичко, което познава.

За миг Елизабет отново изпита съжаление към Кейтлин. Но все пак тя нямаше вина за положението ѝ.

— Разбирам, че и на теб не ти беше лесно — продължи Уилям, — но това не е причина да си го изкарваш на Кейтлин. Тя не е силна като теб, Елизабет. Има нужда от твоята помощ и подкрепа.

Момичето сведе поглед, преценявайки, че най-бързият начин да се измъкне, е да прояви смирение.

— Да, татко, разбирам. Ще се опитам.

— Хубаво. — Той замълча за момент и Елизабет изведнъж почувства, че се е озовала в капан. Опасенията ѝ се потвърдиха след секунда, когато той добави: — Значи нямаш нищо против следващия уикенд?

— Какво за следващия уикенд? — попита тя предпазливо. Всяка година семейство Мелвил прекарваше летния празник на банките^[3] на вилата си на езерото Комо. Този път Елизабет бе получила разрешение да остане в Алдрингам и да покани петнайсетина от съучениците си на гости.

— Реших да оставя Кейтлин с теб. Тази есен ще учите заедно в „Грейкорт“ и мисля, че за нея ще е добре да се запознае с някои от другите ученици. Това ще бъде добро начало на учебната година.

Елизабет го гледаше, изпълнена с ужас. Добре, че с годините се бе научила да не разкрива истинските си чувства, както стана и сега.

— Разбира се — успя да каже. — Звучи ми като добра идея.

— Отлично — отсече Уилям. — Знаех си, че мога да разчитам на теб. — Той се върна към документите на бюрото си.

Като предположи, че е свободна, Елизабет се изправи. На вратата тя се обърна.

— О! — възкликна, сякаш мисълта ѝ бе хрумнала току-що. — Успя ли да прочетеш изложението ми? — ставаше въпрос за есето, с което кандидатстваше за „Кеймбридж“. Предната седмица го бе дала на баща си да го погледне.

— Още не — отвърна Уилям, без дори да си направи труда да вдигне глава от работата си.

„Типично“, помисли си дъщеря му, докато излизаше от кабинета. Имаше цялото време на света за блудното ирландче, а за нея — никакво.

Когато Елизабет се върна в стаята си, тя вече кроеше планове как да държи Кейтлин възможно най-далеч от приятелите си през следващия уикенд.

[1] Министър-председател на Обединеното кралство от 1937 до 1940 г. — Б.пр. ↑

[2] Разрешение за брак, без да се обявяват предварително в църквата имената на младоженците. — Б.пр. ↑

[3] Национален празник на Великобритания, отбелязан в края на месец август. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

В петък сутринта Уилям, Изабел и Амбър заминаха за Италия, като оставиха Елизабет и Кейтлин сами в Алдрингам. Към три часа следобед широката алея на имението се изпълни с поршета, мерцедеси и ферарита — автомобилите на съучениците на Елизабет. На слънчевата тераса дузина от най-популярните ученици на „Грейкорт“ се излежаваха в следобедната жега. Момичетата носеха оскъдни бански и се бяха изтегнали върху шезлонгите, наблюдавайки момчетата, които се перчеха в басейна. Те всички бяха отлични спортисти, звездите на отборите по ръгби и гребане, и един друг изпитваха уменията си, като изпълняваха двойни и тройни задни салта.

— Е, ще ни запознаеш ли с доведената си сестра? — Въпросът зададе Морган Удхаус, която понякога беше приятелка, а понякога съперница на Елизабет. Двете момичета лежаха една до друга и хващаха златист тен под палещите лъчи на следобедното слънце.

— Не е доведена, а природена — поправи я автоматично Елизабет. — И не, няма да се запознавате с нея.

Сутринта Елизабет бе разговаряла с Кейтлин. Каза ѝ, че може да се появи, ако иска, но че вероятно ще ѝ бъде скучно в компанията им, макар че би могла да се присъедини към тях по-късно за турнира по водно поло. Когато излезе от стаята на сестра си, Елизабет се надяваше Кейтлин да е схванала посланието — че присъствието ѝ не е желателно.

— А как изглежда малката селяндурка? — попита Морган. Повечето хора биха разбрали намека, че темата е табу. Но Морган не беше от тях.

— Доста тъпа. — Елизабет се обърна по корем, за да покаже липсата си на интерес по въпроса. — Може ли някой да ми намаже гърба с крем? — попита тя, ловко сменяйки темата.

— С удоволствие.

Не се изненада, че предложението дойде от Елиът Фалконър. Елиът беше сред най-добрите ръгбисти на „Грейкорт“ и според всеобщото мнение — най-привлекателното момче в училището, които

два факта той съзнаваше прекрасно. Имаше и славата на женкар. Нямахме нужда Елизабет да го моли два пъти. След секунди младежът коленичи над нея, втривайки хладния крем по раменете ѝ.

— Ще ми развържеш ли горнището? — промърмори тя. — Не искам да ми остава разлика.

Той изпълни молбата ѝ и изстиска още малко лосион върху гърба ѝ. Движеше ръцете си нагоре и встрани, като нарочно ги насочваше към гърдите ѝ, където се бавеше малко по-дълго от необходимото. Елизабет се надяваше Морган да не забележи.

Елиът и Морган бяха гаджета, докато той не я заряза в началото на лятото. Откакто се бяха разделили, той се бе посветил на мисията да сваля всяко живо момиче наоколо. Елизабет открай време го отрязваше, но Елиът не приемаше отказите ѝ. Ето че сега почувства ерекцията му в бедрото си. Предположи, че го прави нарочно. Изискаността не беше сред силните му черти.

— Достатъчно, благодаря — каза тя. Когато той не спря веднага, го сръга грубо с лакът в ребрата.

— Господи! — изсумтя той. — Заболя ме! — Но имаше ефект. Той се върна на шезлонга, като грабна една хавлия и я хвърли в скута си. Не изглеждаше ни най-малко смутен. Повдигна очилата марка „Рей Бан“ на темето си и я изгледа за момент. — Знаеш ли какъв ти е проблемът? — рече.

Тя се хвана.

— Какъв?

— Имаш нужда от едно хубаво, здраво чукане, за да се отпуснеш.

— Да ти го начукам, Елиът.

Момчето се протегна лениво.

— Когато кажеш, Елизабет.

Тя не си направи труда да го удостои с отговор. Вместо това затвори очи, за да покаже, че разговорът им е приключил.

Морган, която лежеше на шезлонга до Елизабет, погледна със завист приятелката си. Както обикновено, Елизабет се открояваше ярко сред заобикалящите я красиви хора. Белият бански „Долче и Габана“ перфектно разкриваше загорялото ѝ тренирано тяло, завързаното на врата горнище и миниатюрното късо долнище ѝ придаваха здрав,

спортен вид. Морган се бе пекла без горнище цял следобед, наслаждавайки, се на безсрамното зяпане от страна на младежите. Но сега, докато гледаше Елизабет, тя изведнъж се почувства евтина в леопардовите си прашки и се пресегна за тениска, с която да се покрие.

Колкото и да се стараеше Морган, Елизабет винаги успяваше да я превъзхожда. И Морган беше висока, слаба и руса. Но приятелката ѝ притежаваше нещо изключително, което тя не можеше да имитира — непринудения непукизъм. Елизабет наистина не даваше пет пари за мнението на околните. На Морган това не се удаваше така лесно, което означаваше, че ѝ беше писано да бъде номер две в групата. Тя ненавиждаше положението си толкова силно, колкото силно беше и желанието ѝ да го промени.

Запита се дали има нещо вярно в твърдението на Елиът, че Елизабет е още девствена. Миналата година се появиха слухове за нея и господин Бътлър, треньора им по тенис в училище. Но тя бе запазила мълчание относно цялата случка. Морган знаеше, че няма смисъл да разпитва. Елизабет никога нищо не ѝ споделяше. Това беше едно от многото неравенства в приятелството им. Но как беше възможно Морган да я превъзхожда точно в тази област?

Елизабет никога не бе проявявала голям интерес към излизането с момчета. За разлика от нея Морган мразеше да остава без мъж. Погледна с копнеж към другия край на терасата, където Елиът бърбеше с красивата червенокоска Люсил Луис. Дълбоко в сърцето си знаеше, че той е негодник, но това бе част от чара му.

Морган го видя как взе платинената запалка „Зипо“, която тя му бе подарила за рождения ден, и се наведе да запали цигарата на Люсил. Жестът беше изнервящо интимен. В душата ѝ пропълзя ревност, макар да знаеше, че той просто си е такъв — флиртуваше с всички жени инстинктивно. Но все пак я заболя. Елиът каза нещо и Люсил се разсмя изцяло, като отметна глава назад. Морган присви очи.

Тя стана. Освен всичко друго, Елиът беше и много разсеян. Тази черта от характера му я дразнеше изключително по време на връзката им, но сега видя начин да се възползва от нея. Тя влезе в басейна и доплува до ръба, където стоеше той. Изплува на повърхността, но Елиът не я забеляза, понеже беше с гръб. Тя гребна малко вода и я запрати по него. Тактиката да привлече по този начин вниманието му беше детинска, но свърши работа.

— Хей! — възнегодува той. Планът ѝ бе проработил. Бившето ѝ гадже спря да разговаря с Люсил и се обърна към нападателя си. Когато видя Морган, младежът се ухили, приемайки закачката точно като това, което си беше — зов за общуване.

Той се изправи и свали тениската си, показвайки перфектно оформените си коремни мускули.

— Ще съжаляваш за това, Морган Удхаус — заяви с игрива заплаха в гласа си.

Зад него Люсил се намръщи, подразнена, че толкова бързо е изгубила вниманието му. Елиът се гмурна в басейна и стегнатото му загоряло тяло се плъзна по водата. Морган се престори, че се опитва да му избяга, и изпищя театрално, когато той я хвана през кръста.

— Елиът, стига! — запротестира тя немощно, след като той я вдигна лесно в силните си ръце. — Пусни ме! Веднага!

Но изобщо не го мислеше. Обичаше да е в центъра на вниманието му. Само дето ѝ се щеше и той да изпитва същото към нея.

На горния етаж Кейтлин запуши ушите си с ръце, опитвайки се да заглуши радостните писъци и възклицания, които долитаха от басейна долу. Но не се получи. Вече за трети път препрочиташе един и същ пасаж от книгата си и все още нямаше идея за какво се говори в него. Криминалето на Агата Кристи изглеждаше добър начин да прекара дългия следобед, но беше невъзможно да се концентрира заради тези викове и смехове, заради цялата врява.

Тя се бе оттеглила в стаята си, когато гостите на Елизабет започнаха да пристигат.

— Не се чувствай длъжна да слизаш — каза сестра ѝ сутринта. — Сигурно няма да ти е приятно да се запознаваш с нови хора, а и без това никой от тях няма да е в твоя клас. — Кейтлин разбра какво означава това. Явно Елизабет не смяташе, че си струва да я запознава с приятелите си. Е, честно казано, ако и те бяха като нея, тя също не искаше да си има работа с тях. С тази войнствена мисъл момичето решително отгърна страницата на книгата си.

След момент въздухът се разцепи от поредния възторжен крясък. Кейтлин въздъхна. Тя подгъна ъгълчето на страницата и остави

романа. Кого заблуждаваше? Направо си умираше да разбере какво се случва долу.

Отгърна завивката си и отиде до прозореца — от там се виждаха около дузина от най-красивите хора, които някога бе срещала. Те излъчваха самоувереност, каквато досега си мислеше, че само възрастните притежават. Може и да не чуваше разговорите им с подробности, но инстинктивно подразбираше, че шегите им бяха изтънчени и остроумни.

Двойката в басейна привлече погледа ѝ — нямаше как да не ги забележи, при условие че те вдигаха най-голям шум. Дори от тук, горе, си личеше какво става между тях. Момчето гонеше момичето във водата. Тя викаше и пищеше, пръскаше го, но очевидно изпитваше огромно удоволствие от цялата ситуация. Девойката беше по-слаба и по-руса версия на Елизабет. Много е красива, забеляза Кейтлин с лека завист. Мислеше си, че само сестра ѝ изглежда и се държи по такъв изискан начин. Но сега се оказа, че има и други като нея. Ами ако всички момичета в „Грейкорт“ се окажеха клонинги на Елизабет?

Момчето обаче прикова вниманието ѝ. Беше красив като модел или попзвезда — с тъмна, небрежно рошава коса и изваяна фигура. Беше също така висок и очевидно силен, след като успя да вдигне блондинката над водата все едно бе лека като перце и да я задържи здраво, докато тя се гърчеше в хватката му и се бори да се освободи. После той я потопи във водата със смях, а тя се показа и му изкрещя някаква закана. За миг на Кейтлин ѝ се прииска да е като красивата блондинка — самоуверена и дружелюбна, напълно спокойна в компанията на такъв красавец.

Мястото ѝ не беше в този богат, привилегирован свят. Но и тя се бе променила след заминаването си от Ирландия. Беше продължила да се обажда на Роушийн редовно. Отначало плануваха Кейтлин да се върне да ги види, а Роушийн се вълнуваше от перспективата да гостува в Алдрингам. Но напоследък Кейтлин имаше чувството, че старата ѝ приятелка сякаш малко ѝ завивда. Опитваше се да ѝ обясни, че ненавижда това място, но Роушийн не разбираше защо се оплаква и недоволства. На нея всичко ѝ се струваше прекрасно — голяма къща, басейн, тенис кортове...

— В момента не мога да говоря — отреза я Роушийн последния път, когато се чува по телефона. Не бяха говорили повече от две

минути. — Ще ходя на кино с Мери и Тереза.

Кейтлин остави слушалката, изпитвайки празнота и тъга. Животът във Валимаунт си продължаваше и без нея. Никога вече нямаше да се върне там. Беше заклещена между два свята — не принадлежеше към семейство Мелвил, но вече не беше и О'Дуайър.

Хвърли още един завистлив поглед към двойката, която се забавляваше долу в басейна. Нямаше смисъл да се чуди какво ще е да бъде в компанията им. Никога нямаше да ѝ се удаде случай да разбере.

Кейтлин остана скрита в стаята си през останалата част на деня. Привечер икономката госпожа Хъчинс ѝ занесе един поднос с храна.

— Бих останала да си побъбрим, скъпа — каза жената, като остави подноса на тоалетката, — но в кухнята сме под пара, приготвяме вечерята за седем и половина. Най-добре да се връщам.

Госпожа Хъчинс ѝ отпрати изпълнен със съчувствие поглед и излезе от стаята. Кейтлин беше добро дете. Целият персонал смяташе така. Всъщност тя бе най-възпитана от трите деца, не пропускаше да употребява думи като „моля“ и „благодаря“, което само показваше, че не всичко се купува с пари.

Кейтлин гладно се нахвърли на храната. Не бе хапвала нищо от закуска, а госпожа Хъчинс ѝ бе спретнала вкусно угощение — нарязани колбаси, шунка и сирена с прясно изпечен хляб. Тя погълна всичко до троха, след което се върна към книгата си.

След час Кейтлин най-накрая довърши романа. Чак тогава осъзна колко е тихо навън. Отиде до прозореца. Вътрешният двор беше пуст. Елизабет и приятелите ѝ сигурно вечеряха. Имаше идеалната възможност да излезе малко на чист въздух.

Слезе по задните стълби до приземния етаж. Трапезарията се намираще в задната част на къщата, затова нямаше начин да не мине край нея. Промъкна се колкото се може по-безшумно, макар звуците от говор и смях и звъntenето на чаши и прибори да бяха толкова силни, че не беше нужно да си прави този труд.

Навън слънцето залязваше. Но макар да се смрачаваше, въздухът все още бе топъл. Кейтлин мина край басейна и слезе по каменните стъпала. Долу, вместо да завие наляво по алеята, която водеше до

осветените тенис кортове, тя се отправи в другата посока — по широките ливади към заградената градина.

Влезе в градината през портите от ковано желязо. Много ѝ харесваше тук, тъй като предпочиташе безпорядъка на пейзажа в сравнение с оформената красота на останалата част. Имаше нещо романтично във високите каменни стени, покрити с бръшлян. Рози, клематис и орлови нокти се виеха преплетени и изпълваха въздуха с аромат, който привличаше пчелите и пеперудите.

Кейтлин си проправи път към центъра на градината, любимото ѝ място. Закътана в кръг от брези се намираше една полянка с красиво езерце. Никой друг не идваше тук. Това бе скривалището ѝ, където идваше да рисува или просто да избяга от къщата и семейство Мелвил. Имаше една стара люлка, чиито тежки възета бяха завързани за здрав клон. Първият път се бе притеснила, че няма да издържи теглото ѝ. Но вековното дърво не поддаде. След това тя често сядаше там, когато се чувстваше нещастна, и се люлееше бавно напред-назад, загледана в дълбоките води на езерото. Това беше единственото място, на което се чувстваше напълно спокойна.

Тази вечер обаче, като си проправи път през листатите клони и се появи на полянката, тя видя, че там вече има някого. Той седеше на люлката, полюшвайки се напред-назад в хладния вечерен бриз, и пушеше — младежът, когото по-рано бе видяла да лудува в басейна.

Отблизо изглеждаше още по-привлекателен — висок и як, с внушително телосложение на ръгбист; тъмни очи и тъмна коса, волева брадичка и симетрични черти.

Кейтлин внезапно се опомни. Какво ѝ ставаше? Започна да се отдръпва назад. Той беше толкова погълнат от цигарата си, че не вдигна поглед. Тя почти се бе върнала до прикритието на дърветата, когато стъпи върху някакво клонче и то изпраця, нарушавайки тишината. По дяволите. Щеше да я види.

Оказа се права. Младежът — който и да беше той — вдигна поглед, усетил присъствието ѝ. Тя го зяпна със сините си ококорени като на стресната сърна очи. Той също впери поглед в нея, но с много по-спокойно изражение. Всъщност изобщо не изглеждаше смутен. Дръпна още веднъж бавно от цигарата си и я огледа, като очите му се задържаха върху гърдите ѝ. Кейтлин усети, че се изчервява, и инстинктивно закопча жилетката си.

— И коя си ти, ако смея да попитам? — най-последно се обади той. Говореше тихо и бавно, провличайки думите с характерна за висшето общество изисканост.

— Кейтлин — почти изписука тя. Усети, че се изчервява още по-силно.

Тогава той се усмихна, сякаш нещо го бе развеселило.

— А! — рече. — Значи ти си Кейтлин — изрече името ѝ много прецизно. Всъщност се бавеше на всяка сричка, която произнасяше, сякаш беше свикнал светът да го чака да завърши онова, което има да казва. — Тайнствената сестра на Елизабет.

Тя кимна. Описанието беше сравнително точно.

— Правилно — отвърна с неловка усмивка.

— Е, Кейтлин — продължи младежът, — по една случайност аз съм един от най-близките приятели на Елизабет. Така че защо не дойдеш насам? — той потупа мястото на люлката до себе си. — За да можем да се опознаем по-добре.

Тя се поколеба за кратък миг, след което се подчини. Всичките ѝ мисли за бягство магически се бяха изпарили.

— Аз съм Елиът между другото — осведоми я, щом Кейтлин седна до него. — Елиът Фалконър.

Той произнесе името си така, сякаш то трябваше да ѝ говори нещо. Тя обаче не реагира, от което Елиът не се притесни особено. Всъщност изглеждаше така, все едно приемаше всичко с непохватно спокойствие. Тя чак сега забеляза, че е облечен с дънки и тениска. Зачуди се как му се е разминало. От онова, което бе видяла след пристигането си в Алдрингам, всички се обличаха официално за вечеря.

Той премести цигарата в лявата си ръка и подаде дясната за поздрав. Тя я пое, изненадана от хладината на кожата му въпреки топлата вечер.

— И защо не съм те мярнал наоколо досега? — попита Елиът.

Кейтлин замълча, без да знае как да отговори. Усетил колебанието ѝ, той се усмихна по-широко.

— Чакай да позная. Прекрасната ти сестричка е решила, че ще е по-добре за всички, ако останеш скрита в стаята си?

Кейтлин се усмихна леко, но пак не каза нищо.

— Хм — той отново дръпна бавно от цигарата си. — Мълчанието ти ми казва всичко — наклони глава и я погледна, фиксирайки тъмните си пронизващи очи върху нея. — Е, не го приемай много навътре. Нищо лично. Лизи си е такава с всички — бръкна в джоба си, извади пакет „Марлборо“ и го поднесе към нея.

Тя поклати глава.

— Благодаря, не пуша.

Той се засмя меко.

— Браво на теб. Ужасен навик. Все се мъча да ги откажа.

Но успокоителният му коментар имаше обратен ефект върху Кейтлин, която внезапно се почувства наивна и напрегната. Докато Елиът пушеше мълчаливо, тя се опитваше да измисли някаква интелигентна тема на разговор. Нищо не ѝ идваше наум. Почти бе решила да приеме една цигара, само за да завържат разговор. Но преди да успее да го направи, се чу пукот на клонки, предизвикан от нечии стъпки в храстите.

Двамата обърнаха погледи, за да видят кой идва. Кейтлин веднага я позна. Беше русото момиче от басейна, което се бе закачало с Елиът. Облечена с къса блестяща рокля, каквато Кейтлин никога нямаше да дръзне да сложи, тя изглеждаше зашеметяващо. Кейтлин почувства леко разочарование, защото ги бяха прекъснали. И блондинката не изглеждаше особено доволна.

— По дяволите, Елиът, ето къде си бил — сопна се тя. — Проверих навсякъде.

Той остана невъзмутим.

— Няма ме от двацет минути, Морган. Нямаше нужда да предприемаш някакво проклето претърсване.

Морган присви очи. После насочи вниманието си към Кейтлин, като я огледа внимателно. Кейтлин остана с впечатлението, че видяното не ѝ хареса.

— И коя е тази? — погледът ѝ все още бе прикован в девойката до Елиът, но въпросът очевидно беше отправен към него.

— Това е новата ми приятелка Кейтлин. — Елиът обгърна с ръка Кейтлин и стисна рамото ѝ. — Нали се сещаш, природената сестра на Елизабет.

— Ясно — Морган не звучеше впечатлена. — Ами все едно, само дойдох да ти кажа, че Елизабет иска да сервира десерта. Всички

чакат теб.

— Сигурен съм, че няма да умрат, ако почакат още пет минути — отвърна той.

Челюстта на Морган се стегна едва забележимо.

— Добре — рече кратко. — Както искаш. Но аз се връщам — като метна презрителен поглед към другото момиче, Морган се въртна гневно към къщата.

Елиът погледна Кейтлин и завъртя очи театрално.

— Какво да се прави, дългът ме зове. — Дръпна за последен път от цигарата си, след което я хвърли на земята и я смачка с обувка. Стана и ѝ се поклони леко. — Все пак беше удоволствие да се запозная с теб, Кейтлин.

Тя го гледаше как се отдалечава важно към къщата. Изведнъж предстоящото заминаване за „Грейкорт“ не ѝ се стори чак толкова лоша идея.

ШЕСТА ГЛАВА

Втората неделя на септември донесе със себе си първия листопад и онзи хлад, който бележи края на лятото. В този ден трите момичета Мелвил събраха багажа си и заминаха за частното смесено училище „Грейкорт“.

Елизабет първа напусна Алдрингам, като отпраши рано — и сама — в сребърното си „Порше Карера“, подарък от Уилям за седемнайсетия ѝ рожден ден. Пъркинс откара Кейтлин и Амбър покъсно сутринта. Амбър не пропусна да прояви избухливия си характер в последната минута. Тя имаше три сандъка и четири куфара, натъпкани с дрехите от почти ежедневните пазарувания с майка си по време на ваканцията. На всички им беше ясно, че не могат да се съберат в багажника.

— Скъпа, не можеш да вземеш всичко — опита се да я убеди Изабел. — Просто в колата няма достатъчно място.

Амбър стисна устни упорито.

— Не искам да изглеждам като някоя дрипла.

Кавгата им продължи, докато накрая повикаха Уилям.

— Нямаш нужда от всички тези дрехи — рече той отегчено. — Пет дни в седмицата ще носиш униформа.

Притисната в ъгъла, Амбър направи онова, което правеше винаги в такива ситуации — избухна в плач и избяга в къщата.

Майка ѝ я последва. Докато минаваше край Кейтлин, която стоеше тихо в очакване нещата да се успокоят, Изабел се зачуди каква ли е била тайната на Кейти О’Дуайър. Как самотна майка бе успяла да отгледа такова сладко и кротко дете, което никога не създаваше проблеми? В сравнение със собствените ѝ две деца... Понякога Изабел изпадаше в отчаяние. Елизабет беше умна и разсъдлива, но също и извънредно сдържана и хладна. А Амбър... си оставаше едно невъзпитано дете. Къде бяха сбъркали с Уилям?

След половин час беше постигнат компромис. В името на практичността един от куфарите на Амбър щеше да остане в къщата и

да ѝ бъде изпратен в „Грейкорт“ още на следващия ден. Плачът на момичето секна като с магия и те тръгнаха.

Още щом зърна „Грейкорт“, Кейтлин бе обзета от трепетно очакване. Типичният английски пансион изглеждаше точно както си го бе представяла. Обвитите с бръшлян каменни сгради бяха стари и вдъхващи респект; поляните бяха безукорни, игрищата се простираха до хоризонта. Под студеното ярко есенно слънце училището ѝ се стори красиво по един внушителен начин.

„Грейкорт“ беше един от четирите най-големи пансиона във Великобритания след „Итън“, „Милфийлд“ и „Аундъл“, както и най-престижният сред тях. Таксата за обучение беше трийсет хиляди лири годишно и порядките съответстваха на стандарта му. Основан през 1840 година от филантропа индустриалец Дейвид Грейкорт, за да „има къде да се обучават синовете на джентълмените“, той включваше 100 акра зелени площи и се намираше на три живописни километра от красивия пазарен център Таусестър в Нортхемптъншир.

Въпреки че ръководителите на „Грейкорт“ се гордееха със стабилните му традиции, през годините бяха установили, че ключът към оцеляването се състои в промените. През 1983 — след разгорещени дебати — те решиха, подобно на колегите си от много други учебни заведения, да започнат да приемат и момичета. Управителният съвет никога не бе имал причина да съжалява за решението си. Сега „Грейкорт“ предлагаше първокласно образование на малко по-малко от хиляда ученици между единайсет и осемнайсетгодишна възраст, от които седемстотин живееха в пансиона, а останалите бяха на дневно обучение. Постигнатият училищен рекорд говореше сам за себе си — 25 процента от миналогодишните завършващи бяха приети в „Оксфорд“ и „Кеймбридж“; изпитните резултати на възпитаниците му редовно оглавяваха годишните таблици на „Таймс“; а наскоро „Дейли Телеграф“ помести на образователните си страници блестяща характеристика на училището.

Уилям бе обяснил всичко това на Кейтлин, когато за пръв път повдигна въпроса за изпращането ѝ в „Грейкорт“. Обучението там беше семейна традиция, която не можеше да се оспорва.

Обикновено учениците влизаха след приемен изпит и интервю с директорката доктор Филипс, но в случая на Кейтлин, Уилям успя да заобиколи правилата. И с приближаването на първия учебен ден момичето започна да го очаква с нетърпение. След цяло лято, прекарано в клаустрофобичните граници на Алдрингам, тя копнееше за смяна на пейзажа. Освен това щеше отново да види Елиът Фалконър.

Лъскавият проспект на „Грейкорт“ гордо информираше родителите, че училището е съставено от четиринайсет сгради — осем за момчета и шест за момичета. Кейтлин щеше да бъде настанена в крилото, наречено „Берилендс“. Тя малко се разочарова, когато го видя за пръв път. Забутано в най-отдалечения край на кампуса, то беше построено през шейсетте, по време на упадъка на архитектурата и не притежаваше старомодния чар на великолепните сгради, наредени в предната част. Единствената компенсираща черта като че ли бяха редиците къпинови храсти, които ограждаха малката градина и на които постройката дължеше името си^[1].

— Не очакваше нещо толкова модерно, нали? — Госпожа Колинс, управителката на сградата, ѝ се усмихна разбиращо. — Повечето ученици предпочитат да са в оригиналните сгради — „Гладстоун“ или „Панкхърст“. Те са красиви отвътре, обсипани с дъбови ламперии и спираловидни стълбища. Но повярвай ми — рече заговорнически, — в случая външният вид наистина не е всичко. В „Берилендс“ може и да няма оригинални дървени греди, но има силно течещи души, което е много по-важно. Водопроводната инсталация в онези викториански сгради далеч не е в перфектно състояние.

Кейтлин веднага хареса госпожа Колинс. Пълничката петдесет и няколко годишна жена бърбеше безспир, докато я водеше към стаята ѝ. Управителката я информира, че всяко крило разполага с „родители“ — женена двойка преподаватели в училището. Тя самата беше учителка по Домашна техника и икономика, а съпругът ѝ оглавяваше катедрата по физика.

— Иймън ще дойде по-късно, за да се запознаете.

Кейтлин се радваше, че е срещнала толкова открита и дружелюбна личност. Както се предполагаше, нито Амбър, нито Елизабет проявиха някакво желание да ѝ помогнат да се настани. Елизабет беше твърде заета, следобедът ѝ беше запълнен първо със

съвещание на отговорниците, което бе първото ѝ задължение като председателка на класа, а след това ѝ предстоеше тренировка по тенис. Амбър, която също за пръв път стъпваше в „Грейкорт“, вече познаваше много от съучениците си заради предварителната училищна подготовка, която бе посещавала. Поради тази причина, още щом пристигна, бе наобиколена от група момичета, всички нетърпеливи да узнаят как е прекарала ваканцията си.

Стаята на Кейтлин беше на петия етаж. Докато подминаваха един голям прозорец в коридора, тя видя, че от „Берилендс“ се открива изключителна гледка към целия район. Виждаха се редиците от сгради, строени през различните десетилетия на последните сто и петдесет години, чиито несъвместими архитектурни стилове документираха историята на мястото. Навън денят за настаняване беше в разгара си. От осем часа сутринта бяха започнали да пристигат ученици. Разтревожени родители и деца търчаха от колите до сградите и обратно, пренасяйки кашони, кутии и куфари нагоре по дългите тесни стъпала.

— Това е стаята ти — заяви госпожа Колинс, като спря пред една анонимна бежова врата с надпис „5с“. — Оставям те да се запознаеш със съквартирантката си. Името ѝ е... въ... — тя погледна бързо един списък, — ... да, ще бъдеш с Джорджина Мичъл. Прекрасно момиче. Сигурна съм, че ще се разбирате.

Вътре двете съквартирантки се погледнаха внимателно една друга. Кейтлин първа се отпусна. Още щом видя Джорджина, тя реши, че няма за какво да се тревожи. Ако се съдеше по външността, Джорджина нямаше нищо общо с Морган. Тя беше ниска, с къса твърда коса и румено лице — и си личеше, че не дава пукната пара какво мислят другите за нея. Облечена с широки дънки и размъкната тениска, тя малко приличаше на момче.

Кейтлин кимна към нейната част на стаята.

— Сигурно обичаш коне.

Меко казано. Стените, бюрото и шкафът бяха покрити с предмети с конна тематика — плакати на национални победители, снимки на Джорджина на конни състезания и трофеи, бележещи победите ѝ.

Джорджина се усмихна.

— И още как!

Това свърши работа. След половин час двете момичета вече бяха приятелки. Оказа се, че Джорджина — или Джордж, както предпочиташе да я наричат — също е била много притеснена, че ще е в една стая с момиче от фамилията Мелвил.

— Но ти ми се виждаш сваятна — заяви. — Не си като Елизабет.

Кейтлин се усмихна. Предчувствията ѝ се бяха сбъднали. Престоят ѝ в „Грейкорт“ все пак нямаше да е толкова ужасен. Тя се зачуди за момент дали Джордж познава Елиът, но реши да я попита покъсно.

„Грейкорт“ всячески се опитваше да насърчи чувството на взаимност сред възпитаниците си. Затова и вечерите бяха официални и се сервираха във великолепната училищна столова. Началните ученици — от първи до четвърти клас — сядаха да вечерят точно в шест. По-големите — тези от прогимназиалното обучение и гимназистите — се събираха след тях в по-цивилизования час седем и трийсет.

Самата столова пресъздаваше банкетна зала от епохата на Тюдорите, със сводести тавани, масивни дървени греди и големи извити прозорци, разделящи каменните стени. Помещението се осветяваше от огромни свещници — кошмар за здравето и безопасността, но пък традициите искаха жертви.

В седем и двацет вечерта Джордж и Кейтлин се наредиха в столовата заедно с останалите от горните класове. Джордж посочи към отдалечения край на залата.

— Моята тайфа винаги седи там. — Тя помахна на една от приятелките си, която бе инструктирана да им пази места.

Въздухът прашеше от въодушевление. Това беше първата вечеря за учебния срок, затова всички сновяха насам-натам, докато се видят с приятелите си и се настанят на масите. Двете момичета с мъка си пробиха път през тълпата, за да стигнат до местата си. Докато се провираше между стената и якия гръб на някакъв ръгбист, Кейтлин забеляза позната физиономия на пътя си. Беше Елиът, който стоеше облегнат на дървената ламперия и разговаряше с две девойки. Тя изтри потните си длани в дънките и се опита да измисли някаква остроумна реплика. Нищо не ѝ дойде наум. Вместо това, щом се изравни с него, тя забави крачка и му се усмихна свенливо.

— Здравей, Елиът.

— Хей! — Погледна я безизразно за момент, после я позна. — Ти си сестрата на Елизабет, нали?

— Кейтлин — осведоми го тя, опитвайки се да не се чувства разочарована, че е забравил името ѝ.

— Точно така. Кейтлин. Разбира се — усмихна ѝ се лениво. Стомахът ѝ се преобърна. — Щях да се сетя. Радвам се да те видя отново — после той се обърна отново към красивата червенокоска до себе си и продължи разговора.

Кейтлин постоя за миг, чувствайки се глупаво. От седмици си фантазираше за момента, когато щеше да го види отново. Това ли беше? Та той почти не я погледна. Помъчи се да измисли нещо друго, но преди да се сети Джордж я сграбчи за ръката.

— Хайде, учителите скоро ще дойдат. Трябва да седнем.

На Кейтлин не ѝ остана друго, освен да я последва.

— Познаваш ли Елиът? — попита тя, щом се отдалечиха.

— Всички познават Елиът Фалконър. — Думите на Джордж не прозвучаха като комплимент. Тя замълча и погледна Кейтлин. — Защо? Кога се запозна с него?

Кейтлин бързо ѝ разказа.

— Стори ми се свестен — добави, горяща от желание да научи мнението ѝ за него.

Джордж изсумтя.

— Да. Елиът може да е ужасно чаровен, когато поиска.

— Колко добре го познаваш? — притисна я Кейтлин. — Приятели ли сте?

Съквартирантката ѝ не отвърна веднага. Вече бяха стигнали до тяхната група. Щом седнаха и се запознаха, Джордж изгледа косо Кейтлин.

— Виж, трябва да разбереш нещо за „Грейкорт“. Има строга социална йерархия. Тези като нас — тя посочи приятелите си на пейката — не са приятели с ученици от типа на Елиът и Морган. И, честно да ти кажа, това не е никак лошо.

Преди Кейтлин да я попита какво иска да каже, прозвуча гонг, след който приказките секнаха. Пейките изскърцаха, когато учениците станаха на крака. След миг влязоха учителите един след друг и се упътиха към масата за преподаватели на подиума. Щом се настаниха,

Елизабет отиде в предната част на залата и всички сведоха глави. Като председателка тя трябваше да обяви началото на учебната година, като произнесе молитвата преди ядене. Момичето започна да говори на латински със силния си ясен глас.

— *Benedic, Domine, nos et dona tua...*^[2]

До края на вечерята Кейтлин се опита да се концентрира върху това, което обсъждаха Джордж и приятелките ѝ. Те изглеждаха добри, земни момичета като Джордж. Но от време на време погледът ѝ се отклоняваше към масата на Елиът. Всички около него изглеждаха толкова страхотни. Момчетата бяха привлекателни, а момчетата — слаби и красиви. Кейтлин погледна към леко размъкнатата групичка край себе си. Изведнъж разбра какво има предвид Джордж относно разделението между двете групи. В Ирландия в „Хоули Крос“ нямаше подобно нещо. Училището бе твърде малко, за да се установят такива кръгове. Поредната промяна, с която щеше да ѝ се наложи да свикне.

[1] Berrylands — може да се преведе като къпинак. — Б.пр. ↑

[2] Господи, благослови нас и храната... — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Първият месец на Кейтлин в „Грейкорт“ премина с главоломна скорост, най-вече защото имаше много неща, с които да свиква. Навсякъде бе обградена с лукс. Съоръженията бяха невероятни. Имаше зали за фехтовка и за джудо, както и вътрешен басейн с олимпийски размери и голф игрище. Непрекъснато правеше сравнения с „Хоули Крос“. Двете места бяха коренно различни.

Това си личеше най-вече по време на часовете. В „Грейкорт“ академичните способности бяха на висока почит. Мотото на училището — „*Sapere Aude*“, или „Осмели се да бъдеш мъдър“ — даваше ясна заявка за това. Часовете бяха брутални. Кейтлин го разбра още първия ден. Училищната секретарка ѝ даде едно лошо фотокопие на карта, с която тя бързо се изгуби в лабиринта от тъмни коридори. Никой от търчащите край нея ученици не беше особено загрижен за проблемите на новодошлата.

Закъсня с петнайсет минути за първия си час по английски. Господин Рейнълдс, мъж с миша физиономия и слабост към костюмите от туид, не се трогна от запъхтените ѝ обяснения.

— В бъдеще се постарайте да пристигате навреме за часовете ми, госпожице Мелвил — рече той с изпълнен с досада тон. — В противен случай на „Берилендс“ ще бъдат отнети десет точки.

Кейтлин намери едно свободно място в дъното. Не познаваше никого в стаята. Учениците бяха разделени по способности и за съжаление Джордж и приятелките ѝ бяха при напредналите. Кейтлин беше при изоставащите: „докато видим как се справяш“ — бе казала директорката на събранието сутринта. Кейтлин подозираше, че най-вероятно и ще си остане тук.

Урокът беше за метафизичните поети и чрез него Кейтлин успя да се запознае с дарвиновия подход на обучение, характерен за „Грейкорт“ — оцеляват само най-приспособимите. Господин Рейнълдс изчете един от сонетите на Дън^[1], „Прощални думи: за забрана на скръбта“, като посочваше наслуки различни ученици и ги караше да тълкуват определени части от стихотворението. Ако някой не

отговореше правилно, учителят пропъшкваше шумно, докато останалите се кикотеха.

Накрая дойде редът на Кейтлин. Господин Рейнълдс застана над чина ѝ и излая:

— Госпожице Мелвил! Последните три строфи. Какво можете да ми кажете за тях?

Единайсет чифта любопитни очи се обърнаха и впериха в Кейтлин с преценяващо очакване. Момичето заби поглед в тетрадката, опитвайки се да събере мислите си. Но господин Рейнълдс не ѝ даде шанс.

— Хайде де, досега не слушахте ли? Времето ви изтече, госпожице Мелвил! — Той се обърна към класа. — Някой друг ще изкаже ли мнението си по въпроса?

Дузина ръце се стрелнаха нагоре.

— Да, госпожице Адамс. — Господин Рейнълдс се приближи до една забележителна брюнетка. — Ще можете ли да ни просветите там, където госпожица Мелвил не успя?

— Тук в случая се представя най-известното литературно сравнение на Дън — обясни брюнетката с изражение на превъзходство. — Двамата любовници са сравнени с двете точки на компаса. На пръв поглед сравнението изглежда нелепо, но по-нататък в стихотворението Дън успява да ни покаже каква е логиката.

Господин Рейнълдс кимаше, докато тя говореше.

— Добре, добре — насърчи я той. Брюнетката се наду от похвалата. — И как го постига?

Кейтлин се опита да удържи фронта до края на часа, но почувства, че в главата ѝ настава все по-голяма каша. А уж се намираше в потока на изоставащите...

— Никога няма да успея да се справя с всички тези домашни — оплака се Кейтлин на Джордж по време на тази първа седмица. Опитваше се да си изясни тригонометрията. Бе прекарала двайсет минути над първата задача и все още нямаше престава как да я реши. Оставаха още петнайсет, преди изобщо да помисли да си легне.

Джордж надникна да види условието, което я измъчваше.

— Не се безпокой. Мога да ти помогна. — Тя кимна надолу към учебника си по география. — Само ми дай пет минути да свърша с това.

Съквартирантката ѝ удържа на думата си. За нула време опрости математическите понятия и ѝ обясни точно какво трябва да направи. Кейтлин не се изненада, понеже Джордж беше природно интелигентна. Бяха я пратили в „Берилендс“ само защото изобщо не беше от амбициозните ученици.

Кейтлин бе открила, че всяко крило в „Грейкорт“ носи свои отличителни белези. По време на интервюто директорката преценяваше къде ще е най-подходящо да бъде настанен всеки ученик. На „Берилендс“ се гледаше с насмешка. Съревнованието между сградите активно се насърчаваше, като се раздаваха точки за академични постижения и спортни победи. Ежегодно се публикуваше таблица с постигнатите резултати.

— „Берилендс“ винаги е в дъното — обясни весело Джордж на Кейтлин.

В „Грейкорт“ съществуваше йерархия за всичко. Както Кейтлин бе забелязала още през първата вечер, имаше ясно разделение между популярните и непопулярните ученици. Това означаваше, че Елиът не спада към нейната категория. Не само че беше с две години по-голям, но беше и част от елита на „Грейкорт“. Приятелството ѝ с Джордж и нейната група означаваше, че Кейтлин дори не влиза в обсега му.

Това важеше и за двете страни. Джордж и приятелите ѝ също нямаха допирни точки с тях.

— Погледни Барби — казваше презрително Джордж, кимайки към Морган в столовата. — Не знам защо изобщо си прави труд да слага храна в таблата си. И без това след половин час ще я повърне.

Цялата маса се смееше на коментарите ѝ, но Кейтлин не се съдържаше и поглеждаше с копнеж към Елиът. Част от нея — тя знаеше, че това е една повърхностна, лекомислена част — се чудеше какво би станало, ако я приемеха в неговата група.

Часовете по изобразително изкуство бяха единствените през седмицата, които носеха истинско удоволствие на Кейтлин. За това помагаше и фактът, че тя се разбираше добре с господин Райт,

председателя на катедрата по изкуства. Той беше деликатен четирийсет и няколко годишен мъж и способен учител. Носеха се слухове, че директорката не одобрява съвсем неговата леко нестандартна външност — харесваше му да носи тениски на „Блек Сабат“ и черни дънки и имаше диамантена обеца на лявото ухо, но обучението му даваше резултати, затова тя се беше примирила с тези му особености.

В края на първия си урок при него той я задържа след часа. Кейтлин очакваше да ѝ кажат, че не се справя с приетите стандарти на работа. Но вместо това учителят я попита дали би искала да посещава извънкласните часове в сряда и петък следобед.

— Те са предимно за гимназисти — осведоми я той, — но мисля, че ще имаш голяма полза, ако идваш. Разбира се, не са задължителни. — В действителност искаше да ѝ намекне, че поканата му си е привилегия.

Тези часове се оказаха много по-забавни, отколкото си бе представяла Кейтлин. Курсът беше за напреднали, ориентиран към обучението в художествените гимназии, и учениците бяха насърчавани да експериментират и изследват собствения си стил. За пръв път тя получи възможност да се изяви.

Единственият проблем с присъединяването ѝ към гимназистите беше, че Морган Удхаус също посещаваше извънкласната форма по рисуване.

Понеже не бяха редовни часове, униформите не бяха задължителни, затова първия следобед Кейтлин се появи в тъмночервена, дълга до земята клоширана рокля и маслинозелена тениска с дълъг ръкав. Докато вървеше към триножника си, Морган се приведе към момичето, което седеше до нея.

— Господи, с какво е облечена? — попита тя с достатъчно висок шепот.

— Не знам — изсмя се приятелката ѝ. — Сигурно си мисли, че хипи модата пак е станала актуална!

Кейтлин подмина подигравката, като се надяваше Морган да се отегчи да се държи ужасно с нея. Но грешеше. Положението не се подобри, особено след като стана ясно колко е талантива Кейтлин. Морган бе свикнала да е най-добрата в училище по изобразително изкуство, затова изобщо не ѝ се понрави фактът, че малката дрипла се кани да ѝ отнеме титлата.

Кейтлин се отдръпна от триножника си, за да може господин Райт да види работата ѝ. Преди две седмици той бе задал на класа нов проект, като задачата беше „да нарисуват алтернативен автопортрет“. Кейтлин реши да изрази промените, които ѝ се бяха случили през последните няколко месеца. Тя бе разделила платното си на мрежа от девет квадрата, като всеки квадрат изобразяваше различна сцена от живота ѝ. Всички девет рисунки бяха изкусно обединени и образуваха голям автопортрет.

Господин Райт виждаше картината ѝ за пръв път и тя нямаше търпение да чуе мнението му. Той се взира в платното дълго време, след което най-накрая закима.

— Добър е — отбеляза той малко разсеяно и продължи: — Имам предвид, повече от добър. Направо е изключителен — учителят приклекна до нея. — Знаеш ли, че галерия „Саачи“ всяка година провежда конкурс за ученици? Наистина смятам, че трябва да участваш. Ако спечелиш, творбата ти ще бъде изложена в галерията и е възможно да получиш стипендия за някое от най-големите художествени училища.

Докато казваше това, класът се бе умълчал, така че всички чуха безпрецедентната похвала. Морган рязко надигна глава и се навъси срещу Кейтлин.

След като поговори още няколко минути с Кейтлин за картината ѝ, господин Райт продължи обиколката си сред останалите ученици, като изказваше одобрение и съвети, където беше необходимо. Накрая стигна до Морган, която беше надянала самонадеяна усмивка на лицето си. Беше използвала маслени бои за автопортрета си, който наподобяваше Пикасо от кубистичния му период.

Господин Райт го погледна за момент и се намръщи.

— Морган — каза накрая, — мисля, че не си схванала идеята на упражнението.

Усмивката на момичето увисна.

— Въпреки че, технически изпълнението е добро, от автопортрета се очакваше да показва самоизразяване и самоизучаване — обясни той деликатно. — Би трябвало да отразява истинската ти

същност. Тук ми представяш рисунка на себе си в стил Пикасо. Това нищо не ми говори за теб като личност.

Морган се изчерви, но господин Райт, изглежда, не забеляза.

— Часът е към края си — заключи той. — Но може би е добре през уикенда да си помислиш какво искаш да кажеш за себе си и какъв е най-добрият начин да го изразиш.

Преди Морган да успее да отговори, звънецът би. Учениците започнаха да прибират нещата си, обсъждайки планове за уикенда. Кейтлин остана последна да измие четките си. Тъкмо се върна при триножника си, когато Морган се приближи с една от дружките си.

— Не виждам кое е чак толкова чудесно в картината й — рече презрително, като гледаше да говори достатъчно високо, за да я чуе Кейтлин.

— Господин Райт сигурно я похвали от съжаление — отвърна приятелката й.

Джордж пристигна точно в този момент, за да я посрещне след часа. Беше петък следобед и те имаха намерение да отидат до града за торта и горещ шоколад в малката чайна на „Уотлинг стрийт“. Тя дочу злюбения коментар на Морган и поклати глава.

— Не им се връзвай — каза на Кейтлин. — Просто завиждат.

Кейтлин се усмихна вяло. Беше вярно, но това ни най-малко не улесняваше нещата.

Из Таусестър имаше много симпатични селски кръчми. Заведението „Брас Мънки“ не беше от тях. То се намираше в покрайнините на града и представляваше една опушена дупка с лепкав под, където цареше застояла воня на цигари и бира и в тоалетната никога нямаше тоалетна хартия. Но съдържателят му не беше придирчив към документите за самоличност на посетителите, затова гимназистите на „Грейкорт“ бяха постоянни клиенти на бара, въпреки очевидните му недостатъци.

Беше петък вечер и както обикновено Елиът Фалконър беше в центъра на вниманието в единия край на бара. Под издрасканата маса, където никой не виждаше, той почувства ръката на Морган да се плъзга нагоре по бедрото му, докато кокалчетата й не докоснаха

слабините. Младежът въздъхна. Последното, което искаше в момента, беше да се натиска с психясалото си бивше гадже.

Той се протегна надолу и отблъсна ръката ѝ.

— Престани, Морган.

Нарочно го каза грубо, за да бъде разбран правилно. Само дете напоследък тя въобще не даваше признаци, че схваща какво ѝ се говори. Колко пъти трябваше да ѝ повтаря, че между тях е свършено? Наистина, през няколко седмици се случваше да се напие и да преспи с нея и тези моменти явно я объркваха...

— Защо не се опиташ да забиеш някой друг? — Той кимна към другия край на опушеното помещение. — Какво ще кажеш за оня в ъгъла? Струва ми се достатъчно отчаян.

Цялата маса се обърна да види към кого сочи — беше възпълен плешив мъж, надхвърлил петдесетте. Всички, освен Морган се изсмяха. Тя се намръщи.

— Майната ти.

Неприличната реплика не прозвуча на място, произнесена от такъв изтънчен глас, при което всички отново прихнаха.

Елиът свали халбата си. За Морган не беше обичайно да реагира толкова остро на подигравките му. Обикновено преглъщаше всички гадости, които ѝ подмяташе. Той беше единственият човек в „Грейкорт“, който можеше безнаказано да се отнася с нея като с боклук.

— Ама какво ти става? — попита я.

Морган извърна поглед.

— Нищо.

Не искаше да задълбава — честно казано, изобщо не му дремеше какво ѝ е. Но тогава Люсил Луис, която понякога беше най-добрата приятелка на Морган, изръси нещо интересно.

— Заради Кейтлин Мелвил е. — Като повечето момичета в „Грейкорт“ Люсил беше готова да предаде нечие доверие, само и само да спечели вниманието на Елиът, пък било то и за секунда. — Тя е новата любимка на господин Райт и Морган се пръска от завист.

Морган стрелна Люсил с разгневен поглед. Нямаше никакво желание тази унижителна случка в класа по рисуване да стане публично достояние.

— Говориш глупости — рече бързо. — Просто съм изморена.

Но Елиът я усети, че лъже, и не се сдържа да добави сол в раната.

— Кейтлин Мелвил? — проточи той и по лицето му бавно изплува усмивка. — О, да, помня я. Доста е секси.

До него Морган се наежи.

— Не ставай смешен.

Той сви рамене.

— Без майтап. Сладка е.

Момчетата около масата измърмориха по нещо в негова подкрепа. Кейтлин неволно се бе превърнала в обект на желание сред подложените на хормонална атака тийнейджъри на „Грейкорт“. Тя не бе обичайният им тип, както стана ясно от обсъжданията им в мъжката съблекалня. Беше мълчалива, даже срамежлива. А и компанията, с която движеше — всички онези задръстенячки и мъжкарани като Джордж Мичъл, не им бе по вкуса. Тя самата също не полагаше кой знае какви грижи за външния си вид. Другите момичета скъсяваха полите на униформите си или си купуваха с един номер по-малки ризи. Не и Кейтлин. Тя не полагаше подобни усилия — не носеше грим и връзваше гарваново черната си коса на конска опашка. Но това нямаше значение. Момичето притежаваше естествена красота, която нямаше нужда от подчертаване — кадифена кожа, дълбоки сини очи и пълтни пълни устни. И тялото ѝ беше трепач. Докато Елизабет беше жилава и стегната, Кейтлин се отличаваше с рубенсови извивки.

— Да — обади се Елиът с блуждаещ поглед. По-рано вечерта в столовата той нарочно застана на пътя на Кейтлин, докато тя отиваше към мястото си, принуждавайки я да се притисне в него. Спомни си чувството, когато гърдите им се докоснаха. Сигурно носи най-малко чашка „Д“, реши той. В това училище, където повечето момичета или не ядяха, или повръщаха поетата храна, един такъв приличен балкон беше рядкост и се ценеше високо. — Определено е секси.

Морган се нацупи. Мразеше да чува комплименти по адрес на друго момиче. Но тъй като ставаше въпрос за тази тъпа малка селяндурка, това направо я вбеси.

— Е, едва ли ще ти се отвори парашутът — тросна му се тя. — Дева Мария е малко вероятно да ти пусне.

Елиът се ухили с непринудената самонадеяност на човек, който бе преспал с половината от съученичките си и прекрасно знаеше, че

останалите няма да имат нужда от прекалено убеждаване. Вече бе забелязал влажните погледи, които му хвърля Кейтлин из училище.

— Виж, за това не бих бил толкова сигурен — заяви той с нотка от типичната си арогантност.

Около масата се чува подсвирквания.

— Звучи като предизвикателство — обади се Себастиан Ашфорд, най-добрият приятел и съквартирант на Елиът.

— На петдесет кинта, че няма да успееш да я изчукаш до Снежния бал — добави Никълъс, който беше брат близък на Себ.

Близнаците Ашфорд бяха красиви до степен на женственост заради деликатните си фигури и небрежно разчорлените светли коси. Но красотата им беше само на пръв поглед. Като цяло те бяха крайно цинични и морално извратени — повечето от момичетата край масата не бяха съвсем сигурни с кого от двамата са преспали и дали не е било и с двамата. Умовете им изпитваха постоянна нужда от развлечения, а в момента това изглеждаше достатъчно добра игра, с която да се позабавляват — поне за известно време.

Елиът се огледа бързо наоколо, за да се увери, че Елизабет Мелвил не е наблизо. Тя може и да нямаше много време за природената си сестра, но му се струваше, че не би допуснала това. Като не я мярна наоколо, той кимна.

— Става.

След половин час басът беше уреден. Елиът имаше всички изгледи да спечели — или да изгуби — около хилядарка. Парите не го безпокояха. Щедрата му издръжка щеше да покрие финансовата загуба. В случая по-важният залог беше репутацията му. А нея той нямаше никакво намерение да изгуби.

Не беше трудно за Елиът да измисли повод да заговори Кейтлин.

В понеделник по обед той беше във всекидневното помещение на гимназистите, когато чу двама зурбачи от театралния кръжок да си говорят за нея. Очевидно я бяха впрегнали да направи декорите за следващата училищна пиеса „Зимна приказка“. Тя бе казала на единия от тях, Роб Купър, че двуметровите колони от папиемаше, които бе изработила за първо действие в двореца, вече са изсъхнали. Щяха да се срещнат с нея в кабинета по рисуване след часовете, след което да ги

занесат долу в училищната зала. Елиът разбра, че това е шансът му. Роб нямаше нужда от дълги увещания, да му отстъпи мястото си.

Елиът влезе в кабинета по рисуване и поздрави Кейтлин като стар приятел и дори имаше наглостта да се оплаче, че не я е засичал много наоколо от започването на учебния срок. Кейтлин се сети за най-малко дузина пъти, когато бе минавала край него, без той да ѝ обърне никакво внимание, но бързо забрави за всички тях.

Тя го наблюдаваше как без усилие вдигна една от колоните. До него Пол Едмъндс, другата половина от екипа, отговорен за преместването на колоните, се мъчеше като грешен дявол с втората.

— Не знаех, че участваш в театралния кръжок — каза тя на Елиът, когато той се отправи към театъра.

Младежът сви рамене безгрижно.

— А, само помагам от време на време. — Той се ухили. — Най-вече, когато трябва да се премести нещо тежко!

Зад него Пол се изкикоти подигравателно. Елиът го стрелна със смразяващ поглед, после бързо погледна Кейтлин, но тя не бе забелязала. Беше прекалено заета да се проклина, че не е облечена с нещо друго вместо с изцапаните с боя дънки и безформената тениска.

— Ами да занесем тези неща долу...

Кейтлин не искаше следобедът да свършва. За щастие Елиът явно също нямаше бърза работа. След като изпълниха задачата си и Пол тактично се бе оттеглил, той се облегна на стената и дари Кейтлин с бавна усмивка, онази, от която ѝ се обръщаше стомахът.

— Свободна ли си да прием по кафе? — попита. — Може да идем до града.

Кейтлин се поколеба.

— Не мога — рече със съжаление. — Казах на Джордж, че ще отида на турнира ѝ по езда. Ще се състезава в четири часа.

„Ами зарежи я“, за малко да се изпусне Елиът. Но се спря. Повечето момичета с радост щяха да се отърват от приятелките си, за да прекарат един час с него. Но интуицията му подсказваше, че Кейтлин не е от тях.

— Ами кога си свободна? — Той с мъка се постара да си придаде уязвим вид. — В случай че просто не си търсиш учтиво извинение, за да не излезеш с мен.

— Какво ще кажеш за събота? — предложи бързо тя. Не беше лесно да скрие ентузиазма в гласа си.

Той го долови и се усмихна лениво.

— Събота звучи чудесно.

Лицето ѝ грейна, изражението ѝ потвърди преценката му. Щеше да е от лесно по-лесно.

[1] Джон Дън — английски поет от края на XVI и началото на XVII век. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Елизабет не знаеше точно кога за пръв път видя Кейтлин и Елиът заедно. Този срок беше ужасно заета — заради подготовката за четирите си зрелостни изпита, задълженията като училищен председател, извънучилищните дейности, кандидатстването в „Кеймбридж“ и организирането на Снежния бал неизбежно имаше много малко време за социален живот. Дори не искаше да ходи на мача по ръгби в събота. Можеше да се сети за много по-хубави занимания от това да седи под ноемврийския дъжд и да гледа как трийсет мъже бягат из калта. Но мачът беше срещу „Аундъл“, най-големия съперник на „Грейкорт“, и като училищен председател трябваше да прояви въодушевление към играта. Затова се сви на седалките сред останалите запаянковци.

Две минути преди края на мача „Грейкорт“ изоставаха с три точки. Себастиан, един от нападателите, подаде на Елиът, който беше полузащитник. Той се спусна през игрището, подминавайки защитата на „Аундъл“... Тълпата изръмжа, щом заби топката в гол зоната. „Грейкорт“ поведе с две точки и тогава се чу съдийската свирка.

Елизабет запляска и завика заедно с останалите, докато наблюдаваше Елиът, който изтича през игрището, поздравявайки се със съотборниците си по пътя. Елизабет завъртя очи театрално. Господи, как му харесваше да е в ролята на героя. Тя гледаше развеселено как той се отправя към малка група от обожавачи го девойки. Ръгбистът прегърна една от тях и я завъртя победоносно. Значи Елиът има нова приятелка, помисли си Елизабет. Горката крава. Нямаше да издържи дълго, това беше сигурно. Най-накрая той остави момичето. Те поговориха няколко секунди, после Елиът я целуна и се затича към съблекалните. Беше изминал двайсетина метра, когато се обърна и извика нещо. Обектът на вниманието му се огледа и Елизабет най-после успя да види лицето ѝ.

Тя премигна веднъж, после още веднъж. *Какво, по дяволите, става тук?*

След мача в училищната столова им бяха устроили почерпка. Още щом влязоха, Елизабет притисна Морган. Ако някой знаеше какво става между Елиът и Кейтлин, това беше тя.

— Вярно ли е? — попита направо.

Морган проследи погледа ѝ към Кейтлин и Елиът.

— Какво дали е вярно? — попита тя в стремежа си да спечели време.

Елизабет присви очи.

— Кейтлин и Елиът гаджета ли са?

— Май да — смотолеви Морган.

— И откога?

— От около две седмици — призна тя неохотно. — Може и повече.

Елизабет не вярваше на ушите си. Как го бе пропуснала? Добре де, този срок наистина не прекарваше много време със старата си компания. Но все пак...

Спомни си с вина за обещанието, което бе дала пред баща си. Той я беше повикал в кабинета си преди началото на учебната година и я бе помолил да наглежда Кейтлин в „Грейкорт“. Но откакто бяха пристигнали, тя почти не бе разговаряла с природената си сестра.

— Защо не ми каза? — обърна се Елизабет към Морган.

— Не знам. Сигурно защото не смятах, че е важно.

— Не е важно? — изсмя се Елизабет. — Обикновено е достатъчно някое момиче само да погледне Елиът, за да оревеш света.

Морган стисна устни.

— Значи съм успяла да го превъзмогна, нали?

Елизабет се замисли за момент. Не беше сигурна, че вярва на Морган — но защо ѝ бе да я лъже?

— Сериозно ли е? — попита накрая.

— Откъде да знам? — отвърна сърдито другото момиче. Не ѝ харесваха всички тези въпроси. Знаеше, че Елизабет е по-умна от нея, и се притесняваше да не се изпусне и да обърка нещо. — Защо не питаш тях?

Елизабет погледна в другия край на столовата, където Елиът и Кейтлин пиеха заедно сок. Морган беше права по отношение на едно — трябваше да научи тази история направо от извора. Но нещо ѝ

подказа, че ще е най-добре да почака, докато успее да хване Кейтлин насаме.

Кейтлин се отдръпна от ръцете му.

— Елиът, недей. — Погледът ѝ се насочи към вратата, под дръжката, на която бе подпрян един стол, в случай че съквартирантите му се върнеха. — По-добре да спрем.

— Наистина ли? — Той сведе поглед към лицето ѝ. На меката светлина от нощната лампа тя виждаше тъмните му интелигентни очи, в които се четеше удоволствие. Елиът бе уверен, че и тя иска същото.

Той наведе глава и я целуна отново. Разбра, че се е предала, щом след миг Кейтлин въздъхна тихо. Бавно и умело я положи по гръб и единичното му легло изскърца под двойната тежест. Тя го усети, че повдига сивата ѝ вълнена пола, едната му ръка замилва меката плът от вътрешната страна на бедрото ѝ, а другата се зае да разкопчава блузата ѝ, но този път не му каза да спре.

Защото не искаше той да спира. Всъщност една доста голяма част от нея копнееше да разбере какво ще почувства, когато пръстите му се пъхнеха под белите памучни бикини, обичайното бельо на възпитаничките на „Грейкорт“, и докоснеха гъделичкането между краката ѝ, което се появяваше винаги, като беше край него. Преди месец изобщо не би си и помислила, че ще изпита подобни чувства. Досега винаги бе считала себе си за разумно момиче. Но когато ставаше дума за Елиът Фалконър, тя не беше в състояние да използва разума си.

И той го знаеше.

Всичко започна онзи следобед в кабинета по рисуване. Следващата събота те се уговориха да отидат с кола до Нортхемптън след обяд. Кейтлин посвети цялата сутрин на подготовката си за пътуването. За пръв път ѝ се случваше да обърне внимание на външния си вид. Джордж отказа всякаква помощ, така че накрая помоли за съвет Люсил Луис, най-модерната обитателка на „Берилендс“. Макар Люсил да беше от компанията на Морган, тя се държа изненадващо мило. В единайсет часа Кейтлин вече се бе напъхала в панталоните „Ливайс“ на Люсил вместо в собствените си безформени дънки и облече безсрамно тесен пуловер. Люсил ѝ

помогна и с прическата — издуха със сешоар буйната ѝ абаносова коса, спускаща се почти до кръста ѝ, и я направи копринено гладка и бляскава. За пръв път в живота си носеше и грим. Като се погледна в огледалото, остана доволна от резултата. Почти можеше да мине за някое от момичетата, с които обикновено излизаше Елиът.

Бяха се разбрали да се срещнат в нейната стая в два часа. Тя го зачака търпеливо, подминавайки красноречивите погледи на Джордж от типа: „Нали ти казах?“. Той най-накрая се появи малко преди три — извини се с удължената си тренировка по ръгби. Разочарованието ѝ се изпари, когато очите му я огледаха одобрително. Изпитваше леко притеснение от изрязаното си деколте, но Люсил бе настояла, че така се подчертават „най-ценните ѝ придобивки“, както ги нарече тя. Елиът, изглежда, беше на същото мнение.

— Изглеждаш добре, Мелвил — отбеляза той, като очите му се задържаха в областта на гръдния ѝ кош.

Тя засия от комплимента, доволна от положените усилия.

Когато стигнаха в града, вече бе станало четири часа и Кейтлин започна да се притеснява, че трябва да се прибират. В събота вечерният им час беше в шест. Ако не се върнеше за вечеря, щеше да получи наказание. Но Елиът не изневери на типичното си спокойствие. Той каза на Кейтлин, че познава Хана Голдман, която беше главен отговорник на „Берилендс“, и обеща да ѝ се обади и да я убеди да си затвори очите...

Кейтлин се двоумеше. Не искаше да си навлече проблеми, но и не искаше да изглежда като бебе в очите на Елиът.

Той усети колебанието ѝ и се усмихна.

— Повярвай ми. Не бих ти причинил неприятности.

Не беше трудно да се предаде. Винаги когато беше с него, се чувстваше безгрижна и смела. Той бе толкова уверен в себе си, нямаше нищо общо с момчетата от Валимаунт, които бяха напрегнати около нея и прекалено внимателни. Елиът Фалконър, прочутият ръгбист, най-харесваното момче в училище, умееше да се владее. Той я разведе из красивия пазарен център на Нортхемптън, сред средновековната му архитектура и из старовремските каменни улички. Но разглеждането на забележителности бързо му омръзна и предложи да хапнат нещо. Кейтлин нямаше нищо против да правят всичко, което искаше той.

Отидоха с колата до една селска кръчма, която Елиът очевидно харесваше. Тя разбра, че е резервирал масата, още преди да я покани да излязат, но не каза нищо.

В Ирландия рядко ходеше по ресторанти, затова в „Лебеда“ се почувства малко неудобно, все едно се преструваше на възрастна. Елиът нямаше подобни скрупули. Той поръча бутилка червено вино, без да се допита до нея, после ѝ поръча и храна. Всичко ѝ се стори толкова опасно и вълнуващо. По време на вечерята, когато кракът му случайно докосна нейния под масата, тя почувства как я залива вълнение, което никога преди не бе изпитвала.

Прибраха се в „Грейкорт“ в единайсет. Елиът я изпрати до вратите на „Берилендс“ и без да пита за разрешение, я целуна толкова умело и уверено, че я остави без дъх. Когато най-накрая се отдръпна, спокойно и хладнокръвно, тя се вторачи в него продължително и после, без да каже нито дума, избяга вътре.

Елиът беше експерт по тези въпроси. Той знаеше, че най-добрият подход е да не прави нищо. Беше почувствал реакцията ѝ и знаеше, че я е спечелил. Следващият ден бе неделя. Цялото училище отиде на църква. Когато мина край нея на път за мястото си на пейката, той ѝ се усмихна широко и многозначително. А тя почувства у себе си толкова дълбоко и силно желание, че потрепери. Не се изненада, когато покъсно сутринта се върна в общежитието и го откри да я чака.

Оттогава двамата бяха станали неразделна двойка.

Връзката ѝ с Елиът промени всичко. Кейтлин изведнъж попадна в неговия кръг. Тя седеше с него в столовата, ходеше с другите момичета на мачовете му по ръгби. Всяка петък и събота вечер излизаха — на кино, понякога в „Брас Мънки“ или на купон в някое от общежитията. Новото ѝ положение естествено не остана незабелязано. Ученици, които преди това я подминаваха, сега се отбиваха от пътя си, само за да я поздравят.

Отначало ѝ беше трудно да се движи с неговата компания. Тя нямаше много общи приказки с тях — в това число и със самия Елиът. Особено неприятни ѝ бяха съквартирантите му Себастиан и Никълъс Ашфорд. Тримата се бяха уредили с най-доброто помещение, което се състоеше от три апартамента с обща всекидневна и собствени кухня и

баня, и беше много по-люксово от средностатистическите ученически стаи. Въпреки това на Кейтлин не ѝ харесваше да ходи там. Усещаше нещо леко изнервящо около близнаците Ашфорд, нещо, което не можеше точно да назове. Те през повечето време не ѝ обръщаха внимание, но понякога тя улавяше погледа на единия — без никога да знае на кого точно от двамата, изразяващ някаква развеселеност, сякаш имаше някаква шега, в която тя не участваше. Освен това на няколко пъти се случваше да нахълтат при нея и Елиът, и то не по случайност. Затова сега го бе накарала да подпре дръжката на вратата със стола.

Кейтлин знаеше, че почти цялото училище ги обсъжда. Никой не разбираше точно какво правят двамата заедно — или по-точно, какво намира Елиът у нея. Тя предполагаше какво си мислят другите. Затова започна да полага усилия да се впише в неговата група. В началото на срока Уилям ѝ бе дал щедра седмична издръжка, която тя почти не бе пипнала. Но сега започна да ходи по магазините с Люсил и да инвестира в нов гардероб. Тя разбра, че притежава вкус за онова, което ѝ подходеше. Докато Люсил робуваше на последната мода, независимо дали ѝ отива, или не, Кейтлин беше по-разумна.

— Какво мислиш? — попита Люсил, като излезе от пробната. Бяха в универсалния магазин „Пийкок“ в Нортхемптън. Люсил бе облякла разкроена пола и тениска с дебел тъмен клин и ботуши „Доктор Мартенс“. Тоалетът изобщо не беше за нея — правеше я да изглежда по-пълна, отколкото беше. Двете момичета бяха със сходни фигури — по-скоро малки и заоблени, отколкото слаби и стройни — и Кейтлин никога не би посмяла да се облече така. Но не искаше да обиди новата си приятелка.

— Изглеждаш добре — рече тактично, — но видях нещо друго, което повече ще ти хареса...

След пет минути Люсил излезе облечена в жарсена тъмнопурпурна рокля, почти с цвета на патладжан. Тя прилепваше плътно по извивките ѝ, като ги подчертаваше, а не ги скриваше. Люсил изглеждаше превъзходно с нея.

— Страхотна е! — възкликна тя и се завъртя, възхищавайки се на себе си в тройното огледало.

Кейтлин се усмихна, доволна от явната ѝ радост. Имаше намерение да купи роклята за себе си, но знаеше, че вечерта Люсил ще излиза с Ник Ашфорд. Тя беше влюбена в него от цяла вечност и

искаше да изглежда специално. Кейтлин не ѝ завидя заради тоалета. Винаги можеше да намери нещо подходящо и за себе си.

По-късно, когато плати за роклята, Люсил си помисли, че приятелството ѝ с Кейтлин Мелвил всъщност не е чак толкова лошо. Морган никога нямаше да отдели време, за да ѝ помогне в избора на дрехи. Тя почувства лека вина заради баса, но бързо пропъди угризенията си. Щом започваше да харесва Кейтлин, то тогава може би същото важеше и за Елиът. И имаше вероятност накрая той все пак да се откаже от облога.

Кейтлин съзнаваше, че изоставя приятелите си, но някак си винаги се озоваваше с групата на Елиът — седеше с тях в столовата или излизаха след училище. Джордж на няколко пъти се опита да поговори с нея за това. Съквартирантката ѝ не разбираше защо Кейтлин е с Елиът и не се страхуваше да ѝ го каже.

— Той е от онези момчета, които се интересуват само от едно нещо — предупреди я тя веднъж, когато бяха в стаята си.

Кейтлин се изчерви.

— Не става въпрос за това — възрази неубедително.

Джордж скептично повдигна вежди.

— Да бе, да.

Сега, докато Елиът откопчаваше лентата на сutiена ѝ, Кейтлин се сети за думите на Джордж. Може да беше наивна, но не и глупава. Знаеше, че Елиът има опит и иска нещо повече от нея. Но не бе сигурна дали е готова да му го даде. Макар да живееше през деветдесетте, началното си образование бе получила от монахини. И тя като хилядите млади католички преди нея изпитваше същите опасения и мъчителен интерес по отношение на секса. Не че Елиът я притискаше. Поне не и на думи.

Но повече не можеше да мисли за това. Не и когато пръстите му освободиха дясната ѝ гърда от памучната чашка и я помилваха по начин, който ѝ харесваше, карайки зърната ѝ да се втвърдят. В този момент ѝ беше много трудно да мисли за каквото и да било.

Почувства другата му ръка да се движи бавно нагоре по вътрешната страна на бедрото ѝ към дъното на бикините. Обикновено когато той стигнеше някъде близо до бельото ѝ, тя го караше да спре. Но днес бе пропуснала момента. Извиваше се от допира му, притискаше се към дланта му, копнеейки за ласките му. Тънката материя се навлажни и на него му хареса, че тя вече е готова. Но той нямаше намерение да бърза. Продължи да я докосва леко и да я възбужда. Фактът, че я кара да извива тялото си в наслада, му доставяше удоволствие.

Кейтлин се престори, че не забелязва как ръката му се пъхна под бикините ѝ, след което показалецът му се спря върху едно точно определено място. Бавно и нежно той започна да го търка напред-назад. Тя почувства засилващото се напрежение между краката си — чувството беше все едно ѝ се пишка, но по-хубаво. От гърлото ѝ се отрони тих стон.

Той го чу и се засмя тихо.

— Харесва ти, нали?

Тя не каза нищо. Нямаше и нужда — реакцията ѝ говореше сама за себе си. Елиът коленичи над нея и с другата си ръка отдръпна бикините ѝ, за да си осигури достъп. После плъзна единия си пръст в нея. Поколеба се за миг, сякаш я изчакваше да му попречи. Когато тя не го стори, той пъхна и другия си пръст.

Заболя я, но болката беше приятна. Координацията му беше перфектна, пръстите му се движеха навътре и навън, докато той продължаваше да гали клитора ѝ. Кейтлин почувства нов прилив на влага между краката си. Ръцете ѝ се вкопчиха в краищата на завивката. Притисна коленете си едно в друго — не за да го спре, а за да се опита да увеличи силата на приятното чувство. Усети, че е на ръба да изпита нещо, непознато досега.

Елиът замръзна, доловил промяната у нея. Точно този момент чакаше — да я доведе до състоянието, което тя нямаше да поиска да прекъсне. Обнадежден, той отдръпна ръцете си и започна да си разкопчава дънките.

Звукът от ципа рязко я върна в реалността. Мъглата от желание се вдигна и изведнъж всички приятни чувства изчезнаха.

— Елиът, не — промълви тя. Но той не я чу. Беше се съсредоточил в събуването на дънките си.

— Сериозно, Елиът. Мисля, че трябва да спрем.

Кейтлин се опита да дръпне полата си надолу, да се покрие, но той се пресегна и хвана китката ѝ. Стори ѝ се, че Елиът не приема увещанията ѝ, и започна да се паникьосва. Събра всичките си сили и със свободната си ръка го блъсна силно в гърдите.

— *Не!*

Този път решителният ѝ тон не можеше да се сбърка. Той залитна назад и удари главата си в нощната лампа.

— Мамка му! — затърка мястото намръщено. — Защо ме удари, по дяволите?

— Ти не спря — смотолеви тя.

— Ами не мислех, че наистина искаш да спра — отвърна рязко.

Кейтлин извърна поглед, понеже съзнаваше, че твърдението му не е лъжа. Обаче се зае да сложи в ред полата си и да закопчае блузата си. Отново изпита вина. Сега вече се чувстваше омърсена и засрамена. Как можа да му позволи да ѝ направи тези неща?

Сред тишината на стаята тя чу, че дишането му отново се е върнало към нормалното. Чак тогава той се протегна и улови ръката ѝ.

— Виж, съжалявам. Унесох се. Знаеш как е. Просто не мога да се контролирам, когато съм край теб.

Това бяха вълшебните думи, които копнееше да чуе.

Не мога да се сдържам, толкова си красива.

Господи, как ме възбуждаш.

Желая те толкова силно.

Колкото и да не искаше да си признае, харесваше ѝ начинът, по който му въздействаше. Когато го виждаше загубил контрол, задъхан, борещ се да се овладее... тя чувстваше някаква власт над него, която беше като наркотик. Веднъж се бе ядосал и я бе нарекъл сексуална изтезателка. Тогава Кейтлин се разплака и той ѝ се извини. Но вече започваше да се чуди дали не е бил прав.

Не знаеше докога ще продължава да му отказва. Всеки път се безпокоеше, че той ще я зареже. Искаше Елиът да я харесва. Искаше още да е с него, да е част от групата му. За пръв път от пристигането си

в семейство Мелвил тя се почувства приета в този елитен, привилегирован свят и не желаше да го напуска.

Отначало Кейтлин отказа да го погледне. Дори не беше сигурна какво изпитва — дали беше ядосана, разочарована, обърквана... Имаше ли нещо нередно между тях? Макар майка ѝ да я бе възпитавала в строг католически морал, самата тя не се бе придържала към него.

Елиът се протегна и повдигна брадичката ѝ, докато погледите им се срещнаха.

— Виж, наистина съжалявам.

Момичето забеляза искреността в тъмните му очи и както винаги се разтопи.

— Няма защо. Но сега трябва да тръгваме. Не бива да закъсняваме за вечеря.

Тогавя той се усмихна и тя малко си отдъхна. Беше удивена от разбирането и търпението му. Само се чудеше колко ли дълго бе готов да я чака и по-важното — колко ли дълго щеше да издържи тя.

След половин час Елиът седна срещу Кейтлин в столовата на „Грейкорт“, преструвайки се, че слуша излиянията ѝ относно проекта ѝ по рисуване. В действителност обаче мълчаливо ѝ внушаваше да се наведе отново напред през масата, за да мерне кадифената кожа под деколтето ѝ.

След шест седмици заедно днес за пръв път успя да премине фазата на безобидните целувки. Шест дълги седмици на най-приличното държание, на което бе способен. Отваряше ѝ вратите. Дърпаше ѝ стола. Помагаше ѝ да си сложи палтото. Слушаше внимателно, докато му мелеше на главата за проклетия си курс по рисуване. Възбуждаше я, както си му е редът, и самият той се разгорещяваше, докато тя не се отдръпнеше в последната минута с ококорен, изплашен поглед. А после трябваше да се преструва, че разбира за какво е цялото това увъртане. Никога преди не си беше давал толкова зор заради някакъв скапан секс.

Днес бе решил, че я е спечелил. Изчака я до момента, когато беше на ръба да свърши, предполагайки, че няма да поиска да се отдръпне, стигнала толкова близо до края. Обаче пак бе ударил на камък. Той заби вилицата в зеления фасул пред себе си, изливайки

неудовлетвореността върху преварените зеленчуци. Крайният срок на облога приближаваше. До Снежния бал оставаха три седмици. Тревожното беше, че две трети от залозите за крайния изход от баса бяха срещу него. Всички я смятаха за прекалено задръстена, за да му пусне. Но той имаше план. Щеше да я покани на бала, да я ухажда цяла вечер и накрая сама щеше да му се моли. Само при мисълта за това почувства как пенисът му се размърда. Ето кое най-много го изненадваше — вече не ставаше въпрос само за парите или репутацията му. Той в действителност я желаше. Повече, отколкото някога бе желал друга през живота си. Може би защото тя беше първото момиче, което му отказваше.

Елиът я гледаше. Тя праметна гъстата си дълга коса зад ушите си и впери в него онези огромни виолетови очи. В тях имаше невинност, която не можеше да бъде престорена. Харесваше му идеята, че ще ѝ бъде първият. Отначало тя щеше да е плаха, дори срамежлива. Но щом подпалеше страстта ѝ, сто процента щеше толкова много да ѝ хареса...

Изведнъж забеляза озадачения ѝ поглед. По дяволите. Не я бе слушал какво му говори.

— Е, как смяташ? — попита тя.

Той погледна меките ѝ плътни устни, приличащи на розова пъпка. В този момент си помисли колко ще е хубаво да ги усети, обвити около твърдия си член.

Тя се намръщи.

— Елиът? Чу ли ме? Маслени бои ли да използвам, или акрилни?

Той с мъка се върна към реалността.

— Както намериш за добре — отвърна и смени темата. — Имаш ли планове за после?

Остатъкът от вечерта прекараха сгущени пред видеото в общото фойе — изборът беше неин. Като стана време да се сбогуват, той вече бе готов да експлодира. Когато се качи в колата си и се отправи към клуб „Кейв“ в Нортхемптън, за да се срещне с тайфата, все още мислеше за Кейтлин. Както обикновено, тя го бе раздразнила до краен предел и той имаше нужда от облекчение, при това спешно. Очите му попаднаха върху пияната и отчаяна Морган. След още два рома с кола и мъглявия намек, че може пак да се съберат — тя с радост го последва в мъжката тоалетна.

Пред писоарите имаше две момчета, които ги изгледаха с разбиране, щом влязоха, но тя или не ги забеляза, или не ѝ пукаше. Елиът я бутна в една от тесните кабини и заключи вратата. Вонята на урина и други неща вътре не беше най-страхотният афродизиак, но той бе прекалено закъсал, за да обърне внимание. Притисна я към нашарената с графити стена, сграбчи едната ѝ гърда и силно я стисна. С това любовната му игра се изчерпа. Тя свали бикините си и запретна полата си нагоре, като вдигна единия си крак на седалката на тоалетната, за да му осигури достъп. Когато най-накрая потъна в меката ѝ влажна топлина, той затвори очи и си представи, че е с Кейтлин.

Елиът се двоумеше дали да заведе Морган в стаята си тази вечер. Все пак нямаше да е добре Кейтлин да ги хване заедно. Но накрая беше доволен от поетия риск. По-късно, след като го бе задоволила орално, тя го предупреди за Елизабет.

— Внимавай — каза. Отпи глътка вода, изжабурка се и я изплю в мивката. — Вдигнала ви е мерника.

— Какво от това? Живеем в свободна страна. Не може да ни спре да се виждаме.

— Ако наистина мислиш така, значи прекаляваш с пушенето. — Тя направи жест към цигарата с марихуана, която той тъкмо се канеше да запали. — Стига, познаваш Елизабет. Заподозре ли, че се мъти нещо нередно, ще направи всичко възможно да го прекрати.

След като Морган си тръгна, Елиът дълго мисли как да се справи с тази малка спънка. Решението наистина беше доста просто.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следобеда след мача по ръग्би Елизабет отиде до стаята на Кейтлин, за да поговори с нея за Елиът.

И Кейтлин, и Джордж останаха изненадани от посещението ѝ. Реакцията им я подсети, че от началото на годината едва сега, за пръв път, отиваше да види сестра си. Отново я прониза чувство на вина, което тя бързо прогони. Е, ето че сега бе дошла, нали така? Това беше важното.

Тя помоли Джордж да ги остави насаме. Чак след като другото момиче си грабна учебниците и се запъти към читалнята, Елизабет седна на леглото. Кейтлин се настани върху бюрото.

— За какво искаше да говорим? — попита тя, несъмнено любопитна да научи причината за внезапния интерес на Елизабет към нея.

— За Елиът — отвърна сестра ѝ, като реши, че ще е най-добре да не увърта.

Кейтлин се намръщи.

— За Елиът ли? Не разбирам.

Елизабет се опита да се изрази възможно най-деликатно.

— Виж, забелязах, че вие двамата прекарвате много време заедно и се безпокоя за теб.

— Безпокоиш се за мен? Защо?

— Ами просто не смятам, че той е подходящ за теб. Първо на първо, е с две години по-голям. А и има... — тя млъкна, чудейки се как най-добре да се изрази. Кейтлин беше толкова отчайващо наивна, че едва ли би разбрала намеренията на някого като Елиът. — Има доста лоша репутация, що се отнася до връзките му с момичетата.

Кейтлин се усмихна.

— Знам, че е имал много приятелки, Елизабет. И знам, че е... — тя се изчерви, — че е опитен.

Е, това поне бе някаква утеха, помисли си Елизабет. Значи сестра ѝ все пак не падаше от луната.

— Обаче с мен се държи много добре — продължи Кейтлин.

Елизабет нададе кратък циничен смях.

— Да, засега. Елиът може да е перфектният джентълмен, когато реши. Но всичко е преструвка. Прави го само докато му отърва. Щом веднъж постигне целта си... — тя не довърши, оставяйки Кейтлин сама да си извади заключението.

Но по-малкото момиче вече клатеше глава.

— Той наистина не е такъв — заяви.

Елизабет въздъхна раздразнено.

— Виж, Кейтлин — каза нетърпеливо. Не бе очаквала да води чак такава битка. — Мисля, че го познавам много по-добре от теб.

Настъпи мълчание. Никоя от тях не каза нищо в продължение на около минута. Тогава Кейтлин попита плахо:

— Ти да не би да го харесваш?

Елизабет я погледна втрещено.

— Аз да го какво? — Твърдението беше толкова нелепо, че тя за малко да се изсмее. За малко. — Смяташ, че ти казвам всичко това, защото си *падам* по Елиът? — тя изсумтя. — Моля ти се. *Той* ли го твърди?

Всъщност сутринта Елиът бе споменал нещо на Кейтлин. Не й каза направо, че Елизабет ревнува — просто намекна, че тя е спряла да се вижда с него, щом почнал да излиза с Морган. Но Кейтлин не можеше да каже това на сестра си. Все пак Елиът я бе помолил да го запази в тайна.

— Не — отрече тя, чувствайки се ужасно от лъжата. — Нищо не твърди...

Но Елизабет не я слушаше.

— И предполагам, че му вярваш?

Кейтлин се поколеба секунда по-дълго. Искаше да намери начин да отвърне, без да обиди Елизабет или да предаде доверието на приятеля си. Но вече беше прекалено късно. Елизабет бе чула достатъчно. Тя се изправи.

— Знаеш ли какво? — Вдигна ръце, за да покаже, че се предава. — Щом не искаш да ме послушаш, тогава проблемът е твой. И сама ще го разбереш, но по трудния начин.

Тя блъсна вратата на излизане.

* * *

Елизабет реши да забрави за целия злополучен инцидент. В момента имаше много по-важни неща на главата, за да се притеснява и за проблемите на природената си сестра. Беше споделила мнението си и щом Кейтлин не разбираше от дума, нямаше какво да направи по въпроса. Интервюто ѝ за „Кеймбридж“ бе в началото на декември, само след две седмици, така че трябваше да съсредоточи цялата си енергия върху това.

Беше се уговорила с баща си да се срещнат в Лондон през уикенда преди интервюто. Тъй като той самият бе завършил „Крайстс Колидж“^[1], целият процес му беше познат и тя се надяваше да получи някои ценни съвети. Освен това срещата им щеше да е повод да прекарат малко време само двамата.

В седмицата преди уговорената среща тя няколко пъти се обади в офиса му, за да провери дали уговорката им за петък вечер остава. Секретарката на Уилям ведро я уверяваше, че баща ѝ със сигурност е планирал да прекара цялата вечер с нея. След края на часовете в петък следобед тя напусна „Грейкорт“ в приповдигнато настроение. След като даде газ по магистралата, измина разстоянието до Лондон за по-малко от час и половина и пристигна на „Итън Скуеър“ точно навреме, за да си вземе дълга вана и да се освежи преди предстоящата вечер.

Бяха се разбрали да се видят в „Каприз“, недалеч от площад „Пикадили“, в седем и половина. Понеже се намираше на удобно място, близо до офиса на „Мелвил“, изисканото заведение бе станало любимо на Уилям, още откакто го бяха отворили преди почти десет години. В седем Елизабет беше готова. Изглеждаше елегантно в черната си рокля без презрамки на „Версаче“. Току-що измитата ѝ руса коса падаше спретнато до раменете. Канеше се да излезе, когато телефонът звънна.

Той искаше да отменят срещата. Старият му приятел Магнъс Бъргман бил в града и му се обадил в последната минута, за да провери дали е свободен.

Елизабет помисли бързо.

— Може ли и аз да дойда?

— За бога! — Уилям изобщо не се постара да скрие раздразнението си. — Със сигурност можеш да си измислиш много по-добро занимание, с което да запълниш вечерта.

— Но нали щяхме да обсъдим въпросите за интервюто ми? — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да успее да ги спре. Мразеше да му се моли да ѝ отдели от времето си.

Уилям въздъхна раздразнено.

— Ще поговорим утре по време на закуска — каза кратко.

След като си взеха довиждане, Елизабет седна на стълбите и се замисли. После взе телефона и се обади в хотел „Кларидж“. Магнъс май твърдеше, че това е единственото място, на което отсяда, когато е в Лондон. Правилно бе запомнила. Услужливият администратор я осведоми, че господин Бъргман току-що е излязъл, но ако тя би искала да му остави съобщение...

Елизабет отхвърли предложението и обеща да се обади по-късно. Всъщност нямаше намерение да прави нищо подобно. Предпочиташе да се види с него лично.

Ранните спомени на Елизабет за Магнъс Бъргман бяха откъслечни. Уилям се бе запознал с него през шейсетте, когато младият и амбициозен Магнъс стана борсов посредник на наследника на „Мелвил“. Професионалните отношения между двамата мъже бързо се развиха в близко приятелство, а впоследствие, когато се сдобиха със съпруги, а после и с деца, семействата им също се сближиха. Когато дойде моментът за кръщенето на Елизабет в катедралата „Уелс“, Магнъс застана отпред като неин кръстник. Не че полагаше кой знае какви усилия да изпълнява задълженията си като такъв. Не беше от хората, които проявяват голям интерес към децата, дори към собствените си. Не липсваха и съответните обичайни жестове — неговата скучновата съпруга изпращаше картички и скъпи бижута като подаръци за рождените дни и Коледа. Но като цяло той остана отдалечена фигура в живота на Елизабет до голяма степен подобно на баща ѝ.

Елизабет беше осемгодишна, когато Магнъс се премести в Ню Йорк, за да основе хедж фонд. През този период той непрекъснато беше зает. По време на редките пътувания, които предприемаше до

Лондон, все не му оставаше време да стигне до Съмърсет. Елизабет, която и бездруго го познаваше съвсем бегло, почти не забелязваше отсъствието му от живота ѝ. Всичко това се промени в годината, когато навърши шестнайсет — годината преди пристигането на Кейтлин в Алдрингам.

През онова лято както обикновено семейството прекарваше ваканцията си във вила „Реджина“, елегантната каменна вила на фамилията Мелвил на брега на езерото Комо. Разположено в Северна Италия, в област Ломбардия, то се намираще на по-малко от час от Милано и само на няколко мига от Швейцария, което обясняваше тучните зелени планини, издигащи се направо от ръба на водата, и гледката на заснежени алпийски върхове в далечината. Истинска идилия.

Същото лято обаче Елизабет изобщо не си прекарваше идилично. Още на третия ден ѝ доскуча. Майка ѝ и сестра ѝ уплътняваха времето си със слънчеви бани и пазаруване — нито едно от двете не привличаше Елизабет, а баща ѝ почти непрекъснато разговаряше по телефона по работа. Чичо ѝ Пиърс, който обикновено беше неин съюзник, бе останал в Англия да се грижи за Роузалинд, която се възстановяваше от някакво падане. Елизабет се чувстваше като в капан и нямаше търпение двете седмици да приключат.

През онзи ден тя се събуди от своята *riposo*^[2] преди останалите в къщата. Облече си една лека лятна рокля и излезе на балкона. Задушната жега на августовския следобед бе заменена от хладината на ранната привечер — идеално време за скитане из околността.

Елизабет успя да се промъкне, без да обезпокои никого, и се отпрати навън. Веднага се почувства по-добре. Подобно на повечето изключителни имоти, които обграждаха езерото Комо, вила „Реджина“ се отличаваше с очарователни градини, простиращи се надолу към брега в поредица от тераси. Тя премина покрай маслиновите, цитрусовите и кипарисовите дървета и закрачи надолу по извиващата се калдъръмена пътека. Импулсивно продължи през хладните влажни подземни тунели, които водеха до пристанището, където бяха завързани платноходките и моторните лодки на семейство Мелвил. Отиде до края на кея и седна, провеси краката си от ръба и ги потопи в хладната вода. Затвори очи и с удоволствие се заслуша в ритмичния

звук от плискането на езерото в големите каменни стени, ограждащи вилата.

Беше толкова погълната от мислите си, че не усети приближаващата се към нея фигура, докато не чу проскърцването на дъските под тежестта на новодошлия. Тя се обърна, очаквайки да види баща си. Вместо него обаче видя един висок, привлекателен мъж, около четиридесет и няколко годишен.

— Здравей, Лизи — рече той с фамилиарност, която я изуми. Мъжът забеляза объркването ѝ и се усмихна. — Не се безпокой и аз едва те познах — не подозирах, че си пораснала толкова! Аз съм чичо Магнъс. — Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи. Когато тя стана и той успя да огледа в цял ръст шестнайсетгодишното момиче, чиято новоразвита фигура се открояваше под тънката тензухена рокля, нещо в изражението му се промени. — Макар че май ще е по-добре без „чичо“.

Елизабет усети как лошото ѝ настроение се изпарява. Най-последно ваканцията ѝ започваше да се подобрява.

Магнъс бе решил да дойде на езерото Комо съвсем ненадейно, както ѝ сподели, докато вървяха обратно към вилата. Той тъкмо се отърсваше от тежкия си развод и бившата му жена бе завела децата в къщата им в Саутхемптън за лятото. Беше му се прищяло да отдели малко време за себе си и когато Уилям го покани да им гостува в Италия за около седмица, идеята му се стори като точното лекарство, от което се нуждаеше.

Елизабет слушаше внимателно всичко, което ѝ казваше той. Досега, преди това лято, не бе проявявала интерес към противоположния пол. В „Грейкорт“ ѝ се носеше славата на ледена кралица — студена, сериозна... очевидно фригидна. Само така отблъснатите ухажори можеха да оправдаят отказите ѝ. Но тя просто не се интересуваше от ученици, които единствено гледаха как да се напият и да си легнат с първото срещнато момиче. Магнъс Бъргман изобщо не приличаше на тях. Той беше умен, изискан и — натрупал лично състояние от милиард и половина долара — изключително преуспял. Беше човек, когото Елизабет можеше да уважава. Фактът, че е на четирийсет и четири години, въобще не я смущаваше.

През следващите няколко дни Елизабет се стремеше да прекарва възможно най-много време насаме с Магнъс. Не беше трудно. И двамата обичаха природата, затова през деня изоставяха останалите, които хващаха тен край басейна, и ходеха на езерото да карат сърф или водни ски. Вечерите в Комо не бяха нищо особено, тъй като почти липсваше нощен живот. Затова след задължителната тричасова вечеря те се оттегляха в стаята за билиард или в кабинета и оставаха да разговарят до късно през нощта. Чудесното разбирателство между тях не остана незабелязано от околните, но никой не намери нищо притеснително в това. Елизабет по начало беше зряла за годините си, а Магнъс можеше да ѝ е баща. Изобщо не им хрумна, че е възможно да има нещо друго в отношенията им.

Елизабет културно изчака Магнъс да направи първата стъпка. Но дните се нижеха и когато нищо не се случи, тя започна да става нетърпелива. Дали не бе разбрала правилно сигналите? Беше сигурна, че той я харесва. С приближаването на края на ваканцията разбра, че ако не предприеме никакви действия, нищо няма да се случи.

Беше последният ден от ваканцията. Без съмнение Магнъс и Елизабет щяха да прекарат деня заедно. По предложение на Елизабет те излязоха с лодката рано, когато беше най-доброто време за разходка по езерото. Отплаваха към град Менаджио и цяла сутрин се разхождаха из планината и се любуваха на живописните села, разпръснати край пътеките. Към пладне ослепителното слънце вече бе високо в небето. Те откриха сенчесто място под листатите клони на една гигантска секвоя, където си направиха пикник с храната, която бе донесла Елизабет — домашно приготвен салам, полента^[3], овче сирене и идеално узрели домати, отглеждани в имението, придружени от бутилка обикновено червено вино, характерно за областта Ломбардия.

Когато се върнаха на лодката, на никого не му се тръгваше към вилата, сякаш разбираха, че така ще сложат край на ваканцията. Затова отплаваха към един пуст залив, където закотвиха лодката и отидоха да поплуват, за да се освежат след сутрешната екскурзия.

Магнъс пръв излезе от водата. Елизабет наблюдаваше как се покачи върху палубата и мускулите на силните му ръце се очертаха под тежестта на тялото. Тя остана във водата още малко, доволна от

погледите, които ѝ отправяше той от мястото си на палубата, където се сушеше. Момичето плуваше по гръб напред и обратно към лодката. Знаеше отлично, че през бистрата вода бронзовото ѝ тяло изглежда прекрасно. Тя се гмурна към дълбините на езерото. Най-сетне се показва на повърхността, като отметна мократа коса от лицето си и без усилие се задържа над водата, махайки със силните си крака. С удоволствие забеляза, че той все още я гледа.

Накрая, когато реши, че е показала достатъчно, Елизабет се издигна грациозно от водата.

— Леле, Лизи, откъде тази енергия? — пошегува се Магнъс, докато тя се сушеше с хавлията. — Изтощих се само докато те гледах.

— Трябва да си поддържам фигурата — отвърна, умишлено привличайки вниманието му към стройното си тяло. Той преглътна мъчително и извърна поглед.

По взаимно съгласие решиха да се поизлежават на слънце, докато изсъхнат. Магнъс се изтегна върху плажната си кърпа, засенчил с една ръка очите си от блясъка на следобедното слънце, отразяващо се от водата. Елизабет се настани до него.

Лежаха така мълчаливо. Тишината се нарушаваше единствено от смеховете, които долитаха от другите лодки, кръстосващи езерото. След малко Елизабет се търкулна на една страна, подпря се на лакът и се загледа в Магнъс. Очите му все още бяха затворени. Реши да действа — сега или никога... След като се поколеба за миг, тя се протегна и прокара пръсти по средата на стомаха му. Допирът ѝ беше лек като перце, почти като въпрос. Изчака за момент, за да види дали той ще се обърне, дали ще ѝ даде знак да спре. Но той не направи нищо. Стоеше напълно неподвижен, сякаш не бе почувствал абсолютно нищо.

Добила вече по-голяма смелост, тя повтори действието, движейки леко пръстите си нагоре-надолу по твърдия му корем. Чу как дишането му стана по-тежко. Бавно, преднамерено, палецът ѝ описа кръг около пъпа му — един, после втори, след което дръзко последва линията изрусели от слънцето косми, спускаща се надолу към банските му.

Когато стигна до ластика, тя направи мъчителна пауза, след което притисна топлата плът, за да позволи на ръката си да се мушне отдолу. Той нададе лека въздишка на задоволство, почти като сподавен

стон. И двамата го чуха и замръзнаха. Постояха така за момент, без никой от тях да помръдне. Чуваше се само дишането им и шума от вълничките, които нежно се плискаха в ръба на лодката. Елизабет разбра, че трябва да направи нещо, и то бързо, ако не иска моментът да отлети. Затова се наведе над него и го целуна по устата.

В целувката ѝ нямаше нищо платонично и тя се постара да му го покаже — за да бъде желанието ѝ правилно изтълкувано. Дори да се изложеше, щеше да си струва, макар и само за да разбере как се е почувствал той.

Но рискът ѝ си заслужаваше. Защото Магнъс отвърна на целувката ѝ. Той се протегна и я придърпа върху себе си. После устните му умело разтвориха нейните, езикът му се задвижи нежно, проучващо срещу нейния. Не я целуваха за пръв път, но дотук този беше най-хубавият. Целувка — цяло преживяване.

Те се претърколиха върху плажната хавлия със склучени, затоплени от слънцето крайници. По някое време Елизабет почувства как горнището на банския ѝ се свлече. Не че имаше някакво значение. С тези бански те на практика си бяха голи. Щеше да е невъзможно за Магнъс да се преструва, че не е заинтересован. Тя бе прекарала последните десет дни, представяйки си този момент, и сега нямаше търпение да довърши нещата докрай. Захвана с пръсти двете страни на долнището си, готова да го изхлузи. Но преди да успее, той се протегна, сграбчи китките ѝ и я спря.

— Недей — каза.

Отдръпна се от нея и се надигна рязко. Тя остана да лежи на хавлията, без да е сигурна какво става. Трябваша му няколко секунди, за да се окопоти, след което се обърна и я погледна.

— Господи, Елизабет, съжалявам.

— Недей — тя му се усмихна широко. — Забавно ми беше.

Той се позасмя.

— Знам — рече, като прекара ръка през косата си. — И на мен. Обаче... ами ти си дете, а аз съм на четирийсет и четири. Не искам да се възползвам от теб.

— Няма да е така. — Беше искрена. Мисълта да прави секс за пръв път не я плашеше. Щом си наумеше нещо, не беше от онези, които се отказваха и после съжаляваха.

Той се усмихна накриво, преди отново да стане сериозен.

— Сега го казваш, но не ми се ще по-късно да съжаляваш. — Магнъс направи пауза. — Твърде много ме е грижа за теб, Лизи.

Тя го гледа дълго, докато осмисли думите му. Изведнъж се почувства много гола и много млада. Тогава се изправи и трескаво започна да търси тениската си, която бе захвърлила по-рано.

— Добре — заяви тя, опитвайки се да прозвучи така, сякаш нищо кой знае какво не е станало. — Разбирам. Вероятно си прав — равнодушно отметна косата си назад. — Да се връщаме на брега.

Магнъс отвори уста, като че ли искаше да каже още нещо. Но после размисли.

— Разбира се — рече след малко. — Да тръгваме.

Елизабет с гордост си спомняше начина, по който постъпи през онзи ден. След като се облече, протегна ръце към Магнъс, за да ѝ помогне да се изправи. След това с изненадващо неутрален глас предложи да спрат в Беладжио за *gelati*^[4], преди да се върнат във вила „Реджина“.

Тя успя да запази присъствие на духа до следващата сутрин, когато се разделиха на летището. Чак в самолета по пътя към Англия призна пред себе си унижението, което бе изпитала. След като в продължение на години ѝ казваха колко е зряла за възрастта си, сега някой твърдеше обратното. Макар да беше много по-интелигентна от връстниците си, явно имаше още много да учи, преди наистина да стане жена. И тя бе решена да направи нещо по въпроса.

Елизабет се зае да си намери подходящ партньор, който да я лиши от така гнетящата я девственост, със същата спокойна логика, която прилагаше в решаването на задачи по физика. Разбираше, че няма да е добра идея да избира сред момчетата в училище, защото „Грейкорт“ беше място на кръвосмешенията. На когото и да се спреше, той щеше да се е похвалил, че е забил непреклонната наследница Мелвил, още преди да има време да си обуе бикините. Не — имаше нужда от човек, който цени дискретността толкова, колкото и тя.

Джилс Бътлър, училищният треньор по тенис, беше очевидното решение. Той беше на трийсет — най-сексапилният член на факултета. Всяка година поне дузина ученички се опитваха да го прелъстят и не успяваха. Не че той не бе изкушен, но преспиването с ученичка си

беше сериозно нарушение. Затова се придържаше към отегчените домакини, на които преподаваше уроци през уикендите. Но тенисистът не подозираше за способностите на Елизабет Мелвил. Щом веднъж си наумеше нещо, тя винаги получаваше, каквото иска.

Не беше трудно да го съблазни. Понеже бе капитан на отбора по тенис, Елизабет лесно успя да си уреди среща в стаята му, за да обсъдят датите за състезанията през срока. Докато беше там, тя се оплака от разтегнато сухожилие в десния прасец. Ако ставаше въпрос за друго момиче, Джилс щеше да е по-предпазлив към преглеждането на травма в личните си покои. Но разумната и заслужаваща доверие Елизабет бе последният човек, от когото се очакваше да се държи непристойно.

— Няма оток — отбеляза той, докато хладните му ръце обхождаха долната част на крака ѝ. Трениорът беше толкова зает в търсене на проблема, че отначало не забеляза как тя изви стъпалото си, заравяйки го все по-дълбоко в скута му, след което започна нежно да масажира слабините му с пръсти...

Той замръзна.

— Елизабет! — Звучеше шокиран, дори разгневен. Но, както забеляза тя, Джилс все още държеше прасеца ѝ и не правеше никакво усилие да отмести стъпалото, което продължаваше да действа в областта на надигащия му се пенис.

Елизабет бавно измъкна крака си от хватката му, стана и тръгна към вратата, където завъртя резето. Когато се обърна, той вече събличаше ризата си.

Първият ѝ път се получи изненадващо лесно. Дори успя да изпита лек оргазъм, макар изобщо да не можеше да се сравнява с онова, което постигаше сама под завивките в стаята си.

С напредването на учебната година те се срещаха поне два пъти седмично в стаята му. Малкият му сгъваем креват се превърна в арена на сексуалното обучение на Елизабет. Както винаги, тя гореше от желание да се учи. Но към Коледа Джилс започна да се държи все по-обсебващо, а на нея взе да ѝ доскучава.

— Не знам как ще издържа цял месец без теб — измърмори той, докато лежаха заедно вечерта преди началото на празниците. Пръстите

му преминаха по голия ѝ гръб и тя едва се овладя да не потръпне.

По-късно вечерта Джилс ѝ подари красиво опакован коледен подарък, който Елизабет дори не взе със себе си на следващия ден, когато си тръгна от „Грейкорт“. Нито пък си направи труда да отвърне на все по-неистовите му обаждания до Алдрингам по време на ваканцията. Когато се върна в училище през януари, тя му каза нежно, но твърдо, че връзката им е приключила.

Джилс беше съкрушен. За разлика от Елизабет. Тя вече бе хвърлила око на най-новия служител на „Грейкорт“, много по-сдържания помощник-учител по история, Тристан Фоксуърт. Той току-що бе завършил в Бристъл и преподаваше само временно, докато преследваше кариера в професионалния крикет. Елизабет подозираше, че учителят се среща и с други момичета, но не ѝ пукаше особено. Не беше влюбена в него и нямаше желание за някаква изключителна връзка.

След Тристан имаше други. Никой не беше от съществена важност.

Не бе виждала Магнъс от онзи унизителен ден в Италия преди повече от година. Сега, с новопридобития си опит, тя беше готова да довършат онова, което бяха започнали тогава.

След като се примири с мисълта, че няма да се види с баща си за вечеря, Елизабет прекара известно време в четене във всекидневната на първия етаж на „Итън Скуеър“. Когато чу старинният часовник да удря единайсет, остави настрана учебника си по физика, напусна къщата и се отправи към „Белгрейв Роуд“, където лесно хвана такси до „Брук стрийт“.

Щом пристигна в хотел „Кларидж“, тя провери на рецепцията — Магнъс още не се бе прибрал. Остави му съобщение да отиде в бара, щом се върне. Беше преполовила коняка си, когато Магнъс се появи. И да бе изненадан да я види, не го показва.

— Имаш късмет, че баща ти не се върна с мен — отбеляза той, докато чакаха асансьора.

Елизабет го погледна хладно.

— Всъщност мисля, че ти извади късмет. Все пак татко щеше най-вероятно да хвърли вината върху отговорния възрастен, не си ли

съгласен?

Магнъс все още се смееше на думите ѝ, когато вратите на асансьора се затвориха.

На следващата сутрин в хотела Елизабет се събуди рано. След като си взе бърз душ, момичето остави Магнъс да спи и се запъти към „Итън Скуеър“. Баща ѝ още не беше станал. Тя му написа кратка бележка, в която му обясни, че трябва веднага да се връща в „Грейкорт“ и че ще му се обади през седмицата, за да поговорят.

Така и не си направи този труд. Приеха я в „Кеймбридж“ и без ценния принос на Уилям. Нямаше никакво значение. След трите безупречни интервюта тя беше уверена, че мястото в университета ѝ е вързано в кърпа.

През цялото това време Елизабет напълно бе забравила за Елиът и Кейтлин. Но на следващия ден, докато проверяваше продажбата на билети за Снежния бал, тя забеляза името на Елиът, а в съседната колона с надпис „гост“ — името на Кейтлин.

Елизабет се облегна назад и се замисли. След последния разговор с Кейтлин инстинктът ѝ подсказваше да не се меси. Но въпреки това изпитваше известна отговорност към природената си сестра. Може би трябваше да направи по-голямо усилие, за да влее малко разум в главата ѝ.

Най-накрая реши, че ще наmine през стаята ѝ, ще ѝ предложи да отидат заедно да купят роклята ѝ за бала. Когато излезеха, можеше да подхване отново темата за Елиът.

[1] Един от колегите, от които е съставен Кеймбриджкият университет. — Б.пр. ↑

[2] Следобедна почивка (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Италианско ястие от царевично брашно, подобно на качамак. — Б.пр. ↑

[4] Сладоледи (итал.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Застанала пред голямото огледало, Кейтлин се огледа в цял ръст и приглади гънките на роклята си. Беше навечерието на Снежния бал и из цялото училище момичетата правеха прическите си, гримираха се и нагласяха тоалетите си.

Наложи се Кейтлин сама да измисли модела на роклята си след катастрофалния шопинг с Елизабет предната събота. Двете момичета цяла сутрин бяха обикаляли елегантните бутици, където Кейтлин мереше тоалет след тоалет. Но всичко се оказваше прекалено изискано за нейния вкус.

На Елизабет вече започваше все повече да ѝ писва, когато случайно минаха покрай един магазин с произведения на изкуството. На витрината Кейтлин забеляза репродукция на любимата си картина — „Посвещаване в рицарство“ на Едмънд Блеър Лейтън^[1]. Тя изобразяваше девойка, която посвещаваше в рицарство коленичил воин. Девойката бе облечена в средновековна рокля от падаща на дипли коприна в цвят слонова кост, със златиста келтска бродерия, която красеше талията, деколтето и горната част на ръцете. Роклята беше приказна, улавяща една отдавна забравена епоха на рицарство и романтика, и на Кейтлин ѝ хрумна идея. Тя замъкна Елизабет в някаква западна галантерия, откъдето купи нужното на много ниски цени.

Изработването на роклята не я затрудни. Майка ѝ беше специалист в шиенето на рокли и Кейтлин често ѝ бе помагала. Госпожа Колинс, управителката на „Берилендс“ и завеждаща катедрата по „Домашна техника и икономика“, ѝ позволи вечерно време да ползва училищните шевни машини. Сега Кейтлин стоеше пременена в почти точно копие на роклята от картината. Вместо светла коприна бе използвала зелено кадифе, което придаваше на тоалета драматично и зимно усещане и омекотяваше бледата ѝ кожа. С тъмната си коса, чиито къдрици се спускаха върху едното ѝ рамо, тя можеше да мине за Гуинивер от Камелот.

— Изглеждаш чудесно. — Джордж стоеше зад съквартирантката си и ѝ се усмихваше в огледалото.

— Благодаря. — Кейтлин се пресегна и докосна косата си. — И ти благодаря за помощта. — Джордж се бе потрудила няколко часа, докато я укроти в красиви къдрици. Кейтлин искаше да каже още нещо, да се извини, задето напоследък я бе пренебрегвала, но преди да успее, на вратата се почука.

Беше Елиът. Щом я зърна, той прикова поглед в нея.

— Леле — рече, в случай че впечатлената му физиономия не бе достатъчна.

Кейтлин му се усмихна срамежливо. Беше се притеснявала, че той може да не хареса роклята ѝ. Знаеше, че всички други момичета ще се съревновават да покажат колкото е възможно повече плът, но прилепналите оскъдни дрехи просто не подхождаха на фигурата ѝ.

Ръката му се показа иззад гърба му и ѝ поднесе малък букет от миниатюрни рози. Елизабет греши по отношение на него, помисли си Кейтлин. Тя се намръщи при този спомен. Докато бяха навън по магазините, сестра ѝ пак бе повдигнала въпроса за Елиът и пак ѝ наговори същите неща като преди — твърдеше, че той я използва, разказа ѝ как се е държал с Морган. Кейтлин бе настояла, че Елиът не е такъв; Елизабет ѝ се ядоса, че не я слуша, и накрая се прибраха в „Грейкорт“, изминавайки пътя в тягостно мълчание.

Сега, като видя колко мило се държи Елиът, Кейтлин разбра, че с пълно право го е защитила. Джордж взе цветята от нея, като каза, че ще ги натопи, и ги пришпори да тръгват. Тази вечер дори тя бе успяла да преодолее неприязънта си към Елиът и се усмихна благосклонно към двойката, която пое за бала. Никога не бе виждала Кейтлин толкова щастлива. Надяваше се приятелката ѝ да прекара една чудесна вечер. Заслужаваше го.

Както всичко останало в „Грейкорт“, ежегодният Снежен бал беше олицетворение на изискаността и добрия вкус. Момчетата носеха смокинги, които бяха направени по поръчка, а не купени или взети под наем; момичетата бяха купили роклите си от „Селфриджис“, „Либърти“ и „Харви Никълс“. По-масовите марки като „Мос Брос“ и „Топ Шоп“ можеха да се видят единствено сред тоалетите на стипендиантите.

Тази година комисията, която отговаряше за бала, бе надминала себе си. Всички се съгласиха с това, когато влязоха в шатра с размерите на цирк, издигната в двора на училището. Разбира се, нямаше място за изненада, като се имаше предвид, че събитието бе организирано под експертния поглед на Елизабет Мелвил. Вътре огромната шатра беше преобразена в контрабандно питейно заведение от ерата на сухия режим, с тъмни завеси, оскъдно осветление и интимен дансинг. Една джаз група, съставена от най-талантливите музиканти от горния курс, свиреше тихо върху издигнат отпред подиум.

Самата Елизабет изглеждаше като типична аристократка в рокля без презрамки от червен креп, косата ѝ бе вдигната във френски кок, а около лебедовата ѝ шия имаше наниз от перли. Тя бе застанала до масата с напитките за добре дошли до входа, за да може да поздрави всички, които влизаха — както и за да се увери, че всеки взема само своята единствена разрешена чаша шампанско.

Към осем часа всички гимназисти и момичетата им за вечерта бяха там. Дансингът беше препълнен. При бюфета се виеше опашка — всички си взимаха от изтънчените сандвичи, доставени от „Фортнъм и Мейсън“, и около масата с рулетката се бе насъбрала навалица. Кейтлин и Елиът бяха сред последните пристигнали. Кейтлин не усети раздвижването, което предизвикаха с появата си, когато влязоха в шатрата, хванати под ръка. Облечен в смокинг и с все още влажната си от душа тъмна коса, Елиът изглеждаше като същински мошеник от висшето общество. Кейтлин, за разлика от него бе любопитна смесица от непорочност и сексуална зрялост. Но макар несъмнено да бяха най-добре изглеждащата двойка сред присъстващите, не това беше причината, поради която всички ги зяпаха. Историята с баса се бе разчула. Повечето от учениците от горния курс — с изключение единствено на Елизабет Мелвил — знаеха, че тази вечер бе решаваща за Кейтлин и Елиът. Всички говореха само за това.

Групичката на Морган се скатаваше в един ъгъл и наблюдаваше пристигането им.

— Тя изглежда великолепно — отбеляза със завист Люсил Луис, поглеждайки към собствената си скучна черна рокля без презрамки.

Останалите също смотолевиха одобрението си.

Морган присви очи. На нея никой не ѝ бе направил комплимент. Може би бледорозовата официална рокля беше грешен избор. Продавачката се бе опитала да ѝ обясни, че бледият цвят размива чертите ѝ, но както обикновено Морган не бе приела доброжелателните съвети.

— Смятам, че изглежда шантаво — заяви.

Никой не каза нищо. В гласа ѝ се долавяше завист, която подчерта слабостта ѝ.

До Морган стоеше Люси Брайърс, която въздъхна замечтано. Тя учеше английски и имаше слабост към любовните романи, както и развито въображение, и следеше внимателно процъфтяващата връзка между Кейтлин и Елиът.

— Дали са влюбени? — обади се тя.

— Не ставай смешна! — отвърна раздражено Морган. — Елиът е с нея само заради баса — но вътрешно дори тя бе започнала да се чуди доколко престорени са чувствата му към Кейтлин. Тя го хващаше да се взира в ирландчето, когато си мислеше, че няма никого наоколо. В очите му се четеше похот и... още нещо. Обич, това беше. Никога не я беше гледал по този начин през всичките месеци, през които бяха излизали. Изгаряше от ревност. Само се надяваше Кейтлин да си получи онова, което ѝ предстоеше тази вечер.

Към единайсет часа Елиът трябваше да се измъкне. Той се извини, че отива до тоалетната, но вместо това се прокрадна навън и мина зад сградата с кабинетите по наука. Тази вечер учителите следяха строго за консумацията на алкохол и това бе единственото място, където не патрулираха. Училището не можеше да рискува случката от миналата година да се повтори — наложи се двама ученици да бъдат отведени по спешност в болницата заради алкохолно натравяне. „Грейкорт“ нямаше нужда от подобна публичност.

Когато стигна до лабораторията по химия, там се бе насъбрала доста многолюдна тълпа. Сред нея имаше пушачи, както и натискащи се двойки. Някакъв предприемчив смелчага бе донесъл алкохол и го продаваше със солидна надценка. Хората бяха дори повече от онези в шатрата. Беше само въпрос на време да открият скривалището им.

Няколко човека го поздравиха, когато Елиът мина край тях, но повечето предпазливо го игнорираха. Мрачното изражение на лицето му беше достатъчно предупреждение да стоят на страна. Той се шмугна зад една стена и приклезна.

Вечерта не се развиваше, както се бе надявал. Смяташе, че ще е лесно, забавно. Не очакваше да се чувства толкова... толкова виновен. Когато пристигна пред вратата на Кейтлин и я видя застанала пред него, толкова красива и невинна, той започна да се чуди дали в крайна сметка няма да е по-добре да се откаже.

Но ако го стореше, щеше да стане за посмешище. Репутацията му щеше да се срине. А не можеше да го допусне.

Бръкна в джоба си. Хапчетата все още бяха там — GHB^[2], препарат от рода на анаболните стероиди, който се продаваше без рецепта. Беше си ги набавил преди време от културистите във фитнеса, когато искаше да се подсили по време на ръгби сезона. Те притежаваха лек страничен ефект, който щеше да му свърши работа — имаха сънотворно действие.

Мярката беше крайна, но изглеждаше все по-наложителна. Като извади сребрилата плоска бутилка, която носеше със себе си, Елиът отпи голяма глътка водка. Почувства се по-добре, затова пийна още малко. Ей сега щеше да влезе вътре. Просто имаше нужда от няколко минути, за да събере мислите си.

Кейтлин намираще вечерта за прекрасна. Балът нямаше нищо общо с танцовите забави, на които бе ходила в родината си, където момчетата от близкото училище се спотайваха мрачно в краищата на стаята, а момичетата стояха на малки групички и се кикотеха. Тук двойките танцуваха заедно както трябва, впускайки се смело във валс, куикстеп и джайв благодарение на задължителните уроци по бални и латиноамерикански танци, които бяха вземали през последните няколко седмици. Цялата обстановка й се струваше като събитие за възрастни.

За пръв път от пристигането си в „Грейкорт“ Кейтлин се почувства напълно приета. Много момичета я бяха попитали откъде си е купила роклята. Изглеждаха истински впечатлени, когато узнаваха, че сама си я е ушила.

— Такава ли искаш да станеш? — поинтересува се Люсил, докато пипаше зеленото кадифе. — Дизайнер?

— Не знам. — Отговорът ѝ беше искрен. Всъщност никога не се бе замисляла с какво иска да се занимава. Другите обмисляха възможности и крояха планове. Не и тя. Но се зарадва да чуе, че я смятат за способна да упражнява такава бляскава професия.

Някой я докосна по рамото. Беше Елиът. Тази вечер той изглеждаше великолепно, някак мрачно красив. Без съмнение Елиът Фалконър бе роден да носи смокинг.

— Чудех се къде се запиля — каза тя.

— Имах нужда от малко свеж въздух — обясни той. После протегна ръка. — Ще танцуваш ли с мен?

Кейтлин се усмихна. Цяла вечер бе чакала този момент. Тя му позволи да я отведе на дансинга. Точно тогава осветлението намалая и песента се смени с по-бавна — „Трябва да е било любов“ на „Роксет“, добила популярност покрай нашумелия през лятото филм „Хубава жена“. Елиът я пое в обятията си. Тя положи глава върху силните му гърди и затвори очи. Усети как той приглади косата ѝ назад и я придърпа по-близо към себе си. Телата им се движеха заедно. Кейтлин въздъхна със задоволство. Очакванията ѝ се бяха оправдали.

— Да седнем за момент — обади се Елиът след малко.

На Кейтлин не ѝ се искаше особено. Беше щастлива да танцуват. Но го остави да я отведе до една маса в ъгъла. Мястото бе тъмно, уединено, скрито зад една декоративна колона. Когато той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади една плоска бутилка, тя разбра защо са толкова далеч от всички.

Елиът развъртя капачката и ѝ я подаде.

— Първо дамите.

Тя се поколеба за момент. Никога досега не бе употребявала алкохол, а и знаеше, че това е против правилата. Тази вечер само на гимназистите беше позволено да консумират алкохол, и то с определена мярка — само чаша шампанско на влизане и още две питиета по време на вечерта.

Той забеляза нерешителността ѝ.

— Хей, не се безпокой — заяви спокойно. — Ако не искаш, няма проблем, тъкмо ще има повече за мен.

Тогава тя се почувства глупаво. Защо да не си сръбне съвсем малко? Винаги правеше всичко по правилата. Може би сега беше моментът да бъде неразумна.

— Почакай! — спря го Кейтлин точно когато той се канеше да отпие. — Ще опитам малко все пак.

Лютивият вкус на водката я свари неподготвена и опари гърлото ѝ. Тя инстинктивно се задави и част от течността потече от ъгълчето на устата ѝ надолу по брадичката. Момичето се засмя и се избърса.

— Изпий я цялата, ако искаш — каза Елиът. — Има още много там, откъдето я напълних.

Кейтлин се помъчи да изпие остатъка, понеже искаше да му покаже, че може да бъде отворена като Морган или Люсил. Той я наблюдаваше със задоволство, докато тя довърши съдържанието на шишето и му го подаде.

— Добро момиче — похвали я той и го пъкна в джоба си.

После протегна ръка и отново я съпроводи до дансинга.

Най-впечатляващата част от плана на Елизабет за вечерта беше шоуто с фойерверки в полунощ. Тя бе успяла да убеди един екип от професионални пиротехници да устроят безплатно истинско представление по последна дума на техниката. Подготовката му им отне цели два дни, през които изградиха върху училищните игрища понтони, отрупани с фойерверки, които щяха да се задействат чрез три компютъра. Шоуто бе програмирано да продължи точно четиринайсет минути и двамайт и три секунди — пълното времетраене на „Увертюра 1812“ на Чайковски, която щеше да бъде пусната по високоговорителите по същото време. Кулминацията на шоуто представляваше сложна светлинна фигура във формата на емблемата на „Грейкорт“.

В дванайсет без петнайсет Елизабет започна да приканва гостите да излязат навън. Сто и петдесет учители и ученици се струпаха на игрището за ръग्би. Токчетата затъваха в калната земя; момичетата трепереха в тънките си рокли, тъй като от суета не си бяха взели палтата и чакаха някой кавалер да им предложи сакото си. Вътре в училищната сграда учениците от началните класове се измъкнаха от

леглата си и се струпаха по прозорците на общежитията с притиснати към стъклата носове, за да се насладят и те на фойерверките.

Щом последва Елиът навън, Кейтлин се препъна по стълбите и той се обърна да я хване. Тя промърмори едно „благодаря“ и се зачуди какво не е наред. Чувстваше главата си размътена, краката — тежки. Но не искаше да казва нищо, защото шоуто тъкмо започваше.

Започна обратното броене до полунощ.

— Десет... девет... — завика тълпата.

Кейтлин се опита да се присъедини, но по някаква причина от устата ѝ не излезе и звук.

— Пет... четири...

Нещо не беше наред, сега вече беше сигурна в това. Само трябваше да издържи още съвсем малко и тогава щеше да се прибере и да си легне.

— Три... две... едно!

Първата ракета гръмна, нощното небе блесна в червени и златисти светлини. Тълпата заохка и заахка с възторг.

Някъде в задната част на множеството Кейтлин се опита да се съсредоточи върху фойерверките. Обзе я внезапна умора. Не можеше да държи очите си отворени, нито главата вдигната. Сигурно беше от алкохола. Но не смяташе, че е изпила чак толкова много.

Елиът ѝ казваше нещо. Тя виждаше устните му да се мърдат, но не можеше да чуе думите. Тялото ѝ се отпусна и той сложи ръка на кръста ѝ, за да я задържи. И след това... след това...

Нищо.

Елиът прихвана Кейтлин и къде с влачене, къде с носене, я замъкна през училището. Когато най-после стигна до спираловидното стълбище, което водеше към стаята му, той бе останал без дъх и ризата му бе плувнала в пот. Щом прекрачи първото стъпало, тялото му се огъна под тежестта ѝ.

Реши първо да си почине малко и я подпря на стената. Като я придържаше с една ръка, затърси цигарите си. Беше толкова увлечен в действието си, че не забеляза близнаците Ашфорд, които се появиха зад него. Те видяха изпадналото в безсъзнание момиче в ръцете му и се ухилиха един на друг.

— Къде се измъкваш, любовнико?

Решил, че са го сгащили, Елиът подскочи виновно. Трябваша му няколко секунди, докато осъзнае, че това са само съквартирантите му, които се спотайваха в сенките. Тъй като и двамата бяха облечени еднакво, беше още по-трудно да ги разпознае човек. Той си отдъхна малко, доколкото му бе възможно, понеже се мъчеше да удържи Кейтлин изправена.

— Какво, по дяволите, правите тук, момчета?

— Доскуча ни — обясни Себ.

Ник вдигна една бутилка шампанско, която бе задигнал.

— Решихме да пренесем купона у нас. Не очаквахме, че ти... въ... ще се забавляваш, така да се каже. — Очите и на двамата близнаци едновременно се насочиха към Кейтлин, която бавно се свличаше по стената.

— Божичко — възкликна Себ провлечено. — Ама тя не изглежда много добре, нали, Ник?

Ник кимна мрачно в съгласие.

— Не, хич даже.

— Малко прекали с пиенето — започна да увърта Елиът. — Реших, че ще е по-лесно да я доведа тук.

Близнаците скептично вдигнаха вежди.

Себ пристъпи напред.

— Нека ти помогнем.

С помощта на другите двама беше лесно да пренесат Кейтлин нагоре по стълбите и до стаята на Елиът. Те я пуснаха по лице върху леглото, след което Себ и Ник го оставиха.

Не беше толкова забавно, колкото си го представяше. Бе свикнал момичетата да реагират на действията му, да желаят това толкова, колкото и той. Отпуснатото безжизнено тяло не предизвикваше кой знае каква възбуда. На всичкото отгоре от всекидневната долетя звука от отворено шампанско и смехът на близнаците, процеждащ се през вратата. Той имаше чувството, че го правят нарочно.

Когато най-после свърши, направо си отдъхна. Почисти се, оправи дрехите ѝ и отиде при другите. Като излезе, Себ пресуши шампанското си и се запъти към стаята на Елиът.

— Какво правиш? — попита нервно Елиът.

Себ го изгледа.

— А ти какво си мислиш, че правя?

Елиът поиска да възрази, но не беше точно в позицията да започне да раздава морал. А и какво толкова можеше да стане? Тя със сигурност не бе на себе си, за да забележи. Той видя как Себ затвори вратата на спалнята му, след което се обърна към Ник.

— Какво друго има за пиене? — попита.

Наистина не му оставаше нищо друго, освен да се насвятка.

[1] Английски художник (1853–1922 г.), свързан с романтизма. — Б.пр. ↑

[2] Химично вещество, използвано в медицината като анестетик. Комбинираната му употреба с алкохол носи рискове от загуба на съзнание и преживяване на временна кома. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди на сутринта след бала, Кейтлин разбра, че нещо не е както трябва.

Привидно като че ли всичко си бе на мястото. Тя беше в стаята си, в леглото, в пълна безопасност под розовата завивка, облечена в пижамата си. Роклята ѝ бе прилежно сгъната върху един стол. Но знаеше, че нещо не е наред. Тя не се чувстваше наред. Първо, крайниците я боляха, все едно беше болна от грип, и ѝ се повръщаше. Зачуди се дали това са симптоми на махмурлук.

Спомни си, че беше на бала, танцуваше, разговаряше, смееше се... после всичко избледня. Усещаше спомените някъде дълбоко в съзнанието си, очакващи да бъдат отблокирани. Затвори очи и се помъчи да си спомни, но отново сякаш се унесе, защото в следващия миг започна да сънува, че наблюдава тялото си отстрани, все едно се гледаше във филм...

Беше в някаква стая, тъмна като пещера, лежеше върху легло от нечий палта. Отначало помисли, че е сама, но после матракът потъна надолу и тя разбра, че има още някого с нея. Мускусният аромат на одеколона ѝ подсказа, че е мъж.

— Елиът? — опита се да попита, щом той се придвижи към нея. Но после почувства цялата му тежест върху себе си, мъжът разтваряше краката ѝ и тя разбра, че това не може да е Елиът, защото той не би постъпил така с нея. През замъгленото си съзнание почувства разкъсваща болка. След това той започна да се блъска в нея толкова силно, че ѝ се искаше да изкрещи. Но не можеше. Той продължаваше и продължаваше, докато накрая застина и се отпусна отгоре ѝ.

След малко дишането му се нормализира и той се отмести. Тя полежа тихо, решила, че всичко най-после е свършило. Но тогава вратата се отвори, дочу се притихнал разговор и друг зае мястото му. После още един... докато всяка част от тялото я болеше и умоляваше те да престанат.

Този път, когато се събуди, бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

Всички знаеха. Кейтлин нямаше представа откъде, но знаеха. Където и да отидеше, околните я зяпаха втрещено. Усети погледите им, докато вървеше по коридора към душовете. И шушуканията им. Разговорите замлъкваха, щом тя влезеше в някоя стая, и се възобновяваха, щом излезеше. Следяха я с очи, докато си шепнеха и се смееха в шепите си.

Кейтлин стисна хавлията около себе си и забърза към стаята си.

Изчака Елиът да дойде да я види. Когато той не се появи, тя не бе сигурна какво да направи. Нямаше с кого да поговори. Джордж не смееше да я погледне в очите.

Тази вечер не слезе в столовата. Каза на госпожа Колинс, управителката на „Берилендс“, че не се чувства добре. Истината беше, че нямаше сили да се изправи пред погледите на останалите ученици.

Тя стоеше сама в стаята си, вперила поглед през прозореца в мрака, когато на вратата ѝ се почука. Стана да отвори, като предположи, че вероятно госпожа Колинс идва да я нагледа. Но на вратата я посрещна Елизабет с напрегнато и сериозно изражение.

Сърцето на Кейтлин се сви. *Значи тя също бе разбрала.*

— Трябва да съобщим за постъпката му. — Гласът на Елизабет не търпеше каквото и да е възражение. Тя бе чула слуховете, които гимназистите си разменяха днес в столовата. Кейтлин с Елиът и близнаците Ашфорд... Морган с радост ги разпространяваше наоколо.

Отначало предположи, че всичко това са само приказки. Беше дошла в стаята на сестра си, за да я уведоми какво се говори с цел ключките да бъдат опровергани. Но още щом видя Кейтлин, със зачервени очи и сива кожа, тя разбра, че нещата са по-сложни. След като принуди сестра си да ѝ разкаже нейната версия на историята, за по-голямото момиче стана очевидно какво в действителност се е случило предната нощ. Кейтлин просто беше прекалено наивна, за да го проумее. Тя си мислеше, че се е напила и се е съгласила да направи нещо, за което сега съжаляваше. Елизабет обаче не беше вчерашна. И по-рано бе чула да се шушука нещо, но не вярваше, че Елиът би

паднал толкова ниско, макар че близнаците бяха способни на всичко. Е, този път нямаше да им се размине. Елизабет щеше лично да се погрижи за това.

— Ще отидем при доктор Филипс — заяви тя. — Ще дойда с теб, ще те подкрепя.

Но Кейтлин бе непреклонна.

— Не искам. Добре съм...

— Не си добре! — избухна Елизабет. — Господи! Нищо ли не научи от цялата работа? Ако изобщо ме беше послушала, тогава може би... — тя млъкна рязко, но беше твърде късно. По болката, изписана в очите на Кейтлин, разбра, че все едно бе довършила изречението — тогава може би това нямаше да се случи.

По дяволите. Наистина ли го каза? Нямаше намерение да кара Кейтлин да се чувства още по-зле. Но да утешава другите просто не бе силната страна на Елизабет. Тя беше добра единствено в предприемането на действия. Освен това отчасти се чувстваше и отговорна. Ако не бе толкова заета, тогава вероятно щеше да се сети какво са намислили Елиът и останалите и да успее да ги спре. Беше обещала да се грижи за Кейтлин, а се бе провалила. Нямаше никаква представа как да оправи нещата.

Кейтлин вдигна поглед към Елизабет, която изглеждаше сериозно ядосана. Тя самата не бе способна да изпита гняв. Чувстваше се само... виновна. Въпреки твърденията на сестра си вярваше, че вината е нейна. Искаше да го направи с Елиът, нали така? Винаги когато беше с него, се питаше как ще бъде. Може би той бе усетил желанието ѝ.

Елизабет я гледаше съсредоточено.

— Вината не е твоя — заяви тя, все едно бе прочела мислите ѝ.

— Може би — рече бавно Кейтлин. — Но, моля те... не бива да казваме нищо.

— Кейтлин...

— *Не!* — За пръв път Кейтлин прояви твърдост. Искаше да забрави за това. Ако се намесеше и директорката, щеше да стане още по-лошо. — Говоря сериозно — добави. — Трябва да се закълнеш, че няма да кажеш. — Кейтлин видя, че Елизабет не е съгласна. Но също

така бе уверена, че сестра ѝ няма да действа зад гърба ѝ. Дадеше ли обещание, нямаше да го наруши.

— Моля те, Елизабет. Аз решавам. И това е, което искам.

По-голямото момиче въздъхна и с неохота се предаде.

— Добре, нищо няма да кажа — зелените ѝ очи се присвиха опасно. — Но все още смятам, че той трябва да си плати.

След няколко дни клюките около Кейтлин бяха засенчени от по-сериозен скандал.

Доктор Филипс, директорката на „Грейкорт“, получи анонимно съобщение, че ученик от гимназиалния курс укрива големи количества наркотици в стаята си. Обвинението не можеше да бъде пренебрегнато. Призори на следващия ден четирима старши членове на персонала направиха внезапна проверка на стаите на всички гимназисти.

Претърсването отне малко повече от четирийсет минути и беше прекратено, когато откриха половин кило кокаин в общата всекидневна на Елиът Фалконър и близнаците Ашфорд. Въпреки протестите им, че са невинни, тримата бяха отведени по боксерки и тениски за ръгби в кабинета на доктор Филипс.

Никой не им повярва. Не за пръв път имената им се свързваха със слухове, отнасящи се до притежание на наркотици. Досега факултетът си затваряше очите, когато ставаше въпрос за количества за лична консумация, но този път момчетата бяха прекалили — видът, както и количеството на наркотика, бяха прекалено сериозни, за да се подминат. И тримата бяха изключени веднага.

— Ако си тръгнат тихомълком — заяви доктор Филипс на родителите им, — няма да се наложи да уведомяваме полицията.

Елизабет никога не коментира въпроса, а и Кейтлин никога не я попита направо дали има нещо общо с това. Но следващия път, когато Кейтлин мина покрай сестра си в коридора, Елизабет ѝ се усмихна. И тя за първи път отвърна на усмивката ѝ.

Последните няколко дни от учебния срок минаха бързо. Кейтлин правеше, каквото се очакваше от нея — смя се на правилните места в пантомимата, поставена от началното училище, пя на коледната

литургия, гърмя с конфети по време на коледния обяд. Видимо всичко вървеше напълно нормално. Но под повърхността начинът ѝ на живот не можеше да остане същият като преди онази нощ. Джордж я покани на гости при семейството си за няколко дни по време на коледната ваканция, но Кейтлин искаше просто да я оставят на мира.

Като се върна в Алдрингам, ѝ бе трудно да се включи в празничните веселия. Чувстваше се нелепо. Инцидентът, както го наричаше в съзнанието си, беше приключил. Те си бяха отишли от живота ѝ завинаги. Нямаше никаква причина да унива. Веднъж, когато бяха сами, Елизабет бе заявила готовността си да я изслуша. Но Кейтлин ясно даде да се разбере, че няма желание да говори. Тя просто искаше да се опита да остави случилото се зад гърба си.

Звукът от разнеслия се смях накара Кейтлин да вдигне поглед от скицника. От големия прозорец в стаята ѝ се откриваше ясна гледка към отсрещната страна на имението. Тя видя Амбър и Елизабет, които вървяха през заснежената земя към топлината на къщата. Конярят Крис вървеше след тях, понесъл двуметрова ела от гората. Момичетата бяха отишли с него да изберат дръвчето. По-късно вечерта щяха да се почерпят с коледни пирожки и бренди и да го украсят за Коледа. Това беше ежегоден ритуал за децата в семейство Мелвил, както ѝ бе обяснила Елизабет сутринта на закуска, след като я покани да се присъедини към тях. Кейтлин първо се съгласи, но следобед желанието ѝ вече се бе изпарило.

Всъщност напоследък изобщо не беше в настроение за каквото и да било. Откакто се бе върнала за коледната ваканция, само спеше и рисуваше. Елизабет се опита да я приобщи, но Кейтлин искаше единствено да я оставят на мира.

През половината време чувстваше вцепенение, с което се справяше някак. Но друг път изпитваше прилив на толкова мощен гняв, че се плашеше. В главата ѝ се въртяха едни и същи безполезни мисли. Ако майка ѝ не бе умряла... ако изобщо не я бяха пратили да живее със семейство Мелвил... тогава това нямаше да се случи. Бавно осъзнаваше, че никога не е трябвало да идва в Алдрингам, че не принадлежи на този свят, и мисълта я разяждаше.

Тя инстинктивно погледна към големия дървен сандък, който стоеше в ъгъла на стаята. В него се съдържаха всички дрехи и лични вещи на майка ѝ. Леля ѝ Нуала го бе опаковала през юни, когато трябваше да опразнят къщата. Бяха го изпратили до Алдрингам от Ирландия, още когато Кейтлин пристигна тук, но тя все още не се бе почувствала готова да погледне вътре. Сега, след всичко случило се, момичето изпита нужда от утехата на майчините си вещи.

Тя отиде до сандъка и коленичи пред него. Държеше ключа на верижка около врата си. Ключалката заяде, но накрая Кейтлин успя да я отвори. Бавно и внимателно повдигна тежкия дъбов капак. Отвътре облицовката беше кадифена и луксозна. Това беше единствената мебел, която Кейти бе взела от къщата на родителите си. Кейтлин си спомняше как раклата бе стояла пред леглото на майка ѝ и години наред се използваше за съхранение на одеяла.

Най-отгоре имаше два фотоалбума. Тя отвори първия и почувства грижата и обичта, с които бе документирала живота на дъщеря си — коледни тържества и рождени дни; празници и училищни пиеси. Обсебена от спомените, Кейтлин затвори албумите и ги сложи настрана. Искаше да види какво друго има вътре. През следващия половин час тя прегледа съдържанието на сандъка. Нуала бе прибрала почти всичко — от любимите дрехи на майка ѝ до порцелановите съдове, които тя бе пазила за специални случаи, опаковани поединично в хартия, за да не се счупят.

На дъното имаше една папка натъпкана с документи — зрелостното свидетелство на Кейти, удостоверението ѝ за раждане, договора за продажба на къщата. Кейтлин не очакваше да намери друго, докато най-накрая не измъкна малка купчина писма, завързани с червена панделка. Това изглеждаше по-интересно. Тя огледа купчината в ръката си — всички пликове бяха от една и съща кремава хартия и бяха с абсолютно еднаква форма и големина. Разхлаби панделката и разпръсна пликите по пода. Бяха общо шестнайсет.

По някаква причина почувства, че откритието ѝ е важно. Поколеба се, чудейки се дали майка ѝ би одобрила да се рови в личната ѝ кореспонденция. Но веднъж започнала, не можеше да се откаже. Изпитвайки известна вина, тя взе първото писмо и го огледа по-отблизо. Отпред просто бе напечатано името на майка ѝ, нямаше пощенски марки.

Кейтлин отвори плика — вътре имаше писмо. Хартията беше кремава и твърда — с много добро качество, като плика. След миг забеляза, че писмото е върху щампована фирмена бланка на „Мелвил“. Кейтлин премина с поглед през думите: писмото беше от завеждащия отдел „Личен състав“ на компанията и касаше прекратяването на трудовия договор на майка ѝ. Към него с кламер бе прикрепен чек за хиляда английски лири, който не бе осребрян.

Какво означаваше това? Кейтлин се зачуди. Майка ѝ не ѝ бе разказвала много за случилото се между нея и Уилям. От нея знаеше само, че той я е напуснал, преди тя да разбере, че е бременна. Но била ли е майка ѝ също така и уволнена? С разтуптяно сърце отвори и втория плик — отново нямаше адрес. И пак същото официално съпроводително писмо, споменаващо чека „съгласно споразумението ни по прекратяване на договора“. Този път приложеният чек бе за пет хиляди лири. Кейтлин възнамеряваше да остави писмото обратно, когато забеляза нещо. Датата върху чека — 3 юни 1975 година. Това беше рождената ѝ дата. Отне ѝ известно време да вникне в логиката. Със сигурност не можеше да е съвпадение и означаваше само едно — Уилям е знаел за нея от самото начало.

Останалите пликове бяха адресирани и изпратени до Ирландия — първо до къщата на баба ѝ и дядо ѝ, а след това препратени до къщата им във Валимаунт. Кейтлин прегледа всеки един от тях. Всички съдържаха едно и също нещо — кратко съпроводително писмо и чек — и бяха изпращани веднъж годишно на рождената ѝ дата. Стойността на чека се увеличаваше с пет процента всяка година, но иначе писмата бяха еднакви.

Мина известно време, докато Кейтлин намери сили да се съвземе. Тя постави всичко внимателно обратно в сандъка, затвори го и го заключи. После отиде до гардероба, извади една раница и натъпка дрехите си вътре. Сега вече знаеше точно какво трябва да стори — трябваше да се махне от семейство Мелвил и техния свят.

Да си тръгне оттук, да започне на чисто — това беше единственият начин да остави досегашния живот зад гърба си.

„Само тази вечер“, обеща си тя. Трябваше да издържи още една вечер и после всичко щеше да е наред.

— Липсваше ни следобеда.

Елизабет забърза надолу по стълбите към Кейтлин, а Амбър я следваше. Трите отиваха към гостната, където всички се събираха на питие преди вечеря.

— Имаме огромна елха — продължи тя, като се изравни с природената си сестра. Когато Кейтлин не каза нищо, добави: — И цял следобед я украсявахме.

Кейтлин все още мълчеше.

— Ами ти какво прави?

Кейтлин я погледна безизразно.

— Кога?

— Този следобед, докато ние бяхме навън.

— Нищо особено — сви рамене Кейтлин.

— О! — Елизабет не знаеше как да отвърне на това. — Е, трябваше да дойдеш с нас — довърши тя неуверено.

— Да, Кейтлин, трябваше да дойдеш с нас — припя след нея Амбър. Тя хвана Кейтлин за ръка. Елизабет забеляза и се усмихна. В началото на ваканцията я бе инструктирала да се държи по-мило със сестра им.

— Защо? — бе попитала малката.

— Защото май съм грешала за нея — отвърна искрено Елизабет. — Все пак се оказа, че не е толкова лоша. — Това беше достатъчно за Амбър.

Докато трите момичета вървяха към гостната, Амбър започна да разказва на Кейтлин за главната роля, която бе уверена, че ще получи в балетната постановка през пролетния срок.

— Сиена разправя на всички, че госпожица Абът е обещала да избере нея, но аз съм много по-добра танцьорка.

Докато Амбър дърдореше, Елизабет хвърли един поглед на Кейтлин. Изглеждаше ужасно — уморена и бледа. Всъщност изглеждаше почти толкова измъчена, както и при пристигането си в Алдрингам. Елизабет се безпокоеше. Разбираше, че Кейтлин е отчайващо нещастна и тя бе единственият човек, който знаеше причината. Но нямаше представа какво да направи по въпроса.

Кейтлин я бе помолила да уважи решението ѝ и Елизабет се опитваше да ѝ влезе в положението. Тя разсъждава дълго и усилено дали да не съобщи за случилото се. Но не беше от тези, които

предаваха доверието. Направи каквото бе по силите ѝ, за да помогне — настоя да заведе Кейтлин в анонимна клиника в съседния град, където ѝ направиха тестове за бременност и полово предавани болести, изчака я, докато беше вътре, и после се върна с нея за резултатите — за щастие бяха отрицателни. От Джордж се бе осведомила за някои домашни, които Кейтлин трябваше да предаде преди края на срока, и ги направи сама — нещо, което сестра ѝ изобщо не подозираше.

Но освен тези практични жестове тя не знаеше какво друго да стори. Засега удряше на камък с всичките си опити да станат по-близки. Не можеше да вини Кейтлин. Изобщо не се бе постарала да я накара да се почувства добре дошла в Алдрингам.

Като се замислеше, си даваше сметка колко нещастна и объркана навярно се е чувствала сестра ѝ. Така че сега не биваше да се изненадва, че Кейтлин не иска да има нищо общо с нея. Но Елизабет нямаше да се откаже. Предния път бе направила грешката да се откаже твърде лесно; нямаше намерение да я повтори. Само се боеше, че каквото и да стори сега, ще е малко късно — Кейтлин вече беше твърде наранена, за да я е грижа.

На Кейтлин ѝ се струваше, че вечерта никога няма да свърши. Понеже оставаха два дни до Коледа, Роузалинд и Пиърс бяха дошли в Алдрингам. Това означаваше, че се налага да останат в сводестата трапезария още по-дълго, отколкото траеше обичайната вечеря с пет блюда. По-късно всички отнесоха кафето си в гостната, където на „момичетата“, както Роузалинд се обръщаше към тях, възложиха задачата да подредят подаръците под елхата.

— О, ти също, Кейтлин — каза възрастната жена, все едно се бе сетила за нея в последния момент.

Преди Кейтлин се обиждаше от тези малки намеци. Но сега можеше да ги подмине, защото знаеше, че след тази вечер няма да се налага да ги чува повече.

Към десет часа тя повече не издържа и се извини, че не се чувства добре и че вероятно се разболява от грип. Изабел единствена прояви загриженост и последва доведената си дъщеря на горния етаж с парацетамол и чаша вода. Понеже отказваше да си тръгне, накрая Кейтлин се престори на заспала и мащехата ѝ все пак я остави.

Останала сама, Кейтлин отвори очи. Не искаше да рискува да задреме. Лежеше в мрака и чакаше къщата да утихне. За нещастие да се прецени точният момент в такова голямо място като Алдрингам не беше възможно. Затова тя наблюдаваше часовника до леглото си, докато светещите цифри се смениха от полунощ на един, после на два часа...

Към два и половина момичето реши, че би трябвало вече да е в безопасност. Облече дънки, пуловер и маратонки, грабна раницата си и огледа за последно стаята. После с разтуптяно от страх и адреналин сърце тя отвори вратата колкото се може по-тихо и тръгна надолу по коридора.

Нямаше как да стигне до входната врата в пълна тишина. Колкото и безшумно да стъпваше, древните дъски на пода проскърцваха, вратите скрибуцаха. Надяваше се, че ако някой се пробуди, ще предположи, че това са само обичайните звуци на старата къща, и няма да проверява. Вървейки през дългите коридори в тъмнината, тя самата на няколко пъти бе подскочила от шум, който можеше да е или друг човек, или просто потропващ от вятъра прозорец.

Все пак Кейтлин стигна до сутерена без проблем, премина през входната врата и излезе навън при електрическата порта. Беше запомнила кода, когато Пъркинс ги бе докарал от „Грейкорт“, и сега бързо го въведе, молейки се да не е сменен. Щом портата се отвори безшумно, тя почувства прилив на облекчение.

До гарата имаше петнайсет километра. Трябваше да ги измине пеш в студа и мрака по виещите се селски шосета. Няколко пъти се наложи да се крие зад крайпътните храсталаци, за да избегне колите, които профучаваха на връщане от някое коледно парти. Не можеше да рискува да я хванат. Разчиташе на предположението си, че няма да я потърсят поне до късния предобед. По този начин щеше да е взела добра преднина.

Когато най-после стигна гарата, студеното зимно слънце почваше да се показва. Намери чакалнята и се сви в ъгъла, колкото се може по-далеч от течението от вратата, като се опитваше да се стопли.

Касата за билети отвори точно преди да потегли първият влак. Момичето имаше към двеста лири, които предния ден бе взела от тоалетката на Изабел. Кейтлин О'Дуайър беше извършила кражба и бягство. Кой би повярвал? Смяташе, че парите са цяло състояние. Но след пет минути се раздели с повечето от тях, след като ги похарчи за билет.

Щом тя тръгна към платформата, мъжът на касата я огледа с любопитство. Младо момиче, само, купило един-единствен билет до Лондон на Бъдни вечер... След малко той се обади по телефона.

Когато слезе от влака на гара Падингтън, Кейтлин ги видя. Трима полицаи охраняваха бариерата, придружени от двама яки мъжаги в тъмни костюми, които оглеждаха лицата на пътниците. Тя се досети, че са тук заради нея. Огледа се наоколо в търсене на маршрут за бягство. За миг си помисли да се върне обратно във влака, но слезлите пътници се втурнаха напред и я понесоха със себе си. Не ѝ оставаше друго — трябваше да се опита да се промъкне незабелязано. Тя се сниши зад едно голямо шумно семейство и се опита да се смеси с тях.

Вървеше уверено към изхода. Когато един от полицаите срещна очите ѝ, тя отвърна на погледа му предизвикателно, сякаш нямаше какво да крие. Но тактиката ѝ, колкото и хитра да беше, не свърши работа. Някой сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Бихте ли дошла с нас, госпожице? — Кейтлин хвърли завистлив поглед на голямото щастливо семейство, което продължи пътя си без нея.

Двамата мъжаги се оказаха служители на Уилям, на които бе възложена задачата да я върнат вкъщи. По пътя към Алдрингам не си размениха и дума. Когато пристигнаха, вече беше привечер. Уилям я очакваше сам.

В кабинета си той започна да ѝ чете лекция, която явно бе готвил цял следобед. Какво си е въобразявала? Не е ли помислила за опасността, на която се подлага, за безпокойството, което причинява на него и останалите от семейството? Кейтлин го слушаше начумерено, докато ѝ говореше.

Уилям забеляза равнодушното ѝ ядосано изражение и се отчая. Кейтлин сърдита? Никога не бе очаквал да употреби тази дума за нея.

Какво беше станало със сладкото мълчаливо момиченце, с което се бе запознал преди шест месеца? Какво я бе променило така?

— Не разбираш ли опасността, в която си се въвлякла? — попита той сурово. — Какво, за бога, ти минава през главата?

Тя отново не отговори.

Уилям почувства как раздразнението му нараства. Всичко можеше да ѝ се случи. Ако Изабел не бе отишла рано тази сутрин да я нагледа... ако мъжът от гарата не се бе обадил на полицията... Именно от него се очакваше да носи отговорност за нея. И той трябваше да се увери напълно, че подобно нещо няма да се случи пак.

— Не съм убеден доколко ме разбираш — заяви накрая. — Затова нека си изясним нещо. — Той се наведе през бюрото, изражението му бе сурово, а гласът — тих и безкомпромисен. — Можеш да бягаш колкото пъти искаш, но аз ти обещавам, че ще продължавам да те връщам обратно. Няма значение къде ще отидеш или какво ще направиш, аз *ще* те намеря. Докато не навършиш осемнайсет години, ще стоиш под моя покрив. Разбираш ли? — Щом тя не отвърна, той повтори въпроса си: — Попитах, разбираш ли?

Кейтлин бавно вдигна поглед и срещна неговия.

— Да. Разбирам.

Той я погледна в очите. Там се четеше ненавист, но също и примирение.

— Добре. — Уилям изчака един момент, преди да продължи: — А сега — позволи си тонът му малко да поомекне, — има ли нещо друго, за което искаш да поговорим? Може би ще ми кажеш защо си толкова нещастна, за да мога да ти помогна.

Беше се надявал това да е моментът, в който очевидно разтревожената му дъщеря би споделила проблема си с него. Но тя поклати глава.

— Добре съм — каза му. — Просто съм уморена. Бих искала да си легна, ако може.

Кейтлин забеляза разочарованието му, но това не я интересуваше. Не му дължеше нищо. Почти се изкуши да му признае как се чувства — той беше изоставил майка ѝ в най-важния момент от живота ѝ, затова сега не бе нужно да се преструва на загрижен за нея. Само че нямаше смисъл. Щом Уилям вземеше някакво решение, то не

подлежеше на промяна. Но въпреки това тя щеше да измисли как да се махне оттук.

Щом се качи в стаята си, почувства ума си по-бистър в сравнение с изминалите седмици. Мястото ѝ не беше тук, но щом Уилям не я пускаше, тогава трябваше да остане — поне още две години. Той самият го бе казал. Навършеше ли осемнайсет, станеше ли достатъчно голяма, за да се грижи за себе си, щеше да си тръгне от дома на семейство Мелвил. Тъкмо тази мисъл — че един ден ще се махне оттук — щеше да ѝ помогне да издържи.

ЧАСТ ВТОРА
ЮНИ 1993 — ЮНИ 1995 Г.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Стой далеч от „Белвил“ — предупредиха я останалите момичета в общежитието. Те бяха категорични по този въпрос. Квартал „Белвил“ беше част от Париж, която трябваше да се избягва. Мястото беше западнало, престъпно и опасно — нещо като френския еквивалент на нюйоркския „Харлем“.

Освен това беше и единственото, което Кейтлин можеше да си позволи.

Агентът по недвижими имоти ясно ѝ обясни това, когато тя го осведоми за бюджета си. И на нея ѝ се живееше в „Сен Жермен“ или „Маре“. Кой не би го искал? Но той не можеше да ѝ предложи нищо по-различно от „Белвил“.

След един час, застанала на адреса, който агентът ѝ бе надраскал, Кейтлин разбра защо квартирата е от евтините. Забутан сред лабиринта от тесни, калдъръмени улички край булевард „Де ла вийет“, площад „Сен Марте“ се състоеше от две редици занемарени жилищни сгради от началото на века. Можеха да минат за старинни, но повечето бяха или оковани с дъски, или покрити с графити.

Вътре обстановката не бе по-приятлива. Пет стълбища от тесни стъпала отведоха Кейтлин до най-горния етаж. Агентът оптимистично бе описал малкото таванче като *bijou*^[1]. Представляваше една малка стая, обзаведена със счупен разтегаем диван, два газови котлона и възстар хладилник. Банята миришеше на плесен и имаше обръч от мръсотия около ваната с крачета. Кейтлин се сети за разкошния апартамент на Уилям на забележителната улица „Сен Оноре“. Можеше да живее там в лукс.

Само че тя не искаше лукс. Искаше свобода и независимост. И това място представляваше тъкмо това.

Взела решението си, Кейтлин се обърна към пълничката хазайка и засия:

— *C'est parfait*^[2] — заяви момичето.

Възрастната жена се ококори, но бързо прикри изненадата си. Ако *la belle irlandaise*^[3] искаше да предплати за тази дупка, нямаше да

я спира. Тя накара Кейтлин да ѝ даде депозита в брой, после побърза да излезе, преди наемателката да е размислила.

Кейтлин отвори раницата си и потърси къде да закачи дрехите си. Имаше съвсем малък дървен гардероб и някаква ракла с чекмеджета, която не изглеждаше особено стабилна. За щастие тя не носеше кой знае колко багаж — ботуши „ДМ“, маратонки „Ол Стар“, три чифта дънки и купчина тениски.

Щом започна да разопакова нещата си, Кейтлин мярна образа си в огледалото. Нямахте и следа от наивното петнайсетгодишно момиченце, което бе пристигнало в Алдрингам преди три години. Сега чертите ѝ бяха мрачни и остри, бледата кожа и черната коса, подстригана по момчешки късо, идеално подхождаха на нихилистичната гръндж мода, която бе възприела. В „Грейкорт“, където всички робуваха на последната ученическа мода, тя винаги се бе отличавала с вид на саможива бунтарка, докато кръстосваше стогодишните коридори, облечена със стандартния си екип от избелели дънки и тениска с лика на неизвестна инди^[4] група.

„Грейкорт“. Слава богу, че това бе останало в миналото. Тя бе спазила обещанието, което даде на Уилям в навечерието на онази Коледа, и остана да завърши училище. Но го направи по свой начин. Върна се в „Грейкорт“ без никакъв интерес да завързва приятелства или да бъде приемана, вече не я беше грижа дали ключокарстват по неин адрес. И някак си, веднъж спряло да ѝ пука, всичко стана по-лесно. Джордж все още се опитваше да се държи приятелски, но Кейтлин се бе отчуждила и от нея. Разбираше, че няма смисъл да се сближават, макар съквартирантката ѝ да беше сваятна — нямахте никакво намерение да поддържа връзка с никого, който я бе познавал през тези изминали три години.

Навършила вече осемнайсет, тя най-после бе достатъчно пораснала, за да води самостоятелен живот. И Париж беше нейната възможност да го направи. По ирония тъкмо Уилям ѝ втълпи идеята да дойде тук. Преди почти година. Тогава, подобно на всички други завършващи ученици, в съзнанието ѝ преобладаваха мисли за бъдещето. Изобразителното изкуство беше единственият предмет, по

който влагаше някакво старание. Струваше ѝ се, че очевидният избор е да учи мода и дизайн.

Прекара есенния срок в попълване на молби за кандидатстване. Колежът „Сентрал Сейнт Мартинс“ в Лондон стоеше на челно място в списъка ѝ. С ексцентричната си репутация той беше страхотно място да се учи мода. Вероятно решението ѝ да следва там щеше да е окончателно, ако Уилям не бе забелязал проучването ѝ.

— Разполагам с някои отлични контакти в „Сейнт Мартинс“ — заяви той. — Кажи ми кога е интервюто ти и мога да ходатайствам за теб.

В същия момент Кейтлин загуби всякакъв интерес към колежа.

Когато следващата неделя вечер Пъркинс я върна в училище, първата ѝ работа беше да се отбие в кабинета на „Центъра по кариери“. Намери папката с „Изкуство и дизайн“ и започна да проверява най-добрите места за изучаване на мода — извън Лондон. След половин час разгърна един проспект за *Ecole de la Chambre Syndicale de la Couture Parisienne* — прочутия колеж за мода в Париж.

Не ѝ отне дълго да реши, че това е идеалното място. Двегодишната му програма по моден дизайн и техника беше световно призната и послужила за основа на много велики дизайнери — Ив Сен Лоран, Иси Мияки, Валентино...

Още същата вечер тя попълни молбата за кандидатстване от десет страници. Отиде при любимия си учител по рисуване, господин Райт, за да го помоли за препоръка. От първите ѝ седмици в „Грейкорт“ той беше най-големият ѝ привърженик и знаеше за мечтата ѝ да я приемат в „Сейнт Мартинс“. Когато разбра, че вместо това ще кандидатства в парижкия колеж, той не направи никакъв коментар относно внезапната промяна на решението — обаче поиска да узнае защо си подава документите под името Кейтлин О’ Дуайър.

— Името Мелвил е прекалено познато в модния свят — обясни тя на него като на всеки друг, който я попиташе. Но истината беше, че Кейтлин не се възприемаше като Мелвил и никога нямаше да се възприеме. Париж беше нейният шанс да започне наново като О’ Дуайър.

Тя не каза на Уилям, че ще кандидатства във френския колеж. Не искаше да рискува той да се намеси. В един от свободните си дни за учене бе успяла да се измъкне до Париж за интервюто. Френският ѝ

беше достатъчно добър, за да се справи. Група елегантни парижани я разпитваха в продължение на почти два часа относно идеите и влиянията ѝ. Те прегледаха обстойно портфолиото ѝ, проучваха и изучаваха критично работата ѝ. Кейтлин излезе от мъчителния разпит изтощена и обезсърчена. Местата бяха ограничени и след това въртене на шиш не ѝ се вярваше, че има големи шансове. Но след няколко седмици ѝ се обадиха с вестта, че е приета. Уилям не остана доволен. Но в края на краищата не можеше да стори кой знае какво. Решението бе взето.

От десет дни официално бе завършила училище. Не си направи труда да отиде на абитуриентския бал. Върна се за кратко във Валимаунт — за ежегодното си поклонение на гроба на майка си, но не се срещна с Нуала. Почти бяха изгубили връзка помежду си през последните три години и дори бяха престанали да си разменят картички за Коледа и рождените дни. Кейтлин смяташе, че вината е предимно нейна. Просто ѝ беше много тежко да научава какво се случва в родното ѝ място, при положение че вече не е част от него.

Тя се завърна от Ирландия късно в петък следобед. Прекара уикенда в Алдрингам, стегна багажа си, след което си резервира билет за „Евростар“^[5] за понеделник сутринта.

Сега, след като бе приключила с разопаковането, тя отиде до големия прозорец, който заемаше голяма част от стаята ѝ. Оттам през покривите се откриваше гледка надолу към „Канал Сен Мартен“. В този момент Кейтлин забрави за Уилям, „Грейкорт“ и всичко останало. Най-после беше в Париж. Това беше всичко, което имаше значение.

* * *

След уреждането на квартирата следващата точка в списъка ѝ беше намирането на работа. Още преди месеци се бе зарекла, че няма да поиска и пени от Уилям. За щастие, след като две години бе получавала похвали в състезанията на галерия „Саачи“, тази година най-накрая бе спечелила първото място — „единственият път в историята на училището, в който на наш ученик е отредена такава чест“, гордо бе обявил господин Райт на училищния съвет. Освен пищната церемония по награждаването в Лондон, наградата

включваше и щедра стипендия, която щеше да покрие обучението ѝ. Сега оставаше само да си осигури средства за наема и храната.

На следващата сутрин тя стана рано и тръгна по улиците да си търси работа. Това ѝ даде възможност да разгледа района. Не беше чак толкова лошо, колкото я бяха предупреждавали всички. Разположен сред хълмовете на североизточен Париж, „Белвил“ може и да беше едно от по-западналите кътчета на Париж, но също така се отличаваше с живописна атмосфера. Възникнал като квартал на работническата класа, подобните му на лабиринт улички бяха служили за дом на поколения бедни парижани и имигранти. Докато се разхождаше, Кейтлин можеше да види историята му във всяко ъгълче — в китайските ресторантчета и еврейските книжарници, покрай които минаваше; в арабите, които пушеха наргиле на прага на магазините; във виковете на северноафриканските улични търговци, продаващи банани и сладки картофи. Кварталът се намирал възможно най-далеч от широките булеварди и скъпите бутици на централен Париж. Може би животът тук все пак нямаше да е толкова лош...

Но към късния следобед оптимизмът ѝ започна да чезне. Беше проверила всеки магазин, всеки бар и всяко кафене от „Белвил“ до „Канал Сен Мартен“, но без успех. Или вече бяха наели персонала си за лятото, или поглеждаха с пренебрежение разваления ѝ френски. Лепнеща от юлската жегата, тя реши да се върне по булевард „Де ла вийет“ към апартамента си.

По пътя си взе един брой на „Carrieres et Emplois“^[6] от една tabac^[7] и седна да го прочете в някакво малко кафене. Поръча си еспreso. Не си падаше особено по силното кафе, но това беше най-евтиният артикул в менюто. Когато сервитьорът отиде да изпълни поръчката ѝ, Кейтлин разтвори вестника на масата и отгърна на обявите за нискоквалифицирана работа. Докато ги четеше, сервитьорът се върна. Постави чашата пред нея, но вместо да вземе останените пари, той се поколеба за момент. Кейтлин вдигна поглед, за да разбере какъв е проблемът. Насреща си видя висок, слаб, по-скоро женствено изглеждащ мъж на около четирийсет години, който също я гледаше втренчено.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Кейтлин.

Мъжът се усмихна на нескъпосания ѝ френски.

— *Non*. Но може би аз мога да ти помогна. — Той кимна към вестника. — Търсиш работа ли?

— Точно така.

— Една от сервитьорките не се появи на смяна днес. Собственикът е отчаян. Ако започнеш сега, работата ще е твоя.

Кейтлин отпи от горещото кафе и се изправи.

— Дали акцентът ми ще е проблем за собственика? — попита тя сервитьора, щом го последва в кухнята.

— Не, няма.

Кейтлин се намръщи.

— Откъде сте толкова сигурен?

Той се обърна към нея с широка усмивка.

— Защото аз съм собственикът.

Той се представи като Ален Шабо и докато пиеха второто си кафе, разказа на Кейтлин историята на живота си. Беше завършил училището по изящни изкуства в Париж и се бе изявявал като високоуважаван скулптор, докато не се разболял от ранна остеопороза, която сложила край на кариерата му. Вместо да се самосъжалява, той бе потърсил нова възможност и преди година бе инвестирал всичките си спестявания в това кафене — „Кафе Дезами“.

В постъпката му имаше голям смисъл, понеже Ален бе забелязал важна тенденция — „Белвил“ се променяше. Този район, смятан винаги за див и отблъскващ, беше започнал да привлича нова категория преселници — парижката самоуверена бохемска младеж. Кварталът постепенно се наводни от примамени от евтините наеми художници, писатели и музиканти, такива като Кейтлин. И те бързо преобразяваха „Белвил“ в най-новото популярно градско място за нощен живот и творчество. Изоставените складове се превръщаха в модни галерии. Етническите ресторанти и магазини, опасващи кварталните улички, вече се допълваха от модерни кафенета, в които се изявяваха нови популярни групи и диджеи. И „Кафе Дезами“ беше сред предпочитаните заведения.

— Дори аз останах изненадан от постигнатия успех — с гордост заяви Ален на Кейтлин.

Тя се огледа колебливо. Наближаваше шест часа, а кафенето беше почти празно.

Ален забеляза погледа ѝ и се усмихна.

— Повярвай ми. След няколко часа няма да познаеш мястото. И ще ти се прииска да е толкова тихо, колкото е сега.

Той се оказа прав. Вечерта беше бойното кръщение на Кейтлин. До полунощ заведението се изпълни с дим, шум и крещящо модерна тълпа. Повечето бяха дошли да слушат диджея. Помещението бе претъпкано от танцуващи, които загреваха с електронните ритми, преди да продължат обиколката си по нощните клубове. Няколко часа по-рано бяха престанали да сервират по масите и Кейтлин застана зад слабо осветения бар заедно с още петима служители, докато пияните клиенти крещяха поръчките си в опит да надвикат говора и музиката. Сбърканите ѝ поръчки бяха повече от правилните, но за нейн късмет Ален не даде вид, че е недоволен. Веднага бе разбрал, че студентката по дизайн ще пасне идеално на „Кафе Дезами“.

— Работата тук за нула време ще подобри френския ти! — пошегува се той, докато тя се опитваше да запомни списък с шест различни питиета.

Понеже беше най-младият член на екипа, нейна работа беше да се увери, че разполагат с достатъчно чаши зад бара. При всяка заплаха от изчерпване на количеството им тя се втурваше навън на огромния тротоар, където наперени, облечени в черно младоци, се разполагаха по масите и пиеха червено вино и *pastis*^[8], пушеха и флиртуваха. Тя поемаше няколко дълбоки глътки въздух, обираше всички празни чаши, които успееше, и бързаше да ги измие, преди отново да застане зад бара.

Към края на вечерта Кейтлин вече изнемогваше.

— Не се тревожи — успокой я Ален и ѝ подаде свитък банкноти. — Ще стане по-леко. Обещавам.

Наистина стана. С напредването на лятото тя започна да свиква с този режим. Работата беше тежка, а бакшишите не бяха от най-щедрите. Но останалите сервитьорки се държаха прилично. Освен това, изглежда, на Ален все не му достигаха хора, затова ѝ даваше толкова допълнителни смени, колкото му поискаше, преди да е започнала учебната година.

Когато не работеше, тя прекарваше времето си в изследване на града. Купуваше си кроасани за закуска в близката *boulangerie*^[9],

пиеше *cafe au lait*^[10] в прочутото заведение „Les Deux Magots“^[11] и скиташе с часове из квартал „Маре“^[12].

По време на третата ѝ седмица там, Уилям се обади да я провери как е.

— Ще бъда в Париж следващия четвъртък — информира я той в края на краткия им разговор. — Тогава ще излезем на вечеря. Ще запазя маса в „Ла Тур Даржан“.

— Разбира се — отвърна послушно дъщеря му.

Но следващата седмица, когато ѝ се обади, тя остави телефонният секретар да поеме обаждането.

[1] Бижу (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Идеално (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Хубавата ирландка (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Стил в рок музиката, възникнал през 80-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

[5] Железопътна връзка между Лондон и Париж, преминаваща през тунела под Ламанша. — Б.пр. ↑

[6] „Кариери и работни места“ (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Будка за цигари (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Анасонов ликьор (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Хлебарница (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Кафе с мляко (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Двете съкровища (фр.). — Б.пр. ↑

[12] Известен исторически квартал в Париж. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом лятото даде път на есента, настъпи време Кейтлин да започне обучението си в колежа. На първия учебен ден тя се появи половин час по-рано. И пак се оказа сред последните пристигнали. Това рязко ѝ напомни, че училището е сред водещите за мода в света. Никой не бе дошъл тук, за да му е лесно.

Сградата бе разположена на улица „Сен Рош“ 45, между известните „Рю де Риволи“, на която се намираха Лувъра и градините Тюйлери, и „авеню де Л’опера“. Външният ѝ вид притежаваше чара и елегантността на стария свят, характерни за района. Вътре заниманията се провеждаха в големи, просторни работни помещения със задължително чисто бели стени, огромни прозорци и флуоресцентно осветление. В тях се помещаваха огромни кройчни маси, оборудвани с ножици, шевни машини и шивашки манекени.

Курсът им се състоеше от четирийсет и пет студенти, разделени в три групи. Четиринайсетте съученици на Кейтлин вече бяха заели местата си, когато тя намери стаята. Повечето бяха облечени екстравагантно, излагайки на показ стила си още от първия ден. В избелелите си дънки и тениска тя изглеждаше невзрачно в сравнение с тях. На другите може би им се струваше странно, че някой, който иска да е дизайнер, може да е толкова незаинтересован от собствената си външност. Но тя не смяташе това за парадокс. За нея да се занимава с дизайн означаваше да създава произведения на изкуството от плат и конци, а не сляпо да следва модните списания. Начинът, по който изглеждаше, нямаше нищо общо с таланта ѝ.

Класът се състоеше от ученици от различни националности — японци, американци и австралийци, както и французи. Английският се оказа общият език за всички и се завързаха няколко плахи разговора, повече за преценка на конкуренцията, отколкото като някакъв реален опит за приятелство.

— „Парсънс“ направо ме молеха да отида при тях — похвали се една напориста нийоркчанка на име Брук, имайки предвид известното

училище по дизайн, разположено в сърцето на „Гринуич Вилидж“. — Но просто не можах да се откажа от Париж.

Един женствен младеж от Хонконг се включи, споменавайки името на бележит дизайнер, при когото бе стажувал през лятото.

— Може да се каже, че ми гарантират работа, щом завърша тук — изфука се той.

Кейтлин престана да ги слуша. Скоро щеше да се разбере кой притежава талант — празните приказки едва ли щяха да са от полза. За щастие точно тогава пристигна ръководителката на курса мадам Тесие и прекъсна всички разговори. Мадам беше неестествено слаба, възхитително елегантна и всяваща абсолютен ужас. Кожата на лицето ѝ бе стегнато изпъната, заради което бе невъзможно да се определи възрастта ѝ. А дрехите ѝ бяха в класическо черно и тъмносиньо.

— Жената на определена възраст трябва да се облича *comme il faut*^[1] — заяви тя на класа след пет минути. — Може би е модерно да се ходи с разголен корем, но това не означава, че някой иска да види моя, *nest-ce pas*^[2]?

Разнесе се плах кикот, който тя сподави с поглед. Мадам накуцваше забележимо — според слуховете се дължеше на прекаран в детството полиомиелит — и носеше изящно изработен бастун със скъпоценни камъни по дръжката, с който тя обичаше да посочва към нищо неподозиращите студенти. И явно също така ѝ доставяше удоволствие да го стоварва тежко по пода, когато искаше да наблегне на някоя своя мисъл.

— Всички сте дошли тук с желанието да сте следващия Ив Сен Лоран — каза тя във встъпителната си реч, като удари с бастуна по пода. Новите ѝ ученици вече започваха да разбират защо има толкова много вдлъбнатини по паркета. — Но неизбежно някои от вас ще свършат като дизайнери — даже това е твърде силна дума — на масово облекло. Сега е моментът да решите, че това няма да сте вие.

Всички в класа кимнаха.

— Курсът се състои от две части — продължи Мадам. — В творческо отношение ще бъдете насърчавани да изкарате съзнанието си от кутията, в която удобно се е наместило. А в техническо отношение ще се научите как да преобразите няколко листа хартия в облекла за модния подиум.

Студентите попиваха всяка нейна дума. Тя бе ръководила дизайнерския екип в „Дона Каран“ в Ню Йорк, преди да се върне в родината си да води този курс, и всички разбираха, че ако искат да станат най-добрите, то тя бе човекът, когото трябваше да слушат. Мадам също така притежаваше феноменални връзки в индустрията и щеше да се погрижи любимците ѝ да бъдат забелязани от водещите къщи за висша мода. Тя беше човекът, когото трябваше да впечатлят — въпреки че Кейтлин имаше чувството, че това няма да е лесна задача.

Всъщност през следващите няколко седмици Кейтлин откри точно колко непосилно щеше да ѝ бъде. Курсът беше много по-труден, отколкото си бе представяла. Колежът се славеше с традиционните си методи и подход на обучение, но тя все пак остана изненадана от сковаността на образователната структура.

— През първата година на обучението ще трябва да развиете техническите умения и самочувствието си — информира ги Мадам. И не ги баламосваше. Кейтлин бе дошла в училището, очаквайки да бъдат провокирани творческите ѝ заложби, но вместо това разбра, че от нея се очаква да научи досадните умения за конструкция на дрехи и кроене, да търпи уроци по компютърен дизайн и да пише есета по история на шивачеството.

— Кога ще започнем да работим върху собствените си проекти? — попита тя един ден.

Мадам я погледна хладно.

— Когато се усъвършенствате в простото изкуство да ушите един подгъв. — За да поясни мисълта си, тя вдигна полата, над която работеше Кейтлин, и с едно лесно движение издърпа шева. Хвърли с отвращение материята отново върху масата и излезе.

След тази случка Кейтлин вече седеше кротко в клас, опитвайки се да възприеме всичко, което казваше Мадам, напомняйки си, че е тук, за да се учи. Единствената ѝ утеха беше, че явно всички други също изнемогваха толкова, колкото и тя. Оставаше ѝ само да се примири и да се опита да даде всичко от себе си.

Уилям се опита да пропъди разочарованието си, когато остави телефона. Кейтлин се бе обадила, за да го уведоми, че няма да се върне за Великден. Твърдеше, че има твърде много работа. Такова беше и извинението ѝ за пропускането на Коледа.

Когато телефонът звънна отново след секунда, той почти изпита надежда, че дъщеря му е размислила. Само че беше секретарката.

— Всички са се събрали в заседателната зала, господин Мелвил — уведоми го тя с обичайната си лаконична експедитивност. — Готов ли сте?

Дългогодишната му практика го бе направила експерт в уменията да подчинява чувствата си. Това стори и сега, като избута от съзнанието си мислите за растящата дистанция между него и средната му дъщеря. Точно днес не можеше да си позволи да се разсейва.

— Да. Готов съм — заяви с увереност, която го изненада.

Молеше се на бога да е така.

Сутринта Пиърс Мелвил научи първи за опита да бъде погълната компанията им. Като финансов директор той строго следеше цената на акциите на „Мелвил“. Когато борсата отвори с пет процента по-висока цена от затварянето предния ден, Пиърс разбра, че нещо се мъти. Обаждането му до аналитика на бизнеса с луксозни стоки в „Морган Станли“^[3] разкри причината за този ход — циркулираха слухове за евентуална оферта за купуване на компанията.

— Кой? — бе запитал Пиърс. — Кой стои зад това?

Споменатото име беше Арман Бушар.

Пиърс застина. Френският бизнесмен имаше репутацията на безмилостен хищник. Той затръшна телефона и се втурна към съседния кабинет — на Уилям — и нахлу, без да почука. Самият Уилям тъкмо оставяше телефона. Пиърс погледна мрачното изражение върху лицето на брат си и разбра, че новината вече го е застигнала.

— Обади се Арман Бушар — съобщи му Уилям. — Иска среща другата седмица.

Уилям веднага се бе обадил до американската инвестиционна банка „Седжуик Харт“, за да му помогнат със защитата. Човекът, с когото се свърза, обеща да му изпрати специалист по враждебно придобиване на компании — Коул Грийнуей.

Сега, само час по-късно, единайсетте директори на „Мелвил“ се бяха събрали в заседателната зала, очаквайки пристигането на Коул. Когато той влезе след десет минути, Уилям малко се изненада. Напоследък си имаше работа най-вече с отдела за частно банкиране на „Седжуик Харт“, чиито служители бяха възпълни мъже на средна възраст, всичките бивши възпитаници на държавни училища. Коул Грийнуей бе пълната им противоположност. Младият чернокож американец му приличаше повече на рапър, отколкото на banker. Единствено костюмът „Хюго Бос“ за хиляда долара и елегантните очила „Емпорио Армани“ подсказваха истинската му професия. Уилям правилно предположи, че това е и причината да ги носи.

Но щом Коул заговори, всички съмнения на Уилям бързо се изпариха. Като се имаше предвид, че само преди шейсет минути се бе запознал с „Мелвил“, Коул явно вече бе схванал положението на компанията, и то може би по-добре от повечето от старшите ръководители в екипа на Уилям. Но най-важното беше, че той имаше енциклопедични познания относно съперника им Арман Бушар.

Френският бизнесмен бе основател и председател на сдружението за луксозни стоки „Грение, Масе и Санчи“. През последните няколко години Бушар се занимаваше с придобиване на нови фирми. С известно количество излишни пари в брой той се възползваше от рецесията в началото на деветдесетте — която бе ударила доста силно най-вече сектора за луксозни стоки — и заграбваше по-малки компании на ниски цени. През последните няколко години Уилям бе станал свидетел как много модни марки бяха погълнати от сдружението „ГМС“. Но никога не бе очаквал „Мелвил“ да се превърне в мишена.

— Бушар си пада по бавното поглъщане — заяви Коул пред заплепените си слушатели, вперил в тях тъмните си очи зад модните очила с квадратни рамки. Акцентът му беше чисто нюйоркски — по-скоро от Бронкс, отколкото от Горен Ийст Сайд. „Пример за бедно момче, успяло да пробие в живота“, прецени го Уилям. — Харесва му да увеличава дяла си, докато накрая придобие пълен контрол — продължи Коул. — Като се има предвид, че шейсет процента от компанията са все още в ръцете на семейството, единственият му начин за действие е да ви убеди да продадете...

— Няма да продаваме! — прекъсна го Уилям.

Коул крачеше, докато говореше. Сега спря и постави ръцете си на облегалката на един празен стол. Усмихна се невесело срещу Уилям.

— Хей, тук трябва да съм честен. Не сте първата семейна компания, която заявява това. Бушар е гениален човек. Той няма да дойде тук въоръжен до зъби и да поиска незабавно да му предадете компанията. Разполага с начин, въ... — Той направи пауза, подбирайки внимателно думите си. — Да речем, че разполага с начин да убеждава хората, че е в техен най-добър интерес да работят с него. И, да — продължи бързо, виждайки, че Уилям отново се кани да го прекъсне, — това включва и хора като вас, които са категорични, че не биха направили подобно нещо.

Уилям почувства първите тръпки на страха.

— И какво ще правим? — попита троснато. Не искаше да издава притеснението си.

Коул се изправи в целия си ръст от сто и деветдесет сантиметра. Гледката беше впечатляваща.

— Най-добрият ни залог е да го откажем от всякакви опити за достъп до „Мелвил“. Ето как предлагам да го направим.

Уилям най-после млъкна и се заслуша.

Банкерът със сигурност беше завладяващ оратор. Всъщност от него струеше енергия, която загряваше цялата стая. Повечето членове на съвета бяха възрастни мъже, които нямаха интерес да водят битки. Те бяха избрани по-скоро заради готовността си да приемат безкритично решенията на Уилям, отколкото заради вродения талант. Но Коул очевидно имаше намерение да спечели. Уилям беше благодарен. Разбираше колко е трудно за един външен човек да разбере важноста на семейството в този бизнес.

За момент на Уилям му се прииска и майка му да присъства. Но напоследък сърдечните ѝ проблеми я държаха на легло. Все още можеше да разчита на брат си за подкрепа; помисли си, като погледна Пиърс, който бе зает да записва всяка казана от Коул дума с четливия си прецизен почерк. Но макар Пиърс да бе компетентен и надежден, той не беше човек на идеите. Винаги очакваше да получи насоки от Уилям. Виж, Роузалинд — тя щеше да спретне забележителна битка, дори сега.

Все пак Уилям нямаше никакви съмнения в способността си да се справи с тази криза в компанията. „Мелвил“ бе процъфтявала под негово ръководство и със сигурност щеше да се задържи на върха още много години. Разбира се — макар да му беше неприятно да го признае, напоследък марката бе позагубила блясъка си. През шейсетте и седемдесетте името „Мелвил“ беше толкова неразривно свързвано с качеството и лукса, че практически всичко, което носеше етикета на компанията, се продаваше. Но през последното десетилетие „Мелвил“ бе започнала да губи този престиж. Основните линии от чанти и обувки все още бяха в добро положение — класическото им английско излъчване никога нямаше да излезе от мода. По-евтините стоки от „Мелвил Есеншълс“ отчитаха високи печалби. Но ентусиазма и вълнението, с които някога се търсеше марката „Мелвил“, вече ги нямаше.

Уилям обаче можеше да го преживее. Не го отдаваше на ръководните си умения — спадът беше просто част от цикъла, през който преминаваха луксозните стоки. Макар „Мелвил“ да бе прехвърлила зенита си, все още беше една от най-големите модни къщи в света, като името на марката се свързваше с класа, възпитание и старомодни английски ценности. Той все още вярваше, че се справя добре с наследството си. Беше четвърто поред поколение, което управлява компанията, и бе решен да не бъде записан в историята като мъжа, който я е продал. Това беше положението. И на Арман Бушар просто щеше да му се наложи да свикне с него.

След малко съвещанието приключи. Когато останалите членове на борда излязоха, Уилям се обърна към Коул.

— Значи, смяташ, че планът ще проработи? — попита нетърпеливо. — Ще успеем ли да го отстраним от пътя? — Той бе впечатлен от идеите на Коул. Вече бе убеден, че Бушар ще се оттегли.

Коул подходи по-предпазливо.

— Поне засега. Докато не открие друга пукнатина в бронята ти.

Но Уилям не желаше да чува нищо негативно. Искаше да предвкуси победата си.

— Горещо вярвам, че ще се погрижиш да не открие такава — заяви. Вече имаше пълно доверие на Коул и изведнъж силно му се прииска да опознае по-добре този забележителен младеж. — Виж, този уикенд организирам малко парти в имението си в Съмърсет. Защо не

дойдеш? Ще се запознаеш със съпругата и дъщерите ми. — Видя колебанието на Коул и се намръщи. — Стига да нямаш други планове, разбира се.

Всъщност Коул имаше планове и те включваха една сладурана на име Шенил, която бе омаял миналия петък в парка „Кенсингтън“. Не можеше да се сети за нещо по-лошо от това да прекарва времето си с Уилям Мелвил, но бе прекалено амбициозен, за да си позволи да му откаже.

— Нямам планове, които да не могат да бъдат отложени — каза той.

— Отлично! — Уилям засия срещу него. — Ще те запозная с подробностите.

[1] Както трябва (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Нали така? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Крупна американска банка, базирана в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Коул подсвирна тихо, щом таксито зави към Алдрингам.

— Не е за вярване! — възкликна той.

Отпред шофьорът се подсмихна. Янките винаги оставаха впечатлени от това място. То притежаваше онзи старинен английски чар, на който те не можеха да се наситят.

Коул усети как лошото настроение го напуска. Докато пътуваше с влака от Лондон, си мислеше за всички неща, които би предпочел да прави този уикенд, вместо да е в компанията на Уилям Мелвил. Петъчните вечери бяха свещени за него. След дните на усилена работа той с нетърпение очакваше да изпусне парата. Прекарването на два дни в провинциално богаташко имение не се връзваше с представите му за добре оползотворено време.

Но след като пристигна, негодуванието го напусна. Алдрингам беше като дворец. *Ако не друго, преживяването ще е интересно*, помисли си той, като бутна двайсет лири на таксиметровия шофьор.

Уилям излезе лично да го поздрави, като разтърси ръката му и го потупа по гърба, все едно посреща стар приятел.

— Има много хора, с които искам да те запозная този уикенд — каза той на Коул, въвеждайки го във великолепното антре. — Освен това бих искал да споделя с теб и едно бизнес предложение. Но то може да почака до утре.

След впечатляващия външен вид Коул се зачуди дали обстановка вътре няма да го разочарова — често се случваше подобни селски грамади да останат занемарени. Но в случая с Алдрингам не беше така. Приземните приемни стаи бяха огромни и обзаведени с вкус, с разкошни дървени ламперии, декоративни, ръчно боядисани тавани и подови настилки от каменни плочи.

Уилям нареди на една прислужница да заведе Коул до стаята му. Когато стигнаха там, той й подаде банкнота от пет лири като бакшиш. Виждайки объркването и неудобството й, разбра, че е направил гаф. Беше заради американския му манталитет — ако се движи, дай му

бакшиш. Тя бързо си тръгна — боже, вероятно си е помислила, че ѝ плаща за нещо повече от оправянето на стаята.

Щом прислужницата излезе, Коул пристъпи към подробен оглед на помещението. Както навсякъде другаде в къщата, и тук прозорците бяха огромни, а таваните — високи. Но това, което отличаваше стаята, бе усещането за мъжки акцент в обстановката. Боядисаните в неутрално, жълтеникавокафяво стени, служеха като идеално платно за поставените в рамки репродукции на ловджийска тема и витрините, пълни с революционни мускети. Обзавеждането бе сведено до минимум — голямото месингово легло заемаше по-голямата част от стаята заедно с един самостоятелен гардероб и писалище с форма на бъбрек, и двете изработени от скъп махагон. Срещу леглото на дървена плоча бе окачена препарирана еленска глава. Всичко беше издържано в колониален стил. Коул се тръшна на тъмночервения кожен фотьойл и се разсмя на глас. Това тук със сигурност нямаше допирни точки с градските гета.

След кратка справка относно произхода на Коул Уилям бе научил, че афроамериканецът е бил много бедно момче, успяло да се превърне в изключително преуспяващ мъж. Коул Грийнуей бе израснал в прословутия гангстерски квартал на Бронкс „Саундвю“. Детството му бе преминало в една от анонимните високи жилищни сгради на 174-а улица и „Морисън авеню“. Освен факта, че е бил чернокож, данните за баща му оставаха неизвестни. Майка му беше пример за афроамериканка, лишена от граждански права — с пет деца от четирима различни бащи и поредица от нископлатени работи. Самият „Саундвю“ представляваше мизерна дупка, славеца се с масово разпространение на кокаин и двайсет убийства годишно. Коул беше продукт на средата си. Когато навърши петнайсет, бягането от училище, пиенето по цял ден и краденето на коли бяха станали вече част от ежедневието му.

Но не след дълго всичко се промени. В един навъсен нийоркски следобед най-добрият му приятел стана номер осемнайсет в годишното преброяване на труповете. Заблуден куршум. Прекъснат живот. Поредната жертва за статистиката.

— Ако беше там, където е трябвало да бъде — в час по английски, това никога нямаше да се случи — повтаряше майката на мъртвото момче по време на погребението.

За Коул този инцидент беше като пробуждане. Започна редовно да ходи на училище, да се старее в час. За своя изненада установи, че учението му се удава. Тъй като на ръст достигаше един и деветдесет, се оказа, че е добър и в баскетбола. Опита се да влезе в отбора и успя. Треньорът му го наблюдаваше отблизо, разпознал у него вродения талант. В подходящия момент той повика спортните агенти, търсещи обещаващи спортисти, за да го видят.

Баскетболната стипендия осигури на Коул място в колежа „Дартмут“ в Ню Хемпшир. Но той не беше безмозъчен атлет. Заради отличния си успех можеше да разчита и само на оценките си. Успя да се прояви в баскетбола по време на четиригодишното си обучение, както и да стане сред първите в класа си по успех. Чуваха се слухове за Ен Би Ей, но травма в коляното, която се обаждаше от време на време, го накара да размисли. Не му отне много време да реши каква да е бъдещата му кариера. Той искаше пари. Искаше сигурност. Искаше „Уол Стрийт“.

Яви се на интервюта във всички големи банки. От „Седжуик Харт“ бяха повече от щастливи да го наемат в отдела си по Корпоративни финанси. Те плащаха най-много, затова и той с радост прие. Останалите му новоназначени колеги го гледаха с подозрение още от първия ден и предполагаха, че са го взели, за да запълнят квотата за служители от малцинствата. Той бързо им доказа, че грешат.

През първата си година Коул работеше средно по деветдесет часа на седмица. На двайсет и четири стана вицепрезидент. „Уол Стрийт Джърнал“ публикува бляскав профил за развитието му. Той беше реално олицетворение на американската мечта. Предишната година, едва трийсетгодишен, стана изпълнителен директор — най-младият изпълнителен директор в историята на „Седжуик Харт“.

В деня, в който Коул разбра за повишението, един от шефовете го покани в луксозния си кабинет и му предложи да го преместят в лондонския клон на банката. Намекна му, че ако замине, след две години ще стане съдружник. Коул нямаше нужда от убеждаване. С Америка не го свързваше нищо определено. Жените идваха и си отиваха, а точно сега той бе прекалено съсредоточен в целта си да стигне върха.

Коул превзе Лондон с щурм. Той бързо се прочу в офисите на „Седжуик Харт“ в „Кенъри Уорф“^[1] като експерт по поглъщане на

фирми. Когато Уилям Мелвил се свърза с банката в търсене на съветник, Коул беше очевидният избор.

Банкерът бе уловил погледа на Уилям Мелвил, когато се видяха за пръв път, и веднага беше разгадал мислите на бизнесмена. Беше свикнал. Твърде млад и твърде черен — винаги будеше първо подозрение. Но никога не му отнемаше много време да се докаже. След това всички го обсипваха с внимание. Точно както Уилям сега.

Срещата с „Грение, Масе и Санчи“ бе минала добре тази седмица. Коул даде на Арман Бушар ясно да се разбере, че след като шейсет процента от акциите на „Мелвил“ са в ръцете на семейството, „ГМС“ никога няма да установят контрол.

— Все пак е възможно да увеличим дяла си — изтъкна французинът. — Да поискаме място в управителния съвет.

Коул беше подготвен.

— Можете да го направите, но ще отидем в съда и ще предявим, че е конфликт на интереси да има представителство от конкурентна модна група. Ще останете с инвестиция от двеста милиона лири, която на практика ще е безполезна.

Бушар бе принуден да приеме доводите им и да се оттегли. Уилям, доволен от изхода, стана още по-настоятелен в поканите си към Коул за уикенда, а той вече се досещаше за причината. Уилям нямаше да е първият му клиент, опитващ се да го наеме. Но досега никой не бе успявал. Що се отнасяше до паричното възнаграждение, нищо не можеше да се мери с условията в американската инвестиционна банка. А за него само това бе от значение — парите. И той ги печелеше в изобилие. Макар и да не бяха достатъчни, за да си позволи място като това, помисли си, оглеждайки се из прекрасно обзаведената стая. Е, не и все още.

Стана от фотьойла, чудейки се какво да прави. Вече бе окачил дрехите си. Не му отне много време, защото не бяха кой знае колко — смокинг под наем, чифт памучни панталони и дънките, които носеше в момента. Погледна часовника си „ТАГ Йор“, купен с първия бонус. Беше едва шест. Оставаше един час до питиетата преди вечеря, каквато и проклетия да представляваха те, затова реши да се разходи и разгледа наоколо.

Успя да намери пътя до долния етаж и един от служителите го упъти към двора. Отвън също не се виждаше нищо запуснато.

Старовремският английски стил се съчетаваше с калифорнийска съвременност. Стигна до огромния басейн, потопаи ръка вътре и с изненада откри, че водата се топли. Продължи нататък, като слезе по някакви огромни каменни стъпала, издълбани в скалата, а после мина покрай тревните тенис кортове. Оттук нататък беше надолнище — вървеше през простиращите се ливади, все надолу, надолу, докато оформените градини свършиха и пейзажът стана по-див.

Тогава спря и като засенчи с ръка очите си, погледна към линията на хоризонта. Пред погледа му се ширеше привидно безкрайна гледка от тучни поля, оградени от голяма гора от дъбове и чинари. Нямаше жива душа в продължение на километри. Господи, никога не бе виждал толкова огромно празно пространство. Вдиша дълбоко, белите му дробове се изпълниха с чист въздух. Не можеше да не остане впечатлен от тази селска идилия, макар да беше от хората, алергични към всякакви пейзажи, които не включват бетон и автомобили.

Тъкмо реши да се връща обратно, когато погледът му бе привлечен от някакво движение в далечината. Нещо или някой се бе появил от гъсталака на дърветата, заобикалящи ловния парк. Коул присви очи. Обектът беше като тъмно петно на хоризонта. Приближаваше се все по-близо, докато най-накрая се проясни. Беше кон с ездач, галопиращ към него през обширното поле.

Коул стоеше и гледаше, напълно вкаменен. Не знаеше много за конете, но успя да оцени красотата на гледката — човек и животно заедно, движещи се в синхрон. Също така с възхищение забеляза, че жокеят, който яздеше великолепия черен жребец, беше много смел. Господи, дори от такова разстояние животното му се стори страшно, докато трополеше по равната повърхност и копитата му удряха земята, прескачайки високите храсти. Не можеше да не се възхити на този мъж...

Но щом конят и ездачът се приближиха, Коул изведнъж разбра, че е сбъркал. Оказа се, че жокеят въобще не е мъж. Беше млада жена. При това доста привлекателна, помисли си с широка усмивка. Носеше прилепнали бричове, а русите ѝ коси се развяваха изпод черната кадифена шапка за езда. Заради напрегнатото изражение на лицето си, тя приличаше на някоя съвременна Лейди Годайва^[2] — в напълно облечената ѝ версия за съжаление.

Той застана с ръце на хълбоците и я изчака да се изравни с него.

Отблизо изглеждаше още по-хубава, привлекателна по онзи английски, аристократичен начин. Предположи, че е малко над двайсетгодишна и определено от благородническо потекло. Умееше да различи класата отдалеч. Може би уикендът му все пак нямаше да бъде пропилян, ако резултатът от него щеше да е толкова качествен. Жените никога не бяха проблем за Коул и щом момичето се приближи и дръпна юздите на коня, той се приготви да пусне в ход чара си. За съжаление видението не му остави тази възможност.

— Предполагам, че сте се изгубили? — гласът ѝ беше точно какъвто бе очаквал, стегнат и надменен, пълен с добри обноски.

Той се ухили непринудено.

— Не, определено не съм се изгубил. Само разглеждам наоколо... — Искаше да каже „преди вечеря“, но тя го прекъсна.

— Не е трябвало да идвате чак тук, ако не знаете — рече троснато. Конят изцвили като реакция на раздразнението в гласа ѝ. Коул нервно изгледа жребеца — това нещо беше огромно. Но момичето остана невъзмутимо и успокоително потупа буйната грива на животното. — Сигурна съм, че са ви обяснили точно къде може и не може да ходите. Градината е извън границите на позволеното. Кухнята се намира отстрани до къщата. Ако има някакво недоразумение, трябва да го изясните с вашия управител.

Той се намръщи, не разбираше напълно думите ѝ. После се сети — тя го смяташе за служител от персонала. Привличането, което бе изпитал първоначално, в миг премина в гняв. Разпозна презрението в очите на блондинката, надмения ѝ поглед. Напомняше му за всички онези бостънски интелектуалки в „Дартмут“, които с радост излизаха с него, с голямата баскетболна звезда, по време на учебната година, но никога не го сметнаха за достатъчно добър, за да го поканят на гости за лятото в Кейп Код^[3].

Той понечи да я поправи, но не получи такъв шанс. Тя шибна задницата на коня с камшика си. Жребецът се изправи на задните си крака и за малко да удари Коул по устата. Той инстинктивно приклепна. Момичето опъна юздите и с едно плавно движение обърна коня. Коул разбра с една идея закъснение, че не се е отдалечил достатъчно. Стоеше вцепенено, когато грамадните копита се

приземиха право в една локва. Плисна кална вода, която измокри единствените му дънки.

— Мамка му!

Чула ругатнята му, блондинката хвърли бърз поглед назад. Очите ѝ огледаха щетите.

— Съжалявам за това — провикна се тя без капка разкаяние. — Сам сте си виновен. Наистина не трябва да сте тук.

Като каза това, ездачката притисна стегнатите си бедра към туловището на коня и отпраши в галоп. Коул се загледа след надменната фигура, докато тя изчезна в далечината. Не знаеше коя е, но бе сигурен за едно — беше кучка.

Когато се върна от езда, Елизабет беше в добро настроение, което още повече се подобри, щом получи съобщение от Магнъс и разбра, че ще се видят в Алдрингам вечерта. Това беше и основната причина, поради която се бе върнала от университета за уикенда — заради вероятността да се срещнат.

Вече три години те все още продължаваха да се виждат, когато беше възможно. Но не бяха истинска двойка — Магнъс имаше категорично мнение по въпроса.

— Забавляваме се заедно, Елизабет — бе обяснил той, — но това е всичко. Отношенията ни никога няма да прераснат в истинска връзка.

В началото думите му я нараниха. Но с течение на времето тя реши, че е прав. След няколко месеца щеше да започне работа в „Мелвил“. Трябваше да се съсредоточи върху кариерата си и нямаше да има време за любов. Сексът без излишни емоции и привързаност я устройваше. В „Кеймбридж“ бе излизала и с други момчета — всички те бяха добра партия, но всеки път, щом пожелаеха по-сериозни отношения, тя късаше с тях. Магнъс беше единственият, който бе останал за постоянно в живота ѝ.

Сега, представяйки си го как я очаква долу, Елизабет бързо се изкъпа и облече една рокля на „Гоуст“ от гладък креп в чисто бяло, за да покаже придобития си на тенискортовете тен. Изглеждаше семпло и елегантно. Остави влажната си коса спусната и обу подходящи обувки на токчета. Слава богу, че Магнъс бе над един и осемдесет.

Както повеляваше традицията, питиетата бяха сервирани в гостната. Елизабет бе сред последните пристигнали. Широкото петнайсет метра помещение вече беше пълно с мъже в черни официални костюми, сред които тук-там се открояваха цветните тоалети на придружителките им. Прозорците бяха широко отворени като подкана към приближаващото лято, а завесите — завързани встрани, за да пропуснат лекия ветреца отвън.

Тя си взе една чаша отбрано шампанско „Крут“ от подноса на минаващ сервитьор и започна да обикаля наоколо. Движеше се непринудено и умело, като ту се усмихваше, ту подмяташе по някоя небрежна закачка към този или онзи. Отстрани изглеждаше, че сякаш общуването ѝ доставя удоволствие, но в действителност тя само се опитваше да открие Магнъс. В миг на ужас се зачуди дали изобщо е успял да дойде. Но после го забеляза в другия край на стаята, близо до камината.

Изглеждаше добре — повече от добре, поправи се тя, изглеждаше страхотно. На четирийсет и осем той беше красив по онзи интелигентен, изтънчен начин. Все още бе слаб — нямаше и намек за шкембе, каквото пускаха повечето бизнесмени след няколко години работа в Лондонското сити. Мъжът явно усети втренчения поглед на Елизабет, защото вдигна очи към нея.

— Здравсти — размърда устни той без глас. Тя направи знак, с който искаше да му каже, че ще отиде при него, но преди да може да помръдне, баща ѝ изникна до нея.

— А, ето къде си, скъпа.

Отсреща Магнъс видя какво се случва и вдигна рамене с жест, който казваше: „Ще се видим по-късно“. Елизабет преглътна разочарованието и удостои баща си с цялото си внимание.

— Да, татко?

Той я хвана под ръка.

— Искан да те запозная с младежа, за когото ти разправях, този от „Седжуик Харт“.

Думите му разпалиха интереса ѝ. Гореше от желание да се запознае с гения по корпоративни финанси, по чийто адрес Уилям не пестеше суперлативите си.

Тя последва баща си към импровизираната бар зона, където дузина индустриалци, политици и блестящи млади бизнесмени се бяха

впуснали в разгорещени дебати. Елизабет вече съставяше наум мили приветствени фрази, подготвяйки се да ги омае с чара си. Но усмивката замръзна на лицето ѝ, щом видя как Уилям се приближи до висок, строен чернокож мъж и леко го потупа по широките рамене. „Не, помисли си тя. Не е възможно...“

— Извинявай, че те прекъсвам — чу баща си да промърморва, — само исках да те запозная с голямата си дъщеря.

Елизабет не можеше да стори друго, освен да изчака, докато учудването на новия познат на Уилям премине. Той я погледна студено с тъмните си очи.

— Елизабет — продължи баща ѝ, без да е забелязал напрежението, — това е младежът, за когото ти говорих и който толкова много ни помогна миналата седмица. Запознай се с Коул Грийнуей.

Коул мислеше, че ще изпита по-голямо удоволствие. Беше забелязал русата ездачка още докато тя слизаше по стълбите. Скоро разбра коя е — една от дъщерите на Уилям Мелвил. Разглезена пикла, родена сред богатства и привилегии. Той с нетърпение очакваше да се наслади на мига, в който самодоволната усмивка щеше да увисне на високомерната ѝ физиономия, щом тя разбере грешката си. Но за негова най-голяма изненада дъщерята на Уилям не се извини. Просто му подаде ръката си, сякаш по-рано не го бе обидила. Хладнокръвието ѝ си го биваше.

Когато се настаниха за вечерята, Коул отново се подразни. За негово огорчение Уилям го бе поставил до Елизабет. Банкерът имаше чувството, че и тя не е много доволна от подредбата. Когато екип от сервитьорки започна да носи първото ястие от горски гълъби, той забеляза погледа ѝ към един висок, излъчващ сила мъж, който седеше в другия край на масата — Магнъс Бъргман, основател на един от най-агресивните хедж фондове на Източния бряг. Коул почувства, че го пронизва професионална завист. Помисли си, докато режеше сърдито месото си, че тя явно би предпочела да седи по-скоро до някой като онзи, някой от нейното тесто. Но по един или друг начин той възнамеряваше да изкопчи от нея извинение.

Прочисти гърлото си, за да привлече вниманието ѝ.

— И тъй, Елизабет — започна, — предполагам, че не очакваше да ме видиш да седя до теб тази вечер? — в гласа му се долавяше предизвикателна нотка.

— Моля? — Тя дори не си направи труда да го удостои с поглед, просто продължи да маже с масло питката си хляб. Тонът ѝ издаваше отегчение. Той се опита да пренебрегне раздражението си, но без особен успех.

— Нали се сещаш. По-рано днес — на поляната. Очевидно сметна, че работя тук. — Нямахше да ѝ позволи да ѝ се размине. — Може би следващия път ще помислиш повече, преди да дадеш воля на предразсъдъците си.

— Какви предразсъдъци? — попита тя невинно, като разреза питката на половина. — Срещу американците ли?

— О, няма нужда от преструвки.

Елизабет въздъхна. Но думите му явно бяха предизвикали желанието ефект, защото тя най-после остави ножа и го прикова с хладен поглед.

— Смяташ, че заради това съм предположила, че работиш тук? Защото си... — Направи драматична пауза. — *Черен!*

Тя произнесе последната дума с висок шепот. Коул ясно долови подигравателния ѝ тон.

— А не беше ли така? — поиска да узнае.

Красивите ѝ розови устни се извиха в усмивка.

— Ни най-малко — тонът ѝ казваше: „Я се съвземи“. — Виж, може би не си забелязал, но сред поканените от баща ми този уикенд ти си единственият, който е под стогодишна възраст. И определено единственият, пристигнал по дънки. Тъкмо по тази причина неразумно предположих, че не си от гостите.

Елизабет млъкна в очакване на отговор от негова страна. Той се опита да измисли нещо остроумно, но не успя. Видя веселите пламъчета в пронизателните ѝ зелени очи и разбра, че го е поставила на място.

— Може би не аз страдам от предразсъдъци все пак — отбеляза тя накрая. Вдигна чашата си и отпи глътка минерална вода. После отново се обърна към него, сякаш току-що се бе сетила за нещо. — О, и ако наистина искаш да не се различаваш от останалите — добави, като снижи заговорнически гласа си, — трябва да се отървеш от

дрехите си с марка „Ди Джей“. Всички тук си шият техните по поръчка.

Тя му се усмихна сладко, след което се обърна към мъжа от другата страна и поде разговор с него. До края на вечерята продължи да игнорира Коул.

До края на уикенда Коул се постара пътищата им да не се пресичат. Когато най-после си тръгна в неделя вечерта, той си отдъхна при мисълта, че никога повече няма да я види.

[1] Голям бизнес квартал в Източен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Английска аристократка, която според легендата е яздила гола по улиците на Ковънтри в Англия с цел съпругът ѝ да премахне данъците за населението. — Б.пр. ↑

[3] Малък полуостров в югоизточната част на щата Масачузетс, САЩ. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата година на Кейтлин в Париж премина бързо. Когато не беше в клас или не подготвяше домашни, тя работеше в „Кафе Дезами“ — през повечето съботи и недели, както и почти всяка вечер през седмицата. Често оставаше доста след полунощ, за да заключи, и се връщаше в седем на следващата сутрин, за да сервира закуски от кроасани и кафе, преди да се отправи към колежа за поредния изтощителен ден. Режимът ѝ беше уморителен, но Кейтлин бе щастлива, защото правеше това, което бе решила да прави, когато пристигна в Париж — да живее и да се издържа сама.

Този път твърдо избягваше всякакви компромиси. Първият петък, след учебните занимания, някои от състудентите ѝ решиха да излязат вечерта. Поканиха Кейтлин да отиде с тях.

— Ще ходим в хотел „Кост“ — каза ѝ Брук. — Което означава, че ще е доста яко.

Разположен на улица „Сан Оноре“, точно в сърцето на модерната зона на града, петзвездният хотел бе прочут с разкошния си бар, често посещаван от заможни бизнесмени. Щом пристигнаха, Кейтлин разбра, че тъмното, някак съмнително свърталище, не е за нея. Изтупана клиентела, пиеща коктейли с надуты цени... възрастни мъже, хищно оглеждащи присъстващите девойки... Тя изпи едно питие и си тръгна.

Това беше първият и последен път, когато излезе със съучениците си. Те бяха приятни, но малко лекомислени и повърхностни, обсебени от мисълта да висят на места като „Ла Перл“, или „Буда Бар“. Беше се наситила на подобен начин на живот в „Грейкорт“ с хора като Морган.

Вместо това тя започна да опознава редовните посетители на „Кафе Дезами“. Те бяха интересна компания, предимно музиканти, писатели и художници. Ален винаги я запознаваше с всички.

— Това е Кейтлин. Един ден тя ще е прочут дизайнер — казваше той въпреки молбите ѝ да престане.

Бохемската компания с радост я въвеждаше в начина си на живот и я запознаваше с модните барове и клубове в преустроените ателиета на „Белвил“, „Оберкампф“ и „Менилмонтан“. Те нямаха представа за миналото или за семейството ѝ, нито пък проявяваха интерес. Просто я приемаха като една от тях. Когато питаха за името ѝ, тя винаги се представяше като Кейтлин О’Дуайър и казваше, че е от Ирландия. Нямаше причина да не ѝ вярват.

Единственият недостатък на работата ѝ в кафенето бяха опитите на момчетата да я свалят. Това беше рискът на професията за повечето сервитьорки, но Кейтлин бързо се научи да се справя с него. Тя винаги пропъждаше ухажорите си, като твърдеше пред тях и пред себе си, че е прекалено заета, за да си има гадже. Някои бяха по-настоятелни от други, но в крайна сметка схващаха намека. Ален не разбираше защо е толкова резервирана.

— Какво му е на момчето? — попита я той с явно разочарование, когато Жул Мартел, вокалистът на инди групата, която свиреше в кафенето същата вечер, си тръгна с подвита опашка след отказа на Кейтлин да пийнат по едно.

Кейтлин се зае да забърше бара.

— Нищо му няма.

— Тогава защо не го остави да те почерпи?

— Защото не искам, Ален.

Раздразнението в гласа ѝ най-после го накара да млъкне. Но само за кратко. Той обичаше да клюкарства и имаше склонност да се забърква в романтични драми. Кейтлин слушаше търпеливо историите му, които я развеселяваха. Но никога не разкри нищо за себе си. Понякога той ѝ се доверяваше с надеждата да научи в замяна нещо и от нея. Но ирландката никога не споделяше. Когато я питаше направо, тя винаги беше потайна.

— Няма нищо за казване — твърдеше в отговор на въпросите му за семейството ѝ, или за живота ѝ в Англия.

— Разкажи за някой мъж — настояваше той, връщайки се към любимата си тема. — Имаш ли си някого? — опитваше се да измъкне някаква информация. — Да не е някой, който не отвръща на чувствата ти?

Кейтлин се засмя.

— Не, Ален. Нямам си. Толкова ли е трудно да повярваш, че ми е добре да бъда сама? Че нямам нужда от никого?

При тези нейни думи той поклати глава.

— Всеки има нужда от някой специален в живота си, Кейтлин. Специален мъж.

— Ами аз имам теб, нали така? — заяви тя и го стисна любвеобилно. — Нямам нужда от друг мъж.

Това обикновено му затваряше устата. Поне за ден-два.

* * *

Когато в края на първата ѝ година настана време да се поднови договора за наема на студиото ѝ, Ален ѝ предложи да се премести в доста по-широкия апартамент над „Кафе Дезами“.

— Наемът няма да е висок — увери я той, — а и ще наглеждаш кафенето вместо мен.

Отначало тя не се съгласи, щом разбра, че ще има съквартирантка — предпочиташе да живее сама. Но Ален предложи толкова смешно ниска цена за наема, че Кейтлин не можеше да си позволи да откаже.

Оказа се, че ще дели апартамента с друго момиче, Вероник Ридо. Тя беше висока, стройна блондинка, която позираше като модел в училището по изящни изкуства, но припечелваше допълнително, като сервираше от време на време в кафенето. Двете момичета бяха коренно различни. Вероник беше дружелюбна и общителна, а Кейтлин — по-сдържана и затворена. Но въпреки различията те се разбираха добре — освен когато станеше въпрос за мъже.

Вероник обичаше да излиза и имаше много обожатели, а всички те все имаха приятели, които искаха да ги уредят с гаджета. Тя с готовност се присъедини към Ален в опитите му да уредят Кейтлин с момче и от край време я молеше да се съберат с две момчета и да излязат четиримата на вечеря или на бар. Първите няколко пъти Кейтлин измисляше някакви извинения за отказа си, но не след дълго престана да си прави този труд.

— Да не си обратна? — попита я направо Вероник една вечер.

— Не. — Кейтлин се засмя. Ако имаше шанс това да накара съквартирантката ѝ да я остави на мира, с радост би казала „да“. Но тя предполагаше, че тогава Вероник просто щеше да почне да ѝ пробутва приятелките си.

— Не разбирам тогава. — Французойката се огледа с недоумение из апартамента. — Какво ще правиш тук сама?

— Ще рисувам — отсече Кейтлин. — Ще чета. Ще спя.

Нямаше как да отвърне на това.

През годината обучението в колежа за мода не стана по-лесно. Кейтлин продължаваше да получава от Мадам повече критики, отколкото хвалби и понякога се чудеше дали някога изобщо ще отбележи някакъв напредък. Но успя да си вземе изпитите в края на годината, което беше най-важното. Уилям я покани да прекара лятната ваканция с останалите от семейството във вила „Реджина“, но тя му отказа, защото предпочиташе да остане в Париж и да работи.

През изминалата година Кейтлин се придържаше към решението си да стои далеч от семейство Мелвил. Уилям ѝ се обаждаше редовно, както и Елизабет, която бе продължила да поддържа връзка с нея след онази първа година в „Грейкорт“. Всъщност, когато по-голямото момиче разбра, че Кейтлин не възнамерява да отиде на Комо, предложи да ѝ отиде на гости в Париж.

— Никой не е чак толкова зает — отбеляза тя, едновременно развеселено и раздражено, когато Кейтлин даде стандартното си оправдание защо моментът не е подходящ. Но спря да настоява да се видят и просто продължи да ѝ се обажда поне веднъж в месеца.

Когато наесен се върна отново в колежа, Кейтлин с облекчение откри, че обучението започва да се подобрява. След като вече бяха придобили основни умения по шев и кройка, студентите трябваше да започнат да ги прилагат на практика. Възлагаха им проекти със специфични изисквания — да измислят модели за определен сезон, марка или линия, сякаш работеха в истинско ателие.

Към средата на годината Мадам постави на класа най-сериозната задача.

— Работата ви ще ми даде възможността да видя дали сте схванали наученото — включително замисъла на проекта,

подготовката на материалите, съчетаването на платовете и довършителната изработка — обясни тя на класа. — И по-важното, ще даде на вас възможността да изследвате собствените си творчески идеи, да започнете да откривате собствения си стил.

Студентите се размърдаха развълнувано по местата си, разменяйки си шепнешком по някой коментар. В класа имаше силна конкуренция и всички приемаха задачата като своя шанс да се докажат. Мадам удари бастуна си в пода. Възпитаниците ѝ подскочиха и млькнаха, каквато и беше целта.

— Задачата ви е да изработите вечерна рокля в стил, повлиян от определен исторически период по ваш избор. — Тя закричи по пода, накуцването ѝ стана по-забележимо от обичайното. — Разгърнете съзнанието си. Намерете начин да приложите историята в съвременното. Почерпете вдъхновение, откъдето пожелаете — от списания, битпазари, антикварни магазини... от клубовете, които без съмнение посещавате вечер, когато би трябвало да учите. — Сред класа се надигна смях, който Мадам потуши с един поглед. — Само помнете — в случая няма грешно решение. Важно е само вашето творчество.

Брук вдигна ръка.

— Какъв е крайният срок? — попита тя.

— Очаквам да видя завършен продукт след две седмици — обяви хладно Мадам. — О, и трябва да работите над задачата през свободното си време.

Кейтлин без много умуване се спря на британската викторианска епоха. Винаги я бяха впечатлявали по-мрачните аспекти на периода — криминалният подземен свят в Лондон с неговите джебчии и гробищни разбойници, съществуването на крайно богати и крайно бедни, прекаленото целомъдрие и прекалената поквара, насилието и бедността.

— Тези указания са само трамплин — продължи с напътствията си Мадам. — Помислете какво означават за вас както периодът, така и страната, за която се отнася той. Намерете нещо определено, което ви засяга лично, и го използвайте. Не бива да е от значение какво рисувате или проектирате. Номерът е творението да се отнася до вас.

Инжектирайте характера си в онова, което правите. Само тогава ще успеете да създадете нещо наистина характерно и индивидуално.

Тъкмо това стори и Кейтлин.

За начало прочете Шели, Брам Стокър и Радклиф, за да усети готическото възраждане в средата на деветнайсети век. С напредването на проучването си тя започна да рисува. Не самата рокля, а по-скоро елементи, които я бяха впечатлили — теглен от коне файтон по изпълнените с мъгла улици на столицата; брулени от вятъра замъци с причудливи водоливници и сенчести арки. Рисунките запечатаха настроението, което тя искаше да предаде в крайното си произведение.

С напредването на дните Кейтлин откри, че непрестанно се връща към една и съща тема — темата за смъртта. Викторианците били обсебени от смъртта и по време на дългите си траурни периоди вдовиците носели сложна система от траурни одежди. Идеята бе необичайна за вечерна рокля, но тя почувства, че ще се получи.

Затова послуша инстинктите си и проучи стила и материите, традиционно използвани в Англия по онова време за траурното облекло на вдовиците. След това, като научи фактите, тя реши да се позабавлява. Вземайки под внимание основните характеристики на викторианската траурна одежда, тя разшири деколтето и скъси дължината. Вместо на традиционния креп заложи на по-декадентска материя — намачкано кадифе в тъмнолилав цвят, съчетано с черна дантела. Резултатът беше богато украсен тоалет, пищен и чувствен, драматичен и екстравагантен — нещо като ефектен готически пънк. Беше колкото рокля, толкова и произведение на изкуството. За първи път Кейтлин почувства, че е постигнала най-доброто, на което е способна, и без да го осъзнава, беше открила и своя стил като дизайнер.

Но творческият процес бе само началото. След като уточни идеите си, трябваше да помисли как да влее живот в модела, превръщайки го в триизмерна дреха. Процесът беше дълъг и пипкав. В едно истинско дизайнерско студио дизайнерът щеше да разчита на екип от кроячи и шивачи през отделните етапи на работа, докато мострата бъде готова да се изработи от подходящия плат. Но за това упражнение студентите трябваше да преминат сами през всички етапи.

— Един ден с вас ще работи цял дизайнерски екип — каза им Мадам. — Но засега трябва да сте способни да направите всичко.

Работата вървеше бавно и напрегнато, но Кейтлин вече виждаше резултата — за да изглади недостатъците в дизайна, тя първо изработи пробна версия на дрехата от едноцветна басма, с цел да изхаби по-малко от скъпите материали, които бе купила за крайния продукт.

Денят, в който трябваше да покажат проектите си, бързо настъпи. Студентите седяха притеснени на работните скамейки, до които бяха поставили манекените, облечени с творенията си. Мадам обясни как ще премине урокът. Всеки от тях трябваше да отдели пет минути за кратка презентация, споделяйки пред класа на кой исторически период се е спрял, след което да разясни как е избрал стила и материите.

Кейтлин загуби кураж, щом Мадам взе да оглежда роклите. Изобщо не изглеждаше впечатлена от усилията на нито един студент. Дори на обичайните звезди не им провървя. Роденият в Хонконг, Куан Цанг бе сътворил удобна китайска дреха от черна коприна с мотиви на червени дракони, напомняща за шанхайските общества от двайсетте години — тя беше определена като евтина и показваща лош вкус. Роклята на Брук от довоенния период, съчетана с пола с обръчи и слънчобран, бе качествена като „повече модна, отколкото елегантна празнична рокля“.

— Слабо, лошо, *penible*^[1]! — заяви учителката пред обезсърчения клас.

Кейтлин трябваше да представи произведението си последна. Тя застина зад модела си в очакване на съсичащите критики на Мадам. Из класа се разнесе шепот, щом студентите огледаха творбата ѝ. Всички се обърнаха към преподавателката, за да чуят присъдата ѝ. Мадам стана и тръгна бавно към манекена на Кейтлин, за да огледа дрехата по-отблизо.

— В техническо отношение има още много какво да се желае — започна тя, — но това не е важно в случая. Аз не търся шивачи. Тук съм, за да създам дизайнери. — За пръв път студентите ѝ сиви очи се усмихнаха на Кейтлин. — Госпожице О’Дуайър, създали сте нещо много специално. Творението ви се отличава със страст, индивидуалност. Тъкмо това търся и аз. Останалите да вземат пример.

След тези свои думи тя даде на смаяната Кейтлин най-високата оценка в целия клас.

Мадам остана загледана в работата на Кейтлин дълго, след като класът си бе тръгнал. Тя си я спомняше от интервюто преди повече от година. Момичето изглеждаше тихо и кротко, но имаше интересно портфолио. Работата ѝ бе обнадеждаваща — именно този неин потенциал Мадам виждаше и днес.

В произведението ѝ имаше нещо мрачно, индивидуализъм, който у нея изглеждаше много по-развит, отколкото при останалите в класа. Докато преглеждаше скицника на Кейтлин, който показваше развитието на мислите ѝ до крайната дреха, жената можеше да види точно откъде студентката ѝ бе почерпила идеите си. Роклята представляваше въплъщение на готическия романтизъм, пораждащо представи за кървавочервени устни и призрачно бледа кожа. Вниманието към детайлите също беше впечатляващо, понеже от остатъчната материя Кейтлин бе изработила подходящ на тоалета ешарф — петсантиметрова старинна черна дантела със спускащи се черни верижки, създаващи ефект на паяжина. Всичко беше съобразено с британската викторианска епоха. Но макар и повлияна от историческия период, работата на момичето се отличаваше и с нещо изключително съвременно, което беше, с една дума, *безукорно*.

[1] Мъчително (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Последната година на Елизабет в „Кеймбридж“ премина бързо. Тя се готви усърдно и когато резултатите от последния изпит по икономика бяха обявени в сградата на академичния съвет, никой не се изненада от първото ѝ място в списъка.

След като се позабавлява на градинските тържества и абсолвентските балове, провеждани традиционно в началото на юни след края на изпитите, Елизабет отлетя за Италия, където изкара летен курс по история на изкуството във Флоренция. Когато в края на август се върна в Англия, тя вече тръпнеше в очакване да се изправи пред следващото си предизвикателство, това, което бе най-близо до сърцето ѝ — да започне работа в „Мелвил“. Макар че можеше да живее с баща си на „Итън Скуеър“, Елизабет предпочете да си наеме собствена квартира, понеже ценеше свободата си. Намери си един апартамент на последния етаж в красива жилищна сграда в джорджиански стил в „Мейфеър“, на няколко преки от дома на баба си и на няколко минути пеша от главния офис на фирмата.

За първия си работен ден в „Мелвил“ се бе приготвила за тръгване още в седем и половина. Излезе от апартамента си навън сред яркото утринно слънце. Заради ранния час въздухът все още беше мразовит, но по всичко личеше, че предстои поредният красив септемврийски ден.

Щом мина край оръжейния магазин на „Пърдей и синове“^[1] на „Саут Одли стрийт“, тя се огледа във витрината му. С класическия си тъмносив костюм и спретнатото кожено куфарче в ръка изглеждаше като изпечена професионалистка. Бе положила специално усилие да постигне външност на бизнес дама, надявайки се хората да погледнат отвъд крехката ѝ възраст и красивото лице. Русата ѝ коса бе отрязана на практична черта, а гримът — минимален.

След малко стигна „Олд Бонд стрийт“. Подмина фасадата на магазина и сви по тясната уличка, която извеждаше на „Албермарл стрийт“, където бе входът на главния офис на „Мелвил“, Подобно на всички останали сгради с архитектурно значение, и тази някога бе

представлявала великолепна резиденция, но интериорът беше подновен в съвсем съвременен стил, маскиран със старомоден чар. Елизабет въведе кода за сигурност и вратата се отвори с изщракване. Тя пристъпи вътре, обзета за миг от прилив на бодрост.

В унисон с характерната същност на „Мелвил“ приемната се отличаваше с дискретна елегантност, ненатрапващи се цветове, дебели килими и свежи цветя. Администраторката позна Елизабет и я поздрави с широка фалшива усмивка.

— Баща ви каза да се качите направо горе, госпожице Мелвил.

Елизабет взе асансьора до шестия етаж, където се намираха всички директорски офиси. По пътя обърна внимание на външния си вид. Приглади костюма си и се увери, че гримът и прическата ѝ са в ред. Колкото и невероятно да беше, тя се чувстваше притеснена. Имаше да доказва много. Цял живот бе очаквала деня, в който щеше да застане начело на „Мелвил“. Ами ако се окажеше, че не е способна да се справи? Елизабет Мелвил, която никога и за секунда не се бе съмнявала в себе си, изведнъж изпита истински ужас.

Ако бе очаквала да чуе окуражителни думи от баща си, щеше да остане дълбоко разочарована. Щом се озова в кабинета му, той я посрещна с лекция, обясни ѝ как с нея щели да се отнасят като с всеки друг служител и да не очаква специални услуги, само защото му е дъщеря.

— Реших да започнеш в стратегическия отдел — съобщи ѝ Уилям. — Това е сърцето на бизнеса и там ще научиш много. Назначил съм нов шеф на екипа. Много умен и много кадърен. Всъщност, вие май се познавате... — На вратата се почука и той прекъсна изречението си. — Точно навреме. Това трябва да е той.

Елизабет предположи кой ще е новият ѝ шеф, миг преди вратата да се отвори. Сърцето ѝ се сви, щом Коул Грийнуей влезе в стаята. Тя си спомни последния път, когато го бе видяла, по време на уикенда в Алдрингам преди близо шест месеца. Сети се как бе съсипала дънките му и се бе държала като кучка и се надяваше той да е забравил случката. Но студената усмивка, с която я удостои, говореше точно обратното.

— Здравей *отново*, Елизабет — натърти той, в случай че тя имаше някакви съмнения. Изглеждаше точно както го помнеше —

почти заплашително едър и с тези арогантни тъмни очи. За свой срам Елизабет първа отклони погледа си.

И да бе забелязал някакво напрежение помежду им, Уилям не го показва.

— Добре — заяви баща ѝ. — Е, ще се радвам да научавам от Коул как напредваш в работата, скъпа моя.

След тези думи и двамата бяха отпратени.

Коул не си направи труда да задържи вратата отворена за нея на излизане от кабинета. Той се спусна по коридора с широки, бързи крачки. Наложил се Елизабет да се затича, за да го настигне. Двата мълчаливо зачакаха пристигането на асансьора. Когато се качиха, той натисна копчето за петия етаж. Щом вратите се затвориха, тя се опита да разчупи леда.

— Чувала съм чудесни неща за теб от татко — каза бодро. — Очаквам с нетърпение да работя с теб.

Той я изгледа с хладен поглед.

— За мен — поправи я.

— Моля?

— Ще работиш за мен, не с мен — изрече думите бавно и преднамерено, сякаш говореше на дете. — Има голяма разлика.

Вратите на асансьора се отвориха и Коул излезе. Тя си пое дълбоко въздух. Така значи — щом той искаше да играе по този начин, щеше да се наложи да се съобрази с него, поне за момента.

С изключение на обзаведения по последна мода кабинет на Коул стратегическият отдел представляваше общо просторно помещение с големи прозорци, гледащи към оживената улица долу. Оказа се, че Елизабет няма да седи с останалите от екипа.

— В момента няма място за друго бюро — обясни новият ѝ шеф, след като я въведе в стаичка без прозорци, забутана в другия край на помещението. — Да се надяваме, че след няколко седмици ще успеем да ти намерим нещо по-подходящо.

Елизабет се огледа смаяно. Стаята беше малко по-голяма от килер — с едно бюро, избутано набързо в ъгъла, срещу стена, покрита с кабарчета и карфици. Единствената светлина идваше от гола крушка, която висеше от средата на тавана.

— Е, как е? — попита жизнерадостно Коул.

Тъмните му очи я предизвикваха да се оплаче. Тя някак успя да преглътне възраженията си. Ако това беше тест, бе решена да го премине безпогрешно.

— Чудесно, благодаря — успя да отвърне.

Той се подсмихна.

— Добре. Е, настанявай се. След малко някой ще дойде да ти каже с какво да започнеш.

След като Коул си тръгва, тя стори, каквото ѝ казаха. Включи компютъра си. Запозна се с телефона. И после зачака.

След един час получи първата си задача. При нея влезе трийсет и няколко годишна брюнетка с нахално изражение и стовари един кашон със списания върху бюрото ѝ. Представи се като Катлийн Макдонъл, първи заместник на Коул. Катлийн имаше силен глазгоуски акцент — със сигурност произхождаше от работническо семейство — и се държеше злобно с всички, за които смяташе, че са получили мястото си под слънцето по-скоро заради семейни връзки, отколкото заради качествата си. Без да чака подкана, тя запозна Елизабет с автобиографията си в детайли, за да ѝ покаже колко заслужава да е тук. Очевидно през последните десет години бе работила в областта на маркетинга, предимно за стабилни финансови компании. Елизабет безмилостно прецени, че жената има вид на работеща не от десет, а от двайсет години, ако се съдеше по бръчките на челото ѝ.

След като приключи със сладкодумното си слово, Катлийн каза на Елизабет какво се изисква от нея — да прегледа страница по страница всяко списание и да поставя самозалепващи бележки навсякъде, където се споменава името на „Мелвил“ или на някоя от фирмите конкурентки. Докато Елизабет пресмяташе наум колко дни ще ѝ отнеме тази задача, в стаята заприиха разни хора, които носеха със себе си още кашони. Тя гледаше с недоумение, докато асистентите на Катлийн домъкнаха още осем кашона, пълни със списания отпреди десет години.

— Защо е нужно това? — попита Елизабет.

— За да се сравнят промените в рекламната ни стратегия. — Отговорът ѝ бе достатъчно неопределен, за да не приканва към допълнителни въпроси.

— Но това ще отнеме цяла вечност...

Катлийн сви рамене и тръгна да излиза от стаята, след което внезапно се обърна, за да забие ножа още по-дълбоко.

— О, и преди да започнеш, може ли да минеш през офиса и да запишеш поръчките на всички за кафе? Никой не пие тая помия от машините, затова обикновено пращаме най-младия служител за кафета в единайсет и в три.

Елизабет я изгледа невярващо.

— Не се налага да плащаш от джоба си — увери я Катлийн. — В кухнята имаме обща каса.

Все едно проблемът беше в парите!

— Няма да нося кафе на никого — заяви равно Елизабет.

Катлийн видимо се подразни.

— Не се сърди на мен. Виж, ако имаш някакъв проблем, обсъди го с Коул — и като каза това, излезе.

„Обсъди го с Коул“, повтори си Елизабет. Явно това бе дежурната реплика, която всички бяха инструктирани да декламират.

— Чудесно — каза Елизабет на празната стая. — Така и ще направя.

Коул не се изненада, като видя Елизабет да крачи по коридора към кабинета му. Чудеше се колко време ще ѝ отнеме, преди да пристигне да му се оплаче. Е, можеше да дойде и да се вайка колкото си иска. Нямахше намерение да ѝ достави и капка удоволствие. Тази сутрин бе побеснял, когато Уилям Мелвил му съобщи, че е назначил голямата си дъщеря в стратегическия отдел. Най-малко за период от шест месеца.

Коул реагира в типичния си прям стил.

— Какво, по дяволите, очакваш от мен да я правя, Уилям? Нямаме време за дундуркане на бебета.

Уилям се разсмя. Коул беше от малкото, на които позволяваше да му говорят така. Най-вече защото не искаше да изгуби този уникален мъж, който бе толкова ценен за организацията му.

— Елизабет е много умно момиче, Коул — каза кротко. — Няма да се наложи да я дундуркаш, както се изрази. Всъщност смятам, че ще останеш изненадан.

Коул изсумтя. Дълбоко се съмняваше в това.

Но както обикновено Уилям не отстъпи от решението си. Коул все още не проумяваше напълно как се бе съгласил да работи за „Мелвил“. След онзи уикенд в Алдрингам Уилям му се обади и го покани на обяд. Отзова се на поканата от любопитство, нищо повече. След като десет години бе работил в голяма, просперираща американска инвестиционна банка, една такава заспала английска компания за луксозни стоки не представляваше никакъв интерес за него.

Но Уилям беше убедителен. Коул се изненада от предложеното му възнаграждение, което надвишаваше доста онова, което изкарваше в момента. Но не то, а самата работа се оказа решаващият факт за американеца. „Мелвил“ преживяваше труден период, беше му споделил Уилям. За пръв път от години продажбите спадаха. Компанията се нуждаеше от разтърсваща промяна, но Уилям не знаеше как да я постигне. Искаше Коул да му каже. Като началник на новосформирания стратегически отдел той щеше да има пълната власт да наеме, когото поиска и да предприеме мерки, каквито намери за подходящи. И Коул се продаде.

Освен самата работа интерес за него представляваше и самият факт, че му предлагаша такава ръководна длъжност. Беше горд с всичко, което бе постигнал, и обичаше да му напомнят за успеха му. Затова и не прояви никакво желание да вземе в отдела си разглезеното хлапе на Уилям. През последните няколко месеца бе наел в екипа си някои от най-умните хора в индустрията. Те трябваше да си скъсат задниците, за да стигнат дотам, където се намираха в момента, и той се дразнеше, че Елизабет притежава златна карта за безпрепятствен достъп.

— Добре. Както кажеш, Уилям — предаде се той накрая. — Но се смятай за предупреден — ще се отнасям с нея като с редови служител. Което означава, че работата ѝ при мен няма да е песен.

За негова изненада мъжът се засмя.

— Повярвай ми, не бих искал да е другояче.

Коул се подготви да провери обещанието на Уилям. Той събра екипа си, обясни им ситуацията и постави условие Елизабет да не получава никакво специално отношение. И макар че не я искаше наоколо, Коул не можеше да отрече, че тази сутрин бе изпитал удоволствие. Физиономията на Елизабет, когато бе разбрала точно под

чие ръководство ще работи... това вече успя да изтрие надменната ѝ усмивка. Тук тя не беше специална. Когато новата му служителка почука шумно на стъклената му врата, той предположи, че посланието, изглежда, още не бе стигнало до нея. Е, щеше да има удоволствието лично да ѝ го разтълкува.

Коул продължи да чете доклада пред себе си, изчаквайки я да почука втори път, и чак тогава най-после вдигна поглед, сякаш изобщо нямаше представа, че тя е отвън. Помаха ѝ да влезе и ѝ посочи стола срещу себе си. Елизабет остана права. „Сигурно си мисли, че така изглежда по-страшна“, реши той. Облегна се и я погледна с очакване, почти с удоволствие.

— Елизабет. Какво мога да направя за теб?

Отблизо изглеждаше дори по-ядосана, отколкото предполагаше той. Виждаше се как се бори с гнева си, призовавала цялата си аристократична английска сдържаност, за да го обуздае. Тя отметна назад глава, при което изящната ѝ руса коса се разпиля по раменете. Сега беше по-къса, отколкото я помнеше Коул. Сигурно я бе отрязала, с цел да изглежда по-делово за първия си работен ден. Прическата ѝ отиваше... Господи, това пък откъде му хрумна? Той с мъка прогони тези мисли и се фокусира в разярените ѝ зелени очи.

Тя мина направо към въпроса.

— Катлийн дойде при мен. Запозна ме с малкия си проект, който ми възложи — успя да произнесе „проект“ така, че да прозвучи като мръсна дума.

— О? — обади се той благо.

— О? — гласът ѝ стана дрезгав. — Само това ли ще кажеш? Завършила съм „Кеймбридж“ с пълно отличие и очакваш от мен цяла седмица да се ровя в купчина списания и да лепя бележки? — възмущението в гласа ѝ не можеше да бъде сбъркано. — И — продължи с все по-пронизителен тон — сякаш това не е достатъчно, та трябва да разнасям и кафета!

Наложи се Коул да прояви нечовешко самообладание, за да не избухне в смях. Той потърка носа си, сякаш за да покаже, че точно този проблем не е сред приоритетите му.

— Знаеш ли, наистина не съм съвсем сигурен какво друго можем да ти възложим в момента — той се постара да постигне благороден тон, с който знаеше, че ще я раздразни още повече. — Отделът ми е

пълен с опитни професионалисти. Говорим за бивши инвестиционни банкери, мениджмънт консултанти, старши търговски мениджъри. Те са най-добрите в своята област и всички имат с какво да допринесат. А ти, от друга страна... — той замлъкна, давайки ѝ да разбере точно какво смята за способностите ѝ.

Елизабет забеляза развеселения поглед в очите му и разбра, че битката ѝ е обречена. Той чисто и просто си го връщаше заради предишния път, когато се бяха видели. Тя дръпна едно копче от тъмносивото си сако с чувство на безсилие. Сети се за всичките красиви костюми, които си бе купила предишната седмица в пристъп на невинно вълнение заради започването на новата работа. Но щом щеше да се навира в мухлясали стари кашони, пълни с прашни списания, тогава като нищо можеше да зареже костюмите и да идва на работа по дънки.

— Трябва да има нещо друго, което да ми дадете да правя — каза тя с умоляваща нотка в гласа си. Това беше последен опит да накара Коул да се вразуми.

— Може би след време — отвърна той. — След като докажеш възможностите си. Но, доколкото ми е известно, и ти ще започнеш от дъното като всички останали.

— Да, но... — Елизабет млъкна рязко. Но какво? Да не би за нея дъното да трябваше да представлява нещо по-различно? Дори тя разбираше колко нелепо би прозвучало това.

Той усети объркването ѝ и нанесе последния удар.

— Виж — заяви, като се облегна в стола си, — ако имаш проблем, можеш спокойно да го обсъдиш с татко си.

Това ужасно би ти харесало, нали? — помисли си тя. Е, нямаше намерение да му достави удоволствието.

— Няма проблем — рече сковано.

Коул се ухили, за да ѝ покаже точно колко му е забавно.

— Добро момиче. Тогава ти предлагам да се заемеш с кафетата. Обзалагам се, че офисът е пълен с хора, нуждаещи се от ободряване.

Елизабет трябваше да напрегне цялата си воля, за да не го захапне с острата реплика, която бе на езика ѝ. С всичкото достойнство, което успя да събере, тя се обърна и излезе от кабинета му, след което отиде да вземе един бележник, за да запише поръчките за кафе.

Денят на Елизабет не се подобри. Когато всички си тръгнаха, толкова ѝ бе писнало, че бе размислила и решила да се оплаче на баща си. Но когато го потърси по вътрешната линия, секретарката му я свърза с чичо ѝ Пиърс вместо с него. Очевидно Уилям бе тръгнал към Алдрингам, за да разреши някакъв проблем с Амбър.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Пиърс.

Елизабет се поколеба, изкушавайки се да му разкаже цялата история. Той звучеше много загрижено и тя знаеше, че ще я изслуша и ще прояви съчувствие. Наясно беше, че някои хора намираха Пиърс за малко скупен и глупав, но тъкмо това го правеше много по-достъпен от баща ѝ. Тя винаги можеше да се довери на добрия си чичо — не помнеше колко пъти се бе застъпвал за нея пред Уилям. Но все пак... не беше честно да го въвлича в това.

— Не — отвърна Елизабет. — Не. Всичко е наред.

Като обеща на Пиърс скоро да вечерят заедно, тя остави телефона с малко по-ведро чувство. Беше сигурна, че ще намери начин да се справи с Коул.

[1] Известна британска фирма за производство на пушки, основана в Лондон в началото на XIX век. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Амбър Мелвил дръпна продължително от цигарата си „Марлборо“, докато Пъркинс преминаваше с бентлито през портите на Алдрингам. Първото нещо, което видя, беше мерцедесът на баща ѝ на алеята.

— Мамка му — изруга тя под нос. Натисна бутона за сваляне на прозореца и пушна цигарата отвън. Нямахте да е добре да я хване, че отгоре на всичко останало и пуши.

— Мамка му, мамка му, мамка му — изруга отново.

Беше се подготвила да се разправя с майка си, но не и с него. В интерес на истината се изненада, че се е върнал. Колко наивно от нейна страна. Току-що я бяха изритали от третия ѝ пансион за тази година. Крайно време беше и татенцето най-сетне да се трогне. Отвори марковата си чанта, извади някакъв тигров балсам и размаза малко от него под очите си. Те веднага се насълзиха. Този номер го бе научила преди време. В подобни ситуации сълзите винаги бяха най-добрата защита. Само се надяваше никой да не усети силния ментов аромат.

Като остави Пъркинс да разтовари багажа ѝ, тя влезе в къщата. Госпожа Хъчинс беше там и я посрещна недружелюбно със стиснати устни.

— Родителите ви, ви очакват в гостната — обяви сковано.

В тона ѝ Амбър долови неодобрение, но не ѝ пукаше. Дъртата крава можеше да си гледа работата.

— Донеси ми чиста минерална вода! — каза безцеремонно Амбър, като мина край нея.

Икономката подсмръкна заради липсата на „моля“ или „благодаря“. Но изпълни нареждането.

Преди да влезе в гостната, Амбър спря да се огледа в позлатеното огледало. Това, което видя, ѝ хареса. Пубертетът бе милостив към нея. На петнайсет тя беше самата дългокрака изящност. Висока и стройна, с водопад от платиненоруси къдрици и кожа като сметана — личеше си, че се очертава като най-красивата от момичетата в семейство Мелвил, и това не бе празен комплимент.

Ангелската ѝ външност ѝ помагаше да се измъква безнаказано от много каша и тя го знаеше. Който и да се вгледаше в сините ѝ като метличини очи, ококорени и излъчващи детска невинност, за нищо на света не би повярвал, че е способна на белите, които ѝ се приписваха.

Тя вече обмисляше как да замаже поредната. Дори не разбираше за какво е цялата връва. Не беше като предишния път, когато я бяха хванали да пуши трева. Сега само си бе направила пиърсинг на пъпа — не беше точно престъплението на века. Нямаше да се разбере, ако всички момичета не се бяха струпали около нея в съблекалнята преди часа по физическо, за да ѝ го разгледат. Естествено, най-накрая учителката дойде да види какво става. Обаче според Амбър беше нелепо да изключат някого по такава причина — макар положението ѝ да се бе влошило от факта, че бе откраднала парите за пиърсинга от чантата на учителката по английски.

— Но издръжката ти е повече от щедра — недоумяваше директорката, очевидно объркана и разтревожена заради поведението ѝ.

Амбър не знаеше как да отговори. Кражбата на парите беше част от предизвикателството. Тя не търсеше логика в постъпката си.

Все още се чудеше защо баща ѝ си е направил труда да се върне и да ѝ изнесе лекцията си. Обикновено той нямаше време за нещо толкова земно — беше прекалено зает с управлението на империята си. Всъщност Амбър можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, в които го бе виждала през последните осемнайсет месеца. Това не беше нещо ново за нея. По принцип двамата не бяха близки. Тя знаеше без никакво съмнение, че не му е любимка. Нямаше нужда да е гений, за да го разбере. Елизабет толкова приличаше на него, че чак беше плашещо. И по всичко си личеше, че той има слабост към Кейтлин и се измъчва заради отсъствието ѝ от живота му. Докато Амбър... тя приличаше на майка си, която Уилям не ценеше особено. Така че лошият характер беше всичко, с което разполагаше.

Разбира се, не бе такава открай време. Като малка тя се държеше безупречно. Но не си личеше друг, освен майка ѝ да го забелязва или да се интересува. Тогава един ден, когато беше на пет години, намери някакъв кибрит, с който се заигра. Без да иска, подпали любимия ориенталски килим на баба си и едва не изгори източното крило. Баща ѝ светкавично се завърна от Лондон. После не помнеше гнева му, нито

десетминутното шамаросване, което получи като наказание. Всичко, което запомни, беше, че той най-после я забеляза. Оттогава започна да измисля подобни начини за привличане на вниманието.

Тя втри още малко от тигровия балсам, който раздразни очите ѝ до сълзи, след което почука на вратата. Отвътре изгърмя гласът на баща ѝ, който ѝ заповяда да влезе. Като се постара да придобие изражение на крайно разкаяна, Амбър отвори масивната дъбова врата.

Картината, която завари, ѝ беше позната. Баща ѝ седеше в центъра на стаята със сериозна физиономия, която изразяваше единствено раздразнение от неудобството, че трябва да се разправя със своенравната си дъщеря. Майка ѝ беше в ъгъла и кротко хлипаше, като несъмнено се тревожеше какво щяха да си помислят приятелките ѝ, ако разберяха за това последно унижение. Амбър за пръв път се зачуди какво ли са запланували да правят с нея. Дали щяха да я пратят в местното частно училище? Това нямаше да е толкова лошо. Може би щеше да е забавно да си е вкъщи за разнообразие. Или пък можеше да я спрат от училище до края на годината...

Това щеше да е направо като награда. И бездруго не ѝ бе притрябвала диплома за средно образование. Щеше да се махне от училище веднага щом навършеше шестнайсет. Не ѝ трябваше квалификация, за да бъде модел като Наоми Кембъл, Линда Еванджелиста или Кристи Търлингтън. Амбър бе закачила на стената си снимки на всички тях. Тя прекарваше часове пред огледалото, копирайки позите им, и тайничко смяташе, че е хубава като тях. Просто се налагаше да избута още една година и тогава можеше да прави каквото поиска. А това означаваше да се измъкне от този следобед възможно най-невредима.

Амбър отправи налетите си със сълзи очи към баща си.

— Много съжалявам, татко — започна, избърсвайки мокрите си бузи. По дяволите, май бе прекалила с балсама.

Но преди да успее да продължи, баща ѝ вдигна ръка.

— Не, не искам да слушам извиненията ти. Честно казано, писнало ми е от тях.

Макар да бе свикнала с лекциите на баща си, тя все пак изтръпна, като чу ледения му глас.

Уилям се наведе напред в стола си със сурово изражение.

— Опитавме с добро, Амбър, но явно не се получава. Затова сега съм принуден да намеря някакво по-дълготрайно решение на проблема.

Амбър преглътна с мъка. Това не звучеше добре.

Дълготрайното му решение се оказа изпращането ѝ в поредния пансион. Амбър дори нямаше възможност да си разопакова багажа. Не бе изминал и час от пристигането ѝ, когато тя отново замина. Този път за „Бомон Менър“ в Йоркшир.

— „Бомон Менър“ е специализирано заведение за ученици, които имат проблем с дисциплината — информира я баща ѝ. — Там имат голям опит с такива случаи. Мисля, че е тъкмо място за теб, моето момиче.

С привилегиите ѝ беше свършено.

Амбър не си направи труда да се сърди. Нямаше смисъл. Това минаваше пред мекушавата ѝ майка, но не и пред баща ѝ. А и не се притесняваше чак толкова за „Бомон Менър“. Уилям бе изтъкнал суровия режим там, но по тези места винаги имаше вратички за измъкване — стига да знае човек къде да ги потърси. И Амбър бе уверена, че ако някой можеше да ги открие, то това щеше да е тя.

„Норт Йорк Муърс“^[1] беше точно толкова сив и пуст, колкото Амбър си го бе представяла — разбити пътища и имения, оградени от безплодни полета, зловещи гори и изсъхнала земеделска земя. Самият пансион представляваше мрачен готически замък от тринайсети век. Построен на върха на скалиста урва, той се издигаше високо над скалистия бряг на Йоркшир. Изложен от векове на проливните дъждове и жестоките ветрове на английската зима, сивите му каменни стени бяха излющени и с изпочупени водоливници. Изглеждаше повече като затвор, отколкото като училище.

Вътре я посрещна неприветливата физиономия на директорката госпожица Даустън. Успяла да привлече към тялото си повече килограми, отколкото любовни възжелания, тя се бе превърнала в зловна стара мома — от онези, на които никога не биваше да се позволява да преподават. Тези привилегирани девойки водеха

живота, за който тя само можеше да мечтае, и това изобщо не ѝ беше по вкуса. Затова имаше логика служебните ѝ задължения да са повлияни от разочарованието от живота.

Директорката измери с поглед Амбър Мелвил. Бе виждала и други като нея. Ангелската ѝ външност не можеше да я заблуди и за секунда. Понеже фръцлата беше прекалено богата и прекалено хубава, щеше да се наложи да ѝ посмачка фасона. Тя връчи на Амбър една дебела седем сантиметра и подвързана с кожа книга — *Правилник на „Бомон Менър“* — и ѝ каза да я научи наизуст.

— Към всеки, заловен в нарушение на някое от правилата, ще се подхожда безмилостно — заяви госпожица Даустън с грубия си шотландски гърлен говор, докато вървяха през лабиринта от коридори към новата стая на Амбър. Думите ѝ се върнаха като ехо, отекнали от високите тавани, при което момичето подскочи стреснато.

Още беше септември, но мястото бе мразовито. Каменните подове и постоянното течение, което се получаваше заради изметнатите врати и прозорци, не предвещаваха нищо добро — особено пък пред вида на мизерните радиаторчета. На Амбър не ѝ се мислеше какво ще е в средата на зимата. Не бяха положени никакви усилия за постигане на елементарен уют. За разлика от предишните ѝ училища тук нямаше вази със свежи цветя, нито табла за обяви, на които да се рекламират някакви спортни събития или клубове. Всъщност тя леко започна да се притеснява. Може би в края на краищата изгонването ѝ от „Сейнт Маргарет“ не беше най-умният ход.

Стаята на Амбър се оказа точно толкова неприветлива, колкото и останалата част от сградата. Тя бе малка и тясна, с високи тесни прозорци. Разпадащите се тапети и натрапчивата миризма на мухъл предполагаха проблем с влагата. Мебелите се изчерпваха с две тесни единични легла, две бюра и две гардеробчета. Стените бяха голи, с изключение на два знака, забраняващи пушенето и използването на кабарчета. Съквартирантката ѝ също нямаше вид на особено приятна. Ниското дебело момиче с огромни очила с кафяви рамки и опъната в строг кок коса, поздрави Амбър с каменно лице.

— Казвам се Ева Мендоса — изрече на прецизен, прекалено членоразделен английски. — Радвам се да се запознаем, Амбър.

Акцентът потвърди онова, което Амбър бе предположила от южноамериканското ѝ име и мургавия тен.

— Ева е първа по успех, във випуска си — обяви гордо госпожица Даустън. Ева сведе поглед, видимо засрамена от похвалата. — Тя е един от нашите примери за постигнат напредък.

Амбър остана с чувството, че от нея също се иска да вземе за пример поведението на Ева. „О, супер“, помисли си, като изгледа подозрително момичето. Очевидно я бяха сложили при най-голямата задръстенячка. Ева със сигурност щеше да им докладва за всяка издънка.

Само дето Амбър напълно бе сгрешила в преценката си. Още щом госпожица Даустън излезе, физиономията на Ева се отпусна.

— За какво си тук? — попита тя, като се строполи върху тясното легло. Свали очилата си, разпиля косата и разкопча няколко копчета на блузата. За секунди се бе преобразила от скучна сериозна ученичка в латиноамериканска палавница. Амбър разбра, че погрешно е взела пищните ѝ извивки за тлъстини и че е пропуснала да надуши внимателно изпипаната ѝ дегизировка.

— За какво съм тук ли? — Амбър сви рамене. — За каквото се сетиш.

Ева кимна с разбиране.

— И аз така. — Тя се протегна под леглото, извади пакет цигари и ѝ предложи една. Амбър се поколеба и погледна забранителния знак.

— Ами това?

Ева ѝ се подсмихна хитро.

— Тук правилата са прекалено много. Трябва само да се научиш как да ги нарушаваш, без да те усетят.

Амбър отвърна на усмивката ѝ. Може би мястото ѝ наистина беше тук.

За Амбър Ева беше идеалният пример — само че не по начина, по който се бе надявала госпожица Даустън. Тя бе съчетание между корумпиран член на бразилска работническа партия и сладострастна кинозвезда и притежаваше хитрост и тяло, с които успяваше да се измъкне от всичко, което поискаше. Родителите ѝ почти бяха престанали да разговарят както помежду си, така и с нея, още преди тя да навърши пет. Лишена от всякакъв родителски контрол и заинтересованост, Ева вършеше, каквото ѝ скимне, без особен страх от

наказания. Двете момичета имаха нещо общо. С изпращането ѝ в „Бомон Менър“ родителите ѝ се бяха опитали да сметат под килима един неудобен проблем, както призна Ева без грам самосъжаление. Амбър разбра точно какво има предвид.

Амбър винаги бе считала себе си за доста отворена. В „Сейнт Маргарет“ дори съучениците ѝ от по-горните класове я смятаха за готина и идейна. Но Ева беше със светлинни години напред. Тя имаше страшно много познания за почти всичко. За една седмица запозна Амбър с напитката кайпириня^[2]; с чудесата на пластичната хирургия — „Направиха ми операции на гърдите и носа, преди да навърша четиринайсет, всички в Рио си ги правят“; и с най-важното и болезненото — *savados*, което означаваше бразилска коламаска.

— Ау! — изпищя Амбър при махането на първата лента. Тя лежеше разкрячена на леглото и никога досега не се бе чувствала толкова разголена и разранена. Винаги тайничко се бе гордяла с бялорусото си интимно окосмение, но съквартирантката ѝ бе настояла да махне всичко, с изключение на малка лентичка.

— Шшш — изсъска Ева измежду краката ѝ. Подаде ѝ едно парче картон. — Ето, хапни това. Нали не искаш госпожица Даустън да влезе?

Амбър захапа. Това не помогна много. Но поне никой не ги чу.

Оказа се, че Ева е и доста опитна. Беше изгубила девствеността си от един американски колежанин по време на миналогодишния карнавал. Току-що бе навършила четиринайсет.

— Беше скапано — разказа тя на опулената Амбър. — Беше му малък. — Вдигна кутрето си, за да илюстрира думите си. — Но не се бой, после става по-добре, *saca?* — рече, използвайки бразилския жаргон за израза „нали разбираш“, който употребяваше непрекъснато.

Амбър слушаше внимателно, поглъщайки всяка кървава подробност.

„Направих му *boquete*^[3] — прави се ей така.“

„Той си го вкара в моя *cu*^[4]. Болеше зверски. Другия път няма да го позволя!“

Всичко това беше ново за Амбър, която беше стигала само до фаза натискане с Анди Търнър от мъжкия пансион, подобен на „Сейнт Маргарет“. Той беше най-привлекателното момче в горния курс, но нямаше много по-голям опит от нея самата. След известно скришно

опипване по време на абитуриентския му бал тя не бе особено изкушена да продължат по-нататък. Но когато Ева разказваше за тези неща — за различните пози и какво е чувството да правиш секс с някое момче, на Амбър ѝ се прииска да узнае всичко по въпроса.

Когато се обади на майка си през първата неделя след пристигането си, Амбър чистосърдечно ѝ призна, че за четири дни в „Бомон Менър“ е успяла да научи повече, отколкото бе научила за една цяла година в „Сейнт Маргарет“.

[1] Национален парк в Северен Йоркшир, Англия. — Б.пр. ↑

[2] Националният коктейл на Бразилия, смес от кашаса (ликьор от захарна тръстика), лайм, захар и лед. — Б.пр. ↑

[3] Свирка (португ.). — Б.пр. ↑

[4] Задник (португ.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *Salut*^[1], Кейтлин!

Дузина гласове я поздравиха, когато Кейтлин влезе в претъпканата всекидневна. Тя се опита да отвърне с ентузиазъм. Връщаше се след поредната дълга вечер в колежа и се надяваше да се прибере в апартамента си на спокойствие. Но вместо това завари един от честите импровизирани купони на Вероник. Из въздуха се носеше цигарен дим и смях. По пода се търкаляха празни бутилки от вино. Жул Мартел, някогашният ѝ ухажор, бе донесъл китара. Той седеше с кръстосани крака върху една възглавница и подрънкваше, а някакво момиче, което Кейтлин не разпозна, припяваше тихо.

Вероник лежеше изтегната на дивана, положила глава в скута на Люсиен Дювал. Кейтлин се подсмихна. Съквартирантката ѝ си падаше по мрачни творци с изтерзан вид и Люсиен отговаряше перфектно на този профил. Той беше фотограф, известен с изобразяването на съвременния живот в Париж, и беше много изтънчен и изключително красив. Висок, строен и мрачно драматичен, младежът беше прочута и характерна фигура в „Белвил“. Кейтлин често го виждаше в кафенето, обикновено придружен от поне една или две обожателки.

Преди няколко седмици се бе разчуло, че е скъсал с последната си приятелка, един от моделите, които работеха в Училището по изящни изкуства. Вероник веднага бе насочила вниманието си към него. Докато гледаше как сега Люсиен милва косата ѝ, Кейтлин предположи, че съквартирантката ѝ вече наполовина го бе прелъстила.

Вероник се протегна мързеливо, позволявайки на Люсиен да оплакне окото от гледката на дългите ѝ крака.

— Вземи си чаша и ела при нас, Кейтлин.

Жул спря да свири и се изправи.

— Можеш да седнеш тук, ако искаш.

— Благодаря — каза Кейтлин. — Може след малко. Първо ще хапна нещо. — Като видя разочарованото изражение на Жул, Кейтлин се почувства зле. Той изглеждаше свестен, но просто не ѝ беше до него в момента.

Тя изчезна в тясната кухничка. Тази седмица беше ред на Вероник да напазарува, което означаваше, че в хладилника нямаше нищо — момичето живееше само от цигари и кафета. Все пак след бързо преравяне на шкафовете Кейтлин намери малко паста и отворен буркан с песто, който още не се бе вмирисал.

След като остави пастата да къкри кротко на котлона, тя издърпа един стол до прозореца и се изкатери на покрива. Той не беше проектиран точно като тераса, но представляваше единственото външно пространство, с което апартаментът разполагаше, така че момичетата го използваха. Вероник си правеше слънчеви бани там при всяка възможност, докато Кейтлин често сядаше навън вечер, наслаждавайки са на освежаващия нощен бриз, и рисуваше или четеше в сумрачната светлина, идваща от другите сгради. Сега тя извади скицника си, за да разгледа това, върху което бе работила по-рано през деня.

След малко чу шум откъм вътрешността на апартаента — изскърцването на стола. Вдигна поглед и видя някой да се изкатери нагоре при нея. Първо си помисли, че е Жул, но после той се изправи. На процеждащата се от кухнята оскъдна светлина тя различи тъмните дрехи, мъртвешки бледата кожа и черните къдрици, спускащи се по раменете му. Беше Люсиен. Отдъхна си. Не беше в настроение отново да се разправа с Жул.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Той повдигна ръката си, в която държеше пакет цигари, и Кейтлин се усмихна леко. Люсиен беше единственият от приятелите им, който благовъзпитано излизаше да пуши отвън. Като цяло това нямаше значение — мястото вече и бездруго смърдеше на цигарен дим. Но тя оценяваше жеста.

Люсиен се облегна на стената и запали. Пушеше мълчаливо. В маниера му нямаше нищо необичайно. Той не беше от приказливите. Кейтлин го познаваше от година, но не бяха си разменяли повече от десетина-петнайсет думи, ако имаше и толкова. Затова се изненада, когато младежът посочи скицника ѝ и каза:

— Може ли да погледна?

По принцип не обичаше да разглеждат работите ѝ, но остана толкова смаяна от молбата му, че се съгласи.

— Добре.

Като подпря цигарата си на стената, той взе тетрадката от Кейтлин и започна да разгръща страниците. Настоящият ѝ проект бе свързан с влиянието на киното върху модата.

— Използвам филма „Стреляй“ като вдъхновение — обясни тя, назовавайки последния холивудски касов хит. Разказваше се за един гангстер, живял в Чикаго през 30-те години, и присъствието на филма можеше да се види в рисунките ѝ, които включваха типичните гангстерски костюми с висока талия, широки крачоли и дълги жакети, само че те бяха преобразени в елегантни дамски тоалети, както и красиви вечерни рокли, вдъхновени от характерната за онова време мода сред американските девойки.

— Моделите ти са много театрални — отбеляза Люсиен. Вдигна поглед, изпълнен с искрен интерес. — С това ли искаш да се занимаваш?

— Да, предполагам. Ако мога.

Той затвори скицника и ѝ го върна.

— Сигурен съм, че ще можеш. От това, което видях тук, притежаваш истински талант и оригиналност.

— Благодаря — измърмори Кейтлин, леко засрамена от похвалата. Но ѝ стана и приятно. Беше си значителен комплимент от устата на човек, признат за един от най-изтъкнатите изгрыващи творци в Париж.

Люсиен взе цигарата си, дръпна за последен път и смачка фасата в стената.

— Ще се видим вътре — каза, преди да изчезне долу.

Щом си тръгна, таймерът на печката иззвъня. Кейтлин приготви вечерята си и отиде с чинията при останалите. След две-три пътиета тя тихомълком се измъкна и си легна. Докато излизаше от стаята, видя Люсиен да масажира стъпалата на Вероник. Не бе нужно човек да е гений, за да се сети как щеше да завърши вечерта за тях.

Но на следващата сутрин, когато влезе в кухнята да си сипе кафе, Вероник беше сама.

— Къде е Люсиен? — попита Кейтлин. — Снощи, като ви видях заедно, бях сигурна, че ще остане.

Вероник вдигна рамене с безразличие.

— И аз, обаче си тръгна. Нищо, следващия път.

Следващият път не закъсня. След няколко вечери момичетата работеха до късно в кафенето. Беше вторник вечер и заведението бе пусто. Ален си бе тръгнал преди час и ги остави да заключат. Бяха останали само двама клиенти — Люсиен и Жул. Кейтлин седеше на бара и рисуваше. В другия край на помещението Вероник бе отишла на масата при момчетата. Тримата пиеха анасонов ликьор, разговаряха и флиртуваха.

— Ела при нас — извика ѝ Жул.

Но Кейтлин поклати глава.

— Имам много работа.

Към единайсет започна сериозно да ѝ се доспива. Когато Вероник дойде при нея, Кейтлин се надяваше, че ще ѝ предложи да затварят, но съквартирантката ѝ имаше други идеи. Младежите имаха намерение да ходят в един клуб наблизо — „Ла Флеш Дор“. Бяха я поканили и тя искаше и Кейтлин да дойде за компания на Жул.

— Моля те, съгласи се. — Вероник снижи гласа си. — Това може да е единственият ми шанс с Люсиен.

Кейтлин дълбоко се съмняваше в това. Откакто живееха заедно, нямаше случай Вероник да не е получила мъжа, когото желае.

— Моля те — продължи да я врънка момичето. — Жул е сладур, кълна се.

Кейтлин хвърли поглед на Жул, който ѝ се усмихна свенливо. Младежът имаше доста свежо излъчване, много по-малко заплашително от това на Люсиен. Тя бе убедена, че ще може да се справи с него.

— Добре, ще дойда — въздъхна.

— *Formidable*^[2]! — Вероник гушна приятелката си в сърдечна прегръдка.

Кейтлин се засмя и я изтика настрани. Свали престилката си, набута я под бара и прокара ръка през късата си черна коса.

— Добре. *Allons-y*^[3]! Да вървим.

Вероник огледа колебливо дънките и потника на Кейтлин, както и лицето ѝ, лишено от всякакъв грим.

— Няма ли поне да се преоблечеш? Мога да ти заема една рокля...

Кейтлин се намръщи срещу съквартирантката си.

— Вероник — рече предупредително. — Не си насилвай късмета.

След три часа Кейтлин съжаляваше, че не е последвала инстинктите си и не си е останала у дома. Първата част от вечерта мина що-годе добре. Клубът беше от любимите ѝ. Помещаваше се в една изоставена железопътна гара, превърната в заведение от някакви студенти, завършили Училището по изящни изкуства. Това означаваше, че там ходеха много представители на артистичните среди, най-вече защото пиенето беше евтино, музикантите, които свиреха на живо, винаги бяха от най-нашумелите и беше отворено до пет сутринта.

Но макар групата да беше добра, тяхната четворка не се оказа много успешна. Вероник, която бе свикнала да разчита на външния си вид, за да сваля мъжете, с мъка успяваше да води някакъв разговор с Люсиен.

Тя се облегна върху него и прокара пръсти по дължината на ръката му.

— Чух, че ще имаш нова изложба, *chéri*^[4] — измърка момичето. — Това трябва да е много вълнуващо.

— Да — отвърна той пренебрежително.

Кейтлин сдържа усмивката си. Вероник си служеше със стандартните си похвати — да слуша внимателно, да е щедра на ласкателства и да кара момчето да се чувства като цар. За съжаление Люсиен сякаш не си падаше по тези маниери.

Но тя не се отказваше лесно.

— И къде ще е изложбата ти? — настоя тя.

— В „Льо Наби“.

Вероник не реагира, но очите на Кейтлин светнаха от интерес.

— Наистина ли? — намеси се спонтанно. — „Льо Наби“? Това е фантастично!

Люсиен изглеждаше изненадан.

— Знаеш ли я? — Не без причина се изненада. Макар да се говореше, че в момента това е една от най-динамично развиващите се галерии в Париж, със сигурност я нямаше в нито един пътеводител, понеже „Льо Наби“ беше нелегален имот.

— Даже се канех да я посетя — продължи тя. — Чух, че е отлична.

Люсиен се разведри.

— Надявам се да си на същото мнение, след като видиш фотографиите ми.

Вероник погледна подред Кейтлин и Люсиен.

— Да не говорим за работа — нацупи се тя. — Много е отегчително.

Кейтлин искаше да попита Вероник за какво точно би искала да си говорят, но успя да се възпре. Реши да остави насаме съквартирантката си и Люсиен и да се опита да опознае малко по-добре Жул. Но той бе твърде онемял от смущение, за да отговаря на въпросите ѝ. След малко тя се отказа и се концентрира върху групата на сцената. Жул се възползва от възможността да се натряска. След като алкохолът подхрани увереността му, младежът се приведе и сложи ръка около Кейтлин, издишвайки бирени изпарения в лицето ѝ.

— Знаеш ли, Кейтлин, наистина те харесвам — рече заваляйки.

— Благодаря — тя отново го отблъсна. Но това не му оказа кой знае какво въздействие. Бе прекалено пиян, за да забележи растящото ѝ раздражение.

Жул обърна блесналия си поглед към Люсиен.

— Хей, не е ли твой ред да черпиш?

Люсиен кимна към празните бутилки на масата.

— Май пи достатъчно, Жул?

— Ха! Само се опитваш да се измъкнеш.

Люсиен сви рамене.

— Добре. — Той погледна към Вероник и Кейтлин. — *Mesdemoiselles?* От същото ли?

— За мен нищо — отвърна Кейтлин. — След малко си тръгвам.

— *Mon dieu*^[5]! — възкликна с досада Вероник. — Нима искаш вече да тръгваш? — Тя се обърна към момчетата, без да я е грижа за неудобството, което щеше да причини на съквартирантката си. — Откакто е в Париж, Кейтлин не си е хващала гадже, знаете ли? И нищо чудно, след като почти никога не излиза.

На Кейтлин ѝ идеше да я удуши.

Жул изобщо не беше в състояние да възприеме информацията, но Люсиен повдигна вежди.

— Защо така, *ma petite irlandaise*^[6]? Да не би да не харесваш французи?

Тя се изчерви, несигурна дали той я дразни нарочно, и произнесе стандартната си реплика.

— Не. Просто съм прекалено заета.

Люсиен леко поклати глава.

— Никой не бива да е чак толкова зает, че да откаже малко романтика.

Преди тя да успее да отговори, Жул се приведе над масата, като събори няколко бутилки на пода.

— Защо се бавим? — рече заваляно. — По-малко приказки, повече бира!

Люсиен повдигна вежди към Кейтлин, сякаш казваше: „Какво да го правиш?“.

— Както кажеш, Жул.

Люсиен отиде за още пиене, а Вероник тръгна към тоалетната.

— Само двамата ли сме? — обади се Жул. Той се протегна и стисна Кейтлин за коляното. Тя устоя на порива си да го изрита. Реши, че ако иска да избяга, сега е подходящият момент. Преди да се е върнала Вероник. Стана и заяви:

— Видях едни приятели, ще ида да ги поздравя. Ей сега се връщам.

Взе си палтото и чантата, но Жул бе прекалено пиан, за да забележи.

Вече беше до изхода, когато се натъкна на Люсиен, който идваше от бара с четири бири. Тя изпита лека вина, когато той погледна нещата й.

— Вече си тръгваш? — попита.

— Преди Жул да е станал още по-зле — призна Кейтлин.

— А, ясно — кимна с разбиране Люсиен. — Макар че — добави след кратък размисъл — трябва да си поласкана от поведението му.

— В смисъл?

— Той се налива така, само защото много се смущава от теб. Знаеш колко отчаяно искаше да излезе с теб.

Кейтлин се усмихна накриво.

— За негово нещастие, отчаянието му не е най-привлекателното нещо.

Люсиен се засмя тихо.

— Да, тук си права.

Кейтлин се зачуди дали той има предвид Вероник. За момент ѝ стана приятно, че за разлика от повечето момчета той не се бе вързал на номерата на съквартирантката ѝ. После се почувства зле заради суровото си мнение. И откога започна изобщо да ѝ пука от свалките на Вероник? Явно беше време да си обира крушите.

— Моля те, кажи на Жул довиждане от мен — каза тихо. И след тези думи тръгна към вратата.

Люсиен остана в клуба още малко след тръгването на Кейтлин. Той успя да пробута Вероник на Жул, след което се зае да намери нещо за себе си, някое момиче, което нямаше да е толкова влюбено в него. Доста харесваше Вероник, но не искаше да я подвежда. Може и да беше женкар, но не беше жесток — поне не умишлено.

Очите му се спряха на едно самотно момиче на бара. Без съмнение беше привлекателна. Истинска френска красавица — дълга тъмна коса, кожа с цвят на топло индийско орехче. Освен това се оказа, че е настроена за същото като него. Без имена, без биографии. След едно питие се сприятелиха. След две тя с радост се съгласи да го последва у тях.

На следващата сутрин Люсиен се събуди рано. За негова радост момичето все още спеше. Той се измъкна от леглото, като внимаваше да не смугне съня ѝ. След десет минути стоеше пред прозореца и отпиваше от кафето си, огрян от бледата утринна светлина. Това бе любимата му част от деня, когато наблюдаваше от комфорта на мансардата си пробуждането на града. Току-що бе излязъл от банята. Беше гол по хавлия, праметната небрежно около кръста, а къдриците на мократа му коса се спускаха по раменете.

Той чу движение и като се обърна, видя момичето да се преобръща в леглото по гръб. Завивката се бе отметнала и разкриваше една перфектно оформена гърда, чието зърно беше твърдо и тъмно като стафида. Но мислите му бяха другаде. Мислеше за снимките, които щеше да използва в новата си изложба. Предишния ден бе проявил последните си ленти. Сега отиде при копията, които бе

закачил да съхнат през нощта, и започна да разглежда съсредоточено работата си.

След малко очите му се спряха върху една от фотографиите. Беше снимка на приятелката на Вероник, Кейтлин. Откачи я и я загледа отблизо. Спомни си как я бе снимал предната седмица. През онзи следобед кафенето бе тихо и тя рисуваше на бара, толкова погълната от работата си, че изобщо не го забеляза, докато не просветна светкавицата. Така ставаха най-хубавите снимки — когато хващаше обекта неподготвен. И този път със сигурност се бе получило. Беше перфектен профил. Тя изглеждаше вгълбена и концентрирана, захапала крайчеца на молива в устата си, а тъмната ѝ коса падаше през лицето. Изражението ѝ беше непроницаемо, а големите ѝ очи — замислени, загадъчни.

— Коя е тя?

Гласът на момичето прекъсна мислите му. Той се обърна и я видя да стои зад него, увита в чаршаф, с ревниво изражение на хубавото си лице. Не беше забелязал кога е станала и е прекосила стаята, за да надникне през рамото му.

Той леко поклати глава.

— Никоя. — Захвърли снимката на масата с преднамерено безразличен жест. Но тя не изглеждаше убедена.

— Сигурен ли си? — Очите ѝ не се откъснаха от снимката. Пресегна се, докосна края на копието и се намръщи. — Много е красива.

Мислено Люсиен въздъхна: „Merde“^[7]. Нямаше да е лесно. Но не показва раздражението си. Вместо това хвана ръката ѝ — както за да не ѝ позволи да намачка снимката, така и за да създаде интимност между тях — и я повдигна към устните си.

— Ти си красива — отвърна, вперил очи в нейните.

Репликата не беше от оригиналните, но свърши работа. Лицето на момичето се отпусна в усмивка.

— Да се върнем в леглото? — измърмори тя.

Нямаше нужда да го моли повторно. Той хвърли последен поглед към снимката на Кейтлин, след което позволи да го отведат.

[1] Здравсти (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Страхотно (фр.). — Б.пр. ↑

- [3] Хайде (фр.). — Б.пр. ↑
- [4] Скъпи (фр.). — Б.пр. ↑
- [5] Господи (фр.). — Б.пр. ↑
- [6] Моя малка ирландке (фр.). — Б.пр. ↑
- [7] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пиърс и Елизабет вечеряха в „Льо Каприс“. Той я бе завел там, за да отпразнуват първия ѝ месец в „Мелвил“, но вечерта не протичаше съвсем според очакванията му. Винаги когато я попитаха как се справя в стратегическия отдел, тя отбягваше въпроса. Мислеше, че ще е ентузиазизирана относно новата си длъжност, но вместо това Елизабет му се стори много потисната.

Най-накрая, докато пиеха кафе, тя му призна колко е отвратително.

Пиърс остана ужасен, като научи. Племенницата му открай време му беше любимка. Не му харесваше да я вижда нещастна.

— Искаш ли да поговоря с баща ти? — предложи той. — Мога да го помоля да говори с Коул. Или да те премести в друг отдел, ако искаш.

— Не — отвърна тя и като видя наскърбения му поглед, бързо добави: — Благодаря за предложението. Но трябва сама да водя битките си. — Усмихна се насила. — Но стига сме обсъждали мен. Да поговорим за нещо друго. Разкажи ти какво правиш.

Когато след два часа си тръгнаха от ресторанта, Елизабет изглеждаше по-щастлива. Чичо ѝ настоя да я изпрати до апартамента ѝ, който беше наблизо.

— Трябва да започнем по-редовно да излизаме, след като вече си в Лондон — отбеляза той, когато си пожелаха лека нощ.

Тя му обеща и Пиърс се върна при колата си, чувствайки се доволен от себе си. Срещата с Елизабет тази вечер му напомни колко важен е за семейството. Той представляваше неделима част от Мелвил, лепилото, което ги крепеше всички заедно.

От самото начало животът на Пиърс се въртеше около това да бъде Мелвил. Докато растеше, майка му и брат му — особено брат му — бяха всичко за него. Те бяха семейството, с което всеки би се гордял. Роузалинд беше красива и загадъчна жена, която ту пристигаше в Алдрингам, ту го напускаше сред облак от скъп парфюм, вечно затичана към Лондон и даваща интервюта за списания и

вестници. Когато беше в Алдрингам, тя устройваше изискани партита с обаятелни гости. Междувременно Уилям, по-голям с десет години от Пиърс, неизбежно беше обект на възхищение и уважение от по-малкото момче. С преждевременната смърт на Едуард Мелвил, когато Пиърс бе едва петгодишен, брат му се бе превърнал и в нещо като бащина фигура за него. Именно Уилям го научи първо да кара велосипед, а после да язди; научи го да плува и да кара ски. Той беше всичко, което Пиърс се стремеше да бъде, но знаеше, че никога няма да успее.

Един от най-ранните спомени на Пиърс беше как придружи Роузалинд в „Грейкорт“, за да гледат Уилям в ежегодния мач по крикет. Беше славен летен ден, но онова, което най-вече помнеше Пиърс, тогава осемгодишен, беше гордостта, която почувства, когато видя брат си да нанася победния удар, с който донесе на отбора си първата му победа от десет години.

— Гордееш ли се с брат си? — беше го попитала майка му, когато Уилям бе обявен за най-добрия играч в мача.

Тогава той искрено и чистосърдечно бе отвърнал:

— Да.

От най-ранно детство за него най-важното нещо на света беше да бъде Мелвил. Това негово желание се подсилваше от факта, че той бе израснал изолиран от други деца на неговата възраст. След като отрано бяха открили, че страда от дислексия, Роузалинд бе решила да не го пращат в местното подготвително училище, където бе учил Уилям, а да бъде обучаван в дома им. По тази причина до момента, когато навърши единайсет и стана време да отиде в „Грейкорт“, единственото му взаимодействие с външния свят беше застаряващият частен учител.

Не беше чудно, че животът в пансиона го изпълваше с ужас. Макар да беше интелигентно и усърдно момче, в социално отношение беше недодялан. Другите момчета се възползваха от слабостта му. Скритите му пари често се оказваха откраднати; намираще гниеща рибена глава сред спортните си принадлежности; домашните му бяха мистериозно изгубвани от отговорниците. Заради крехкото си телосложение не можеше да се защитава с бой. Вместо това нощем се приспиваше с плач, което само влоши тормоза.

Учителите знаеха за проблемите му и се намесваха при нужда, за да се уверят, че по-големите младежи няма да прекалят, но тайно

презираха Пиърс.

— Изобщо не прилича на брат си — констатираха те, спомняйки си за забележителната изявеност на Уилям Мелвил, за академичните и спортните му умения.

По време на нещастното си пребиваване в „Грейкорт“ Пиърс копнееше да се върне в Алдрингам при семейството си. Гледаше как Уилям ходи на работа заедно с майка им в „Мелвил“ и нямаше търпение да порасне достатъчно, за да се присъедини към тях.

След три самотни години, през които следваше естествознание в „Кеймбридж“, мечтата му най-после се сбъдна и той започна работа в семейната фирма. В началото Роузалинд го назначи на нископоставена длъжност във финансовия отдел, откъдето той бавно, но стабилно се издигна до поста Главен финансов директор. Най-после беше доволен.

Единствената тъга в живота му беше, че така и не се ожени. Искаше му се да има съпруга и деца. Но не се получи. Докато Уилям бе ухажвал редица красиви момичета през младостта си, Пиърс винаги се чувстваше неспокоен около представителките на срещуположния пол. Това беше проклятието на същата тази социална неадекватност, която го тормозеше в „Грейкорт“. Но той се бе примирил с ергенството си и намираше утеха, приемайки семейството на Уилям като свое собствено. Още от началото бе приветствал Изабел и макар да остана малко разочарован, че Уилям не го избра за свой кум — Магнъс бе получил честта, той с радост се зае със сватбената подготовка; и въпреки че официално не бе назован за кръстник на Елизабет, винаги се стараеше да се грижи за нея.

Пиърс беше доволен от ергенския си начин на живот. Все пак за какво му бе съпруга? Работата и семейството, така неразривно свързани, заемаха времето му и в редките случаи, когато беше сам, той с радост предприемаше дълги разходки или четеше. За поддържането на жилището му на „Ричмънд Хил“ му помагаша икономка и чистачка, които се редуваха през няколко дни. А в такива нощи като днешната, когато се чувстваше малко самотен, винаги можеше да прибегне към услугите на „НВ8“.

„НВ8“ беше много поверителен частен членски клуб. Закътан сред дърветата на една странична уличка близо до крикет игрище „Лорд“, в една великолепна вила от епохата на Регентството, той бе посещаван често от известни личности, политици и кралски особи.

Дискретността там беше на първо място. Желаетелите да станат членове на клуба чакаха по две години, за да бъдат приети, като кандидатурите бяха стриктно проучвани. Посещенията ставаха единствено с уговорен час, за да е сигурно, че няма да се получи засичане между клиентите. Самите часове се записваха чрез обаждане на номер, който не фигурираше в нито един указател и на който отговаряше невъзмутим глас. Всеки член притежаваше уникален пин код, което означаваше, че никога не се използваха имена по телефона.

Самите момичета бяха от най-висока класа — стилни, образовани, интелигентни и добре обучени в областта на социалния етикет. Плащанията ставаха чрез банков превод — трийсет хиляди предварително за платинено членство, плюс такси, започващи от пет хиляди лири за четиричасова среща с обяд.

За десетгодишното си членство Пиърс рядко бе посещавал сградата на „НВ8“, понеже предпочиташе да се възползва от услугата им за повикване по телефона. Отдавна се бе уверил в нейната бързина и надеждност. И този път не направи изключение. Обади се от колата си и двайсет минути след като се прибра, звънецът на вратата звънна. Когато отвори, той забеляза един лъскав черен мерцедес да потегля. Шофьорът му бе докарал момичето и щеше да остане в района в случай на неприятност.

Отвън стоеше хубава, млада блондинка. Лицето ѝ излъчваше свежест, невинност...

Той се отдръпна.

— Влез.

Момичето се подчини. Щом влезе в коридора, тя го погледна въпросително.

— Горещ — упъти я той. — Третият етаж, четвъртата врата вляво.

Тя не познаваше нито къщата, нито него. Момичетата винаги бяха различни. Някои мъже обичаха да бъдат посещавани от една и съща жена, понеже се чувстваха удобно с познатото. Но не и Пиърс. От „НВ8“ знаеха това, както и много повече. Предпочитанията му бяха отбелязани в досие и спазвани строго. Момичетата винаги бяха естествени блондинки, слаби, никога по-големи от осемнайсет години. Те бяха инструктирани да отстранят всякакъв грим от лицето си, преди да пристигнат, и да носят някакво момичешко и меко облекло. За предпочитане бяха памучните материи, но със сигурност никакви

токчета, кожа или латекс; цветовете трябваше да са пастелни, като бе добре да се избягват черното, червеното и лилавото. Подробностите бяха стриктни и специфични и момичетата ги следваха безпрекословно. Изискванията може да изглеждаха чудновати, но те бяха чували и къде-къде по-странни.

Горе Пиърс седна на леглото, наблюдавайки как момичето разкопча сакото си и свали шала, който скриваше лицето ѝ.

— Всичко според желанията ви ли е? — попита тя с все още свенлив вид.

Пиърс навлажни устни.

— Идеално.

Едва изрекъл отговора си, чувството му на самота изчезна като по магия.

На четиристотин километра северно от Лондон Амбър Мелвил далеч не беше самотна. Все пак си имаше своята нова най-добра приятелка Ева.

След като вече от седмица споделяха една и съща стая, Ева и Амбър бяха неразделни. А тази вечер бяха на мисия — щяха да избягат от „Бомон Менър“ и да се позабавляват. Амбър предполагаше, че няма да се измъкнат лесно. Дворът бе ограден от висока стена, чиито порти бяха заключени при всички входове. Имаше охранителни видеокамери, които покриваха всеки сантиметър от района, и 300 външни лампи, които светеха между залез и изгрев-слънце.

Но Ева беше уверена в успеха им.

— Изглежда по-трудно, отколкото е — рече нехайно, като отметна тежката си черна коса от внимателно гримираното си лице. Тя предпочиташе яркорозовата ликра и тежките златни бижута — като всички латино *gatinhas*^[1]. Размърда ханша си пред огледалото с добре заучено самба движение. — Не ги е грижа, че ще излезем, стига да не разберат за това.

В десет изгасиха осветлението. В десет и петнайсет момичетата излязоха. Носеха токчетата си в ръце и преминаха на пръсти през коридора и надолу по аварийното стълбище. Един от охранителите ги съпроводи до страничната порта, след като му бутнаха банкнота от

двайсет лири. От начина, по който Ева му намигна, Амбър заподозря, че бразилката най-вероятно му е бутнала и друго.

Когато той затвори портата след тях, сърцето на Амбър заби лудешки.

— Как ще се върнем? — прошепна тя на Ева.

Приятелката ѝ тръсна глава.

— Нямай грижи — каза, като загърна палтото си от изкуствена кожа около оскъдния си тоалет. — Всичко е уредено. *Saca?*

Тя сграбчи Амбър за ръката и я задърпа надолу по хълма.

Този първи петък беше една от най-хубавите вечери в живота на Амбър. Щом стигнаха Уитби, попитаха някакви местни къде ходи да се забавлява младежта. След десет минути се озоваха на опашката на име „При Синди“, един от шепата нощни клубове в града. Те развяха за миг фалшивите си лични карти пред бодигарда, оставиха връхните си дрехи на гардероба и влязоха наперено в бара. Заради хубавото лице на Амбър и силиконовия бюст на Ева двете нямаха проблеми с привличането на внимание. Към тях веднага се присъединиха група младежи от „Чатсуърт“ — местния пансион за момчета, който се намираще на около километър от „Бомон Менър“.

Момчетата се настаниха на столчетата на бара, докато момчетата обикаляха край тях и ги черпеха с водка и портокалов сок. Понеже момчетата превъзхождаха числено, Амбър и Ева ги оставиха да се състезават за вниманието им.

С напредването на вечерта стана ясно, че и двете бяха хвърлили око на най-красивия от компанията — Джед. Но щом Амбър осъзна, че той едва смогва да откъсне поглед от гръдния кош на Ева, тя пренасочи интереса си към втория си избор — Луис. Когато се разбра кои са избраниците им, отхвърлените момчета се разкараха, решили да опитат късмета си с някои от пийналите местни момчета.

Малко след полунощ Джед се наведе към Ева.

— Искате ли да дойдете в стаята ни за малко? Имаме някои интересни дискове за слушане.

Ева скочи от столчето.

— Със сигурност — отвърна, без да си направи труда да се консултира с Амбър. — Да вървим.

Джед и Ева вървяха напред по обратния път нагоре по хълма прегърнати, като се кикотеха и си шепнеха. Бяха стари професионалисти в тази област. Амбър и Луис, и двамата по-неопитни, се мъкнеха мълчаливо зад тях, все повече осъзнавайки липсата на физически контакт помежду си. Но водката бе започнала да действа на Амбър. Тя бе наблюдавала методите на Ева по отношение на Джед — как го докосваше уж небрежно с гърди, или как се събуваше, за да го накара да обуе босия ѝ крак. Преди тези похвати ѝ се струваха твърде очебийни. Но сега ги намери за върха на изискаността. Амбър потрепери театрално, така че Луис да забележи.

— Студено ли ти е? — попита той без нужда.

— Да — отвърна тя, издавайки напред долната си устна в секси нацупване, което бе упражнявала в огледалото. Момчето плахо се протегна и я прегърна с една ръка.

— Така по-добре ли е?

Тя му се усмихна изпод сведените си мигли и кимна.

След половин час Амбър беше в леглото с Луис. Ева беше при Джед в другия край на стаята. Тъй като до два сутринта трябваше да се прибрали, те не си губеха времето. Амбър чуваше стонове и тайно шаване откъм страната на Ева и Джед. Зачуди се за момент дали наистина го правеха. Не смяташе така. Не ѝ се струваше особено прилично, задето всички бяха в една и съща стая, макар че алкохолът бе свършил добра работа за освобождаването на задръжките ѝ.

Тя до голяма степен позволи на Луис да поеме нещата в свои ръце. Отначало той просто лежеше върху нея и я целуваше нежно. Справяше се доста сносно, без прекалено да ѝ пуска език. Когато започна да разкопчава ципа на роклята и сутиена ѝ, тя не възрази. След всичко, което ѝ бе казала Ева, Амбър гореше от желание да научи какво става след това. Малките ѝ гърди го държаха зает известно време. На нея това също ѝ доставяше удоволствие. Хареса ѝ как той ги смучеше и ги търкаше между пръстите си.

Луис пхна едната си ръка под ластика на бикините ѝ. Тя знаеше какво трябва да последва. Насаме, в стаята им, Ева я бе запознала с насладите на мастурбацията. Но макар тогава на Амбър много да ѝ бе харесало, с Луис не беше толкова вълнуващо. След няколко нерешителни потърквания той сякаш изгуби интерес. Затова тя избута ръцете му и го измести да легне по гръб. Той нямаше нужда от повече

окуражаване. Събу панталоните си, поколеба се и като не долови възражение, свали и боксерките си. Тя коленичи над него, хвана твърдия му член и започна да го гали, както ѝ бе казала Ева. Само че явно не го правеше както трябва, защото след малко той сграбчи ръката ѝ, покривайки я със своята, и почна да я движи нагоре-надолу все по-бързо и по-бързо. По едно време застана. Най-накрая тя го усети как застина, след което тялото му се разтърси. В следващия миг от него изхвърча нещо горещо и лепкаво и я опръска в лицето.

Тя остана така за момент. Не знаеше как да постъпи. Усети течността да се спуска към голите ѝ гърди и сбърчи нос. Луис се протегна към нощното си шкафче и намери кутия салфетки. Подаде ѝ няколко и те се забърсаха, потънали в конфузна тишина. За щастие беше време да си тръгват.

— Това е било класическо свършване, като в порнофилм — осведоми я Ева по-късно, когато вече бяха на сигурно място в леглата си в „Бомон Менър“.

Амбър не бе убедена дали иска да го направи отново. Малко от течността бе полепнала и засъхнала в косата ѝ.

— Ами ти? — попита Ева.

— Какво аз?

— Ти свърши ли?

Амбър поклати глава. Определено не.

— Другия път гледай първо ти да си получиш своето — посъветва я нещо Ева. — Запомни — момчетата никога не се интересуват от теб, ако първи получат удоволствието си.

[1] Сексапилни момичета (порт.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ален първи събщи на Кейтлин, че нейна снимка ще участва в новата изложба на Люсиен Дювал.

— Предполагам, че това е последният му опит да те спечели — отбеляза кисело.

Кейтлин остана съсредоточена в подреждането на чашите една върху друга, като се престори, че не е разбрала коментара. Но всъщност ясно съзнаваше, че Люсиен я ухажва. Той не пазеше намеренията си в тайна. От онази вечер в „Ла Флеш Дор“ я бе канил да излязат — веднъж, два пъти, вече три пъти. Досега тя все му отказваше под предлог, че е много заета. Но това, изглежда, не го разколебаваше.

Струваше й се, че би било лоша идея да излезе на среща с него, и нямаше нужда да й го казват. Но все пак й го казаха директно.

— Стой далеч от него, Кейтлин — предупреди я Вероник. Откакто от два месеца бяха гаджета с Джулс, тя бе чисто нов човек. — Има и други момчета. Такива, които няма да ти разбият сърцето.

Ален също не й спести притесненията си. Макар от повече от година да я бе насърчавал да си хване приятел, никога не си бе представял точно екстравагантния Люсиен Дювал в тази роля.

— Не ме разбирай грешно, миличка. Много го харесвам. Но той не е подходящ за теб.

Кейтлин нямаше намерение да спори по въпроса. Люсиен беше всичко, до което се бе зарекла да не припарва — загадъчно мрачен, опасно привлекателен и славещ се със съответната репутация. За съжаление обаче той все по-успешно влизаше под кожата й. Тя мислеше за него непрекъснато. Докато разумът й продължаваше да му отказва, сърцето й явно имаше други идеи.

Но този път той бе на съвсем погрешен път. Ако си мислеше, че като включи снимката й в изложбата си, ще успее да я спечели, значи не я познаваше. Кейтлин си представи всички хора, които щяха да я зяпат и да обсъждат как се е съгласила образът й да стане публично достояние по този начин...

— Не мога да се сетя за нещо по-лошо от това — каза му тя след няколко дни.

Люсиен я изгледа в продължение на няколко секунди. Би заложил едногодишната си заплата, че всяко друго момиче в кафенето би убило човек, само и само да се види на някоя от фотографиите му. Но не и Кейтлин. Тя беше различна. Както и начинът, по който му отказваше всеки път, когато я поканеше на среща. Не че проявяваше самонадеяност, но това никога не му се бе случвало. *Никога*. И този факт още повече го амбицираше да покори сърцето ѝ. Той бе откровено заинтригуван от това тъй сдържано и изключително талантиво момиче. А напоследък не беше лесно нещо да възбуди интереса му.

— Не ме отрязвай толкова категорично, *chérie* — рече той сега. — Ела на изложбата — виж сама фотографията. Ако не я харесаш, ще я махна.

— О, я стига. Казваш го само, за да се съглася.

Люсиен притисна длани към сърцето си, преструвайки се на засегнат.

— Обидно ми е, че имаш толкова лошо мнение за мен.

Тя се засмя.

— Не съм искала да прозвучи така. Просто... Не съм сигурна, че тази работа е за *мен*. Вероник със сигурност би се справила по-добре. Нали именно с това се занимава през цялото време.

— Само че аз не искам да използвам снимка, на която са ми позирали. Искам тази снимка с теб. — Той я изгледа съсредоточено. — Ти би ли се примирила със зебло, при условие че можеш да имаш кашмир?

Кейтлин се изчерви леко. Тъкмо неща като това ѝ въздействаха силно. Екстравагантните комплименти — макар да си казваше, че не означават нищо, че подобно флиртуване бе толкова присъщо на Люсиен като кръвта във вените му.

Французинът я усети, че поддава, и направи решаващия си ход.

— Моля те, Кейтлин. Давам ти думата си — ако не одобриш снимката, веднага я махам от изложбата.

Тя въздъхна отново, този път примирено.

— Добре, добре. Можеш да използваш снимката. Но само ако обещаеш да я махнеш, ако те помоля.

Той се протегна и покри ръката ѝ със своята.

— Разбира се. Никога не бих нарушил обещание, което съм ти дал. — Дългите му хладни пръсти стиснаха нежно нейните, наситено сините му очи я загледаха втренчено.

Кейтлин отдръпна ръката си и отметна косата от лицето си — жест, който правеше, когато изпитваше притеснение или неувереност.

— Добре. Значи е уредено. — Тя се изправи рязко. — Трябва да тръгвам. Да се връщам на работа. — Забърза се към кухнята.

Ален стоеше встрани, успял да подслуша разговора им. Изчака Кейтлин да се отдалечи, след което се наведе през бара.

— Приятелю, предупреждавам те — внимавай. Кейтлин не е като момичетата, с които си свикнал.

Люсиен се усмихна, развеселен от загрижеността му.

— Знам това.

— Добре. — Ален не отвърна на усмивката му. — Защото няма да ти позволя да я нараниш.

Следващия петък следобед след часовете Кейтлин реши да наmine край „Льо Наби“ — галерията, в която беше изложбата на Люсиен. Тя беше една от няколкото в района, продукт на културните събития в Париж в момента. Липсата на собствени студия, които да могат да си позволят, и трудностите, които срещаха в опитите си да правят изложби в доказани галерии, бяха накарали много млади, талантиливи творци да се събират в групи и да заемат стари изоставени сгради в района на „Белвил“ и „Канал Сен Мартен“.

„Льо Наби“ беше най-известната сред тях. Представляваше бивше училище, което бе затворило през седемдесетте и бе стояло изоставено в продължение на петнайсет години, преди група художници и фотографи да се настанят там и тайно да превърнат мястото в изложбена зала. Заедно с още половин дузина други неофициални художествени галерии в града тази бързо добиваше репутация на място, където посветените колекционери можеха да купуват творби на изгряващи звезди, преди те да са успели да се прочуят.

Кейтлин нямаше как да не остане впечатлена, когато влезе вътре. Изобщо не приличаше на „нелегална квартира“, както я наричаха.

Наоколо не се виждаше нито един мръсен матрак — художниците в действителност не живееха там. Всъщност беше много по-голямо и уредено, отколкото си бе представяла — около седемдесет творци бяха изложили работата си в дискретни зали, заемащи петте етажа. Имаше много за разглеждане — улично изкуство, художествени инсталации, както и скулптури в стила на Марсел Дюшан^[1]. Но Кейтлин подмина всички и се насочи право към изложбата на Люсиен.

Предната вечер беше разпитала Ален за работата му. Той ѝ бе обяснил, че Люсиен използва изкуството си, за да изследва социалните проблеми на времето, за да изобразява по-тъмната страна на Париж.

— Майка му е алжирка, баща му — французин — разказа ѝ той, — затова, докато растял, Люсиен не чувствал истинска принадлежност към никоя от двете култури.

Сега, като гледаше фотографиите му, Кейтлин виждаше как той се е възползвал от това — чувството на *отчуждение*, — за да подчертае настоящия социален смут във Франция. Той бе насочил обектива си към мизерните *banlieues*^[2] и пред нея бяха резултатите — зърнести черно-бели снимки на обществени жилища и бездушни магистрали; редици от магазини и долнопробни заведения за бързо хранене; бездомност и воюващи банди. Те бяха прозорец към обичайните случаи на насилие, бедност и отчаяние на хиляди обикновени житейски съдби. Бяха също така и най-силните творби, на които попадеше Кейтлин. Не можа да не остане впечатлена от дълбочината и съпричастието на изкуството му.

Тя дълго време разглежда основната колекция. Най-накрая, осъзнавайки, че галерията скоро ще затвори, се премести към по-малкото приложение от снимки. При тях темата не беше толкова сериозна — случайни моменти, които бяха предизвикали интереса на Люсиен. Именно сред тях видя снимката с образа си. Щеше да е трудно да я пропусне, понеже заемаше по-голямата част от стената. За момент Кейтлин се почувства ужасно неудобно, виждайки собствения си образ в такива грамадни размери, докато не си напомни, че е сама в залата. Чак тогава успя малко да се отпусне и най-после да разгледа снимката, която бе дошла да види.

Люсиен я бе хванал в момент на пълна вгълбеност, навела смръщено чело над скицника си, захапала със зъби края на молива, заметнала късата си тъмна коса зад ушите. Той беше прав, призна си тя

неохотно. Не беше толкова лоша. Повечето хора дори не биха я разпознали. Реши, че вероятно ще му позволи да я задържи, ако наистина иска.

Взела решението си, тя се обърна да си върви. Но нещо я спря. Загледа се отново в снимката. Обзе я странното чувство за дежавю. Нещо ѝ бе толкова познато...

Изведнъж в съзнанието си Кейтлин се върна назад към една неделна вечер преди шест години в къщата им във Валимаунт.

Тя довършваше домашните си, докато майка ѝ четеше съсредоточено графика с дежурствата на хотелския персонал за следващата седмица — смръщила чело, тотално погълната от това, което прави. Тогава Кейтлин разбра — на снимката тя изглеждаше точно като майка си!

Кейтлин стоеше там, замаяна, неспособна да спре сълзите си. Всъщност беше така обсебена от снимката, че не забеляза Люсиен, който влезе в залата, застана до нея и след малко се обади:

— Добре ли си?

Гласът му я сепна, тя се обърна и като го видя да се мръщи срещу нея, бързо изтри сълзите си.

— Кейтлин? *Ca-va, mon amour?*^[3] — попита отново.

Искрената загриженост в гласа му я накара отново да се насълзи.

— Добре съм — успя да отвърне с леко треперещ глас. После, като реши, че трябва да даде някакво обяснение, добави: — Просто... снимката ми напомни за един човек, това е всичко. За майка ми.

— И това те натъжава? — попита той, озадачен.

— Ами... да. — Тя се поколеба, след което продължи тихо: — Тя почина преди пет години.

Люсиен се протегна и стисна рамото ѝ.

— Много съжалявам да го чуя — измърмори. Настъпи тишина. Ако беше друг, сигурно щеше да я притисне за повече подробности, но Люсиен явно прие нуждата ѝ да не я безпокоят по въпроса.

— Какво е мнението ти за останалата част от изложбата? — попита той.

Кейтлин изпита облекчение от смяната на темата.

— Страхотна е — отбеляза искрено. Тя се върна в другата зала, понеже искаше да се отдалечи от снимката си. Люсиен я последва. —

Тази ми е любимата — посочи към един пейзаж. — Много ми харесва как светлината пада и сенките. Просто е... великолепна.

Люсиен я погледна развеселен.

— Великолепна? — Той се престори, че обмисля коментара ѝ. — Колко екстравагантен коментар. Но откъде да знам, че е искрен? Може да го казваш от чиста любезност.

Тя повдигна вежди.

— А може просто да си просиш още комплименти.

Люсиен се засмя тихо.

— Разбрал съм, че човек никога няма насита на добрите думи по свой адрес.

Преди да успее да го разпита още малко за работата му, на прага се появи друг мъж и ги прекъсна. Той бе по-възрастен от Люсиен, може би над трийсет и петгодишен и изглеждаше малко по-консервативен, но пък изключително стилинен, облечен с черен костюм и разкопчана край врата черна риза.

— Люсиен? — в гласа му пролича нетърпеливост. — Всички теб чакаме — както обикновено. Идваш ли, или какво?

— Ей сега, Филип — отвърна сърдечно Люсиен. — Защо не тръгнете без мен?

По-възрастният мъж понечи да възрази, но тогава погледът му се спря на Кейтлин и изражението му се разведри. Той каза още нещо на Люсиен. Макар френският на Кейтлин да се бе подобрил драстично през изминалата година, тя все още не разбираше добре бързата разговорна реч, но прецени, че непознатият каза нещо от рода: „Вместо да стоиш и да флиртуваш цяла вечер, защо не я поканиш да дойде с нас?“. Кейтлин почувства, че се изчервява. Люсиен завъртя театрално очи, а Филип се засмя и ги остави насаме.

— Е? — обърна се към нея Люсиен, когато мъжът се оттегли. — Искаш ли да дойдеш?

Инстинктът ѝ подсказваше да откаже. Не ѝ се нравеше особено идеята да прекарва времето си с непознати. Но тази вечер не искаше да остава сама. След нахлулите спомени тя имаше нужда да се разсее.

Усмихна му се.

— С радост ще дойда.

Той не скри удоволствието си.

— Чудесно. Тогава по-добре да тръгваме, преди да съм си навлякъл още неприятности.

След половин час те се присъединиха към приятелите на Люсиен в един модерен бар ресторант на „Канал Сен Мартен“. Бяха общо двайсетина души и седяха в кръг върху малките пластмасови седалки, наредени по брега на канала. Те приветстваха Люсиен, подкачайки го по повод закъснението — явно да закъснява му бе нещо като навик.

Люсиен цяла вечер седя до Кейтлин, като допълваше чашата ѝ с вино, навеждаше се да ѝ обясни някои шеги между тях, когато му се стореше малко объркана, и я запозна с дизайнерите, които работеха в „Льо Наби“. С напредването на вечерта стана по-тъмно и по-студено. Той я видя, че потрепери.

— Ето. — Люсиен свали якето си и го метна върху раменете ѝ.

Кейтлин бе поласкана. Младежът беше нещо като знаменитост сред кръговете, в които се движеха, и видимо харесван от всички присъстващи в момента. Въпреки че той седеше встрани и пиеше мълчаливо виното си, като само от време на време се намесваше в разговорите с някой странен коментар, всички истории и шеги сякаш бяха насочени директно към него. А ето че сега той бе насочил цялото си внимание към нея.

Към полунощ някой предложи да сменят заведението.

— Ще ходим в „Ла Флеш Дор“ — провикна се Филип. — Идвате ли?

Люсиен погледна въпросително Кейтлин.

— Не мога — заяви тя. — Утре съм на работа.

— Тогава ще те изпратя.

„О, не“, помисли си тя. Само това ѝ трябваше. Романтично изпращане, неловка пауза до вратата и...

— О, няма нужда — рече бързо. — Не е далеч. Наистина, ще се оправя.

— Настоявам — не отстъпи той. — Най-малкото защото Ален ще ме убие, ако ти се случи нещо.

Неспособна да измисли логична причина да отхвърли предложението му, Кейтлин се предаде.

Те извървяха двайсетте минути до апартамента ѝ в мълчание. И двамата бяха мълчаливи — Люсиен не си падаше по празните приказки, а Кейтлин бе прекалено заета с мислите си. Мислеше за

начина, по който бе докоснал ръката ѝ в кафенето миналата седмица; за многозначителния поглед на Филип към тях преди малко; чудеше се какво ли очаква Люсиен да се случи, когато стигнат до дома ѝ. Защото това бе последното, което искаше. Беше твърде скоро след... след случилото се в „Грейкорт“.

Най-накрая стигнаха кафенето. На входната врата Кейтлин нервно повъртя ключовете в ръцете си. Вече бе решила, че няма да кани Люсиен вътре, за да не го остави с погрешно впечатление, макар да имаше ужасното чувство, че вече е направила достатъчно в това отношение.

— Благодаря, че ме изпрати — каза тя.

— Няма проблем. Ще спя по-леко, като знам, че си в безопасност.

Тогава Кейтлин разбра, че трябва да каже още нещо; че това не може да продължава.

— Люсиен, моля те...

Той вдигна вежди въпросително.

— Какво ме молиш?

— Моля те да спреш да говориш така.

— Защо?

— Защото вече ти казах — заяви твърдо. — Нямам намерение да ходя с теб.

— И защо не? — попита той с развеселен тон.

— Защото... — тя се запъна. — Защото съм прекалено заета. Имам много за учене, а и работата в кафенето, нямам време за нищо друго... — Кейтлин млъкна.

Очакваше от него да възрази. Но вместо това Люсиен докосна бузата ѝ с дългите си хладни пръсти.

— Ами значи трябва да видя какво мога да направя, за да променя решението ти, *chérie*.

Тя не знаеше какво да каже. Но той не чакаше отговор. В този момент Кейтлин внезапно осъзна колко близо един до друг се намираха; колко неусетно се бе приближил към нея. Вече можеше да почувства дъха му върху бузата си, да види отражението на бледата лунна светлина върху силната му челюст, когато той наведе глава, а в очите му проблесна нещо, което тя не успя да разтълкува. Тогава

разбра намерението му, но твърде късно. Все още се опитваше да измисли начин да го спре, когато той я целуна.

Устните му отначало леко докоснаха нейните, толкова леко, че тя дори не бе сигурна дали се е случило. След това, като не усети съпротива, целувката му стана по-силна и по-дълбока. Ръцете му се вплетоха в косата ѝ и извиха главата ѝ назад; езикът му раздели устните ѝ и намери нейния.

Тя притвори очи и почувства неволна тръпка на желание да преминава през тялото ѝ. От толкова отдавна не се бе чувствала така... Но докато той я привличаше все по-близо към себе си, един спомен проблесна в съзнанието ѝ, смътен спомен за тъмна стая и легло и за нещо, което бе започнало с целувка, много подобна на сегашната; целувка, която ѝ бе коствала повече, отколкото си бе представяла, че е възможно.

Какво правя, по дяволите? Мисълта проблесна в ума ѝ, бързо последвана от друга. *Това е грешка.*

Тя се откъсна от целувката му, от обятията му и го бутна назад.

— Люсиен, казах ти, че *не искам*.

Преди той да успее да отговори, тя се шмугна вътре.

Избяга към безопасния свят на стаята си, блъсна вратата и се сви на земята. Забеляза, че ръката ѝ трепери, докато се пресягаше да докосне устните си, все още топли от целувката му. Измина известно време, преди да успее да стане от пода.

Следващия понеделник, когато Кейтлин се върна от колежа, намери пред вратата си пакет. Големината и формата му подсказваха какво е. И все пак, като го разопакова и видя, че това наистина е портретът ѝ от галерията, тя не можа да не се трогне от жеста на Люсиен — значи той бе разбрал колко много означава снимката за нея. През целия уикенд се чувстваше зле заради начина, по който бе реагирала на целувката му. Сега се почувства още по-зле.

Същата вечер, когато той дойде в кафенето, ѝ се удаде случай да му благодари.

— По този начин исках да ти се извиня за... — Той се поколеба.
— За това, което обърках онази вечер.

В гласа му се долавяше въпрос и тя, като избегна погледа му, каза малко неловко:

— Благодаря.

Люсиен я изчака да вдигне отново поглед и посочи стола срещу себе си.

— Имаш ли време да пийнеш с мен нещо?

Част от нея се ужасяваше да предприеме тази следваща стъпка, да допусне някого до себе си. Но имаше друга част от нея, която искаше да е с Люсиен, която ѝ казваше, че трябва да сграбчи тази възможност да продължи напред.

— Знаеш ли — заяви тя, като издърпа стола, — мисля, че точно сега ми се полага една почивка.

Той разтегна устни в бавна усмивка.

— Много се радвам да го чуя.

[1] Френски художник и теоретик на изобразителното изкуство, влиятелна фигура в изкуството на ХХ век. — Б.пр. ↑

[2] Предградия (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Добре ли си, любов моя (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Елизабет фрасна факса с добре премерен удар. През последните няколко седмици се бе запознала с прословутата му своенравност. Отначало тя търпеливо се бе консултирала с упътването и се опита да разбере какво не е наред. След това свикна да прибегва до насилие винаги когато уредът не работеше. Канеше се отново да го удари, когато чу някой да я вика. Вдигна поглед и видя, че Катлийн я гледа свирепо.

Бяха минали три месеца, а сърдитата шотландка не бе станала по-дружелюбна. Елизабет подозираше, че Катлийн изпитва тайна тръпка от възможността да раздава команди на дъщерята на шефа. Беше се научила да не обръща внимание. Беше по-лесно да бъде любезна и да чака да дойде и нейното време.

На лицето ѝ изплува блага усмивка.

— Какво да направя за теб, Катлийн?

Другата жена я изгледа още по-свирепо.

— Оставила съм на бюрото ти купчина документи за копиране. Сега излизам на обяд. Ще се погрижиш ли да бъдат готови, когато се върна?

— Разбира се — изчурулика Елизабет.

Щом Катлийн си тръгна, усмивката ѝ тутакси се изпари. Това любезничене я убиваше. Всеки път. Но поне ѝ помагаше да прикрие колко е нещастна от работата си тук.

Колкото и невероятно да беше, нещата се бяха влошили още повече след отвратителния ѝ първи ден. На нея възлагаха всички досадни задачи в отдела. Винаги нея изпращаха за кафе. Отговаряше на телефоните по време на обедната почивка; набираще и архивираше документи. Стоеше до копирната машина с часове, докато я заболеше гърбът, а очите ѝ се замъгляха.

На всичкото отгоре, изглежда, че никой не я харесваше. През първата си седмица тя отиде при Сара, едно от по-младите и по-дружелюбни момичета, и я попита дали иска да излязат да обядват в новия италиански ресторант, който бяха открили зад ъгъла до офиса.

Сара дори не си направи труда да вдигне поглед от компютъра си.

— Не ям италианска храна — заяви.

— Можем да обядваме другаде — опита отново Елизабет.

— Не обядвам.

Двама-трима от близкостоящите се изкикотиха подигравателно. Елизабет преглътна, решена да не им показва как се чувства.

— Ясно, разбирам — каза тихо и се отдалечи.

Накрая излезе сама през обедната почивка, за да подиша малко свеж въздух и да си вземе един сандвич. Докато вървеше по улицата, случайно погледна през прозореца на „Бертоли“ и видя как целият екип от офиса се тъпчеше с паста — включително и Сара. Тя наведе глава и забърза, защото не искаше да им достави удоволствието да станат свидетели на унижението ѝ.

Това се случи преди три месеца. Три месеца, преминали във фотокопиране и архивиране на документи, както и в търпене на пренебрежителното отношение на колегите. По едно време, когато ѝ бе дошло до гуша, се замисли за напускане. Можеше да каже на баща си, че има нужда от друга работа за известно време, например да вземе магистърска степен по бизнес администрация. И вероятно щеше да го направи, ако не беше Коул Грийнуей. Не искаше той да си мисли, че е победил.

Начинът, по който се бе отнесъл с нея през онзи първи ден, все още ѝ държеше влага и седмиците, през които го виждаше да крачи самонадеяно из офиса, докато тя бе принудена да върши черната работа, я бяха вбесили още повече. И още по-неприятното беше, че всички жени в отдела до една явно бяха влюбени в него. Един ден, докато беше в женската тоалетна и освежаваше грима си, тя дочу Катлийн и Сара да си говорят за него.

— Миналия петък така се напих, че за малко да почна да го моля да ме вземе с него у тях, да пукна, ако лъжа — сподели Катлийн.

Сара се изкиска.

— Вярвам ти. Знаеш ли дали е свободен?

— Изобщо не ме интересува.

— Кати! — Сара отново се изкиска. — Обаче те разбирам. Наистина е секси.

Без да се усети, Елизабет изсумтя високо и пренебрежително. Другите две жени я чуха и се обърнаха.

— Какво ти става? — поиска да узнае Катлийн.

Елизабет сви рамене.

— Просто не смятам, че Коул е чак такава прелест, това е.

— Ами, миличка, да знаеш, че си единствената — тросна ѝ се шотландката.

Като се върна на бюрото си, Елизабет се замисли за разговора. Добре де — може би Коул беше привлекателен, призна си тя неохотно. Но проблемът бе в неговата самонадеяност. Всеки път, когато минеше покрай нея в коридора, той ѝ се усмихваше снизходително, някак поучително дори. И всеки път, щом го направеше, тя се заричаше, че един ден, много скоро, ще му даде да разбере.

Само трябваше да измисли как.

По време на тези няколко първи месеца Елизабет си траеше и се опитваше да попие всяка възможна информация. Когато не беше в офиса, посвещаваше часове в четене на годишните отчети на „Мелвил“, както и на най-различни бизнес списания. Тъкмо заради едно от тях ѝ хрумна идеята да работи в магазина по една събота всеки месец. „Времето, прекарано в магазина, е най-добрият начин винаги да сте осведомени какво става с бизнеса ви“, твърдеше един главен изпълнителен директор на международна търговска група. Всеки ден тя научаваше нещо ново за индустрията. Съхраняваше откритията си и чакаше възможността да се докаже.

Тази възможност дойде по-рано от очакваното.

Късно в един четвъртък следобед Коул надникна в кабинета ѝ и я попита дали би водила протокола на месечното заседание на управителния съвет.

— Имам много работа... — започна да казва.

— Съжалявам — тонът му беше рязък. — Ти си единствената свободна.

Тя въздъхна тежко.

— Добре.

— Не знам от какво се оплакваш — отбеляза той, докато вървяха заедно по коридора. — Ще ти бъде по-забавно от фотокопирането.

— И да си скубя веждите ми е по-забавно от фотокопирането — тросна се тя. Звучеше толкова раздражена, че той се разсмя. Елизабет го погледна намръщено. После не издържа и също се разсмя.

Всъщност заседанието се оказа по-добра идея, отколкото очакваше. По-голямата част премина по обичайния ред — в преглед на цифрите от месечните продажби. Но след това Коул внесе предложение, което възбуди интереса ѝ. След няколко седмици в Лондон щеше да дойде японски стоманен магнат. С личното си богатство, възлизащо на два и половина милиарда долара, тази година той се пенсионираше и търсеше да запълни времето си с нещо различно. Японецът възнамеряваше да обиколи Европа с цел проучване на възможности за инвестиране.

Въпреки значителното си разрастване досега „Мелвил“ не бе стъпвала на азиатския пазар. Коул смяташе, че е време да влязат в Япония, и искаше да се срещне с този бизнесмен. Уилям не беше толкова въодушевен.

— Икономиката там е ужасна — изтъкна той. — Всеки използва термина „азиатска криза“. Миналата седмица от „Гучи“ пуснаха предупреждение за намаляване на приходите, основано на икономическия спад в региона, и цената на акциите им се понижи с трийсет процента. Защо да инвестираме сега?

— Защото това е дъното — оттук нататък нещата могат само да се подобрят — обясни равно Коул. — Демографските показатели са ключов фактор. Социалната обстановка се променя. Разбира се, страната е в криза и обикновеният работник на заплата изнемогва, за да изхранва семейството си. Но положителното в случая е, че жените започват да разполагат с все по-големи доходи. А японките обичат дизайнерски стоки. „Гучи“, „Луи Вюитон“... търсенето е голямо. Досега не сме излизали на големия пазар — сега е моментът да се възползваме от тази възможност.

Без да се замисли, Елизабет се намеси:

— Съгласна съм с Коул.

Всички се обърнаха и я изгледаха. Коул се намръщи, като че ли искаше да я накара да млъкне, но тя имаше да каже нещо — най-накрая — и знаеше, че мнението ѝ си струва.

— Редовно обслужваме купувачи от Токио — заяви тя пред Съвета. — Вземат от нас по петдесет чанти наведнъж. Обзалагам се, че

ги носят в родината си и ги продават там със солидна надценка.

— Откъде знаеш? — поиска да разбере Уилям.

Елизабет срещна погледа му.

— Защото прекарах известно време в магазина.

Заседанието продължи. Но думите на Елизабет явно бяха оказали някакво влияние, защото на следващия ден Коул започна да проучва възможността за отваряне на клон на „Мелвил“ в Япония.

След две седмици беше решено, че най-добрият начин за достъп до Далечния изток е да се приеме идеята на Коул за участие в съвместно предприятие. Господин Ямамото, стоманеният магнат, пристигаше в Лондон следващия месец, за да разговаря с перспективни партньори. Коул лично съобщи новината на Елизабет. Но надеждите ѝ, че подкрепата ѝ в заседателната зала може да ѝ спечели по-значима роля в представителния екип, се оказаха напразни. Той бе категоричен, че Катлийн ще е начело на преговорите. Елизабет просто щеше да ѝ помага с проучването.

— Знам, че може би си се надявала на нещо повече — каза Коул, — но ако се докажеш в това начинание, ще ти намеря нещо друго — съгласна?

Елизабет прикри разочарованието си и кимна:

— Съгласна.

От всички служители в стратегическия отдел Катлийн продължаваше да е най-малко приятна на Елизабет. Грубата шотландка със сериозното си държание и вечно навъсена физиономия може и да беше отличен бивш консултант на „Макинси“^[1], но на Елизабет ѝ стана пределно ясно, че жената не е подходяща за преговорите с господин Ямамото. Ако Елизабет бе начело, щеше да седне и да разучи какво търси японецът и как „Мелвил“ биха могли да отговорят на тези нужди. Катлийн, от друга страна, бе заложила на по-арогантен подход, насочвайки презентацията към хвалби колко велика фирма е „Мелвил“ в сравнение с конкурентите ѝ. Цялото представяне изглеждаше прекалено грубо и му липсваше всякакъв финес.

Отначало Елизабет се опита да изкаже гласно притесненията си, но Катлийн ѝ даде да разбере, че предложенията ѝ не са желани.

— Тук си, за да съставяш графики и да намираш информацията, която ми трябва — обясни тя злобно. — Ако имаш проблем с това, кажи на Коул, че не искаш да участваш в екипа.

Затова Елизабет млъкна, като се подчиняваше и наблюдаваше в очакване на печалната развързка. Щом видя проектите за новия магазин, подготвени от Катлийн, мигом разбра, че сделката ще пропадне. Ямамото искаше да инвестира в късче от Англия и от нейните традиции. А проектите на Катлийн изобщо не отговаряха на тези изисквания. Вместо това те бяха самонадеяно съвременни — бели стени, стъклени алеи, хромови принадлежности, много лампи и огледала. Подобни анонимни декори изобщо не подсказваха идентичността на марката.

Настъпи денят на срещата. Всяка надежда, която таеше Елизабет, че Катлийн може да направи някое вълшебство по време на презентацията, се изпари, щом видя облеклото ѝ. Тя бе избрала костюм с панталон — тъмносин на тънки райета — и бе вързала косата си в гладък кок. Това беше агресивна, мъжка визия и съвсем не бе подходяща за среща с японски бизнесмен.

Нещата станаха от лоши по-лоши. Когато господин Ямамото прекъсна Катлийн, за да помоли да му се обясни едно от изображенията на втория слайд, тя го сряза:

— Това ще се изясни много скоро — заяви, сякаш говореше на малко дете. — Защо не ме оставите да довърша презентацията и след това ще може да ми задавате въпроси?

Челото на Ямамото се набръчка за секунда. После изражението му се проясни.

— Разбира се — рече учтиво. — Моля да ме извините.

Личеше си, че не е доволен. Катлийн не бе целяла да бъде груба, но японският стил на бизнес преговори просто беше далеч не толкова конфликтен. Господин Ямамото слушаше любезно през останалото време. Но когато напусна сградата, Елизабет бе уверена, че няма да се върне скоро.

Щом се озова обратно зад бюрото си, тя обмисли ситуацията. Трябваше да има друг начин да привлекат Ямамото. Тогава се сети, че съпругата му също е тук с него. Тя взе досието и внимателно разгледа информацията за Кумико Ямамото. Прекара часове, докато свърже всички факти. Катлийн едва го бе погледнала, но Елизабет сметна, че то е ключът към спасяването на ситуацията. Никой не си бе задал

основния въпрос — защо един стоманен магнат ще иска да разнообразява бизнеса си с луксозни стоки, област, от която нищо не разбира. Може би ако бяха отделили време, щяха да научат, че съпругата му е модна икона в родината си, че е пристрастена към пазаруването и има слабост към обувките на „Имелда Маркос“...

Елизабет се свърза със склада. Беше се постарала да се сприятели със служителите, които работеха там. Заради изтънчения ѝ акцент всички предполагаха, че е снобка, но всъщност тя бе една от малкото, които не се интересуваха от йерархията в компанията — стига хората да дават най-доброто от себе си за благо на „Мелвил“.

— Здравей, Гари. Елизабет се обажда. Интересувам се от новите линии, които пристигнаха. Искам да изпратя мостра на един клиент. — Тя даде кратко описание на онова, което търсеше. И изчака отговора му. — Звучи страхотно — заяви накрая. — Може ли да сляза и да ги погледна?

Кумико Ямамото беше в апартамента си в хотел „Кларидж“ в Мейфеър и чакаше съпруга си да се върне от една от безкрайните си бизнес срещи. Цяла сутрин бе пазарувала в „Найтсбридж“. Обожаваше Европа и европейската мода. Инстинктът на Елизабет беше прав — тъкмо нейна бе идеята да се инвестира в европейска фирма за луксозни стоки. Госпожата чувстваше, че правилният им избор ще впечатли кръга ѝ от приятели.

На вратата се почука. Пиколото стоеше отвън с неочаквана доставка. Тя се сети да му даде бакшиш — не беше японски обичай, но за англичаните явно бе задължително. После внесе в спалнята красиво опакованата кутия. Обвита в черен сатен с прецизно завързана бяла панделка, тя изглеждаше прекрасно. Жената бързо развърза панделката и махна капака. Положени върху нагънатата бяла тъкан, отвътре се показаха чифт красиви и елегантни сатенени обувки.

Тя извади обувките и ги разгледа. Който и да ги бе изпратил, явно добре я беше проучил. Понеже бе висока едва метър и петдесет, никога не носеше обувки, които нямаха поне седемсантиметров ток. А тези, доколкото ги прецени от един поглед, бяха към осем. Обувките бяха червени — любимият ѝ цвят. И когато ги обу, те прилегнаха идеално на изящните ѝ стъпала.

Японката взе приложената в кутията картичка. На нея имаше име и телефонен номер. Тя се поколеба за момент, след което го набра.

Когато Ясуо Ямамото се върна в хотелския си апартамент късно следобед, той с изненада завари съпругата си да пие чай с Елизабет Мелвил. Бизнесменът вече бе отхвърлил идеята да инвестира във фирмата на баща ѝ. Днес се бе засегнал от това, че Уилям Мелвил не беше дошъл на срещата лично, а беше изпратил онази ужасна жена.

Но един от малкото хора, на които Ясуо Ямамото обръщаше внимание, беше жена му, а тя го убеди да изслуша младата дама. След половин час той промени мнението си. Точно това бе търсил преди. Дъщерята на Уилям говореше пламенно, завладяващо. Тя истински вярваше в марката и имаше визия за компанията.

— Какво мислите за интериора на магазина? — попита той. — Съгласна ли сте с проектите, които ми бяха показани днес?

Явно за него те бяха ябълката на раздора. Той ненавиждаше съвременния дизайн — в Токио и без това вече прекаляваха с него. Елизабет внимателно подбра думите си.

— Аз лично бих заложила на нещо по-класическо, нещо, което символизира ценностите, с които се свързва „Мелвил“.

Тя започна да очертава идеите, които имаше за изгледа на новия магазин. Стилът трябваше да е скъп и непреходен, улавящ типичния английски дух, с който се свързваше името Мелвил. Фигурални тапети, ламперия от палисандрово дърво, дебели килими, толкова меки, че да може да се спи на тях. Но също така щяха да присъстват и необходимите съвременни нюанси, които да придават на магазините модерен вид — гласово активиращи се асансьори, управлявани с тъч бутони витрини, високотехнологични компютризирани справочници, чрез които клиентите да намират и поръчват точно каквото искат, независимо дали стоката се намира в магазин в Париж, или Лондон. Интериорът щеше да е перфектна смесица от традиционно и съвременно.

Още докато тя говореше, Ямамото започна да кима. Описанието ѝ повече се доближаваше до неговите виждания. Съпругата му го погледна и се усмихна. Както обикновено, тя се бе оказала права. Елизабет Мелвил беше човекът, с когото можеше да прави бизнес.

След два дни Ямамото се обади на Уилям, за да му каже, че има желание за партньорство с „Мелвил“.

— Имам едно условие — заяви стоманеният магнат.

— Каквото пожелаеш — отвърна Уилям.

— Искам дъщеря ти Елизабет да ръководи откриването на магазина в Токио.

Уилям трябваше да запази цялото си самообладание, за да не прозвучи изненадан.

— Елизабет?

— Да, разбира се. Все пак тъкмо тя ме убеди да се съглася на това сътрудничество.

Уилям не беше впечатлен, задето Елизабет бе действала зад гърба му. Всъщност много се ядоса, когато разбра.

— Няма начин да ѝ разреши да отиде — отсеке пренебрежително. — Няма достатъчно опит.

Уилям отправяше коментарите си към Коул. Тримата се намираха в кабинета на шефа на стратегическия отдел. Той вече бе разкритикуван, че е позволил да се случи всичко това. До този момент Уилям не бе отправил нито една реплика към дъщеря си. Все едно я нямаше там.

— Ще изпратим Катлийн — заяви той. — Ще се обадя на Ямамото да му съобщи решението си.

Елизабет погледна баща си втрещено. Не можеше да повярва, че ще ѝ отнеме тази роля. При условие че тъкмо тя бе уредила сделката, нямаше да е честно да замине Катлийн.

Коул остана изненадващо мълчалив по време на целия разговор. Сега вдигна глава и заговори. Елизабет се приготви да поеме удара. Нямаше начин той да застане на нейна страна.

Но тя грешеше.

— Ямамото иска Елизабет — каза простичко той. — Ако не изпратиш нея, той ще се откаже от сделката.

Това затвори устата на Уилям.

— Ще я следя изкъсо — продължи Коул. — При най-малкия знак за издънка ще я върнем обратно.

Уилям изгледа продължително голямата си дъщеря. Тя задържа дъха си. Баща ѝ очевидно не беше доволен, но не можеше да направи нищо. Коул беше прав — Ямамото искаше нея. Трябваше или да я изпратят, или да изгубят сделката.

— Добре — каза неохотно. — Ще направим както казваш. — След тези думи той излезе, оставяйки ги сами с Коул.

— Благодаря — изрече неловко тя. — Че се застъпи за мен.

— За нищо. — Той се ухили. — По дяволите, знаеш, че бих направил почти всичко, за да ми се махнеш от главата, нали?

Тя се засмя. После попита импулсивно:

— Искаш ли да излезем да пием по едно? Така де, да отпразнуваме махането ми от главата ти.

— Не мога — отвърна рязко. — Вече имам планове — той кимна към остъклената врата на кабинета си. Тя се обърна и видя Катлийн да стои отвън. Със спусната коса, грим и контактни лещи, шотландката всъщност ѝ се стори дори разхубавена. Елизабет се опита да прикрие раздражението си:

— Е, може би друг път.

Коул размърда устни.

— Да. Може би.

[1] Международна консултантска фирма. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Амбър и Ева станаха неразделни. През седмицата бяха ученички за пример. Ева измъкваше Амбър от леглото в шест и половина сутринта, за да е сигурно, че няма да закъснее за регистрацията в осем; забрани ѝ да бяга от часовете и дори я накара да се запише в маратона, провеждан традиционно из обраслите с пирен хълмове. Всичко това бе част от плана на Ева. Теорията ѝ гласеше, че госпожа Даустън няма да ги следи толкова отблизо, ако вярва, че са примерни.

— Това е пътят към най-малкото съпротивление. *Saca?*

Затова през седмицата те правеха, каквото им кажеха. Но всяка петък и събота вечер се изтупваха в тийнейджърските си премени и се измъкваха към близкия морски курорт Уитби. Клатушкаха се на високите си токчета през пустинните голи хълмове на Йорк надолу към стария град на Уитби и после през лабиринта от пътечки и тесни улички, които отвеждаха до оживеното пристанище и до любимия им клуб „При Синди“. Докато стояха и зъзнаха на опашката, Амбър и Ева поглеждаха нагоре и виждаха „Бомон Менър“, който се извисяваше над тях, тъмен и мрачен, върху източната урва, и се радваха на късмета, че отново не са ги хванали.

По-рано те се бяха споразумели никога да не излизат два пъти с едни и същи момчета. Седмица след първата им екскурзия Джед и Луис се върнаха в клуба с желание за повторно изпълнение. Двете момичета с голямо удоволствие се престориха, че не ги познават.

— Не искам постоянно гадже — твърдеше Ева, отмятайки гъстата си като грива коса. — Само трупам опит, докато не срещна някого, когото наистина харесвам.

Амбър кимна. Винаги се съгласяваше с възгледите на Ева.

Но колкото и да се фукаше, Ева не изглеждаше особено горяща от желание да спи, с което и да е от момчетата, които забиваха. Когато Амбър повдигна въпроса, тя обясни:

— Тези са само момчета. Следващият път, когато го направя, ще бъде с някой истински *hotet*^[1].

Амбър кимна енергично.

— Да, и аз — каза тя.

Нещата се получаваха прекрасно. Всяка седмица приятелките си избираха момчета, занасяха се с тях известно време и когато наближеше два часът след полунощ, те се заточваха към пансиона и безопасността на собствените си топли легла. Амбър бе по-щастлива от всякога.

Когато настъпи коледната ваканция, за пръв път в училищната си кариера Амбър не искаше да се прибира вкъщи. Единствената утеха беше задоволството на родителите ѝ от благоприятното ѝ развитие в „Бомон Менър“. Още първата вечер баща ѝ я извика в кабинета си, прегледа оценките ѝ за края на срока и накрая я награди с едно хладно „Браво“. По-късно вечерта майка ѝ отиде в стаята ѝ и ѝ връчи подарък. Беше рокля на „DKNY“, която бе обещала на дъщеря си, ако завърши срока без инциденти.

— Само не казвай на татко си, че аз съм ти я подарила — предупреди тя.

Коледата в Алдрингам премина тихо и вяло. Чичо Пиърс бе довел баба им Роузалинд за няколко дни. Здравето ѝ бързо се влошаваше, въпреки че умът ѝ все още бе остър както винаги.

— Превръщаш се в много красива млада жена, Амбър — забеляза баба ѝ вечерта, когато пристигна. — Но не разчитай на външността си да те урежда в живота. Елизабет е схванала идеята — упоритият труд ще те отведе по-далеч, отколкото хубавото лице.

Лекцията беше една и съща всеки път, но Амбър нямаше нищо против, щом я изнасяше баба ѝ. Роузалинд можеше да е доста забавна и разказваше страхотни истории от младостта си. За съжаление по време на ваканцията Амбър не успя да си поговори с нея както трябва, защото Пиърс винаги беше там и се суетеше около майка си като някоя стара жена. Дори обичайно спокойната Изабел най-накрая му се сопна:

— Моля те, Пиърс — не се сдържа тя и потърка слепоочията си. — Не можеш ли да поседиш кротко пет минути? Заболя ме главата от теб. Предполагам, че това се отнася и до бедната ти майка.

За втора поредна година Кейтлин не се върна за Коледа. Беше жалко, защото последния път, когато Амбър я бе видяла — преди около осемнайсет месеца, — тя бе станала доста сваятна, много по-сваятна

от времето, когато бе пристигнала да живее при тях. Амбър с нетърпение очакваше да чуе за обучението ѝ в колежа за мода и за живота в Париж — всъщност тайничко се надяваше да си изпроси и една покана да я посети.

— Защо не си идва? — обърна се тя към Елизабет една вечер.

— Трябва да питаш нея — отвърна важно по-голямата ѝ сестра, чието държание подразни Амбър за кой ли път.

Елизабет беше скучна и надменна както винаги. Още първата вечер след прибирането им у дома тя ѝ се накара по сестрински, задето я бяха изритали от училище — боже, понякога звучеше също като баща им, — а после не престана да ѝ предлага да преговорят заедно материала за пробните изпити, които щяха да се състоят през януари.

— Ако успееш да постигнеш добри резултати сега, това ще ти спести много допълнителен труд през лятото — повтаряше ѝ непрекъснато. *Досада.*

Под предлог, че преговаря, Амбър често се криеше в стаята си. Но вместо да заляга над учебниците, тя тайно се обаждаше на Ева. Момичетата се чуваха всеки ден по време на ваканцията и обсъждаха с какво ще запълват времето си следващия срок. Ева, изглежда, се забавляваше доста повече в Бразилия — всяка нощ излизаше в Рио. Разказваше за приятелите си в родината и за някакво момче, с което се бе запознала.

— Той беше великолепен, затова го направих с него. Американец е. Много по-сладък е от английските момчета. — Без да иска, Амбър ѝ завидя.

Когато се върнаха в „Бомон Менър“ на осмия ден от сигурно най-студения и мрачен януари в историята, Амбър с нетърпение очакваше първата им вечер заедно в „При Синди“. Но в петък сутринта тя се събуди с грип.

Прекара целия ден в леглото, като се топлеше с бутилка гореща вода и гледаше да пие повече течности. Но до вечерта още не се бе оправила. Още повече се вкисна, когато разбра, че Ева все пак възнамерява да излезе.

— С кого ще ходиш? — попита жаловито Амбър, докато гледаше как Ева се приготвя. Все се надяваше, че от съпричастност

съквартирантката ѝ няма да излезе без нея.

— Със Сирси — отвърна Ева.

— О! — Амбър се пъкна още по-дълбоко под завивките, чувствайки се още по-нещастна. Сирси Скот беше новодошла през този срок. Тя бе проблемната дъщеря на рок звездата от седемдесетте Ленард Скот и се намираще доста по-високо в обществената йерархия от Амбър, която имаше ужасното чувство, че ще бъде изместена от ролята си на най-добра приятелка на Ева.

След половин час бразилката с хладна вежливост ѝ пожела „лека нощ“ на излизане.

За пръв път от доста време Амбър заспа със сълзи на очи.

Когато се събуди в три часа сутринта, Амбър с изненада установи, че Ева не се е прибрала. Реши да остане будна, за да разбере какво е станало. Но четири наближи и мина, а Ева още не се връщаше. Амбър гледаше цифрите на будилника — стана четири и половина... после пет...

Навярно бе задрямала около шест часа, защото усети как някой я разтърсва, за да я събуди. Беше Ева. Ръцете ѝ бяха ледени и явно току-що се бе прибрала. Все още беше с дрехите от предната вечер, косата ѝ не приличаше на нищо и спиралата ѝ бе започнала да се разтича, но тя се усмихваше широко. Амбър плъзна поглед към будилника си. Часът беше седем и двайсет и осем.

— Къде беше? — прошепна тя. — Ще загазиш здраво.

Ева отметна назад косата си. Тя се бе накъдрила от утринната влага, затова отмятането не бе толкова ефектно както обикновено. Но на нея явно не ѝ пукаше.

— Няма. Никой не ме видя. А и да са ме видели, заслужаваше си. Прекарах най-хубавата нощ на света!

Амбър се сети за Сирси и предположи, че сигурно тя е причината за толкова успешната нощ. Щеше да бъде изместена завинаги. Почувства обида и ревност.

— Ами радвам се, че двете със Сирси сте се забавлявали — заяви мрачно.

Канеше се да обърне гръб на Ева. Но съквартирантката ѝ я спря с ръка.

— Сирси не дойде, отказа се в последния момент. Хвана я страх и се върна. Тя е *covarde*^[2].

Ева натърти на последната дума. Амбър усети, че настроението ѝ се покачва. Тогава разбра, че бразилката я е събудила, защото ѝ е липсвала вярната ѝ съучастничка. Това беше нейният шанс да възвърне позицията си на любимка на Ева.

— Е, какво стана? — попита тя нетърпеливо.

Другото момиче се ухили.

— Първо ми направи малко място, за да се пъхна под завивките при теб. Направо замръзвам!

Причината за цялото това вълнение се оказа мъж. Този път не момче, а *hotet*. Бяха се запознали в „При Синди“. Името му беше Джак и според свръхентусиазиранията Ева той бил пълен сладур. Беше малко по-възрастен, но тя не знаеше колко точно — „сигурно малко над двайсет и пет“ — и имаше свой собствен бизнес, макар да не бе ясно с какво по-точно се занимава. Той също така притежаваше къща малко извън Уитби, както и очевидно най-голямото скривалище за марихуана, което Ева бе виждала. Отишли там с разни други, след като затворили клуба. Не се случило нищо кой знае какво между тях, „само малко се позанасяхме“. Но смятаха да се срещнат през седмицата и тя се надяваше тогава да го направят.

Тя не спря да говори за Джак цяла седмица. Всяка вечер се измъкваше, за да се среща с него. В петък сутринта Ева не се прибра и Амбър реши, че приятелката ѝ все пак я е зарязала заради него, вместо заради Сирси. Когато не се появи и на закуска, тя я покри, като каза, че съквартирантката ѝ лежи в леглото с менструални болки. С напредването на сутринта тя започна да се тревожи, че се е случило нещо. Може би Ева лежеше мъртва в някоя канавка...

Някъде по средата на втория час по математика тя най-накрая си дойде. Тогава нямаха време да разговарят, но още щом свърши часът, Ева сграбчи Амбър и я замъкна на една страна.

— *Трябва* да дойдеш довечера — заяви тя.

Амбър я погледна с недоверие. Малко бе започнало да ѝ писва от изблиците на Ева.

— Какво, Джак няма ли го да те забавлява?

— Не. Искам да кажа — напротив — рече развълнувано Ева. — Той ще прави купон. Грамаден купон. Попита ме дали искам да си поканя приятели и му казах за теб. Каза, че можеш да дойдеш!

Изведнъж Амбър забрави за раздразнението, което изпитваше по-рано към бразилката.

— Наистина ли? И аз ли може да дойда?

— Да — отвърна Ева. — И Джак каза, че със сигурност ще намери някое момче за теб — тя изрече думите си с леко съчувствие, сякаш Амбър нямаше да е способна сама да си намери някого. Но Амбър не обърна внимание на намека. Беше прекалено щастлива от поканата.

Тогава Ева присви устни.

— Има само едно нещо.

— Какво?

— Не бива да си толкова стегната. Това са истински мъже. Те ще очакват определени неща — каза тя, многозначително наблягайки на последната дума. — *Saca?*

Много ясно, че разбираше. Изминалата седмица без Ева беше ужасна. Този път бе готова да направи всичко, което е нужно, за да запази приятелството помежду им.

Във вечерта на партито Амбър и Ева хванаха такси до къщата на Джак. Тя се намираше на двайсет минути с кола от Уитби, дълбоко в провинцията и изглеждаше странно място за дом на млад и неженен мъж. Амбър отбеляза този факт в таксито и получи смразяващ поглед от Ева.

— Мястото е било на родителите му — обясни кратко тя. — Отсяда там, когато е в района. Той обикаля доста — неопределеният ѝ отговор установи тона на останалата част от вечерта.

Пътуването трая по-дълго от очакваното. Пътищата бяха празни, но бяха също така разбити и неосветени и липсваха всякакви знаци и указателни табели. Ева, която вече бе ходила там няколко пъти, не можа да помогне за намирането на адреса.

— Винаги съм била прекалено изнервена, когато сме минавали оттук.

Шофьорът на таксито два пъти подмина отбивката за „Кийпърс Котидж“, преди най-накрая да забележи старо парче дърво с бели букви. Някои букви липсваха, така че се четеше „К йп рс Котидж“.

Самата вила се намиреше в края на тесен черен път и се оказва тухлена къща в стил петдесетте години, с керемиден, нашарен с дупки покрив. Издигаше се върху една поляна, която очевидно минаваше за двор. Но вместо лехи с цветя имаше преобърнат мотоциклет, който чакаше да бъде поправен, и счупена люлка. Мястото беше голо и пусто. Най-близките съседни къщи бяха останали с километри назад. Отстрани бяха паркирани няколко коли, а през мрежестите завеси на един от малкото прозорци се процеждаше светлина. Но иначе вилата беше тъмна и безшумна.

Шофьорът на таксито, който приличаше на пухкав мечок, изглеждаше неспокоен, задето трябваше да остави там двете момичета. Той подозрително изгледа мрачната постройка. Тя му се струваше като част от декор за филм на ужасите.

— Сигурни ли сте, че всичко ще е наред? — попита шофьорът с искрена загриженост. — Мога да ви върна обратно в града, ако искате. Няма да ви таксувам допълнително. — Самият той имаше дъщери тийнейджърки и за нищо на света не би им позволил да прекарат нощта тук. Но Ева вече слизаше от колата.

— Не, това е всичко — отвърна тя високомерно и му подаде банкнота от петдесет лири. Не изчака да ѝ върнат ресто.

Шофьорът сви рамене. Бакшишът беше повече от три пъти по-голям от таксата. Парите надделяха над разума. Той ги прибра в джоба си и потегли.

Вътре къщата се оказа типична ергенска квартира — смесица от разнородни мебели, изтъркани килими и мръсни съдове, натрупани в мивката. Мястото не беше точно както го описваше Ева. Всъщност Амбър започваше да осъзнава, че приятелката ѝ е поукрасила доста неща. В това число и Джак. Със смазания си нос — резултат от пиянско сбиване — и малките си свински очи, той не приличаше точно на Брад Пит.

— Джак! — изпищя Ева, когато мъжът отвори вратата, хвърли се с разтворени обятия към него и го целуна силно по устата. При този

изблик на радост тя бутна ръката му, разливайки кутията с бира, която той държеше. Джак се намръщи и леко я изтика настрана.

— Престани, Ева.

Без да обръща внимание на предупредителния му тон, момичето сграбчи ръката му, с което искаше да заяви статуса си на негова приятелка.

— Това е Амбър — съобщи тогава. — За която ти разправях.

Той я измери с поглед и Амбър се изчерви.

— Супер — отбеляза Джак, сякаш бе преценил, че видяното му харесва. — Трябва да се запознаеш с Били — обърна се към Амбър. — Смятам, че вие двамата ще се разбирате добре.

На Амбър не ѝ беше ясно кое го навежда на това заключение, но все пак тръгна след него и Ева към всекидневната. Тя беше също толкова неприветлива, колкото и останалата част от къщата. Имаше няколко човека, които бяха насядали наоколо по разни надуваеми фотьойли и един разнебитен диван и слушаха „Продиджи“.

— Реших да сме в по-тесен кръг. Само на бира с няколко приятели — обясни им Джак.

Обстановката бе много по-небрежна, отколкото очакваше Амбър. Всъщност тя дори започна да се смущава заради ефирната си рокля на „Дона Каран“. С изключение на Ева всички други момичета — точно жени, защото изглеждаха над двайсет и пет годишни — бяха с джинси и суитчъри. Облеклото им изобщо не бе лоша идея, тъй като по нищо не личеше да има някакво отопление.

Приятелят на Джак, Били, седеше с кръстосани крака до една очукана масичка за кафе. Амбър с удоволствие забеляза, че той е с по-приятна външност, беше висок и снажен, много късо подстриган и с набола брада. Имаше мъжко излъчване, за разлика от момчетата, с които бе свикнала. Той я погледна с интерес.

— Хей — това явно бе стандартният поздрав. Били потупа възглавницата на пода до себе си. — Ела да седнеш тук.

Тя изпълни молбата му. Зарадва се, когато Ева и Джак също седнаха при тях. Не знаеше за какво изобщо би могла да си говори с този човек.

Били раздаде бири от хладилната чанта, която беше до него. Амбър предпочиташе вино, но не виждаше такова наоколо, затова взе кутийката, която той ѝ предложи. Отначало разговорът им не потръгна

гладко, но след още няколко питиета всички се отпуснаха. Показа се, че мъжете не идват много често тук, което обясняваше състоянието на къщата и странната миризма на мухъл, с която бе просмукана. Джак беше шофьор на камион на дълги разстояния, а Били в момента бе безработен.

— Мисля малко да попътувам, затова не искам да съм вързан с постоянна работа — обясни той.

Амбър кимаше, слушайки внимателно всяка негова дума. Зачуди се на колко години може да е Били — изглеждаше ѝ с много голям опит. Той сви една цигара и ѝ я подаде. Тя се поколеба за момент. И преди бе пушила трева, но никога с непознати. После видя как Ева се намръщи срещу нея. „Вземай“ — размърда устни приятелката ѝ.

Амбър не искаше да я сметнат за задръстена, затова я взе. Били се усмихна.

— Добро момиче — отбеляза той.

Били се наведе и отдръпна къдриците на Амбър от лицето ѝ.

— Много си красива — каза ѝ.

Тя се засмя.

— Един ден ще стана модел — заяви момичето и отметна глава в предизвикателна поза.

Мъжът се засмя с нея.

— Да, личи си.

Бе минало известно време, Амбър вече беше пияна и дрогирана и си прекарваше по-страхотно от всякога. Алкохолът и дрогата бяха поосвободили задръжките ѝ. Тя се чувстваше уверена, умна и забавна. Сега бяха останали само те четиримата — двете с Ева, Били и Джак — и все още седяха във всекидневната. Не си спомняше кога си бяха тръгнали останалите. Четиримата бяха играли на някакви пиянски игри, като момичетата нарочно губеха, защото изглеждаше много забавно да се напиват. По едно време Ева настоя да пуснат по-сентиментална музика — „Нещо, което мога да запея!“ След малко започна песента „Черно кадифе“.

Амбър изписка:

— Обичам тази песен! — Тя се изправи. — Искам да танцувам.

Беше добра танцьорка, но преди винаги се бе срамувала да покаже движенията, които упражняваше насаме пред огледалото в спалнята си. Сега си позволи да се потопи изцяло в блуса. Докато дрезгавият южняшки глас на Алана Майлс изпълваше стаята, тя се поклащаше в ритъм, като поглаждаше бедрата си с ръце. Усещаше как двамата мъже я гледат, ръкопляскат и подсвиркват окуражително. Досега не се бе чувствала толкова секси. Когато започна припева, тя вплете пръсти в русите си къдрици, след което предизвикателно прекара език по устните си, наслаждавайки се на вниманието, което бе привлякла.

Докато Амбър танцуваше, Ева се опитваше да поддържа разговора, но скоро разбра, че никой от двамата мъже не се интересува от приказките ѝ. Видя как Джак гледа Амбър и за пръв път изпита ревност. Преди винаги тя контролиреше ситуацията, защото се държеше самоуверено в мъжка компания, а и имаше повече опит. Сега почувства, че това ще се промени. Обаче в момента искаше да остане в центъра на вниманието. Затова отиде при Амбър върху импровизирания дансинг и скоро двете момичета започнаха да се съревновават коя ще измисли най-скандални движения.

Джак се наведе към Били.

— Дявол да го вземе, това е по-хубаво и от стриптийз бар — прошепна той радостно.

Били, който току-що бе мярнал вирнатите гърди на Амбър, когато тя се наведе напред и разтърси рамене, изръмжа одобрително в отговор.

След малко Джак сграбчи ръката на Ева и двамата изчезнаха на горния етаж. Амбър погледна Били срамежливо и развълнувано. Точно този момент бе чакала. Тя се надяваше те също да се качат в някоя спалня. Но вместо това той разпъна дивана във всекидневната, като обясни, че предпочита да спи долу, защото било по-топло, след което седна на матрака.

— Ела при мен, миличка.

Тя го послуша.

Всичко свърши много бързо. Това беше най-хубавото, което можеше да каже за цялото преживяване.

Харесаха ѝ целувките. Когато той бръкна под полата ѝ и я помилва през бикините, тя определено се възбуди. След малко Били се изправи и започна да съблича дрехите си. Амбър се почувства задължена да стори същото. Пъхна се под спалния чувал и го зачака, гола и трепереща от студ. Той се озова до нея миг по-късно. Тя усети ръката му между краката си и реши, че мъжът ще продължи да я гали. Но той я опипа само колкото да се намести и в следващия момент махна ръката си и се опита да проникне в нея. Явно изпитваше затруднение, затова Амбър разтвори по-широко крака си и повдигна малко таза си, опитвайки се да му направи място. Били се тласна към нея още няколко пъти. Тя изпита моментна болка и накрая той успя.

Тогава момичето се сети, че са пропуснали да обсъдят въпроса за контрацепцията. Но не искаше да разваля настроението.

Мъжът спря за момент тласъците си и погледна надолу към нея.

— Добре ли си? — попита.

Тя прехапа устни и кимна, чудейки се кога ще започне да ѝ става хубаво. След секунди той се разтреса и извика. После се отпусна върху нея.

Амбър лежеше неподвижно, вперила поглед в тавана. Дори от ограничения си опит разбра, че всичко е свършило. Това ли беше? Къде бяха силните вълни на удоволствие, които се бе научила да изпитва сама; бавното натрупване на напрежение, онова чувство на пълно блаженство, последвано от затихнало задоволство? Не можеше да определи какво бе очаквала да изпита, но със сигурност не беше тази дълбока празнота. За един ужасен миг тя се почувства обзета от срам.

Той се претърколи до нея и ѝ подаде някакви салфетки да се избърше. Като видя колко нещо се стича навън, Амбър най-накрая се принуди да повдигне деликатния въпрос за контрацепцията.

— По дяволите. Мислех, че пиеш хапчета — намръщи се Били.

— Не. Съжалявам.

Той стана, отиде до несесера си и отвори ципа му.

— Ето — подхвърли ѝ една опаковка с четири таблетки. — Вземи две сега, а другите две — след дванайсет часа. Това ще те оправи.

Не беше върхът на романтиката. Но първия път никога не е хубаво, нали така разправяха всички?

На разсъмване мъжете им извикаха такси. Когато стигнаха „Бомон Менър“, Амбър предложи да плати, понеже Ева бе покрила сметката на отиване. Но когато претърси джобовете си, тя разбра, че портмонето ѝ липсва. Обадиха се на Джак от училищния телефонен автомат, но той каза, че у тях го няма.

— Сигурно е изпаднало в другото такси — предположи Ева, когато си легнаха. — Оня негодник, шофьорът, най-вероятно го е задържал.

Амбър измънка в отговор. Вече бе забравила за това. След секунди заспа и засънува Били.

[1] Мъж (порт.). — Б.пр. ↑

[2] Страхливка (порт.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейтлин изстена тихо. Устните на Люсиен бяха върху гърдите ѝ, езикът му леко докосваше ту едното, ту другото зърно. Завладяха я тръпки на удоволствие. Той я възбуждаше бавно, така, както умееше. Захапваше я нежно със зъби и тя се извиваше под него, усещайки прилив на влага между краката си. Почувствал възбудата ѝ, той продължи да движи устните си надолу по тялото ѝ, обграждайки пъпа ѝ с топли, влажни целувки, след което ръцете му се пресегнаха към копчето на дънките му. Чак тогава тя се протегна, за да го спре.

— Люсиен... — каза предупредително.

Отдръпваше се за трети път през последния половин час. Отначало той не ѝ обърна внимание, като продължи да я целува и гали, докато накрая тя се предаде. Но този път отказът ѝ беше твърд. Личеше си по гласа ѝ. Този тон му беше познат много добре.

Люсиен въздъхна тежко и се претърколи настрана, а тя се изправи. Той остана изтегнат върху леглото ѝ, наблюдавайки я как навлича тениската си и прокарва ръка през разрешената си коса. За пореден път си помисли колко много обича тялото ѝ, превъзходната ѝ млечна кожа, женствената ѝ фигура с тези пълни гърди и меката заобленост на бедрата.

Кейтлин усети погледа му върху себе си и се обърна към него с лека усмивка, досещайки се какви мисли му минават през главата. Но очите ѝ останаха сериозни и тя каза:

— Късно е — трябва да си тръгваш.

Той се намуси леко.

— Само че не искам да си тръгвам, *ma petitette*^[1].

Бяха заедно вече от три месеца, през които той беше повече от търпелив. Досега тя не бе допускала близостта между тях да стигне по-далеч от това. В началото на любовната игра проявяваше ентузиазъм, наслаждавайки се на целувките, докосванията и ласките. И после изведнъж нещо се променяше. Винаги идваше момент, в който Кейтлин внезапно се затваряше, спираше да чувства и започваше да мисли. Тогава той усещаше, че я губи. Първите няколко пъти се бе

опитал да поговори с нея, за да разбере какъв е проблемът. Тя настояваше, че всичко е наред. Люсиен не ѝ вярваше, но не можеше да я накара да му се довери, така че накрая най-лесно беше да я остави и престане с въпросите.

Най-много страдаше, че не може дори да прекара нощта при нея, просто да спи до нея. Предполагаше, че тя не му позволява, защото не му вярва. Но всъщност молбата му тази вечер не съдържа никакви скрити мотиви. Просто му харесваше идеята да се събуди до нея. Не бе изпитвал такова чувство с никое друго момиче и го болеше, задето Кейтлин явно не оценяваше колко е различна за него, колко различен е той с нея.

Сега Люсиен също се изправи, готов този път да поспори по въпроса.

— Както казваш, вече стана късно. Наистина ли ще е толкова ужасно, ако остана?

— Утре ще ставам рано за училище — обясни равно тя. — Трябва да се наспя.

— Тогава какво ще кажеш за следващия петък? — предложи той невъзмутимо. — Можеш да дойдеш у нас. Ще сготвя вечеря... — Той коленичи върху леглото, протегна се и обви с длан брадичката ѝ, прокарайки палеца си по меките ѝ устни. Тя инстинктивно разтвори уста, поемайки го навътре между зъбите си. — И после — продължи, окуражен, щом езикът ѝ погали върха на палеца му, — след като приключим с вечерята, може да останеш. Няма да се налага да ставаш рано на следващата сутрин и...

Преди да успее да завърши изречението, тя ухапа силно пръста му. Той извика и отдръпна ръката си.

— Господи, Люсиен — очите ѝ засвяткаха. — Не можеш ли да оставиш тази тема?

Младежът погледна надолу към белезите от зъбите ѝ върху палеца си и после отново към нея.

— Искам само да разбера какъв е проблемът.

Настъпи дълга пауза. Тя се втренчи в него и очите ѝ изразяваха нещо, което той не успяваше добре да разтълкува. За момент предположи, че ще получи обяснение, но след това Кейтлин сякаш размисли и отклони погледа си.

— Наистина мисля, че сега трябва да си вървиш — беше всичко, което каза.

Този път той не възрази.

* * *

След като Люсиен си тръгна, Кейтлин веднага си легна. Но след час все още не бе заспала. През главата ѝ се въртеше разговорът им отпреди малко.

Разбираше, че отношението ѝ не е съвсем честно. Как би могла да очаква от него да проумее непрестанните ѝ откази? На няколко пъти за малко да му разкаже за случилото се в „Грейкорт“. Всъщност тази вечер почти беше изплюла камъчето. Но винаги нещо я спираше. Не ѝ се искаше той да промени мнението си за нея, да промени отношението си — да я гледа със съжаление. И не желаше цялата им връзка да бъде повлияна от тази единствена случка.

Затова тя продължаваше да се надява, че с времето, когато доверието ѝ към него нарасне, нещата между тях ще се случат естествено. Но все още не се чувстваше готова.

Ще станеш ли някога готова?

Кейтлин се размърда неспокойно. Тънкият гласец на съмнението изрече въпроса, който тя се опитваше да отбегне. Напоследък все повече се чудеше кога най-после ще превъзмогне миналото си. Не искаше да е жертва, да се остави на един-единствен инцидент да вземе власт над остатъка от живота ѝ. Целта на идването ѝ в Париж бе да започне на чисто, да загърби миналото си. А сега отношенията ѝ с Люсиен ясно показваха, че още не бе успяла да го направи.

С тази последна мисъл тя се унесе в неспокоен сън.

— Госпожице О'Дуайър?

Кейтлин подскочи, изтръгната от фантазиите си, и видя, че целият клас е приковал очи в нея. Зачуди се откога ли се е отплеснала. От недоволната физиономия на мадам Тесие предположи, че е минало доста време.

Тя изправи гръб.

— Извинете, Мадам. Какво казахте?

Възрастната жена се навъси още повече.

— Помолих те да обясниш какъв е главният недостатък на системите CAD и CAM^[2] — това, което обяснявам от половин час.

Празният поглед на Кейтлин беше ясен като бял ден на преподавателката. Компютърното проектиране и производство никога не бяха най-забавната част от курса.

Мадам въздъхна тежко.

— Недостатъкът — и той е най-главният, за който си струва да знаеш — изтъкна тя, — е, че компютърните фирми не са си направили труда да завършат цикъла от системите за проектиране, кроене и изработка. Етапът на проектиране е напълно пропуснат.

Кейтлин се наведе над тетрадката си и се принуди да надраска думите ѝ. Щом звънецът отбеляза края на урока, тя не се изненада, когато Мадам я помоли да остане.

Само че вместо да започне да ѝ изнася лекция, Мадам искаше да разбере плановете на Кейтлин след завършването. Курсът приключваше само след три месеца и тя разговаряше по въпроса индивидуално с всеки от учениците си. Основното послание, което искаше да им предаде, беше, че няма да им е лесно да си намерят работа.

— Свързах се с хора, които познавам в „Лакроа“ и „Готие“ — съобщи ѝ учителката, — понеже смятам, че имаш способности да работиш на тези места. За твое нещастие обаче в момента не наемат нови хора. Затова ще ти кажа същото, което казах и на останалите курсисти. Както обикновено, тримата победители от финалното ревю ще бъдат наградени с шестмесечен договор в някоя модна къща. Тази година спечелването на наградата ще е по-важно от всякога. — Тя повдигна слабите си рамене. — Ако сега трябва да раздам тези награди въз основа на това, което съм видяла през изминалите две години, тогава несъмнено бих връчила едната на теб — жената се усмихна сковано. — Това не съм го казвала на останалите — и не очаквам да бъде повторено извън тази стая. Разбра ли?

— Да, разбира се — отвърна бързо Кейтлин.

— Но оценяващата комисия се състои от професионалисти в индустрията, затова аз няма да имам думата при избора на победителя. Няма значение как си работила през изминалите две години, всичко ще

зависи от това последно представяне. Може би няма да е честно за онези от вас, които постоянно са се справяли добре, но нещата стоят така.

— Разбирам.

Мадам я погледна строго.

— Не съм много сигурна, че разбираш. Днешното ти отплесване в час... — Кейтлин премигна. Беше се надявала тази тема да ѝ се размине. — Сега не е моментът да почиваш на лаврите си. Всички дават мило и драго за тази награда. Съучениците ти ще направят всичко възможно, за да спечелят — и ти също трябва да постъпиш така.

Кейтлин се вторачи в нея, чудейки се каква е целта на тези приказки. Далеч не се почувства вдъхновена, а напротив — даже малко обезсърчена. Точно сега ѝ се струваше, че според Мадам тя няма никакъв шанс да спечели.

Жената явно усети смайването ѝ, защото добави с по-мек тон:

— Мога да ти кажа само едно — дай всичко от себе си. — Тя се усмихна лекичко. — И гледай за ревюто да измислиш колекция, която да съответства на способностите ти.

В метрото на връщане Кейтлин се замисли над думите ѝ. Тези приказки за финалното ревю и живота след колежа изведнъж я накараха да осъзнае близостта на това бъдеще. Бе чувала слухове за ширеща се безработица в бранша — имаше твърде много кандидати за съвсем малко работни места. Повечето от завършилите преди година очевидно все още бяха безработни. Но положението изглеждаше много по-реално, изказано от устата на Мадам.

— Винаги можеш да дойдеш в „Мелвил“ — това бе казал Уилям последния път, когато тя изпълни месечното си задължение да му се обади. Без да му е споменавала за притесненията си относно намирането на работа, той просто бе вмъкнал предложението си в разговора, като я уведоми, че ще бъде добре дошла в дизайнерския отдел.

— Благодаря — беше му отвърнала. — Ще го имам предвид.

В действителност смяташе, че това би бил възможно най-лошият вариант. Колкото и да отговаряше на професията ѝ, мястото не беше за

нея — преобладаващото бежово и тъмносиньо в линиите, както и залагането на класическите кройки в „Мелвил“, не ѝ бяха по вкуса. Би работила всичко друго, само не и за Уилям. Дори да се наложеше да започне на пълен работен ден в кафене „Дезами“.

Но нямаше да се стигне дотам. Предстояха ѝ няколко интервюта. Освен това, както бе изтъкнала Мадам, приближаваше модното ревю в края на учебната година. На него щяха да присъстват агенти на много модни къщи от Париж, Лондон, Ню Йорк и Милано в търсене на обещаващи дизайнери. Ако им харесаше видяното, те щяха да предложат работа още на място. Кейтлин имаше шанс да блесне и трябваше да се справи възможно най-добре.

Тъкмо тази идея държеше мислите ѝ, когато започна да работи над моделите си за ревюто. Най-голямото предизвикателство беше да се спре на някаква тема. Това бе ключът към всяка добра колекция, и то най-вече що се отнасяше до студентското представяне, когато на всеки дизайнер бе позволено да създаде само шест артикула. Темата трябваше да е достатъчно грабваща, за да придаде на дрехите солиден и запомнящ се вид.

Но по някаква случайност вдъхновението на Кейтлин не идваше.

— Толкова е обезсърчаващо! — оплака се тя на Люсиен, докато вечеряха късно една вечер. — Никога не съм чувствала такава липса на идеи! Сякаш поучителната лекция на Мадам е избила от главата ми всяка оригинална мисъл. — Кейтлин поклати отчаяно глава. — Не мога да спра да се питам — дотук ли бях, дали пък няма да се проваля след всички усилия, които положих през изминалите две години?

Той се усмихна нежно, свикнал с несигурността ѝ.

— Това няма да се случи, *ma belle*. Повярвай ми. Просто трябва да потърсиш вдъхновението си другаде.

Нещо в гласа му я накара да го погледне изпитателно.

— Имаш ли някаква идея?

— Хмм. Може би...

— Каква? — поиска да узнае Кейтлин.

— Ще трябва да почакаш и ще видиш — отвърна тайнствено Люсиен.

Тя отвори уста да зададе още един въпрос, но той се протегна през масата и сложи пръст върху устните ѝ, принуждавайки я да замълчи.

— Няма да научиш нищо повече от мен. Искам да е изненада.

На следващия ден Люсиен ѝ се обади, за да провери дали е свободна в събота вечер. Тя беше свободна.

— Добре. Тогава бъди готова в шест. Ще дойда да те взема и ще отидем заедно.

— Къде ще отидем? — От другата страна на линията последва мълчание. — Ако не ми кажеш къде ще ходим, откъде ще знам какво да облека? — добави тя закачливо.

— Добър опит. — Настъпи пауза. — Облечи онази червена рокля, която много харесвам.

Следващата събота Люсиен пристигна в апартамента ѝ точно в шест, което според нея му беше първото пристигане навреме. Той изглеждаше по типичния си крещящ начин — с тревистозелено кадифено сако, под което носеше накъдрена, разкопчана на врата риза, пусната свободно върху черните му кожени панталони. Когато излязоха от апартамента ѝ, Люсиен все още отказваше да ѝ каже къде отиват. Дори прошепна на таксиметровия шофьор адреса, за да не чуе тя.

Чак когато таксито спря пред „Опера Гарние“, Кейтлин най-после разбра. Той я водеше да гледат „La Bohème“. Помогна ѝ да слезе от колата на оживения площад. Те застанаха в началото на великолепно стълбище и се загледаха в официално облечените хора, устремили се към входа.

— Е? — попита той. — Какво мислиш?

Отначало Кейтлин остана смаяна от мащаба на гледката. Висока седемнайсет етажа, разположена върху три акра земя и побираща повече от две хиляди зрители, Парижката опера беше несъмнено впечатляваща сграда. Но не беше само това. Великолепната архитектура в стил необарок и позлатените статуи ѝ напомниха за богатата история и романтизма, за които бе чела и които бяха неделима

част от това място. Заради пищния декор — всичките грамадни полилеи и бликащи фонтани — и подземните нива, както и заради прочутия ѝ призрак, около операта витаеше непрестанна тайнственост. Щеше да е идеалното вдъхновение за финалната колекция — това беше Париж в чист вид и перфектно съответстваше на драматичния стил, по който си падаше.

Тя се обърна към Люсиен и се усмихна.

— Идеята е страхотна — отбеляза.

— Добре — отвърна той с доволна физиономия. — Радвам се, че помогнах.

Точно тогава Кейтлин проумя. Тази вечер Люсиен си бе направил целия този труд заради нея — само защото го беше грижа.

Наистина го бе грижа за нея. Той тръгна да се качва по стълбите, но тя се протегна и сграбчи ръката му, разбирайки, че трябва да му каже това сега, или щеше да си промени решението. Младежът спря и се обърна с въпросително изражение.

— Люсиен — каза тя импулсивно, — все още ли искаш да ми приготвиш вечеря другия петък?

— Да, разбира се — отвърна простичко.

— Добре — в гласа ѝ се четеше решителност. — Защото си мислех... ами мислех си, че тогава бих могла да дойда. Както говорихме.

Той замълча за секунда, преди да попита:

— А това означава ли, че този път ще останеш?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Да, Люсиен — заяви тя. — Ще прекарам нощта при теб.

Доволното му изражение почти я убеди, че е взела вярното решение.

Люсиен пое ръката ѝ и я целуна.

— *Allons-y, mon ange.*^[3] Трябва да намерим местата си.

Пропъждайки съмненията си, тя го последва нагоре по стълбите.

[1] Малката ми (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Системи за компютърно проектиране и технологична подготовка на производството. — Б.пр. ↑

[3] Хайде ангел мой (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Малко наляво — нареди Елизабет. — Свали го съвсем малко по-надолу...

Оставаше само един месец до откриването на новия бутик на „Мелвил“ в Токио. Беше късна петъчна вечер, денят се бе проточил и Елизабет бе прекарала последния половин час в опит да реши коя ще е най-добрата позиция за картината на Гейнсбъроу^[1]. Японските декоратори, които извършваха довършителните работи в магазина, бяха проявили търпение, за което им беше благодарна. За някой страничен наблюдател би изглеждало, че е придирчива. Но тъкмо това внимание към детайлите щеше да отличи магазина.

Бяха нужни три месеца, за да стигнат дотам, докдето бяха днес. Откриването на нов магазин в чужда държава не беше лесно дори с помощта на господин Ямамото. Елизабет доста бързо бе открила идеалното местоположение. Естествено, то беше в „Гинза“, най-изискания търговски квартал на Токио. Желаящите да го наемат обаче бяха много и тя трябваше да действа светкавично, за да го осигури. Ямамото уреди предаването на три милиона йени на точните хора и скоро мястото бе тяхно. Това беше първото от многото предизвикателства. Останалите включваха: избор на впечатляващ дизайн за магазина; намиране на добър персонал — да говорят няколко езика, да са ентузиазирани и в същото време да не им излязат твърде скъпо... списъкът изглеждаше безкраен. Но какъвто и да бе проблемът, Елизабет се впускаше смело в разрешаването му и винаги се стараше да не прави компромис с високите си стандарти.

Коул бе така добър да не ѝ се пречка прекалено. Още преди да замине, се бяха разбрали, че тя ще му изпраща седмични отчети, а той ще се обажда само ако възникнат някакви въпроси. Но въпреки възискателните му запитвания рядко се стигаше до отхвърляне на някое нейно решение. А когато това се случеше, обикновено причината беше съвсем основателна, както тя неохотно трябваше да се съгласи. И месечните му посещения на обекта също се оказаха безболезнени — те

бяха предимно с цел оглед и предложенията му винаги се оказваха съвсем на място.

— Така е чудесно — заяви Елизабет, най-последно доволна от перфектното местоположение на платното.

Работниците го свързаха с охранителната система, която беше последна дума на техниката. Картината представляваше типичен английски пейзаж, взет от личната колекция на семейството ѝ в Алдрингам.

Елизабет бе спазила обещанието си пред Ямамото. Магазинът беше деликатна смесица от съвременно и традиционно. Самата сграда представляваше необикновена стъклена кула, съставена от осем етажа. Помещенията се къпеха в светлина, с което предизвикваха истинско възхищение. Вътре магазинът беше като малко късче от Англия. Обзавеждането беше в стил от епохата на Регентството, кремавите и тъмносините тонове бяха допълнени от традиционните палисандрово дърво и позлата. Целият ефект беше на лукс и добър вкус. Елизабет бе уверена, че обектът ще е хит за японците. А ако операцията в Токио преминеше добре, планът бе да се продължи разрастването в Далечния изток, а след това и в Югоизточна Азия.

Но първо Елизабет нямаше търпение баща ѝ да види какво е постигнала тук, в Токио. Може би желанието ѝ беше детинско. Но той толкова настояваше тя да докаже способностите си — ето че го бе сторила.

Елизабет се върна в хотелската си стая късно вечерта. Преоблече се в копринено кимоно и си смеси джин и тоник от минибара. С чашата в ръка се приближи към високите до тавана прозорци, заемащи едната страна на стаята ѝ, и се загледа навън към откриващия се пред нея град.

Беше отседнала в президентския апартамент на токийския хотел „Парк Хаят“ в търговския квартал „Шинджуку“. С площ над 900 квадрата апартаментът беше огромен според японските стандарти. Петдесет и един етажа над Токио, той предлагаше и великолепни гледки — към неоновите светлини на града на изток, Йойоги Парк на юг, а на запад в далечината — вулканът Фуджи.

Тя опря лявата си ръка в хладното стъкло и въздъхна. Понякога не можеше да разбере себе си. Всичко вървеше толкова добре. Бе на път да постигне забележителен успех в Токио и още по-важното — да докаже качествата си на баща си. Беше постигнала всичко, с което се бе захванала. Защо тогава все още имаше чувството, че нещо ѝ липсва? През изминалата година почти нямаше време да мисли. Прекалено бе заета да поддържа връзки със старите си приятели, а с нови така и не се сдоби. Не се бе прибираща у дома в Англия от месеци. А мъжете... нямаше време за нищо сериозно и дори случайните краткотрайни връзки принадлежаха на миналото. Винаги се гордееше с факта, че не се нуждае от никого, но тази вечер — и не само тази вечер, но и друг път — тя чувстваше у себе си някаква празнота.

Обзе я неочакван порив да се обади на някого, да чуе познат глас. Но на кого? По-рано през деня остави съобщение на Магнъс, но той все още не я бе потърсил. Работата беше там, че нямаше кой знае колко други хора, с които бе близка. Говореше с баща си по работа, а с майка си — по задължение; колкото и да се мъчеше да поддържа връзка с Кейтлин, усилията ѝ винаги бяха напразни. Амбър беше твърде малка и лекомислена. Чичо ѝ Пиърс бе сред малцината, с които можеше да поговори непринудено, но точно сега не изпитваше желание да му се обади. Тогава на кого?

Коул. Идеята изникна спонтанно в съзнанието ѝ. Откъде ѝ хрумна? Тя се обърна, притиснала гръб в хладния прозорец, и се замисли по въпроса. Говореше с него два пъти седмично, осведомявайки го за развитието на нещата. Вече се разбираха повече, шегуваха се доста един с друг. Но отношенията им бяха чисто делови, нямаше нищо повече. Едва ли можеше да му се обади само за да си побъбрят сладко. Той без съмнение имаше много приятели — и много приятелки — на разположение. Нищо чудно дори в момента да е на среща с Катлийн.

Елизабет се чудеше дали има нещо между него и шотландката. Преди да тръгне от Лондон, тя бе забелязала, че двамата често остават насаме в офиса му в продължение на часове. По едно време смяташе да попита Катлийн дали са двойка. Но след като изгуби контрол над сделката с Ямамото, другата жена почти не даваше да се говори с нея. Така че Елизабет нямаше никаква представа какво става в личния живот на Коул в момента.

И все пак. Колкото и нелогично да изглеждаше, тя искаше да говори с него. Поколеба се само за момент. После се протегна и набра номера му.

За разлика от по-голямата си сестра Амбър беше по-щастлива от всякога. Най-сетне чувстваше, че е намерила мястото си. Изминалите няколко месеца с Ева, Били и Джак бяха най-хубавите в живота ѝ. След известно време сексът бе станал по-хубав. Както и купоните. Били и Джак я приветстваха радушно в малката си група.

— Амбър, ти се върна! — възкликна Били на следващата седмица, като я целуна силно по устата, щом тя влезе при тях.

И Джак не бе по-малко радостен да я види.

— Хей, миличка. Искаш ли бира? — той ѝ подхвърли една кутийка. Чак тогава забеляза Ева, която стоеше зад нея. — О, здрасти — рече с леко закъснение. — Искаш ли и ти нещо за пиене?

Това беше най-хубавият момент за Амбър. За първи път тя, а не Ева получаваше цялото внимание. Когато започнаха да ходят в „При Синди“, всички точеха лиги по съблазнителните пищни форми на Ева, без да обръщат внимание на кльощавата ѝ фигура. Но Били и Джак бяха различни. Късно вечер, когато останеха само четиримата, те винаги я молеха да им потанцува. Тя с радост се подчиняваше. Това я караше да се чувства специална.

Само един човек не бе доволен от цялото внимание, насочено към Амбър. И това беше Ева.

Тя мрачно сбута Джак.

— Защо мен никога не ме караш да танцувам?

Той праметна ръка върху раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Не е вярно. — Понечи да я целуне по челото, но не уцели и целувката попадна в косата ѝ. — Непрекъснато те моля да танцуваш.

Ева го отблъсна.

— Не е вярно — нацупи се тя. — Предпочиташ Амбър.

Джак въздъхна. Не се караха по този въпрос за първи път. Обикновено се опитваше да я укроти, но този път не си даде този труд.

— Както кажеш, Ева.

Той се обърна и продължи да гледа поклащащото се тяло на Амбър, докато Ева продължи да го гледа свирепо с присвити очи.

Амбър беше блажено щастлива от редовните им посещения в „Кийпърс Котидж“. Затова остана изненадана, когато един уикенд Ева предложи да променят обичайната си програма.

— Писнаха ми тия — заяви тя. — Защо не отидем в „При Синди“? Само ние двете. Както преди.

Амбър стоеше пред огледалото на тоалетката и изправяше косата си, както се харесваше на Били. Тя погледна отражението на Ева в огледалото и се намръщи.

— Но нали тъкмо ти разправяше колко е скучно в този клуб? Бразилката се изчерви.

— Да, знам. Обаче...

Амбър я погледна равнодушно.

— Обаче какво?

Ева се повдигна и залюля крака над леглото. В униформата си, без никакъв грим и със спусната коса тя изглеждаше по-малка от петнайсетте си години.

— Хайде, Амбър — лицето ѝ беше сериозно като никога. — Знаеш колко ни беше забавно преди. Но онези *homets...* те не са свестни. Изобщо не ни уважават, *saca*?

Амбър не каза нищо. Като предположи, че мълчанието ѝ е породено от колебание, съквартирантката ѝ продължи да настоява:

— Не отивай довечера. Моля те. Остани с мен. Ще направим нещо заедно — само ние двете.

Амбър изправи последния кичур от косата си, без да бърза. Изключи пресата за коса. После се обърна към Ева.

— Съжалявам, ако вече не искаш да излизаш с Били и Джак — гласът ѝ бе мек като коприна. — Но аз искам. И честно казано, смятам, че просто завиждаш, задето предпочитат мен пред теб.

— Не е така...

— Така е — прекъсна я Амбър. — Завиждаш ми, че съм център на внимание — затова не искаш да отидеш. Е, на мен пък ми харесва да съм с тях. Затова не се опитвай да ми развалиш забавлението само защото не ти се идва с мен.

След тези думи Амбър отметна дългата си гъста коса, грабна палтото си и остави преbledнялата Ева сама на леглото.

На никого от двамата не направи впечатление отсъствието на Ева. Дори и на Джак, за когото се предполагаше, че ѝ е гадже. Тази вечер бяха само тримата — Амбър, Били и Джак. Те седяха с кръстосани крака край холната масичка в мърлявата всекидневна и пиеха бира.

След малко Били извади едно огледалце от раницата си, остави го в средата на масата и изпразни върху него малко шишенце с бял прах. Амбър не му обърна особено внимание. Били и Джак винаги обичаха да употребяват по малко дрога. Понеже беше шофьор на камион, Джак използваше такава от години, за да го държи буден по време на дългите му пътувания. Той подреди кокаина в три равни линии. Но вместо да го смръкне сам, погледна Амбър подканващо.

Момичето се поколеба. И преди ѝ бяха предлагали кокаин, но Ева винаги отказваше категорично и тя се съобразяваше с нея. Според бразилката опиятите бяха безвредни, но не биваше да се посяга към по-силните наркотици. Само че сега нея я нямаше, за да налага ограниченията си. И Амбър искаше да докаже, че може да го направи, че Ева е страхливка, а тя е по-смелата и по-изисканата.

— Добре — каза тя, като се надяваше да звучи безгрижно. Взе банкнотата от двайсет лири, която ѝ подаде Джак, и я нави на руло, както бе гледала да го правят мъжете. После се наведе над огледалото, допря банкнотата до лявата си ноздра и вдиша дълбоко.

Почувства праха да влиза нагоре в носния ѝ отвор, щипейки нежната ѝ кожа, и за секунда лицето ѝ притеснително се скова. Но после спря да се тревожи. Защото чувството на еуфория, което я завладя, не можеше да се сравни с нищо, което бе преживявала някога. Тя се почувства спокойна, силна, уверена. Сякаш беше способна на всичко.

Сърцето ѝ заби учестено и ѝ стана горещо... много горещо. Амбър свали пуловера си. Потникът, който носеше отдолу, не оставяше почти нищо на въображението. Тя забеляза, че Били я гледа, и му се усмихна съблазнително. Той се наведе и започна да я целува. Тя затвори очи.

Целувката беше сладка и нежна, както ѝ харесваше. Устните му бяха меки, езикът му се движеше нежно. Имаше вкус на цигари и бира.

Накрая ръката му се пъхна под потника ѝ, намери лявата ѝ гърда и започна да я мачка с бавни, кръгообразни движения през тънката материя на сутиена. Чак когато го усети, че разкопчава ципа на дънките ѝ, ѝ хрумна да провери дали Джак още е в стаята.

Отвори очи и доби объркан вид. Нещо не беше наред. След момент осъзна, че мъжът, който я държеше, не е Били. Беше Джак. Тя се дръпна встрани.

— Били! — извика, покривайки устата си с ръка.

— Всичко е наред... всичко е наред — изшептя Джак, като се протегна и стисна крака ѝ. — Били няма нищо против. — Той кимна настрани. Амбър проследи погледа му и видя, че Били седи в другия край на стаята и ги гледа. Тогава той стана, дойде при тях и седна зад нея.

— Джак е прав — потвърди Били, като започна да масажира раменете ѝ. — Нямам нищо против.

Устните му докоснаха врата ѝ. И Джак започна отново да я целува, бавно, нежно. В този момент тя се почувства толкова обичана и желана както никога. Този път, когато Джак взе да разкопчава ципа ѝ, тя не възрази.

Заради музиката момичето не можа да чуе звука от работещата видеокамера, поставена върху лавицата над камината.

[1] Томас Гейнсбъроу — един от най-известните художници на портрети и пейзажи в Англия през XVIII век. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Петък вечер. Кейтлин стоеше пред огледалото в банята. От едната страна на мивката, където трябваше да има сапунерка, се мъдреше до половина изпита чаша с чиста водка. Тя се огледа с критичен поглед. Не беше зле. Не изглеждаше както обикновено. Тази вечер бе положила усилие и това си личеше. Беше обиколила магазините през седмицата и бе похарчила едномесечна заплата за марковата рокля, която бе открила в един от малките бутици в „Маре“. Веднага се влюби в официалния тоалет и разбра, че е идеален за тази вечер.

Не само дрехите бяха различни. Беше се възползвала от гримове на Вероник. Спиралата и очната линия подчертаваха големите ѝ индиговосини очи и им придаваха загадъчен блясък; наситеното тъмно червило примамваше към пълните ѝ чувствени устни. Отдавна не се бе докарвала така.

— Изглеждаш добре. — Вероник стоеше на вратата на банята и я гледаше.

Кейтлин се усмихна вяло.

— Благодаря.

— Кога тръгваш?

— След малко — обеща Кейтлин. Знаеше, че Жул ще идва, и съквартирантката ѝ няма търпение апартаментът да остане на нейно разположение.

Вероник кимна.

— Целуни Люсиен от мен — каза и се отдалечи.

„Ей сега“, помисли си Кейтлин. След малко щеше да тръгне. Всъщност трябваше да е излязла преди половин час. Люсиен я чакаше в другия край на града. Но по едно време тази вечер усети как куражът я напуска. Накрая отиде до хладилника, намери водката на Вероник и си наля голяма чаша. Все още очакваше магията на алкохола.

Сграбчи мивката от двете страни, опитвайки се да се вземе в ръце. „Люсиен не е Елиът“, каза си. Това нямаше нищо общо с

историята с Елиът. Тя беше двайсетгодишна жена. Не беше наивното момиченце, което бе пристигнало в Алдрингам преди толкова години.

Почувствала се вече малко по-добре, тя глътна остатъка от питието си. Примижа при преминаването на водката през гърлото ѝ. Хвърли последен бегъл поглед към външността си и реши, че е време да тръгва. Остави чашата на масата и се обърна с гръб към огледалото, но в същия момент ръката ѝ закачи празната чаша и тя политна към пода. Кейтлин се обърна точно навреме, за да види как стъклото се разбива на парчета върху плочките.

Тя се вгледа в останките и я побиха тръпки. Надяваше се това да не се окаже предзнаменование за останалата част от вечерта.

Когато след половин час пристигна в дома на Люсиен, водката най-после бе започнала да действа. Всички съмнения, които изпитваше по-рано, я бяха напуснали. Тя отвори железните порти и тръгна по приятната каменна пътечка, която водеше към жилищната сграда. Щом стигна входа, отвътре излезе един от живущите, тя се промъкна край него и изтича по петте стълбища нагоре до апартамента на Люсиен на последния етаж.

Когато той отвори и застана на вратата в нетипичен за него всекидневен външен вид — с дънки и бяла риза, вързал дългата си коса на опашка, тя се почувства по-спокойна.

На свой ред Люсиен огледа Кейтлин и реши, че никога не я е виждал толкова красива. Роклята, гримът, начинът, по който косата ѝ падаше върху лицето... Той се зарадва, че е положила тези усилия за него, за тази вечер.

— *Comme tu es jolie, ma petite.*^[1] — Понечи да я целуне, но тя мушна една бутилка в ръцете му, някакво евтино бордо, което бе избрала на идване.

— Донесох вино — съобщи Кейтлин ни в клин, ни в ръкав.

— Благодаря. — Той хвърли бърз поглед на етикета и повдигна вежди. — Нямахте нужда, наистина.

Подминавайки сарказма в гласа му, тя мина край него. Обичаше да идва в апартамента на Люсиен. Той беше просторен, приятно осветен, със светли кленови подове, боядисани в бяло греди и

прозорци с южно изложение. Гледката отвън беше към парижките покриви и комините им.

Тя захвърли якето си на облегалката на един стол и последва аромата на канела в малката кухня, където върху печката къкреше тенджерата с нещо като яхния. Не обърна внимание на храната. Вместо това откри отворена бутилка вино и си наля една чаша.

— Какво готвиш? — попита го, когато той влезе. Тя се облегна на плота и отпи от виното си.

— *El ham lahlou.*

— Звучи сложно.

— Това е сладко агнешко. Алжирско ястие. По рецепта на майка ми. — Пристъпи към Кейтлин, пресягайки се да я прегърне през кръста, но тя се извърна и започна да отваря чекмеджетата.

— Ако съдя по аромата, скоро ще е готово, така че защо не сложа масата? — Тя извади някакви прибори. Когато се обърна, погледна към тенджерата. — Може би трябва да го разбъркаш. Ще е жалко, ако загори.

Люсиен погледна странно, щом приятелката му излезе забързано от кухнята, но не каза нищо. След малко вече беше прекалено зает със сервирането, за да обърне внимание на притесненията си.

Ястието беше толкова хубаво, колкото обещаваеше и името му. Агнешкото бе сладко и крехко, екзотичните подправки на Северна Африка се усещаха сред портокала и канелата. Но въпреки вкусната храна Кейтлин нямаше апетит. Само побутваше приготвения с масло кускус в чинията си и се надяваше той да не забележи. Тя се концентрира върху виното. То бе алжирски сорт, шато мансура, както обясни Люсиен. Каквото и да беше, оказа се извънредно пивко. Всъщност изобщо нямаше представа колко бе изпила, докато не отиде да си сипе още и Люсиен протегна ръка да я спре.

— Защо не успокоиш малко топката? Почти нищо не хапна — той кимна към пълната ѝ чиния. — Алкохолът ще те удари направо в главата.

— Добре съм — отвърна тя стегнато.

Той се вторачи в нея.

— Сигурна ли си, Кейтлин? Защото, ако не се чувстваш добре, мога да те заведа у вас.

— Не! — гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото възнамеряваше. Работата беше там, че след като вече бе дошла, тя искаше всичко да приключи по-бързо. Продължи с по-мек тон: — Имам предвид, че не искам да ме водиш вкъщи. Искам да остана тук... с теб.

За да подкрепи думите си, тя се наведе и го целуна. Целувката продължи кратко, не повече от няколко секунди, след което тя се отдръпна.

Наблюдавайки Кейтлин, Люсиен се поколеба за момент, разкъсан между желанието и убедеността, че нещо не е съвсем наред. Това, че пиеше толкова, че дойде да го целуне първа... беше много нетипично за нея.

Може би щеше да го направи на въпрос, ако не бе видял леко разтворените ѝ устни; ако очите му не се бяха спуснали надолу, забелязвайки учестеното ѝ дишане, надигането на прекрасните ѝ гърди, напирани под деколтето на муселиновата рокля. Никога не я бе желал повече, отколкото точно в този момент. Затова, вместо отново да ѝ предложи да я изпрати у тях, той пое ръката ѝ и я поведе нагоре по спираловидните стълби към спалнята си.

Кейтлин бе влизала много пъти в тази стая с бели стени, гол под и оскъдни мебели, но само през деня, когато слънчевите лъчи се вливаха през прозорците. Сега, през нощта и при намаленото осветление на лампите, чувството беше различно. Скосеният покрив и гредите, които минаваха през него, хвърляха зловеци сенки. Тя почувства как сърцето ѝ препусна, когато седна на края на леглото.

Люсиен не даваше вид да е забелязал, че има нещо нередно. Той седна до нея и като приглади косата ѝ назад, каза:

— Не можеш да си представиш с какво нетърпение очаквах този миг, *chérie*.

Кейтлин не отговори, устата ѝ беше прекалено пресъхнала. Затвори очи, когато той наведе глава и започна да я целува. Опита се да пропъди всички мисли от главата си, да си представи, че е някъде другаде. Ако можеше да изтърпи тази нощ, всичко щеше да е наред, беше убедена в това.

Навън времето се бе променило и се извиваше буря. Докато лежеше върху възглавниците, тя можеше да чуе дъжда, който биеше в капандурата. Усещаше ръцете му по тялото си и се помъчи да стои неподвижно, докато той я целуваше и милваше. Дори тогава Люсиен

не забеляза липсата на реакция. Бе прекалено завладян от собствената си илюзия за развитието на вечерта, за да види реалността на случващото се.

Той коленичи върху нея, прикова с едната си ръка ръцете ѝ назад, а с другата започна да разкопчава роклята ѝ. Не ѝ хареса чувството, че е здраво приклещена. И алкохолът не помагаше — само я накара да се почувства извън контрол. Тя извърна глава, опитвайки се да проговори:

— Не, Люсиен...

Но той сякаш не я чу. Устните му бяха върху шията ѝ, тялото му — изтегнато върху нейното, тежестта му ѝ пречеше да помръдне. Тогава тя започна да се бори, но Люсиен явно си помисли, че това е част от играта, и сграбчи китките ѝ по-силно.

— Люсиен, моля те! — Кейтлин изви тялото си нагоре под него и той се засмя тихо, погрешно вземайки съпротивата ѝ за страст.

После тя не помнеше точно какво се случи. В един момент лежаха заедно и се целуваха, а в следващия се бе добрала до другия край на леглото и се закопчаваше, докато Люсиен седна отпуснато, разтърка бузата си и я изгледа, сякаш бе полудяла.

— Какво, по дяволите, ти става, Кейтлин? — думите му я пронизаха, загрижеността и объркването бяха изместени от явното му раздражение.

Тя не можеше да го погледне в очите.

— Трябва да си ходя — заяви тихо, почти разсеяно. Оправи дрехите си, нахлузи обувките си и се втурна към стълбите.

— Кейтлин, чакай... — Той я последва до всекидневната, видя я, че отива към входната врата, и препречи пътя ѝ.

— Моля те, Кейтлин — започна да я умолява, опитвайки се да запази спокойствие. — Каж ми какво става. Не разбирам.

— Пусни ме, Люсиен.

Тя понечи да мине покрай него. Той я сграбчи за раменете.

— *Недей!* — тя се сепна от допира му.

— Господи! — Пусна я и се отдръпна, поклащайки глава.

Кейтлин се пресегна за дръжката, отвори вратата, после се принуди да се обърне към него, опитвайки се да игнорира болката и объркването в очите му.

— Това просто не беше добра идея — каза тя. — Трябва да си тръгна.

Още го чуваше да вика след нея, когато изтича надолу по стълбите и излезе под поройния дъжд.

[1] Колко си красива, малката ми (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Една седмица преди откриването на магазина в Токио Елизабет се обади на баща си, за да му докладва как се развиват нещата. Разговорът им беше кратък дори за техните стандарти. Той звучеше разсеяно и след малко тя се отказа от словоизлиянията си.

— Ще дойдеш ли другата седмица? — попита накрая.

— Боя се, че няма да успея — в тона му не пролича и капка извинение. — Прекалено съм зает тук.

Тя остана разочарована, но не и изненадана. Очакваше да отмени идването си.

— Кого ще пратиш на твое място? Чичо Пиърс ли?

— Не. Изпращам Коул.

Елизабет изправи гръб.

— А, ясно. — Инстинктивно прокара ръка през русата си коса. — Кога пристига той? — попита възможно най-небрежно.

След пет минути Елизабет затвори телефона. Излезе от кабинета си, тананикайки си. Чихиро, секретарката ѝ, я погледна изненадано. Елизабет сан обикновено беше в ужасно настроение, след като говореше с баща си. Зачуди се какво по-различно се е случило този път.

Коул ѝ се обади по-късно през деня.

— Баща ти каза ли ти, че ще ти дойда на проверка? — попита.

— Каза ми — отвърна тя и добави дръзко: — И съм сигурна, че ще останеш впечатлен.

Самоувереният ѝ тон го разсмя, както тя очакваше.

— Да знаеш, че не се впечатлявам лесно — проточи думите си той.

— Готова съм да посрещна предизвикателството.

— Не се и съмнявам.

Коментарът увисна в пространството за момент, сякаш никой от тях не знаеше какво да направи с него.

— Е — Елизабет наруши мълчанието, преди да е станало неловко, — какво друго става из Лондон?

Те поговориха още малко, пускайки по някоя шега. Когато свършиха след около четирийсет минути, и двамата се усмихваха. И двамата очакваха с нетърпение следващия уикенд.

Следващите седем дни бяха най-напрегнатите и най-вълнуващите в живота на Елизабет. Защото това, което бе създала, надминаваше всяко друго събитие, всяко друго постижение.

Магазинът на „Мелвил“ в Токио се оказа мигновен хит. Елизабет се въздържа от обичайното посрещане с шампанско и хапки за голямото откриване и вместо тях заложи на английската чаена традиция — сандвичи с белени краставици, прясно изпечени кифлички, бита сметана и чайници с английски чай „Туинингс“. Японците останаха очаровани. Възторжените отзиви във всички влиятелни вестници и списания десетократно надвишаваха и най-оптимистичните ѝ предвиждания. Ако търговията продължеше със същото темпо, разходите по отварянето на магазина щяха да се възвърнат след десет месеца.

Беше хубаво, че Коул стана свидетел на успеха ѝ. След всички тези месеци, през които ѝ бе вгорчавал живота, тя се радваше, че най-сетне е показала на какво е способна. Щом първоначалният фурор по откриването на магазина затихна, им се наложи да прекарат известно време заедно.

В нощта на откриването останаха до късно — само двамата, — за да пресметнат приходите и да прегледат още някои изчисления. Когато приключиха, и двамата умираха от глад. Елизабет предложи да отидат до близката *izakaya*, японския еквивалент на кръчма, където тя често ходеше с управителите на магазина.

— Не мислех, че си падаш по такива места — отбеляза Коул, оглеждайки препълненото заведение. Беше шумно и евтино — и явно бе любимият бар на хората след работа.

— Знам как да се забавлявам, Коул — отвърна Елизабет, доволна, че е успяла да го изненада. Когато сервитьорката дойде, тя си поръча бира — и си заслужи поредния учуден поглед.

Докато пиеха бирата си „Асахи“ и омиаха чиния след чиния с храна, те успяха да си поговорят.

— Как е Катлийн? — попита накрая Елизабет.

— Добре. — Коул направи пауза, за да преглътне последното късче якитори^[1], след което погледна към Елизабет. — Всъщност между нас няма нищо. А и в интерес на истината никога не е имало. Онази вечер след презентацията излязохме само да пийнем като колеги.

Елизабет сви рамене равнодушно.

— Не ми влиза в работата.

Но тайничко беше доволна, че той поиска да я осветли по въпроса. Всъщност тя изтълкува това като зелена светлина. В следващите дни започна да се облича с възможно по-оскъдно облекло. И да се държеше непрофесионално, не й пукаше. Искаше Коул да я забележи. Съзнаваше, че времето му в Токио е ограничено. Ако нещо щеше да се случва, трябваше да стане скоро. А тя не беше от тия, които само се ослушваха бездейно.

Коул я забеляза, и още как. Обратното щеше да е трудно. Напомни си, че работи за баща ѝ — че един ден тя ще ръководи компанията — и не е особено добра идея да се обвързва с нея. Но колкото и да му се искаше да е разумен, Елизабет беше умна, секси и направо му се предлагаше. Да не обръща внимание на оскъдните ѝ дрешки беше едно. А да пренебрегва бясната си ерекция — съвсем друго.

Критичната точка настъпи през последната му вечер в Токио. Работиха до късно в кабинета ѝ, преглеждайки сметките от първите две седмици. Елизабет изу обувките си, облегна се на стола и качи краката си върху бюрото, на няколко сантиметра от работното място на Коул.

— Господи, колко съм уморена — въздъхна тя, като се изтегна театрално в подкрепа на думите си, при което миниатюрната ѝ рокля се вдигна над стегнатите ѝ бедра.

Коул изсумтя, без да вдигне поглед от компютъра си. Разбираше, че това е тактика да привлече вниманието му, и не искаше да се хваща на въдицата. След миг тя кръстоса тънките си глезени. Той хвърли бегъл поглед към перфектния педикюр на ноктите ѝ и неволно го отмести нагоре към дългите ѝ загорели бедра.

Помъчи се да погледне отново екрана пред себе си. След момент осъзна, че няма никаква представа в какво се взира. „Майната му“, помисли си той. Замахна и захлупи капака на лаптопа. Елизабет вдигна поглед стреснато.

— Да се махаме оттук — рече Коул рязко.

Тя го погледна въпросително.

— Права си — продължи той. — И аз съм уморен. По-добре да се върнем в хотела, да се поосвежим и там да продължим работата.

Репликата си я биваше за пред хората. Но и двамата бяха наясно, че върнеха ли се в хотела, едва ли щяха да се сетят да си включат лаптопите. Тя разбра накъде бие и се усмихна широко.

— Да — каза с престорена сериозност. — Сигурна съм, че в хотела ще свършим много повече работа.

Те бързо си събраха нещата и взеха едно такси пред офиса. Пътуването до хотел „Парк Хаят“, където и двамата бяха отседнали, беше кратко. По пътя никой от тях не проговори. За външния наблюдател щяха да изглеждат като двама бизнес колеги, които си поделят таксито. Но не без причина таксиметровият шофьор току поглеждаше назад към тях, сякаш усещаше напрежението помежду им. А и Елизабет издаваше нервността си, като барабанеше нетърпеливо с пръсти по кожения подлакътник.

Най-после стигнаха до хотела. Коул бутна някакви пари на шофьора, без да чака за ресто. Подаде ръка на Елизабет да слезе от колата. Пръстите им се докоснаха и двамата почувстваха електричеството, което премина през тях.

— У вас или у нас? — пошегува се Елизабет, докато чакаха асансьора. Стаите им бяха една до друга.

— Ще се чувствам по-сигурен на моя територия.

— Тогава в моята стая — заяви тя със сладка усмивка.

За нула време пристигнаха на петдесет и втория етаж. Коул промърмори, че отива да се преоблече. Сама в стаята си, Елизабет се вмъкна в коприненото си кимоно и отвори някакво шампанско, като си наля малко в една чаша.

На вратата леко се почука й за своя изненада Елизабет усети пърхане ниско долу в стомаха си. Боже, не бе очаквала да е толкова нервна. Изобщо не приличаше на себе си. Опита се да се вземе в ръце и отиде да отвори на Коул. Той изглеждаше добре, повече като за

възрастта си, с дънки и фланела. От свежия му вид си личеше, че си е наплискал лицето с вода.

Коул се бе надявал, че като остане за малко сам, ще успее да се успокои. Но всичко отиде по дяволите в мига, в който зърна Елизабет. Беше свикнал да я вижда облечена като за работа. Дори държанието ѝ през последните няколко дни, когато тя съвсем целенасочено усилваше жегата, не можеше да се мери с това — Елизабет в най-хищния ѝ вид. Тя застана на прага в предизвикателна поза. Със сресаната си златиста коса и късото си черно кимоно изглеждаше като скъпо момиче на повикване. И то много скъпо.

— Дано не възразяваш — обади се тя, наслаждавайки се на начина, по който я бе зяпнал, — но реших да си сложа нещо малко по-удобно.

Той прочисти гърлото си.

— Няма проблем.

Елизабет си позволи една усмивка и тръгна пред него по коридора. След всички тези месеци, през които Коул се бе държал с нея като с боклук, много ѝ се услади да се върне зад кормилото.

— Да ти сипя ли питие? — попита тя, щом стигнаха всекидневната. — Има някакво що-годе свястно шампанско.

Тръгна към барчето, но Коул я изпревари. Тя ахна, щом ръката му се склочи около китката ѝ и той я завъртя с лице към себе си. В черните му очи гореше нетърпение.

— Не искам никакво проклето питие — изръмжа той.

Застанала боса до него, тя изведнъж забеляза колко дребна изглежда пред забележителната му физика. Почувства се неочаквано уязвима. В този момент, притисната към гърдите му, си припомни колко си приличаха двамата. Също като нея и той не обичаше да го командват. След като цял следобед го бе разигравала, сега Коул искаше да си върне контрола.

Още стискаше китката ѝ достатъчно силно, на границата на болката, но тя не се оплакваше. Вече бе толкова близо до нея, че Елизабет почувства дъха му върху лицето си, тялото му беше топло и твърдо. Тя се канеше да премине към действие, но той я изпревари, като дръпна колана на кимоното ѝ и освободи възела. Тя отметна дрехата от раменете си. Материята се плъзна и се свлече в краката ѝ. Елизабет стоеше пред него гола, по миниатюрни черни дантелени

бикини. Очите му я огледаха от горе до долу, поглъщайки всеки сантиметър от тялото ѝ, силните крака, стегнатия корем, твърдите гърди, никъде нямаше излишна плът.

— Не е зле — отбеляза той. — Изобщо не е зле.

Елизабет отстъпи назад. В очите ѝ проблесна гняв.

— Какво, по дяволите, означава това... — настръхна тя.

Думите ѝ заглъхнаха, щом той постави силната си длан между краката ѝ. Тя внезапно забрави недоволството си. През тънката материя на бельото Коул усети възбудата ѝ. Елизабет се притисна към дланта му, сякаш за да потвърди констатацията. Бавно, настойчиво, тя започна да се търка в него.

— Ммм — простена той в ухото ѝ, доволен от реакцията ѝ. — Значи ти харесва?

Тя въздъхна тихо в отговор. Видя го, че също се е възбудил, ако съдеше по ерекцията, напиреща под твърдия плат на дънките му. Понечи да разкопчае колана му, но той сграбчи китката ѝ и я спря.

— Не още, миличка. — Вече бе стигнал твърде далеч. Ако го докоснеха сега, всичко щеше да свърши за секунди. Така нямаше да я впечатли. Затова коленичи пред нея, обхващайки с палци прашките ѝ, и бавно свали черната дантела надолу по бедрата ѝ. Изчака няколко мъчителни секунди. После доближи устните си към нея. Езикът му започна да се движи напред-назад, отначало нежно, а после по-силно и настойчиво, докато тя застена.

— О, Коул — прошепна Елизабет. — Толкова е хубаво. — Тя зарови ръце в гъстата му тъмна коса и го придърпа по-близо. Почувства как оргазмът ѝ се надига, вълни от приятни малки контракции. Той явно също го бе усетил, защото я бутна назад върху леглото и започна да се съблича. Тя го чакаше, гола и нетърпелива да го приеме при себе си. Когато свали дрехите си, Коул остана изправен пред нея за един дълъг момент, позволявайки ѝ да го огледа подробно. Той имаше прекрасно тяло, стегнато и твърдо; всяка част от него се отличаваше със сериозни мащаби.

Елизабет не можеше повече да чака. Дръпна го върху себе си и обви краката си около кръста му. Коул остана впечатлен от страстта ѝ. Не беше като другите момичета, които лежаха и чакаха мъжът да върши цялата работа. Беше му приятно да бъде с жена, която не се бои да поеме инициативата.

Той започна да се поклаща над нея и тя се поклащаше в синхрон, като при всеки тласък стягаше ръцете си около него; притискаше петите си към задника му и ги забиваше все по-дълбоко, сякаш не можеше да се насити. О, господи... о, господи... не беше способна да разсъждава повече...

Тя извика първа. След няколко секунди се включи и той.

Когато се събуди на следващата сутрин, Елизабет остана изненадана и леко подразнена да види спящия Коул до себе си. Смяташе, че ще си е тръгнал дискретно и ще се е върнал в стаята си. Вместо това той бе праметнал ръката си върху нея, сякаш не искаше да я пусне.

Тя тихомълком се измъкна изпод него, като внимаваше да не го събуди. Взе душ и се облече възможно най-безшумно. Когато излезе от стаята, той все още спеше. Долу я чакаше колата ѝ. В осем часа вече беше на бюрото си.

След час пристигна Коул. Щом влезе при нея в стаята, Елизабет му хвърли бегъл поглед.

— Добро утро, Коул.

Той явно не забеляза резкия ѝ тон, защото се приближи до бюрото ѝ и приседна върху единия му край. Усмихна ѝ се.

— Хей, не очаквах, че ще ми избягаш така тази сутрин. Какво стана?

Тя го изгледа безизразно.

— Нищо. Имах работа. — Направи пауза. — Всъщност в момента съм доста заета. Искаш ли нещо определено?

— Просто се чудех дали искаш да хапнем някъде довечера? — още не бе схванал настроението ѝ. — Полетът ми е в десет, но можем да излезем по-рано...

— Защо? Да не би да има нещо, което трябва да обсъдим?

Той се намръщи.

— Нищо определено. Просто си мислех, че може да е... хубаво да излезем заедно.

Тя остави писалката си и въздъхна.

— Всичко това заради снощи ли е? — попита без заобикалки.

Коул премигна, объркан от въпроса.

— Предполагам. Просто помислих...

— Помислил си, че съм си тръгнала рано сутринта, защото не мога да приема факта, че сме спали заедно?

Този път Коул не отговори.

Тя му се усмихна ледено.

— Нека тогава ти спестя безпокойството. Снощи беше само секс. Двама души, които бяха привлечени един от друг и направиха най-естественото нещо на света. Сецаш се, като да се почешеш, където те сърби.

— Хей, няма нужда да говориш така!

— Напротив. — Тя се облегна в стола и си личеше, че се забавлява. — Виждаш ли, просто исках да се поразвлека, да се насладя на момента. А този твой опит да ме въвлечеш в това мъчително обсъждане на случката наистина доста съсипва преживяването.

Коул се вира в нея известно време. Личеше си, че едва сдържа гнева си.

— Хубаво — отсече. — Разбирам. Както кажеш, Елизабет. — След тези думи той седна, извади лаптопа си и го включи.

Те работиха безмълвно през останалата част от деня. Вечерта, преди той да тръгне за летището, си взеха кратко, хладно довиждане. Елизабет остана в офиса още един час и после се отправи към хотела.

Чак тогава, сред тишината на апартамента си, в задаващата се поредна самотна вечер, тя се зачуди дали не е направила огромна грешка.

[1] Японски пилешки шишчета. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Роузалинд Мелвил умираше. Знаеше го с абсолютна сигурност. Смъртта обземаше всеки квадратен метър от елегантно обзаведения ѝ апартамент в „Мейфеър“, в който сега светът ѝ се ограничаваше само до една стая. Напоследък нямаше много посетители. Повечето от приятелите ѝ вече си бяха отишли. Помнеше времето, когато уикендите представляваха нестихваща суматоха от сватби, последвани от неизбежните кръщенета — а после, не след дълго, бяха започнали и погребенията.

Сред тях щеше да е и нейното. Повечето хора не напускаха болницата след втория си инфаркт, но, разбира се, Роузалинд разполагаше с най-добрите грижи, които можеха да се купят с пари. Бяха я пуснали да се прибере вкъщи и сега над нея денонощно бдеше екип от медицински сестри. Те захранваха нейните АСЕ-инхибитори^[1] и бяха обучени да си служат с мобилния дефибрилатор, който заемаше ъгъла на спалнята, където някога бе стоял античният скрин.

Умиращата жена сега осъзнаваше, че тези, на които наистина можеш да разчиташ накрая, се оказват най-близките ти роднини. Синовете ѝ я посещаваха редовно, както и Елизабет, когато беше в Лондон. Днес беше събота, така че Уилям се намираше в Алдрингам, но Пиърс бе тук с нея. През годините тя често съжеляваше, че не се оженил. Но сега бе доволна. Защото той никога не роптаеше срещу дългите часове, в които трябваше да седи до леглото ѝ и да държи ръката ѝ. Четеше ѝ на глас „Война и мир“, но Роузалинд трудно се концентрираше и бе загубила нишката на сюжета.

Тя вяло стисна ръката му.

— Достатъчно засега, скъпи. — Учуди се от немощния си глас. Не ѝ оставаше много, сигурна бе в това.

Пиърс изпълни молбата ѝ. Отбеляза с лентата докъде е стигнал и остави романа на нощното ѝ шкафче.

— Казах ли ти какво е намислил онзи Коул Грийнуей? — попита той.

Роузалинд се усмихна едва-едва. Синът ѝ просто не можеше да седи и тактично да замълчи.

— Не — отвърна. — Мисля, че не.

Без да чака подкана, той започна да се оплаква от шефа на стратегическия отдел с пренебрежение, което Роузалинд не проумяваше съвсем. Тя знаеше какво всъщност го тормозеше. Уилям беше непостоянен в привързаността си към хората. Този Коул беше новият му най-близък съветник — роля, която Пиърс искаше да запази за себе си. Той мразеше някой да застава между него и брат му.

Когато синът ѝ се впусна в заплетени обяснения на защитните механизми за запазването на компанията, които се прилагаха, Роузалинд осъзна, че вече не я е грижа. Компанията, която някога бе обичала, сега ѝ се струваше маловажна. Всички тези години, прекарани в преследване на пари и власт, изглеждаха безсмислени в лицето на смъртта. Тази мисъл беше като просветление, осенило я по време на дългите дни, изкарани в това легло. Всичко, което сега имаше значение за нея, беше да умре на спокойствие.

Напоследък много бе размишлявала за последиците от действията си — като промените в завещанието. Знаеше колко много щяха да наранят Уилям, а не искаше той да я запомни с това. Особено след като причините за промените, които изглеждаха толкова значими преди пет години, вече изобщо не бяха важни. Също така започваше да се съмнява дали е разумно да остави на Амбър някакви акции в компанията, дори и те да бяха съхранявани временно, докато не навършеше двайсет и една.

Но проблемът със завещанието ѝ беше незначителен. Още нещо занимаваше съзнанието ѝ. Нещо, което трябваше да е казала на Уилям още преди много време. За онова, което се бе случило с Кейти О'Дуайър преди всички тези години.

Роузалинд възнамеряваше днес да повдигне въпроса пред Пиърс. Знаеше, че той няма да остане доволен от думите ѝ. Преди пет години тя му се бе заклела, че никога няма да промълви и думичка за онова, което бяха сторили, защото разбираше, че това би застрашило отношенията му с Уилям. Но сега искаше да наруши обещанието си. Не искаше да умре с гузна съвест. Имаше нужда да оправи нещата с големия си син.

Поглеждайки Пиърс, който продължаваше да бърбори, тя сметна, че е твърде изтощена, за да му каже днес. Но скоро щеше да ѝ се наложи да го направи. Преди да е станало прекалено късно.

[1] Инхибитори на ангиотензин конвертиращ ензим са фармацевтични продукти, предназначени за лечението основно на артериална хипертония и прогресираща сърдечна недостатъчност. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сексът беше най-доброто приспивателно, познато на Били Рейнър. Имаше нещо в доброто здраво чукане преди лягане, което винаги го караше да спи като бебе. Беше свързано с някакви химични процеси. По време на изпразването се освобождаваха хормони в мозъка, които угасяха мъжа като лампа. Веднъж го бе прочел някъде, което беше изненадващо, защото по принцип не четеше кой знае колко. А като се замислеше, може и да го бе чул в шоуто на Рики Лейк^[1]. Да, кимна той; това изглеждаше по-вероятно.

Дръпна за последен път от цигарата си — пушенето след секс бе ритуал, който никога не пропускаше, после пусна фасата в най-близката кутийка от бира и се настани върху разтегнатия диван. Тънките завивки не бяха виждали пералня, откакто се бе нанесъл, и носеха спарената сладка миризма на спермата му. Боже, с какво нетърпение очакваше да се разкара от тая дупка. Щом следващата седмица пристигнеха парите, той и Джак щяха да се преместят в някое по-голямо и по-хубаво място. И всичко това благодарение на Амбър Мелвил.

Запознанството му с Амбър си беше чист късмет. Веднага бе разбрал, че тя ще се окаже малка златна мина. Млада, наивна и неприлично богата — падна му като манна небесна. Добре се бяха позабавлявали с нея. Като оная нощ, когато я убедила да дойде облечена в ученическата си униформа. Щяха да си докарат добри мангизи от видеото. Ангелско русата ѝ коса, вързана на плитки; момичешките гърди, напирани изпод твърде тясната риза; късата поличка, под която не носеше нищо... Усети, че се надървя само при мисълта. Спусна ръка към предната част на шортите си и полуеректирания член, все още влажен отпреди малко. Погледна към момичето, което спеше до него и чието име не помнеше, и се запита дали да не я накара да му направи свирка.

Били се канеше да я събуди, когато чу шума от приближаваща се кола по алеята. През завесите проникна лъч от фарове. Веднага разбра, че нещо не е наред. Не очакваше нито Джак, нито никого. Може би

шофьорът просто се бе заблудил. Ей сега щеше да разбере грешката си и да обърне.

Но не стана така. Изскърцаха спирачки и двигателят угасна. Затръшването на вратите и стъпките по чакъла му подсказаха, че навън има повече от един човек.

Стъпките спряха пред входната врата. Звънецът не работеше. Отне им само секунда, за да го разберат. И после започнаха да чукат по вратата. Три къси, шумни удара, които отекнаха по масивното дърво, последвани от злокобна тишина.

Инстинктът му подсказваше да не отваря. Вътре в къщата нямаше светнати лампи, нямаше кола отпред. Ако не вдигаше шум, те — които и да бяха те — щяха да предположат, че няма никой, и да си тръгнат.

Той лежеше в мрака и чакаше. Единствените звуци сега бяха настойчивото тиктакане на часовника и ударите на сърцето му, което биеше все по-бързо. В миг на надежда Били си помисли, че онези си тръгват. Но после чу силно блъскане по входната врата.

Бум-бум-бум.

Сърцето му се сви. О, боже. Разбиваха вратата.

Скочи на крака и затърси отчаяно дрехите си, които по-рано бе захвърлил небрежно на пода. Момичето в леглото се размърда.

— Какво става? — попита тя сънено.

Но Били беше прекалено зает със собствената си паника, за да отговори. Може би още не беше твърде късно. Може би щеше да успее да се измъкне през задния вход... Но тогава последва един последен мощен трясък и звук от разбита дървесина.

Той застина на място, напъхал единия крак в дънките си. През къщата се разнесе тропот на ботуши. Бързо го откриха — трима здравеняци с бейзболни бухалки и безизразни физиономии. Не казаха нищо, дори не си направиха труда да попитат за името му. Просто направиха това, за което им бяха платили — спугаха го от бой.

Първият удар попадна право в стомаха му и Били се преви на две. След втория се смъкна на колене. Решението му да поеме боя като мъж се изпари, когато бухалката уцели лицето му, раздробявайки лявата му скула. Той изпищя от болка.

— Недейте, моля ви! — изхленчи. — Сигурно е станала грешка. Само кажете какво искате — ще се разберем...

Но те не проявиха интерес.

Момичето вече бе напълно будно. Макар мозъчната дейност да не бе силната ѝ страна, дори тя схвана ситуацията веднага.

Като събра дрехите си, разумно се изнесе през вратата. Когато излезе, Били най-накрая си спомни името ѝ.

— Мишел! — извика той. Но тя не му обърна внимание. Не го познаваше толкова добре, че да се забърква.

Бързо приключиха с него. След пет минути нападателите не бяха пролели и капка пот, докато Били лежеше превит на пода и хлипаше като момиченце. Бухалките бяха покрити с кръв и парченца кожа. На килима се търкаляха два зъба. Като че ли бяха резци, но не бе сигурен точно откъде са дошли. Навсякъде го пронизваха адски болки.

Най-после мъжете се отдръпнаха. Той лежеше кротко, чудейки се какво чакат. След малко чу други стъпки от коридора. На вратата се появи фигура. През подутото си дясно око Били видя някакъв възрастен мъж с тъмносив костюм, надвесен над него. Личеше си, че тази работа очевидно не е обичайна за него. Но имаше нещо в студеното му изражение, което още повече уплаши Били. За онези здравеняци това беше просто бизнес. Но за този тук нещата явно бяха лични.

Мъжът протегна ръка за една от бухалките. Вдигна я високо и Били се приготви да поеме удара. Затвори очи, надявайки се ударът да не е фатален. После загуби съзнание.

Уилям Мелвил сбута неподвижното тяло на Били Рейнър с кожената си обувка ръчно производство. От пребития се откъсна тих стон, което потвърждаваше, че още е в безсъзнание, но не е мъртъв. Уилям не бе сигурен как му се отразява този факт.

Момиченцето му. Нещата, които тези негодници ѝ бяха сторили... Той затвори очи, опитвайки се да пропъди мислите. За късмет, когато Били бе предал видеокасетите на своя познат, онзи бе проявил глупостта да се похвали кой изпълнява главната женска роля във филмите. Разпространителят на порно Ранди Дикинсън бе разпознал името Мелвил и съзрял шанс за изкарване на бърза печалба, се бе свързал с Уилям, правилно предполагайки, че бащата ще е готов да плати малко състояние, за да не позволи филмите да излязат на

пазара. Срещу още известна сума в брой Уилям получи имената и адреса на животните, дирижирали всичко.

Можеше да иде в полицията — но в никакъв случай не искаше да рискува да се разчуе. Затова реши сам да организира малкото си възмездие. „Олд Кент Роуд“ гъмжеше от типове, готови да свършат малко черна работа срещу съответното възнаграждение на ръка, без да задават въпроси.

Първо се разправиха с Джак. Настигнаха го в камиона му и го зарязаха, кървящ жестоко край шосе Ж6. После отидоха на гости на Били. Уилям не се смяташе за любител на насилието, но бе получил огромно удовлетворение от нанасянето на този последен удар.

За нещастие това беше лесната част. Сега трябваше да се оправи и с Амбър. По-рано вечерта я бе прибрал от „Бомон Менър“, твърдо решен никога повече да не я връща там. В този момент тя беше навън, на задната седалка на бентлитото, и плачеше. Той още не бе решил как да постъпи с нея.

Изабел искаше дъщеря ѝ да се върне вкъщи при тях за известно време. Твърдеше, че Амбър има ниско самочувствие и че вместо да я наказват, трябвало да ѝ покажат колко много я обичат. Предната вечер не бе спряла да дрънка за „безусловната любов“. Врели-некипели! Без съмнение онзи шарлатанин психиатърът, при когото ходеше през две седмици, ѝ бе втълпил тези глупости. Уилям не беше съгласен. Според него не се бяха държали достатъчно твърдо с Амбър. Сега трябваше да се вземат решителни мерки. „Преди да е станало твърде късно“, бе заявил категорично пред Изабел. Не спряха да се карат по този въпрос чак до зори.

Щом излезе навън, той погледна най-малката си дъщеря на задната седалка на колата. Красивото ѝ лице бе зачервено от плач. Искаше му се само да отиде при нея и да я гушне. Но разбираше, че трябва да държи чувствата си под контрол; да запази сърцето си твърдо, а съзнанието си — ясно. През целия път дотук я бе слушал да крещи името на Били, умоляваше ги да не го нараняват, твърдеше, че го обича. Уилям се плашеше от факта, че тя, изглежда, не проумява какво са ѝ сторили онези негодници. Дори след като ѝ каза, че са снимали и са продали видеокасетата, тя все още смяташе, че на тях им пука за нея.

Амбър не го погледна, когато той се качи в колата. Поне бе спряла да плаче, помисли си баща ѝ; хлипането ѝ бе утихнало до тихо подсмърчане от време на време. Искаше да ѝ каже нещо, но нямаше представа какво. Единственият начин, който успя да измисли, за да я защити, беше да я отведе някъде другаде, някъде далеч оттук.

Той натисна копчето на интеркома.

— Пъркинс?

— Да, сър? — отговорът беше рязък и делови. Без намек за проява на осъдителност или интерес към събитията от вечерта. Плащаха му, за да не си пъха носа.

— Карай към „Хийтроу“. Не бива да изпускаме самолета.

Колата потегли. Уилям се отпусна малко, щом тръгнаха по алеята.

— Къде отиваме? — попита Амбър с треперещ глас.

Той не отговори. Всъщност все още нямаше представа къде ще я изпрати. Но беше сигурен, че по пътя ще го измисли.

Когато лимузината пристигна на „Хийтроу“, Амбър вече се чувстваше много по-добре. Въпреки външно каменната си физиономия тя тайничко се наслаждаваше на цялата драма. Баща ѝ още не ѝ бе проговорил — дори не я поглеждаше, — но от приглушените разговори, които проведе по време на пътуването, тя разбра, че я изпраща в Ню Йорк за лятото. Ако беше наказание, то не ѝ се струваше чак толкова ужасно. Един служител на „Бритиш Еървейс“ ги прекара по бързата процедура през гишетата за проверка, след което ги придружи до чакащия самолет „747“. Секунди след като заеха местата си в първа класа, самолетът излетя.

Амбър изчака баща си да затвори очи и даде знак на една стюардеса да ѝ налее чаша шампанско. Бизнесменът на седалката до нея я погледна преценяващо и тя му намигна. Той се смути и зарови глава в документите пред себе си. Не, в края на краищата нещата изобщо не се бяха развили зле, помисли си тя и свали седалката си назад. През последните няколко часа сляпо се бе кълняла пред баща си, че веднага щом стане достатъчно голяма, ще намери начин да се свърже отново с Били. Но сега сметна, че може би не е чак толкова съкрушена от раздялата си с него. Седмичните купони бяха започнали

да стават скучни. Той никога нямаше пари да ѝ купува подаръци. А и „Кийпърс Котидж“ си падаше малко дупка.

Амбър взе слушалки от джоба на седалката и избра някакъв филм. Когато самолетът се озова насред Атлантика, Били, Ева и „Бомон Менър“ вече представляваха малко повече от далечен спомен.

Уилям остана в Ню Йорк достатъчно дълго, за да настани Амбър у семейство Пенфолд, една от най-старите и най-закостенели фамилии в Америка. Чарлс и Одри Пенфолд бяха заможни аристократи с безупречни обноски и възпитание; името им бе на висотата на фамилии като Вандербилт, Кенеди и Рокфелер. Естествено, те живееха в Горен Ийст Сайд, на последния етаж на забележителна историческа сграда от деветнайсети век, която се намираше на 62-ра улица между „Парк авеню“ и „Медисън авеню“. Беше един от онези грамадни стари апартаменти, които представляваха върха на рококо стила от края на осемдесетте. Всеки впечатляващ детайл бе красиво съгласуван. Подовете бяха покрити с цветен мрамор; декоративни корнизи и фризове красяха стените; мебелите бяха изработени от рядка дървесина и инкрустирани със седеф и слонова кост.

Семейство Пенфолд много приличаха на апартамента си — перфектно координирани на повърхността, но с малко съдържание под нея. Амбър ги бе срещала веднъж преди, когато бе десетгодишна. Доколкото си ги спомняше, те почти не се бяха променили оттогава. Чарлс Пенфолд беше съдружник в инвестиционна банка. Работеше по шестнайсет часа на ден през седмицата, по дванайсет през уикенда, гласуваше за републиканците и от осем години спеше със секретарката си. Одри Пенфолд не работеше и в свободното си време се отдаваше на готвене и на личния си треньор. Последния път, когато Амбър я бе видяла, госпожата бе добре запазена жена на четирийсет и две. Ботоксът и редовните посещения при пластичния хирург я бяха задържали в този ѝ вид.

Одри и Чарлс имаха идеалния, типичен за Горен Ийст Сайд брак — никога не спяха в едно легло и не си говореха, но и двамата бяха неизменно дискретни в извънбрачните си връзки. Съвместният им живот беше предвидим и добре организиран и биха предпочели да не се налага да приемат в дома си непослушната дъщеря на Уилям

Мелвил. Но той им беше стар приятел, който преди няколко години в труден за тях период бе заел на Чарлс известна сума, така че нямаше как да му откажат.

Уилям остана само няколко часа. Като си тръгваше, обеща на двамата Пенфолд, че щом през август излязат резултатите от зрелостния изпит на Амбър, ще ѝ намери подходящ колеж и ще я прибере в Англия. Това, изглежда, поуспокои двойката. Но Амбър не беше толкова убедена. Не помнеше почти нищо от изпитите, които бе държала преди няколко седмици — освен изпита по английски, когато изписа четирийсет страници за малко повече от час, изпаднала в еуфория под действието на кокаина. Подозираше, че вчерашният ден е белязал края на училищната ѝ кариера, и този факт като цяло не я правеше нещастна.

На следната сутрин Амбър се събуди учудващо рано, развълнувана да започне нийоркското си приключение. Беше краят на юни и градът вече се задушаваше от лятната жега. Тя прегледа гардероба си. Не бе имала много време за събиране на багажа си, затова избра единствения приличен тоалет, който бе донесла със себе си — семпла бяла памучна рокля. Реши, че е наложително да отиде на пазар възможно най-скоро.

Отначало не беше сигурна какво точно е разказал баща ѝ на семейство Пенфолд за случилото се в Англия. Но когато слезе в стаята за закуска, тя предположи, че им е казал почти всичко. Одри Пенфолд не можеше да я погледне в очите по време на закуската си от чисто кафе и „Прозак“^[2], докато съпругът ѝ Чарлс не можеше да откъсне очи от нея.

— Още едно кравайче, скъпа? — избумтя Чарлс с дълбокия си шлифован глас. Подаде ѝ кошничка с хлебчета и сладкиши. Амбър поклати глава — едва бе докоснала тези в чинията си. Но той сякаш не забелязваше. Очите му бяха твърдо фиксирани върху гърдите ѝ. Тази сутрин не си бе сложила сутиен и под прохладната струя на климатика зърната ѝ се бяха втвърдили и се открояваха ясно през тънката материя на роклята.

Одри се намръщи. Острият поглед на елитната съпруга не пропускаше нищо. Мисълта за хубавата девойка, която цяло лято щеше

да се размотава из дома ѝ в оскъдно облекло, показвайки стройните си загорели крайници, изведнъж ѝ се стори по-голям проблем, отколкото бе смятала в началото.

Щом приключиха със закуската и най-сетне изпратиха Чарлс на работа, Одри реши, че трябва да намери нещо различно от съпруга си, което да заема времето на гостенката им през лятото. Докато пиеше поредното си кафе, тя разбра, че това няма да е толкова лесно. Оказа се, че девойката няма никакви хобита и интереси. Нищо чудно, че я бе подкарала през просото.

— А с какво искаш да се занимаваш, като пораснеш, скъпа? — попита Одри с надеждата, че трябва да има някакъв начин — какъвто и да е — да разкара Амбър от главата си.

— Искам да стана модел — отвърна веднага момичето.

„Колко оригинално“, помисли си Одри. Успя да се усмихне сковано.

— Каква чудесна идея! — Тя се протегна към визитника си. — Ето *това* е нещо, с което вероятно бих могла да ти помогна.

Рич Касиди беше зает мъж. Като собственик на малка, но престижна агенция за фотомодели времето му беше ценно. Обикновено работеше в Ел Ей, но само за днешния ден бе в нюйоркския си офис, за да проведе кастинг за рекламно лице на най-големите си клиенти „Хилтмън Джийнс“. Досега нито едно от момичетата, с които се срещна, не бе подходящо. „Хилтмън“ търсеха определена външност — фотомодел с отношение, с излъчване на непреднамерено спокойствие.

На връщане в приемната Рич я забеляза. Очарователна девойка с най-сладките бяло-руси къдрици, които някога бе виждал. Седеше на един от ниските велурени фотьойли, прелиствайки без интерес някакво списание, и дъвчеше дъвка. Рич я загледа за момент, като я помисли за кандидатка, закъсняла за кастинга. Обикновено такива ги отправяше. Ненавиждаше закъсняването, а хората, които дъвчеха дъвки, мразеше още повече. Но това момиче... имаше нещо различно във външността ѝ.

Той отиде при секретарката си Линда.

— Коя е тази? — направи знак към блондинката. — Някоя за „Хилтмън“ ли?

Линда направи справка в графика на Рич.

— Не. Тя е за единайсет часа — Амбър Мелвил.

Рич повдигна женствено оскубаните си вежди. Напълно бе забравил обещанието си към Одри Пенфолд. Когато го бе помолила да се срещне с нежеланата ѝ гостенка, той не се въодушеви особено, но ѝ дължеше услуга — беше се запознал с последното си гадже, гримьора Луис Кент, на една от благотворителните ѝ вечери, — затова с неохота се бе съгласил.

Нямаше никакви очаквания. Със сигурност Амбър Мелвил *искаше* да е фотомодел, но това нищо не означаваше. Представяше си, че ще се срещне с типична английска аристократка — сивкава коса, продълговато лице, тънки устни. Но в действителност с тази корона от спретнати платинени къдрици и розови устни Амбър повече приличаше на палава придворна дама от епохата на Реставрацията. Дори без да знае миналото ѝ, той можеше точно да я прецени — уличница от висшата класа, богат боклук, разглезено хлапе, което бе готово на всичко — и на всеки — за развлечение. И успее ли да предаде този свой вид и пред камерата, щеше да натрупа състояние.

— Добре, Линда — заяви Рич. — Свържи се с Пол и му кажи, че му пращам някого за пробни снимки. — Той се приближи до мястото, където седеше Амбър, и клекна до нея. — Е, Амбър Мелвил — рече. — Искаш ли да станеш известна?

Уилям не остана доволен, когато чу, че Амбър иска да остане в Ню Йорк — и то не за друго, а за да стане фотомодел.

— Тази есен трябва да се върне в училище и да получи свястно образование — ядоса се той. — А не да се размотава с тайфа непознати.

Изабел, която предната вечер цял час бе слушала съзливите молби на малката си дъщеря, беше по-склонна да удовлетвори желанията на Амбър.

— Не са непознати — изтъкна тя. — Говорих с Одри и разбрах, че собственикът на агенцията ѝ е много добър приятел. Тя каза много

добри думи за него и ме увери, че Амбър ще е в добри ръце. Честно казано, не разбирам какъв е проблемът.

— Проблемът е, че тя все още е само на шестнайсет. Това — рече решително — най-малкото означава, че законът е на наша страна. Тя има нужда от нашето съгласие, за да напусне дома си. И съм готов да използвам всички юридически средства, за да я принудя да се върне в Англия.

Жена му въздъхна.

— О, Уилям, тя няма да ти е благодарна за това. Пред нея се разкрива чудесна възможност, от която не бива да я лишаваш. — Изабел нежно поклати глава. — Хайде, бъди честен. Наистина ли си очаквал да се върне в Англия, да седне да учи и да отиде в университет? Знаеш, че Амбър не е такава. Тя не е като Елизабет.

Уилям не можеше да оспори тази теза.

Така за пореден път с помощта на майка си Амбър постигна своето. Разбираше, че би трябвало да е доволна от изхода, но част от нея остана леко разочарована. Със сигурност, ако наистина я обичаха, нямаше да я пуснат толкова лесно.

[1] Американска актриса и телевизионна водеща. — Б.пр. ↑

[2] Вид антидепресант. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Програмата на Елизабет не стана по-лека след отварянето на магазина в „Гинза“. Зарадван от успеха на токийската операция, Ямамото напираше за разрастване на бизнеса и след няколко седмици тя вече проверяваше бляскавите небостъргачи и мраморни търговски центрове в центъра на Хонконг. После стигна до „Орчард Роуд“ в Сингапур и модерната търговска зона между „Сукхумвит Роуд“ и площад „Сиам“ в Банкок.

Но макар умът ѝ да беше зает с повече от достатъчно неща, мислите ѝ продължаваха да се връщат към Коул и онова, което се бе случило между тях. Късно вечер сред лукса на поредната анонимна хотелска стая тя си представяше, че е с него — мислено прокараваше ръце по стегнатите му бицепси и надолу по твърдите му гърди; виждаше в съзнанието си мускулестия му, лъскав от потта гръб, докато той се навеждаше към нея, и тези тъмни присмехулни очи, които я гледаха втренчено. Нямаше как да не се чувства женствена с Коул — дори само заради грамадното му телосложение.

Изпълнена с неспокоен копнеж, тя се мятеше и въртеше в леглото, неспособна да заспи. Щеше да е много лесно да слезе в бара на хотела и да забърше някой безименен за една нощ. Но някак си разбираше, че това вече няма да ѝ бъде достатъчно. С Коул ставаше дума за повече от секс. За пръв път в живота си Елизабет осъзна, че е готова да се разкрие пред някого, да се замисли за истинска връзка.

След това откритие тя закопня отново да поговори с него, но изчакваше той да ѝ се обади. Надяваше се да не се е почувствал засегнат, макар и да не се бяха разделили по най-добрия начин. След седмица, когато все още не се бе обадил, тя преглътна гордостта си и му звънна. Секретарката му я информира, че го няма. Обади се още няколко пъти, оставяйки съобщения, които бе уверена, че е получил. Не беше трудно да се сети, че той нарочно я избягва. Когато най-после се чува заради отчета ѝ, който вече бе месечен, а не седмичен, Коул звучеше резервирано, отчуждено. След като обсъдиха работата, той не прояви желание да продължат разговора.

— Е, имаш ли някакви планове да се върнеш тук? — попита тя възможно най-небрежно.

— В момента не — отвърна кратко. — Изчакай секунда, Елизабет. — До нея достигнаха приглушени гласове. Когато отново заговори с нея, беше рязък. — Изникна нещо. Трябва да затварям.

— Добре — каза тя. Но той вече бе затворил.

Тя погледна слушалката. *Този път наистина се издъних.*

Почувства се толкова унила след разговора им, че когато Магнъс Бъргман ѝ се обади след седмица от Токио и я покани да излязат, тя напълно забрави за решението си да спре случайните си срещи с мъже и се съгласи да се видят вечерта.

Магнъс винаги ли е бил толкова досаден, зачуди се Елизабет по време на вечерята в „Хамадая“. Обикновено ѝ харесваха официалните японски ресторанти в Токио, които сервираха изискана кухня и бяха любими на политиците и важните клечки. Но тази вечер не спираше да мисли за това колко по-забавно ѝ беше, когато с Коул пиеха бира в непретенциозната кръчма. С Магнъс разговорът бе учтив и официален, нямаше флиртуване, нямаше интелектуални дискусии. Да, може и да бе привлекателен за напредналата си възраст, но когато постави ръка около кръста ѝ, в нея нямаше никаква сила, никакво усещане за мощ. Той не я караше да се чувства сигурна и защитена.

— Отседнал съм в „Мандарин Ориентал“ — каза ѝ той, след като плати сметката с платинената си кредитна карта „Американ Експрес“. — Не е далеч.

Може би беше заради неговата убеденост, че тя просто ще се съобрази с желанията му, че ще продължат със старите си отношения. Или може би защото Елизабет разбираше, че в момента предпочита да е с друг — изведнъж ѝ се прииска да се махне възможно най-далеч.

— Предпочитам да ме върнеш в хотела ми — заяви хладно.

Магнъс я погледна учудено, но не възрази. Тя бе дала ясно да се разбере, че каквото и да е имало някога между тях, вече бе приключило. Под достойнството му щеше да е да ѝ се моли. Беше красив и заможен. Имаше много други момичета, които чакаха да заемат мястото ѝ. Може би не бяха така специални като Елизабет, но какъв бе смисълът да се самозаблуждава? Тъкмо затова той никога не

бе искал нищо сериозно от нея. Знаеше, че е само въпрос на време, преди тя да се вразуми и да си намери някой по-близо до нейната възраст. Магнъс само се надяваше, че който и да бе той, я заслужаваше.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Момичето изпъшка. Звукът изразяваше нещо между насърчение и протест, стон и остра въздишка. Люсиен се тласкаше върху нея все по-силно и по-дълбоко.

Тя бе свършила преди малко. Той го разбра по шумния й ентузиазъм, но все още не успяваше да получи своето удоволствие. Обикновено не беше проблем за него, но напоследък...

Дори не осъзнаваше силата си, не забеляза стиснатите й зъби, нито начина, по който тя бе сграбчила завивката, докато накрая момичето не се обади запъхтяно:

— Може би... трябва... да опитаме... нещо друго?

Той спря по средата на тласъка и тя се възползва от възможността да се пресегне и да стисне окуражаващо топките му.

— Искаш ли свирка? — попита.

Люсиен изсумтя в отговор. Вместо да приеме предложението, той се отдръпна, обърна я по корем и проникна в нея отзад. Чак тогава можа да затвори очи, да си представи, че е с друга. Един последен дълбок тласък и най-после свърши, бързо и безшумно.

Претърколи се от нея, изхлузи презерватива и се протегна да си вземе цигара — още един вреден навик, който бе подновил. Докато пушеше, наблюдаваше момичето, което започна да се облича. Все още не се чувстваше задоволен. Наскоро бе започнал да се съмнява дали някога ще излезе от мрака, който го бе обгърнал напоследък. Зачуди се къде ли е Кейтлин в момента. Където и да се намираше тя, Люсиен се надяваше да се чувства поне наполовина толкова скапано, колкото се чувстваше той.

В същото време Кейтлин беше в колежа в другия край на града. Напоследък прекарваше там по-голямата част от времето си.

Беше юни, което за четирийсет и петимата студенти в парижкия колеж за мода означаваше едно: предстоеше финалното ревю. За Кейтлин то представляваше оправдание да не мисли за Люсиен.

Забелязала беше как той преживява раздялата им — спеше, с когото му падне, като всяка вечер си тръгваше от „Кафе Дезами“ с различно момиче. Нейната реакция беше да се вгълби в работата си. Приготовленията по предстоящото шоу бяха почти като облекчение.

Напрежението сред студентите бе започнало да се натрупва шест седмици по-рано. Темата за ревюто се прокрадваше във всеки урок, преобладаваше във всеки разговор през почивките за обяд или кафе. След две седмици всяко споменаване на събитието се посрещаше от студентите с театрални стонове.

— Писна ми да слушам все за това! — казваха те.

Но по този начин те само прикриваха страха си. Всички бяха изнервени и това бе разбираемо. Ревюто представляваше кулминацията на двегодишния им здрав труд и беше техният шанс да покажат работата си пред арбитрите на парижката мода — купувачи, журналисти и най-важното, дизайнери, търсещи нови таланти за ателиетата си.

Повечето студенти бяха заети изцяло с проектите си, правеха поправки в последната минута или се справяха с непредвидени проблеми. Кейтлин страдаше от същите кошмари като останалите от класа, будеше се обляна в студена пот, след като в съня ѝ модните експерти клатеха с отвращение главите си пред колекцията ѝ, облеклата се разпадаха на подиума и манекенките оставаха голи.

Но с приближаването на събитието съзнанието ѝ бе заето от неотложен проблем — чудеше се дали да покани Люсиен. Беше ѝ позволено да доведе трима гости. Уилям бе настоял да дойде. Естествено, бе поканила Ален. Оставаше третият билет, който трябваше да бъде за Люсиен.

Кейтлин не бе забравила, че получи вдъхновението си за колекцията от него и от спектакъла „Бохеми“, на който я бе завел. Тя избра да създаде вечерно облекло, насочено към заможните млади хора, които обичат да се забавляват. А темата ѝ беше „Парижката опера по време на разцвета ѝ през деветнайсети век“ — велик, екстравагантен период. Цветистият бароков стил и пищният интериор личаха в палитрата ѝ от цветове — тъмночервено и пурпурно, стряскащо черно с металически нюанси — и в разкошните тъкани, включващи брокат, тежка коприна и декоративна дамаска. На заден план се прокрадваше готическото великолепие от „Фантомът на

операта“^[1] на Гастон Льору. Характерно за работата на Кейтлин беше вниманието към детайлите и тя бе преровила пазара в търсене на подходящите аксесоари — елегантни вечерни ръкавици и антични джобни часовници.

Въпреки притеснението и съмненията си начинаещата дизайнерка знаеше, че е свършила добра работа. Разбира се, трудът бе изцяло неин. Но част от нея чувстваше, че е длъжна на Люсиен и поканата ѝ щеше да е начин да му го признае. След това имаше някаква вероятност двамата поне да останат приятели. Когато повдигна въпроса пред Ален, тя очакваше от него да одобри идеята. Но вместо това той я посъветва да не го прави.

— Защо? — попита Кейтлин, объркана от реакцията му.

Ален въздъхна. Още от самото начало се бе противопоставил на връзката им. Знаеше, че накрая ще се разделят. Само дето не бе очаквал разбитото сърце да е това на Люсиен. Нямахме никаква представа какво се е случило между тях двамата. Но приятелят му направо се бе съсипал заради Кейтлин.

— Ако го поканиш, ще изглежда, сякаш искаш пак да сте заедно — обясни той внимателно. — А ако не го искаш, би било жестоко. Не си ли съгласна?

Кейтлин не отговори. Знаеше, че Ален по принцип не гледа с добро око на събирането им. Като имаше това предвид, беше трудно да се довери на преценката му. Затова тя остави свободния билет в чекмеджето си и зачака някакъв знак, който да ѝ подсказе как да постъпи.

Знакът дойде седмица преди ревюто. Сред студентите течеше трескава подготовка за събитието. Класната стая в колежа беше оживена денонощно, изпълнена с жуженето на шевни машини и изнервеното бърборене на младите дизайнери. Дългокраки манекенки се шляеха наоколо и оглеждаха студентите, докато чакаха пробите си. Струваше си да са любезни с тях, защото макар сега да бяха никой, един ден можеха да станат известни дизайнери.

Мадам използва възможността да даде последния си принос към работата на учениците си. През последните години бе строга с тях, но

сега беше горда, тъй като доказваха, че постоянното ѝ гълчене си е заслужавало.

Кейтлин бродираше на ръка мънистата на едно сако от златен брокат, когато Мадам се отби при нея. Тя почти не вдигна глава, докато учителката ѝ изучаваше облеклата. След малко момичето видя, че Мадам не просто се усмихваше — което си беше рядкост, — тя направо сияеше.

— Е, госпожице О'Дуайър. Виждам, че Париж е успял да те омагьоса.

— Харесват ли ви, Мадам?

— Да ми харесват? — Французойката повдигна вежди. — Кейтлин, не знам какво — или по-скоро кой — е причината за вдъхновението ти, но гледай да го запазиш в живота си. — И като замахна с бастуна си, тя се отдалечи.

Кейтлин изпрати поканата на Люсиен още същия следобед. И макар да не получи отговор от него, тя се надяваше да се появи.

От пет до шест часа следващата сряда вечер Кейтлин и останалите четирийсет и четирима абсолвенти стояха притеснени зад кулисите на зала „Льо Нотр“ в търговския център „Карусел дю Лувр“ в очакване на началото на ревюто. Мястото на събитието всяка година се използваше по време на Парижката седмица на модата. Тази вечер младите дизайнери бяха толкова развълнувани, колкото бяха и големите имена в модата преди ревютата си.

Кейтлин погледна със съчувствие едно от момичетата, което отиде да повърне за пореден път? И нейният стомах се бунтуваше, но поне бе успяла да задържи обяда си. Пийна глътка шампанско, за да успокои нервите си. В тяхна чест бяха доставили достатъчно и всички се възползваха максимално. Но адреналинът им беше скочил така високо, че и целият алкохол на света нямаше да успее да ги напие.

Въздухът се пропукваше от трепетното очакване. Следващите два часа щяха да предопределят остатъка от дизайнерските им кариери и всички те го знаеха. Наградите бяха само три. Жури от дванайсет модни корифеи щеше да избере победителите, разпределяйки така желаните награди, а именно — шестмесечни стажове в „Кристиан Диор“, „Ермес“ или „Ив Сен Лоран“.

Застанала зад огромните памучни завеси, Кейтлин развълнувано наблюдаваше съревнованието. Имаше някои прекрасни изпълнения. Моделите на Брук, които бяха представени на подиума под звуците на гайда, представяха закачливи шотландски фустанели, изобилстващи от красиви плетки от най-мек кашмир. Изключителен интерес предизвика работата на Шей Кеслър. С първите ноти от песента на Джими Хендрикс подиумът се изпъстри с „деца на цветята“, които сякаш се бяха изгубили по пътя към Уудсток. Тензухени рокли, селски блузи и мънистени огърлици смело отразяваха стила на хипитата и някак съчетаваха цялата им бохемска етническа принадлежност. „Всички бяха толкова хубави“, помисли си Кейтлин хем с възторг, хем с известна завист. Не можеше да прецени как ще изглеждат нейните модели в сравнение с тях.

Най-после дойде нейният ред. Усети как сърцето ѝ заби учестено, подпалено от нерви и вълнение. Публиката ахна от изненада, когато залата потъна в мрак. Зад кулисите Кейтлин се усмихна. Студентите отговаряха за всички аспекти от колекцията си — от осветлението до музиката. Шоуто се спонсорираше от дарения, които покриваха разходите по манекенките, материалите и реквизита, а доброволци от драматичната школа на колежа предоставяха услугите си за осветлението и сценичната техника. Кейтлин внимателно бе планирала представлението си като част от музикален театър — атмосферата трябваше да е драматична като дрехите, които бе създавала.

Настъпи продължителен момент на абсолютен мрак, през който очакването ескалираше. Тогава лампите светнаха. През белия екран в задната част на сцената публиката видя сянката на пет гигантски свещника. От една машина за дим със съскане започнаха да излизат дебели облаци и се застелиха по пода. След миг въздухът бе разцепен от агресивния звук на електрически орган. А после, щом зазвуча силният основен ритъм на рок операта, първият модел се появи на подиума.

Кейтлин бе рискувала да започне с мъжките тоалети. Зад сцената тя притаи дъх, когато Жан-Люк тръгна наперено по подиума, пресичайки облаците дим — съвременно конте, чийто тоалет се допълваше от брокатен фрак и бастун със сребърен връх.

Публиката експлодира.

Кейтлин чу овациите и аплодисментите и най-после се отпусна.

На първия ред в публиката Уилям шумно ръкопляскаше, докато моделите на Кейтлин дефилираха по подиума. Бе пристигнал рано, за да се увери, че ще заеме хубаво място, и сега бе доволен от положеното усилие. Докато седеше сред всички експерти в индустрията, той чуваше коментарите им относно колекцията ѝ.

— Обожавам тези панталони! — изпадна във възторг журналистка от „Пари Мач“. — Какво внимание към детайла!

— Със сигурност името ѝ ще се прочуе — съгласи се представител на „Трибюн“.

Уилям нямаше нужда да му го казват. „Мелвил“ може и да бяха по-известни с аксесоарите си, отколкото с линията си от облекла, но той беше в бизнеса от достатъчно дълго време, за да разпознае таланта, когато го види. Дори и да оставеше настрана пристрастността си от факта, че е неин баща, произведенията на Кейтлин бяха най-добрите, които бе видял тази вечер. Обзе го прилив на гордост, последван от момент на тъга. Искаше му се Кейт да бе тук, за да види какво е постигнала дъщеря им. Кейтлин се бе променила много и вече не беше онази срамежлива и стеснителна тийнейджърка, която бе пристигнала в Алдрингам преди шест години. Сега беше красива млада жена с обещаващо бъдеще пред себе си. Никой не би искал повече от детето си.

След колекцията на Кейтлин останалата част от ревюто премина бързо. Уилям не се задълбочаваше, просто се интересуваше как са се справили другите в сравнение с нея. Всички бяха добри, стандартът бе висок, както можеше да се очаква от реномирания колеж. Но никой не се доближаваше до Кейтлин, реши той със задоволство. Изобщо не се съмняваше, че тя ще получи предложение за работа от някоя елитна модна къща. Но се надяваше, че дъщеря му все пак ще избере да работи в „Мелвил“. Тъкмо за това искаше да поговори с нея след ревюто.

Когато Уилям се обърна, се сблъска с един забързан младеж. Уилям спря за момент, смаян от дългата му, пусната тъмна коса, прозрачна кожа и поразително сини очи. Беше като мрачен ангел, който погледът не можеше да пропусне. Но не само външността му го

отличаваше от тълпата — той излъчваше онази наполеонова арогантност, която, изглежда, беше в кръвта на всеки французин.

Двамата мъже се извиниха и тръгнаха всеки по пътя си. Никой от тях не осъзнаваше, че са там по една и съща причина.

В гримьорната Кейтлин преживяваше най-важната вечер в живота си. Беше заобиколена от агенти на най-прочутите модни къщи в Париж, които я поздравяваха заради пищните ѝ, но съвременни модели и ѝ предсказваха бляскаво бъдеще. Бе спечелила стажа при „Диор“, но щом той приключеше, никой не знаеше какво я очаква.

Когато някой я потупа по рамото, тя се обърна, мислейки, че е някой от другите студенти. Но тогава видя пред себе си високия строен мъж, чиито хладни сини очи бяха вперени в нея.

Люсиен.

По-късно щеше да си каже, че смущението ѝ е било предизвикано от неочакваната му поява. Кое то до известна степен беше вярно. Не го виждаше за пръв път, откакто се бяха разделили. Засичаха се доста често, макар че почти не разговаряха. Но обикновено успяваше предварително да се подготви, да блокира чувствата си. В случая нямаше време да издигне защитата си.

Люсиен забеляза въздействието си върху нея и изпита удоволствие. Егото му бе пострадало сериозно от раздялата им. Костваше му извънредни усилия да дойде тук тази вечер.

— Искан да те поздравя — заяви, поемайки инициативата, докато тя все още се опитваше да се овладее. — Колекцията ти наистина бе чудесна. Заслужаваше да спечелиш.

Настъпи тишина, докато Кейтлин се опитваше да измисли какво да каже. Но през главата ѝ минаваше една-единствена мисъл — за това какъв късмет имаше, че си е променила решението и е облякла една от роклите, отпаднали от ревюто. Беше много женствен тоалет, с пристегнат корсет, копринена подплата и външен пласт от копринена органза. Напоследък бе оставила косата си да израсте и тази вечер я бе навила на тъмни къдрици, които придаваха готически романтизъм на външността ѝ. Знаеше, че Люсиен ще я одобри.

— Не смятах, че ще дойдеш — каза.

Той вдигна рамене.

— Реших, че ти го дължа.

Отново последва тишина.

— Сега ще тръгвам — той се поклони и се обърна.

Времето замря. В този момент, виждайки го да си тръгва, тя разбра, че не иска да го пусне. Помисли си за Уилям, който я чакаше отвън, макар тя да нямаше желание да го види. Помисли си за партито в хотел „Кост“ и колко ѝ се искаше да го пропусне. И си помисли колко се радва, че пак вижда Люсиен, че той все пак е дошъл тази вечер въпреки страховете ѝ. И тогава взе решението си.

— Люсиен?

Нещо в гласа ѝ го спря и го накара да се обърне и отново да я погледне.

— Да, Кейтлин?

— Да се махаме оттук? — изрече думите плахо и те прозвучаха като въпрос.

Устните му бавно се разтеглиха в широка усмивка.

— Намирам идеята за отлична.

* * *

Когато се озоваха в апартамента му, нещата се развиха бързо. Бяха в спалнята и той я целуваше с трескава нетърпеливост. Целуваше устните, шията, раменете ѝ. Намираха се на абсолютно същото място, където бяха преди всички тези месеци. Само че този път тя нямаше да си тръгне.

Чу го да прошепва:

— Знаех, че ще размислиш, *chérie*.

Тя почувства странна незаинтересованост, когато той разкопча сутиена ѝ, свали бельото ѝ и я положи на леглото. Не изпита паниката от миналия път, а бе обзета само от някаква безмълвна решимост да изтърпи някак до края.

Вече беше в нея и казваше нещо, нещо като: „Толкова ми липсваше, Кейтлин. Липсваше ми всеки ден.“ Тя затвори очи, когато той започна да се движи навътре и навън, първо бавно, после по-бързо, ритъмът му се ускоряваше заедно с възбудата му.

„Още малко“, помисли си тя.

И сякаш прочел мислите ѝ, той сграбчи раменете ѝ и тя отвори очи — точно навреме, за да види изражението му на върховно удоволствие, докато получаваше оргазма си. И тогава Кейтлин почувства нещо, което можеше да определи като облекчение, когато Люсиен зарови глава в шията ѝ, и чуваше само приглушения му глас, викащ името ѝ отново и отново.

След това тя остана да лежи в обятията му. Той нежно целуна челото ѝ, носа, устните ѝ. После се отдръпна малко, погледна я в очите и заяви с неподправена искреност:

— Обичам те, Кейтлин.

Тя се протегна и докосна лицето му, искаше ѝ се и тя да се чувства така. Но чувстваше единствено празнота и нищо друго. Такава празнота, която ѝ каза, че всичко между тях е свършено.

Изчака го да заспи. Тогава възможно най-безшумно Кейтлин се измъкна от леглото му, облече се и си тръгна.

Като се върна в апартамента си, си събра багажа. Париж бе затворена страница за нея. Искаше да започне на чисто, отначало.

Оказа се изненадващо лесно да опакова живота си. Написа всичко на всичко три писма — първото до „Диор“, в което им обясни, че няма да се възползва от стажа им; второто до Вероник заедно с достатъчно пари, за да покрие наема за следващите два месеца; и последното до Ален, в което се извиняваше за неочакваното си заминаване. Знаеше, че трябва да пише и на Люсиен. Но някак не намираще подходящите думи. Друг път — щом събереше мислите си — щеше да му обясни. Но сега не можеше да мисли за това.

Същата вечер Кейтлин се качи на самолета за Ню Йорк. От мястото си до прозореца тя гледаше как Париж избледнява в далечината.

Отново искаш да избягаш — обади се вътрешният ѝ глас.

На когото тя отговори: *Точно сега не ми пука.*

[1] Готически роман от Гастон Льору, публикуван през 1910 г., в който действието се развива в Парижката опера. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Реших да кажа на Уилям.

Пиърс впери поглед в ръката на майка си, вкопчена в неговата. Беше събота следобед и както обикновено той бе дошъл в апартамента в „Мейфеър“ да ѝ прави компания. Но вместо да го помоли да ѝ почете както друг път, тя каза, че иска да обсъди нещо с него.

Опита се да запази спокоен тон, когато попита:

— За какво говориш, майко? Какво ще кажеш на Уилям? — Но той просто печелеше време. Знаеше точно какво има предвид тя. Сякаш се сбъдваше най-лошото му опасение.

— Пиърс — каза нежно Роузалинд. Влажните ѝ очи потърсиха погледа му, умоляващи за разбиране. — Любов моя, ще кажа на Уилям какво направихме... какво направихме за Кейти. Ще му кажа всичко. Трябва, преди да е станало твърде късно.

Но защо? Защо ти е да му казваш? — мислеше Пиърс, докато майка му продължи да говори с тихия си, треперещ глас, обяснявайки му защо е почувствала нужда да признае греховете си сега, когато умираше.

— Време е да проявя честност — заяви тя. — Веднъж и аз искам да постъпя правилно.

Той отпусна глава в ръцете си, масажирайки с пръсти тъпата болка, която бе започнала да се формира в слепоочията му. Не можеше да повярва на егоистичното ѝ държане. Гневът на Уилям щеше да трае с години, а Пиърс щеше да трябва да го търпи.

— Ами аз? — прошепна едва-едва.

Тя премигна.

— Какво ти?

Тогавя той вдигна поглед към нея. Наистина ли не разбираше?

— Уилям ще ме намрази!

Настъпи мълчание.

— Да — рече тя спокойно. — Вероятно.

— Не е честно! — избухна Пиърс. — Постъпих така, защото смятах, че го правя за доброто на Уилям. Не може сега да бъда наказан

заради това!

— Пиърс, моля те — в гласа на майка му се прокрадна твърдост, подобна на онази, с която му се караше, като беше малък. — Не се опитвай да промениш мнението ми. Каквото и да кажеш, няма да ме спреш да постъпя правилно. — Тя направи пауза и си пое дълбоко въздух, преди да продължи: — Сега знам, че сбърках, задето крихме истината от него през всички тези години. — Отново спря да си поеме въздух.

Пиърс я погледна предпазливо, загрижеността за здравето ѝ за момент надделя над яда му.

— Добре ли си, майко? Да ти донеса ли вода?

— Не, добре съм.

— Сигурна ли си? Защото...

— Казах, че съм добре — тросна се тя. — Остави ме да довърша онова, което се опитвам да кажа. Важно е. — Жената отново си пое въздух, веднъж, после втори път. Пиърс я чакаше търпеливо да продължи. — Ще му кажа какво направихме — рече накрая. — Всичко, което направихме, и после ще го помоля за прошка. Сигурна съм, че ако направиш същото, той ще те изслуша и ще намери начин да ти прости.

— Не, няма да го направи! — Пиърс чу хленченето в гласа си и разбра, че то ще я подразни. — Ще ме отстрани от живота си, много добре знаеш.

Тя го погледна спокойно.

— Нима това ще е нещо лошо?

Пиърс я изгледа втренчено.

— Какво искаш да кажеш?

— О, Пиърс — смехът бе нежен, но и леко подигравателен. — Много добре ме разбираш. Почти на четирийсет и пет си. Не е ли крайно време да започнеш свой собствен живот, вместо да тичаш като кученце след брат си?

Словесната ѝ атака беше безпощадна. Мразеше майка си, когато тя изпаднеше в такова настроение. Знаеше точно какво да каже, за да го нарани максимално.

— Не смятам, че е точно така — защити се той. — Уилям оценява помощта ми.

— Той просто те търпи, любов моя. Това е съвсем различно нещо.

— Не е вярно!

— Разбира се, че е вярно — каза тя пренебрежително.

— Но...

— О, за бога — прекъсна го Роузалинд. — Прекалено съм уморена, за да споря с теб — в гласа ѝ наистина се долавяше изтощение. — Не ме интересува как живееш живота си. Достатъчно зрял си, за да вземаш решения сам. Както и аз — гласът ѝ прозвуча дрезгаво, а дишането ѝ се затрудни. — Искях просто да ти окажа честта... — Тя спря и си пое въздух. — ... честта да те уведомя за намеренията си... — Отново спря, вече хриптеше. — ... да кажа на Уилям какво направихме. И нищо... — вече едва произнасяше думите. — ... което кажеш, няма да ме спре да не...

Тя млъкна по средата на изречението, сякаш спираше за поредната глътка въздух. Но тогава се закашля в мъчителен пристъп, който разтърси цялото ѝ тяло.

Пиърс стоеше като парализиран и я чакаше да се съвземе. Но тя продължи да кашля с изпълнени с ужас очи. Това беше всичко, което чуваше и виждаше той — мощни разтърсващи хрипове и ококорени очи.

— Майко? — успя да продума най-сетне. — Кажи ми — какво да направя?

Видя я да протяга ръка и проследи погледа ѝ до масата в края на леглото, докато накрая разбра какво иска — хапчетата си с нитроглицерин. Имаше пристъп на ангина. Спомни си какво му бяха казали в болницата — че някой разгорещен спор би могъл да причини такъв пристъп.

Той взе пластмасовото шишенце и започна да развива капачката, затруднявайки се с отварянето, губейки ценни секунди. Най-после извади една таблетка в треперещата си ръка. Понечи да ѝ я даде, но изведнъж си спомни какво му бе казала, преди да почне да се задушава.

Ще кажа на Уилям какво направихме... Нищо, което кажеш, няма да ме спре...

Може би нищо, което кажеше, нямаше да я спре. Но сега сякаш съдбата му подаваше ръка и му показваше друг начин. Щеше да е

лесно, толкова лесно... Мисълта — толкова отвратителна, толкова неестествена — изникна в съзнанието му, преди да успее да я спре.

Зениците на Роузалинд се разшириха, когато тя разбра какво става в главата му. Тогава погледът ѝ стана умолителен, сякаш се опитваше да обещае, че няма да издаде нищо. Но как можеше да ѝ се вярва?

По-късно, когато беше сам и се опитваше да успокои съвестта си, той си казваше, че никога не е имал намерение това да се случи. Беше миг на съмнение, незначително колебание, което щеше да поправи. Щеше да ѝ даде хапчето, повтаряше си той, да ѝ помогне, да я спаси.

Но някак не намери сили да помръдне.

Тя получи инфаркт. И макар Пиърс да знаеше, че трябва да изтича навън, да се обади на сестрата, която вероятно щеше да има време да пусне дефибрилатора и да съживи Роузалинд; макар да знаеше, че не е твърде късно да направи нещо, той стоеше като прикован на мястото си.

Накрая очите ѝ се затвориха. Дишането ѝ заглъхна. Лицето ѝ посивя. Тялото ѝ се разтърси при последното вдишване. И всичко свърши.

Чак тогава чудовищността на случилото се достигна до съзнанието на Пиърс. Той падна на колене, притиснал и двете си ръце към устата си.

— О, господи — зарίδα през пръсти. — О, господи, какво направих?

Люси Филдинг бе едната от трите сестри, наети да се грижат за Роузалинд Мелвил. Работата беше сравнително лека. На всеки два часа тя проверяваше жизнените показатели на пациентката и ѝ даваше лекарствата. Обикновено това отнемаше всичко на всичко пет минути. През останалото време беше свободна да чете списания или да гледа телевизия.

Този следобед тя се бе отправила за рутинна проверка, когато видя малкия син на госпожа Мелвил да излиза от спалнята ѝ, затваряйки тихо вратата след себе си. Като видя Люси, той постави пръст на устните си.

— Мисля, че изморих мама — каза ѝ. — Тъкмо заспа.

Люси се поколеба. В агенцията, откъдето я бяха наели, имаше строги правила, според които персоналът трябваше да спазва планирания график. Но ако госпожа Мелвил си почиваше, Люси не искаше да я безпокои. Горката жена и без това спеше малко.

— Тогава ще мина да я видя по-късно — заяви тя. — Не би трябвало да има проблем.

Тя изпрати господин Мелвил до вратата и въздъхна, щом той си тръгна. Беше много мил мъж — вероятно малко срамежлив, но винаги любезен и благодарен за полаганите от сестрите грижи, а не като брат си, който винаги недоволстваше от нещо. С тази мисъл Люси отиде в стаята си и се обади на гаджето си, за да му разкаже преживелиците от деня.

Мина почти час, преди най-после да се върне в спалнята на Роузалинд Мелвил. Тялото на болната вече изстиваше. След това Люси не можеше да спре да изпитва вина. Ако бе влязла по-рано, може би щеше да успее да направи нещо, за да спаси старата жена, да ѝ даде лекарството. Но знаеше, че е глупаво да се самообвинява. Роузалинд беше стара. Бе имала хубав живот. С това нейно болно сърце беше само въпрос на време. Нямаше какво да се направи, за да се предотврати смъртта ѝ.

Погребението се състоя през последната седмица на август. Времето беше неумолимо ведро и слънчево и никому не бе приятно да отиде на тъжното събитие в такъв неуместно красив ден. Но за щастие през нощта преваля. Опечалените се събудиха под сиво небе, макар въздухът все още да бе топъл и влажен.

Опелото беше достойно, точно както Роузалинд би поискала да е. Солидният ѝ махагонов ковчег бе украсен с един-единствен венец от лилии. Сред събралите се на поклонението можеха да се видят видни представители на модния свят — познати управители на компании, дизайнери и фотомодели се бяха струпали в катедралата „Уелс“. Естествено, присъстваха всички от управителния съвет на „Мелвил“.

Елизабет се бе върнала от Токио за погребението. От трите внучки тя единствена скърбеше истински за загубата на баба си. Застанала край гроба ѝ, тя се опита да си спомни добрите времена — пътуванията до Лондон като дете, когато Роузалинд я развеждаше из

магазина на „Мелвил“, разказите на баба ѝ за войната. Елизабет често бе посещавала Роузалинд, докато тя беше болна. Последните няколко пъти достолепната някога дама я бе посрещала с такава жалка благодарност, че Елизабет чувстваше смесица от тъга и неудобство всеки път, когато посещаваше апартамента ѝ на „Гросвенър стрийт“.

Чичо ѝ Пиърс го приемаше най-тежко. И това бе разбираемо. Докато Уилям имаше собствено семейство — съпруга и три деца — Пиърс си нямаше никого. Елизабет знаеше колко отдаден беше той на майка си. Тя се опита да намери думи да го утеши, но щом се върнаха в Алдрингам след погребението, той се извини и отиде да си легне. Не бе спал от смъртта на Роузалинд и Елизабет се надяваше той да успее да си почине.

В гостната им се бяха струпали над сто и петдесет опечалени, затова никой не забеляза оттеглянето му. Беше сервиран обяд, но Елизабет нямаше апетит. Нямаше човек, с когото да поговори, който би я разбрал. Кейтлин дори не си бе направила труда да се върне за днешния ден и Елизабет не я винеше — Роузалинд не се държеше особено приветливо с незаконната си внучка. А Амбър не се виждаше никъде. Беше се върнала от Ню Йорк, изпълнена с ентузиазъм заради последното си увлечение, фотомоделството. Без съмнение се бе промъкнала горе, за да се обади на приятелките си и да им разкаже всичко по въпроса. Амбър най-малко се нуждаеше от това — група хора да я ласкаят по цял ден. Елизабет все още не разбираше защо баща им го бе позволил.

Майка им явно смяташе, че независимостта ще се отрази добре на Амбър, ще я научи да е по-отговорна. Но не изглеждаше, че двата месеца в чужбина са укротили тийнейджърското ѝ недоволство. Тя дори бе имала наглостта да се яви на погребението с черни дънки, черна тениска и огромни слънчеви очила. Елизабет бе ужасена от показаното неуважение. После си помисли, че ако баба ѝ можеше да види Амбър сега, щеше да махне пренебрежително и да каже, че тъкмо това се очаква от едно разглежено дете. Мисълта я накара да се усмихне. Нали в края на краищата днешният ден трябваше да е за това — да си спомнят каква е била Роузалинд Мелвил.

— Речта ти в църквата беше много красива, Елизабет. — Момичето вдигна поглед и видя баща си.

— Благодаря — отвърна. Тя искрено се изненада, когато я бе помолил да говори днес. Беше ѝ коствало много усилия да го изкаже, без да се разплаче. — Дадох всичко от себе си.

— Така е — заяви той твърдо. — Тя щеше да е доволна.

Елизабет извърна поглед, не знаейки как да реагира. Тези бащини изрази на гордост бяха толкова желани от нея, но и толкова редки, че нямаше представа как да ги приеме.

Преди тя да успее да измисли подходящ отговор, Уилям се бе върнал сред навалищата, отново в ролята си на сърдечен домакин. Елизабет отиде на бара и помоли сервитьора да ѝ забърка един джин тоник. Беше петък и възнамеряваше да изкара уикенда в Алдрингам, вместо да бърза към Токио. Зад гърба си чу гръмки смехове и се завъртя, готова да изгледа свирепо дръзналите да проявят неуважение. Но като огледа стаята, тя изведнъж осъзна, че никой не изпитва неудобство от изблиците на веселие. Тихите уважителни гласове, които хората бяха използвали в началото на деня, сега бяха изоставени заедно със саката и вратовръзките им. Защото на никого от тях не му пукаше за Роузалинд. Повечето бяха тук само за да се покажат, заради социалните контакти. Застанала сред това лицемерие, Елизабет изпита внезапно желание да остане сама.

Поиска от бармана да ѝ налее още един голям джин тоник и го отнесе на верандата. Но дори и там се чувстваше прекалено близо до останалите. Искаше веднага да се махне. Затова тръгна надолу към тенис кортовете. Там никой нямаше да я открие. Чак когато се отдалечи достатъчно от къщата, тя седна на каменните стъпала и положи глава върху коленете си, доволна, че най-после може да свали маската си за пред хората.

Не бе постояла и минута, когато някой се изкашля зад нея. Тя се обърна и сърцето ѝ се сви. Беше Коул.

— О, страхотно — измърмори. Само това ѝ трябваше. Беше го забелязала в църквата и бе успяла да избегне погледа му. Сега бързо избърса очите си с опакото на дланта. Мразеше да я виждат уязвима, а точно Коул да я види в това състояние бе още по-неприемливо. Той обаче не даде вид, че е забелязал смущението ѝ. Вместо това извади носна кърпичка от сакото на костюма си и ѝ я подаде. Тя се поколеба за момент и я взе.

— Благодаря — смотоледи и издуха носа си.

— Видях те да излизаш от къщата — обясни той. — Реших да се уверя, че си добре.

— Благодаря. Добре съм. — Тя просто искаше той да си тръгне. Той остана.

— Били сте близки с баба ти — заяви.

Беше повече твърдение, отколкото въпрос, но тя кимна.

— Да. Да, бяхме. — Елизабет прочисти гърлото си, мъчейки се да се овладее. — Но, както казах, добре съм, честна дума. По-добре се връщай в къщата. Скоро и аз ще дойда.

Тя предположи, че той ще използва възможността да си тръгне. Но Коул седна на стъпалото до нея и взе ръката ѝ. Останаха така дълго, дълго време, без да разговарят, без да помръднат.

През седмицата след погребението, когато нещата започнаха да се връщат към нормалното, Уилям уреди среща с Гюс Фелоус, който бе адвокат на майка му и изпълнител на завещанието ѝ. По-късно Уилям често си мислеше, че нямаше да реагира толкова остро на съдържанието на завещанието, ако бе предупреден предварително; ако бе дошла при него и му бе казала: „Ето какво смятам да направя с акциите на «Мелвил»“. Той обаче нямаше никакво понятие, че нещо се е променило отпреди десет години, когато тя се бе погрижила нейният десетпроцентов дял да премине в неговите ръце.

Седнал срещу Гюс в правната кантора на „Фелоус и синове“, последното нещо, което очакваше да чуе, бе, че майка му е направила ново завещание.

— Кога го е направила? — попита Уилям, подозирайки, че щом не е бил уведомен за промяната, нямаше начин тя да се окаже приятна.

Гюс Фелоус бе така любезен да покаже неудобството си. Той се престори, че проверява датата.

— Преди малко повече от пет години.

Преди пет години. *Когато Кейтлин дойде да живее при нас.* Уилям разбра значението на този факт. Не беше изненадан, макар че не му стана приятно, когато след няколко секунди научи, че Роузалинд е избрала да разпредели дяла си на двете си законни внучки — 7.5 процента на Елизабет и 2.5 процента на Амбър.

Уилям, който и без това вече се чувстваше състарен след смъртта на майка си и се опитваше да не обръща внимание на глождещите го мисли за собствената му смъртност, в този момент усети дъха на следващото поколение във врата си. Умната, самоуверена Елизабет, заради която изпита такава гордост в църквата, чиято сила изглеждаше такъв комплимент за него, сега му се стори повече като заплаха. Той познаваше голямата си дъщеря достатъчно добре, за да прецени, че тя бе млада, амбициозна и непоколебима — и че погледът ѝ бе отправен твърдо към неговия пост. Открай време беше така, но поне през последните няколко години той бе имал възможност да контролира ходовете ѝ в компанията. Сега Роузалинд я бе снабдила с инструмент, с който да засили влиянието си в редиците на „Мелвил“.

Това не беше точно онова наследство, на което се бе надявал Уилям.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пиърс се събуди сепнато от кошмара си, облян в студена пот. Сам в тъмнината се чувстваше уплашен до смърт. Пресегна се към нощната лампа и припряно затърси ключа. Стаята се потопи в светлина и на него му стана малко по-добре.

Полежа още минутка, изчаквайки дишането му да се нормализира. После се измъкна от оплелите се в тялото му чаршафи, стана и се насочи към банята. Под ярката флуоресцентна светлина той видя точно колко зле изглежда. Очите му бяха кървясали, а кожата под тях — отпусната и подпухнала. Не се изненада особено. Не бе спал както трябва вече осем седмици, откакто бе починала майка му. Всеки път щом затвореше очи, я виждаше — хриптяща, давеща се, умираща... Каквото и да правеше, не можеше да избие този образ от главата си.

Липсата на сън му се отразяваше зле. Той се движеше наоколо в постоянна замаяност. Накрая, след като направи няколко грешки на работа, бе отишъл на лекар.

— Реакцията е съвсем нормална — заяви той на Пиърс със съчувствена усмивка — след смърт на любим човек. Разбирам защо се чувствате отчаян. Безсънието е ужасно нещо.

„Меко казано“, помисли си Пиърс, докато докторът пишеше рецептата си. Лежеше буден, нощ след нощ, изпитващ отчаяно желание да потъне в сладката забрава на безсънанието, но каквото и да правеше, все не успяваше да заспи. Понякога чувстваше, че полудява.

Надяваше се приспивателните да решат проблема. По-рано тази вечер бе взел две таблетки, както му бе предписано, и след трийсет минути се унесе... само за да се събуди след три часа със същия образ в съзнанието си — на майка си, която се бе протегнала към него, а той я бе предал. И сега се почувства по-зле отпреди. Хапчетата, които бе смятал за чудотворен лек, му се сториха повече като проклетие.

Той изсипа останалите таблетки в тоалетната. После се върна в леглото, но не за да спи. Измина много време, докато слънцето най-

после се показа.

ЧАСТ ТРЕТА
ЮНИ 2001 Г. — ФЕВРУАРИ 2002 Г.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейтлин О'Дуайър беше нервна, развълнувана и закъсняваше. Закъсняваше за най-важната вечер в живота си, помисли си отчаяно, докато лимузината пълпеше по „Пето авеню“. Трафикът в центъра винаги бе кошмарен, но тази вечер изглеждаше по-зле от обикновено. Клаксоните на колите звучаха в гневна симфония. Всички горяха от желание да избягат от клаустрофобичната жега на нюйоркското лято и лошото им настроение се покачваше заедно с температурата на въздуха. Слава богу, че колата поне имаше климатик. Това бе едно от предимствата на лимузините за рок звезди. Затъмнени прозорци, телевизор и зареден бар... Кейтлин намираше целия този блясък за малко прекален, но пиар агентката ѝ бе настояла, като заяви, че „за нищо на света“ не може да пристигне с такси на церемонията по връчването на годишните награди на САМД.

Наградите на Съвета на американските модни дизайнери за модната индустрия бяха еквивалент на наградите „Оскар“. Тя потръпна. Все още не можеше да повярва, че е номинирана.

Бе пристигнала в Ню Йорк преди шест години с малко пари, но голяма мечта — да успее като дизайнер. Разбира се, лесно щеше да си намери работа в някоя от големите модни къщи на „Медисън авеню“, но вече бе решила, че не иска да загуби две години в тежка и досадна работа — да прави кройки на дрехи по идеи на други дизайнери или да отговаря за вземането на проби. Искаше да работи за себе си.

Затова тя взе под наем няколко западнали стаи в една мрачна жилищна сграда в Долен Ийст Сайд и започна, като се опита да продаде дрехите, които бе изработила за абсолвентското си ревю. Кейтлин уверено си уговори срещи с купувачи от всеки голям универсален магазин — „Нийман Маркъс“, „Сакс Фифт авеню“, „Бергдорф“... но макар купувачите да харесваха облеклата ѝ, никой от тях не бе готов да рискува да ги пусне в продажба.

— Съжаляваме — чуваше непрекъснато. — Не рискуваме с непознати имена.

Средствата ѝ се стопяваха, затова тя инвестира в една шевна машина и се зае да извършва поправки за пет-шест известни бутика. Работата бе нископлатена и технически много под нейните умения, но поне ѝ оставаше време да работи над свои модели.

Изминаха шест самотни месеца. Не познаваше никого в Ню Йорк, а той не бе от най-дружелюбните градове. Нямахте и много възможности да се среща с други хора. Ходеше в бутиците веднъж седмично да вземе дрехите за поправка, след което работеше над тях сама в мазето си. Липсваха ѝ Ален и другите ѝ приятели от „Белвил“. Люсиен също ѝ липсваше, повече, отколкото си бе въобразявала.

Но по някакъв начин самотата се оказа нейно предимство. Нямахте какво друго да прави, освен да работи. И бавно, но сигурно животът ѝ тръгна към по-добро. Постепенно си изгради репутация на отлична шивачка — бърза, прецизна и надеждна. Това означаваше, че вече можеше да избира за кого да работи. Най-вече ѝ допаднаше „Уайт Хийт“ — моден бутик на 14-та улица. Дрехите им бяха дръзки, новаторски и се доближаваха до нейния стил. През няколко седмици тя им носеше селекция от свои облекла и се опитваше да убеди собственика да ги предложи за продажба, само за проба.

— Скоро — отвръщаше той. — Щом продам част от стоката, която вече съм заредил.

Но „скоро“ не бе достатъчно скоро за Кейтлин.

„Уайт Хийт“ бе популярен сред по-заможните млади хора. Една от най-редовните му клиентки беше Лена Чапмън — принцеса от „Парк авеню“ и многообещаваща модна икона. Предстоеше ѝ да дебютира на бала на Виенската опера и си търсеше нещо по-различно от традиционна бяла рокля.

— Искам нещо, с което да бъда сензацията на вечерта — заяви тя.

Две от продавачките, Джанис и Мари, се заеха със задачата да изкарат и да ѝ предложат всяка бяла рокля в бутика. Кейтлин се оказа там по същото време, за да вземе дрехите за поправка, и видя как Лена не хареса нито една.

— Някоя не е достатъчно специална, разбирате ли? — оплака се тя на Джанис, преди да си тръгне от магазина.

— Да ѝ имам претенциите — отбеляза момичето пред Кейтлин, след като Лена си тръгна.

Тогава на Кейтлин ѝ хрумна нещо. Малко бе поопознала Лена през последните няколко месеца — знаеше, че тя би носила нещо по-скоро дръзко и предизвикателно от артистична гледна точка, отколкото обикновена красива дреха. Беше идеалната клиентка за Кейтлин.

Кейтлин заряза облеклата за поправка на щанда и се затича след нея. Настигна Лена, малко преди тя да се качи в едно такси, обясни ѝ набързо, че е дизайнер и че има рокля, която със сигурност ще ѝ се хареса.

— Наистина ли? — момичето я погледна с недоверие. — Мислех, че са ми показали всички бели рокли в магазина.

— Не е в магазина. В моя апартамент е. — Кейтлин стисна палци с надеждата Лена да не почне да разпитва защо не е в магазина. Не искаше да се издава, че е само шивачка. — Трябва да дойдете да я видите.

За щастие Лена прояви интерес. Свикнала да попада във всякакви странни и необичайни ситуации, тя се съгласи да наmine същата вечер към седем часа. В най-лошия случай щеше да загуби двайсетина минути от времето си.

Лена се завъртя пред огледалото.

— Страхотна е.

Еlegantната рокля в стил ар деко беше перфектна. Тя не вярваше много, че тази някак ексцентрична млада жена с приятен глас ще ѝ покаже нещо интересно. Но се оказа, че Кейтлин все едно е прочела мислите ѝ. Направена от бял креп, роклята представляваше измамно семпла дреха, на която бе придаден екзотичен, пищен вид заради пришитите на ръка мъниста, с които бе покрита.

След месец Лена се появи в хотел „Уолдорф Астория“, изглеждаща прекрасно и изискано в роклята, вдъхновена от епохата на двайсетте години. Другите момичета, избрали много по-традиционни тоалети, бяха принудени само да я гледат как привлича погледите.

На следващата седмица името и снимката на Лена се появиха в „Ню Йорк Таймс“ в раздела „Неделна мода“. Отстрани се споменаваше и за младата обещаваща дизайнерка, създава изключителната рокля — Кейтлин О’Дуайър.

Формулата за успех винаги е била една и съща — усилен труд, страст и постоянство. Но никога не е излишен и малко късмет. Лена Чапман беше късметът на Кейтлин.

След успеха на бала Лена стана първата ѝ клиентка. По-важното бе, че тя разказа за Кейтлин и на приятелките си. Също като Лена и те бяха млади, богати, красиви и често ги снимаха. И те всички обичаха да носят дрехи, създадени и ушити специално за тях.

Скоро Кейтлин О’Дуайър започна да управлява свой собствен моделиерски бизнес.

Работата ѝ бе точно като за нея, тъй като ѝ позволяваше да сътворява онези драматични и екстравагантни дрехи, които бяха силата ѝ. Девойките от елита обожаваха непреходната носталгия в моделите на Кейтлин — дългите вечерни рокли без презрамки и деликатните коктейлни тоалети. Тя винаги отделяше време да поговори с клиентките си, да разбере какво им харесва, личния им стил и каква външност искаха да покажат на събитието, на което щяха да присъстват. Тъкмо това внимание към детайлите ги караше да се връщат отново при нея.

През първата година Кейтлин рисуваше, кроеше и ушиваше всяка дреха сама, като работеше по осемнайсет часа на ден в задръстеното си с платове мазе. Но когато списъкът ѝ с клиенти нарасна, тя започна да наема работници, които да ѝ помагат с ушиването. Използваше само най-добрите. Предлагаше услуга, в която качеството беше всичко, затова не можеше да си позволи калпава изработка. Лично проверяваше всяка дреха, преди да бъде предадена на клиента — за да се увери, че ушиването е перфектно.

На втората година Кейтлин се справяше добре, но бе напълно наясно, че шивачеството отнема много време и е зле платено спрямо усилията, които се влагаха. Тя искаше да създаде своя линия от готово облекло, което да се продава в магазините. Но за да спонсорира цяла колекция, в която да се включат и хонорарите за фотомодели, ателиета и ревюта, тя се нуждаеше от повече пари, отколкото тези, с които разполагаше.

Помощта дойде под формата на Алексис Рийд, напориста млада пиар агентка от „Куинс“. Заинтригувана от репортажите за работата на тайнствената Кейтлин О’Дуайър, Алексис си уговори среща с нея. Тя

пристигна рано в мизерното жилище, седна в ъгъла и я наблюдава, докато Кейтлин извършваше една проба. Когато клиентката си тръгна, Алексис вече бе взела решението си.

По време на евтин обяд в близкия китайски квартал тя изложи фактите.

— Талантът е едно, мила, успехът — съвсем друго нещо. Имаш огромен потенциал, но се нуждаеш от помощта ми. — Тя предложи услугите си в замяна на част от бъдещите приходи на Кейтлин.

— Предприемаш голям риск — отбеляза Кейтлин, щом си стиснаха ръцете.

Очите на другата жена проблеснаха.

— Повярвай ми, ще ти разкажа играта.

Съюзът с Алексис се оказа правилно решение. Със строгите си костюми и грижливо поддържаната си червена коса тя бе самата агресия от осемдесетте — точно от каквото се нуждаеше Кейтлин. Лена и приятелките ѝ редовно посещаваха всяко нийоркско парти и всеки модерен клуб — и ходеха там с тоалетите на Кейтлин. Това бе страхотна безплатна реклама, ако се използваше правилно. Алексис знаеше как да го направи. Тя поддържаше списък с клиентите на Кейтлин и местата, където щяха да носят дрехите ѝ, след което използваше всичките си възможни връзки, за да е сигурно, че снимката на съответната рокля ще се появи във вестниците на следващия ден.

Алексис си вършеше работата по всякакъв възможен начин. Когато дойде време за Оскарите, тя се постара да се разчуе, че Кейтлин е получила три поръчки за тоалети за вечерта. Всъщност никой все още не бе потърсил услугите на младата дизайнерка. Но на следващата сутрин тя получи четири отчаяни обаждания от клиенти, които я молеха да ги смести в графика си.

Кейтлин общо взето бе оставила Алексис да прави каквото си иска. Намеси се само веднъж, когато агентката поиска да се възползват от връзките ѝ със семейство Мелвил.

— Но, скъпа, историята е фантастична — увещаваеше я Алексис. — Като приказка за съвременната Пепеляшка. А и съвсем не грозната ти заварена сестра е станала доста известен фотомодел. — Тя бръкна в чисто новата си чанта на „Ермес“ и извади няколко списания, в които бе поместено лицето на Амбър. — Продажбите ще скочат до небето.

— Продажбите са си добре — заяви Кейтлин.

— Вярно е. Но ще станат още по-добри, ако ми позволиш да пусна малко инфо...

— *Не*, Алексис — гласът на Кейтлин бе нетипично твърд. — И ще съм ти благодарна, ако не повдигаш повече този въпрос.

Тя се съобрази с желанието ѝ. И без това нямаха нужда от разкритието. Кейтлин бе любимка на повечето холивудски звезди, а големите магазини, които някога отказваха дрехите ѝ, сега настойчиво искаха да се снабдят с линията ѝ от готови облекла. Фирмата „Хенри Бендел“, известна с новаторската си дамска мода и насърчително отношение към младите дизайнери, бе очевидният избор, с който да започне. Кейтлин използва всичките си спестявания в създаването на ограничена колекция за магазина. Стоката бе разпродадена за една седмица.

Сега, когато лимузината най-накрая спря пред входа на нюйоркската обществена библиотека на 42-ра улица, Кейтлин настръхна от притеснение. С тази номинация на САМД за обещаващ талант в дамската мода тя най-послед получаваше признание за тежката си работа досега. Беше на ръба да постигне световна известност. Но само ако спечелеше наградата...

Алексис Рийд стоеше отстрани и гледаше одобрително слязлата от колата Кейтлин. Беше изпитвала леко притеснение, че небрежната ѝ клиентка ще се появи с дълга селска пола, ефирна туника и етно бижута. Слава богу, Кейтлин се бе отказала от обичайния си безгрижен бохемски стил и се бе постарала възможно най-добре за бляскавото събитие. И наистина изглеждаше великолепно, помисли си Алексис с гордост, примесена с капка завист. Всъщност с дългата си вечерна рокля в среднощно синьо — едно от собствените ѝ творения естествено — Кейтлин изглеждаше съвършено чувствена, а роклята подчертаваше перфектната ѝ женствена фигура. Щеше да събере всички погледи, Алексис не се съмняваше в това.

По червения килим преминаха още Хайди Клум, сияеща в тоалет на „Шанел“, и Хедър Греъм в „Диор“, последвани от Пъф Деди. Но

щом Кейтлин се понесе към входа, фотографите и снимачните екипи вкупом се насочиха към нея.

— Насам, Кейтлин! — извикаха те.

Блеснаха светкавици. След като цял час бяха щракали само кльощави фотомодели и актриси, те си отдъхнаха при вида на една истинска жена. По извивки Кейтлин можеше да бие и самата Джей Ло.

Алексис видя как Кейтлин се усмихна любезно към журналистите. Тя излъчваше истинска класа и старомоден блясък. Роклята от сурова коприна плътно прилепваше към пищния ѝ бюст, тънката талия и приятно закръгления ѝ ханш, оставяйки на въображението точно колкото бе нужно. С опушения грим, яркочервените пухкави устни и вдигната във висок кок коса, от която се спускаха само няколко тъмни къдрици край лицето, тя приличаше досущ на кинозвезда от петдесетте. Притежаваше редкия талант да създава история с моделите, които измисля. Затова и беше пожънала такъв успех.

За щастие този успех не бе успял да ѝ завърти главата. Бяха минали четири години от първата им среща и Кейтлин все още си беше същата трезвомислеща личност. Да, за това време бе станала по-зряла и се бе превърнала от напористо до умиление, но някак объркано двайсет и две годишно момиче в уверена млада жена. Но не бе загубила страстта си към моделиерството, не правеше компромиси, отказваше да използва името си за користни цели, както биха постъпили други. Именно затова беше номинирана за награда тази вечер.

Когато разбра, че клиентката ѝ има нужда да бъде спасена, Алексис се придвижи напред.

— Достатъчно засега, момчета — каза тя и хвана Кейтлин под ръка.

— Благодаря — прошепна Кейтлин, позволявайки на Алексис да я отведе вътре. — Вече започна да ме боли лицето.

— Ами свиквай — тросна се Алексис. — Ще ти се наложи още дълго да го правиш, щом спечелиш.

Като възрази, че наградата изобщо не е сигурна, Кейтлин последва Алексис да заемат местата си в тържествената зала на библиотеката — точно навреме за началото на церемонията по награждаването.

Водеща на вечерта беше Сандра Бърнард^[1], облечена в елегантен дамски смокинг на „Ив Сен Лоран“. Както винаги церемонията продължи дълго — макар и да не бяха достигнати седемте часа от предишната година. Имаше няколко изненади — Том Форд бе обявен за дизайнер на дамска мода на годината, а Келвин Клайн получи наградата за цялостен принос.

— А сега е ред на наградата за обещаващ талант в дамската мода — обяви Сандра Бърнард. Алексис погледна Кейтлин, която с всички сили, но напълно неуспешно, се опитваше да не дава израз на надеждите си. Алексис се протегна и хвана ръката ѝ. — И победителят е... — Настъпи пауза. В огромната зала се чу единствено звукът от скъсаната хартия, когато водещата отвори плика. — Кейтлин О'Дуайър!

Беше четири сутринта, когато Кейтлин си тръгна от партито в хотел „Грамърси Парк“. Останалата част от вечерта бе преминала сред вихрушка от интервюта и благопожелания. Когато и нейният отколешен идол Майкъл Корс^[2] дойде да я поздрави — „Заслужена победа, скъпа“, похвали я той, като я целуна по двете бузи, — тя щеше да се разтопи от удоволствие.

— Репортажите в пресата ще бъдат невероятни — отбеляза Алексис развълнувано. — Ще получиш международна известност.

Кейтлин си помисли за всички хора, които се надяваше да научат за постижението ѝ — Люсиен, Уилям... Знаеше, че е детинско, но все пак. Какъв бе смисълът от успеха, ако не можеш да се похвалиш с него?

Пътуването обратно до дома ѝ бе кратко. Кейтлин се облегна в кожената седалка със златния трофей в ръка и се загледа в сменящия се градски пейзаж, докато минаваха покрай кафявите каменни сгради на „Гринуич Вилидж“ и чугунените фасади на „Сохо“ и стигнаха до жилищната ѝ сграда в „Трибека“. Беше се преместила там преди две години, когато започна да печели сериозно. Сградата представляваше бивш текстилен склад, преобразен през осемдесетте, преди районът да се превърне в не само модерен, но и скъп квартал. Кейтлин се бе влюбила в двуетажния апартамент още в мига, щом го видя. Долният

етаж използваше като работно ателие, а на горния се намираха обширните жилищни помещения.

Щом се прибра, събу токетата и разкопча роклята си. Беше забавно да я носи една вечер, помисли си, като я окачи внимателно. Но сега с радост я съблече. Обикновено не се докарваше толкова официално. Тази вечер я сложи само заради снимките. Иначе Алексис щеше да я убие.

След десет минути нямаше и следа от вечерната ѝ премяна. Облечена с памучна пижама и с почистено от грима лице, от изтънчената дизайнерка не бе останала и следа. Беше превъзбудена, за да си легне, затова си направи чаша чай и излезе на терасата с противопожарните стълби. Жегата на новия ден още не бе настъпила и въздухът бе приятно топъл. Под нея се чуха познатите звуци на разбуждащия се град — камионът с доставки за деликатесния магазин на ъгъла, острият вой от сирената на профучаваща полицейска кола.

Докато отпиваше от чая си, тя се замисли за изминалата вечер. Беше постигнала огромен триумф, но все пак се чувстваше... несигурна. Когато се върна в празния си апартамент, внезапно бе осъзнала колко е самотна. Целият успех на света не означаваше нищо, ако няма с кого да го споделиш. Разбира се, имаше приятели, които ѝ се обадиха да ѝ честитят и ѝ пожелаха всичко най-добро. Алексис, Ален... Но нямаше семейство, на което да се обади, и в момента в живота ѝ нямаше никой специален. Беше излизала с разни мъже, откакто бе пристигнала в Ню Йорк. От време на време разрешаваше на приятели да ѝ уреждат срещи. Излизаше със съответния мъж веднъж, може би два пъти. Обикновено ухажорите ѝ бяха привлекателни, с интересни професии и с най-добри намерения. Но нямаха нищо общо с Люсиен.

Дори сега, споменавайки името му наум, тя премигна.

Много бе мислела за него след пристигането си в Ню Йорк. Имаше намерение да му се обади, да му пише, да му обясни. Щом станеше наясно със себе си. Но някак си моментът все не ѝ се струваше подходящ. Трябваше да му го каже очи в очи. Първата възможност за това получи шест месеца по-късно, когато се върна в Париж за четирийсетгодишния рожден ден на Ален.

Седмици преди събитието бе планувала какво ще облече, какво ще каже. Времето и разстоянието ѝ бяха помогнали да разбере, че е

направила ужасна грешка, като бе избягала през онази вечер.

Купонът се състоя в „Кафе Дезами“. Кейтлин пристигна рано и успя да си поприказва със старите си приятели, като току надничаше към вратата да види дали не пристига Люсиен.

Беше почти полунощ, когато той най-накрая се появи. Тя толкова се зарадва да го види, че ѝ отне известно време, докато забележи русата исландка, хванала го под ръка. Висока и дългокрака, тя бе пълна противоположност на Кейтлин. Това промени всичко. Когато Кейтлин най-сетне застана лице в лице с него, те само си размениха по едно любезно кимване като познати.

Кейтлин си отдъхна, когато партито приключи, и изпита още по-голямо облекчение, когато на другия ден се върна в Ню Йорк. Оттогава не се бе връщала в Париж. И в скоро време не планиваше да ходи там.

Толкова по отношение на любовния ѝ живот.

С тези не особено положителни мисли в главата, тя влезе вътре и си легна.

На следващата сутрин я събуди телефонът. Предположи, че вероятно Алексис ще иска да обсъдят събитията от предишната вечер, и вдигна. Но не беше агентката ѝ, а Уилям.

Щом чу гласа му, сърцето ѝ се сви. Не бяха разговаряли от месеци. Не ѝ се искаше да ѝ разваля доброто настроение.

— Поздравления за победата ти снощи — заяви той, след като си размениха любезни поздрави.

— Благодаря — отвърна тя кратко. Искаше ѝ се да приключат възможно най-бързо.

— Не ти се обаждам само за да ти кажа браво — продължи той. — Всъщност исках да знам как ти е графикът през следващите няколко седмици.

— Доста запълнен — каза автоматично.

— Надявам се не чак толкова, че да не успееш да се върнеш в Лондон за малко.

Настъпи мълчание.

— Виждаш ли — продължи той. — Трябва да обсъдим нещо. Нещо важно.

Кейтлин се намръщи.

— Не може ли да го направим по телефона?

Този път Уилям беше твърд.

— Не, не можем. — Последва пауза. — Кейтлин, моля те. Не искам толкова много. Ще съм ти признателен, ако направиш това за мен.

Тя неохотно се съгласи да се върне следващата седмица. Като затвори слушалката, се опита да пропъди лошите си предчувствия.

[1] Американска комедиантка, певица, актриса и писателка. — Б.пр. ↑

[2] Американски моден дизайнер. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Елизабет премина с тихи стъпки по рогозката и се приближи до спалнята, върху която по корем спеше съпругът ѝ. Той беше гол, както спеше винаги по време на задушните токийски лета. Шоколадовата му кожа се допираше в намачканите бели чаршафи, а стегнатите му мускули лъщяха от пот. Тя не бе особено щастлива, че цяла седмица щяха да са разделени. Да бъде далеч от него за нея бе истинско мъчение.

Живееха в този апартамент, откакто се бяха оженили преди четири години. По взаимно съгласие се бяха отказали от жилище в западен стил и бяха избрали типично японско обзавеждане — плъзгащи се врати, мебели в минималистичен стил и просторни помещения за живеене и спане. Местоположението му също ги устройваше идеално. Апартаментът се намираше в малкия изискан квартал „Шото“ и имаше лесен достъп до магазините и ресторантите на „Шибуя“ — избор на Коул, — но също така не бе далеч пеша от „Йойоги Парк“, токийската версия на „Сентрал Парк“, където Елизабет обичаше да тича през уикенда.

Навън в „Шото“ се зазоряваше. Светлината на ранното утро се процеждаше през щорите и напомняше на Елизабет, че трябва да тръгва. Тя се наведе да целуне за довиждане Коул, който според нея още спеше. Но той изненадващо отвори очи, преобърна се по гръб и като се протегна, я сграбчи през кръста. Придърпа я върху себе си, при което съпругата му нададе вик на изненада.

— Опитваш се да се измъкнеш, без да сме си взели довиждане както трябва? — С още едно бързо движение той я преобърна и се притисна в нея. — Можеш и по-добре да се справиш, Лизи.

Притисна се още по-силно в тялото ѝ и тя усети ерекцията му през тънката материя на полата си.

— Коул! — Елизабет не скри възмущението си.

— Хайде, скъпа. — Под него тя започна да се бори, но той я държеше здраво. — Цяла седмица без теб? Трябва да има какво да си спомням, докато те няма.

— Не мога... — запротестира тя. — Колата е въвн, костюмът ми...

— Зарежи костюма. — Той започна да се търка нежно в нея. Тя почувства, че се предава.

— Нямам време за това — възрази немошно.

— Не се бой — измърмори Коул и ръцете му вече придърпваха полата ѝ над бедрата ѝ. — Ще бъда бърз.

Елизабет се засмя.

— Любимите думи за всяко момиче... — но последната дума заглъхна на устните ѝ, щом Коул започна да смъква бикините ѝ.

Тя почувства твърдостта му и инстинктивно разтвори крака, готова за него. Когато той влезе в нея, тя забрави за самолета, който трябваше да хване.

След пет минути всичко свърши. Бе постигната взаимна задоволеност.

— Негодник — измърмори Елизабет добросърдечно, щом се измъкна от леглото. Оправи дрехите си и отиде до тоалетката. Бузите ѝ бяха зачервени. Тя си сложи малко пудра, опитвайки се да разкара топлината от лицето си. — Ти ще си виновен, ако изпусна самолета... — Кутийката щракна.

Коул се засмя.

— Стига де. Признай си, че ти хареса. — Той се изправи на лакти и я загледа как си слага червило, как приглади дрехите си, взе куфара и паспорта си. — Още не е съвсем късно — добави, вече сериозен. — Все още мога да дойда с теб.

Тя се усмихна на загрижеността му. Харесваше ѝ, когато се притесняваше за нея. Кой би си помислил, че Елизабет Мелвил, която винаги се бе гордяла с независимостта и силата си, ще се радва на покровителството на съпруга си?

— Благодаря за предложението, но няма нужда — отвърна и му изпрати въздушна целувка.

Отвън шофьорът ѝ я чакаше до черен „Лексус“. Той задържа вратата отворена, докато тя се вмъкна на задната седалка. Тогава потеглиха към летище „Нарита“.

Все още беше рано, така че трафикът не бе натоварен. Докато препускаха по магистралата, Елизабет се замисли колко щастлива я бе направил Коул. Ожениха се година след погребението на Роузалинд —

тиха церемония, само двамата, под черешовите цветове в Киото. Бяха пазили връзката си в тайна и казаха на всички останали чак след сватбата. Реакциите бяха смесени. Уилям беше бесен, най-вече защото още не бе простил на Коул, че е „зарязал“ „Мелвил“. Той бе напуснал, за да основе собствен бизнес. Кейтлин бе изпратила любезна поздравителна картичка, но не прояви интерес да се запознае с Коул. Получиха екстравагантен букет от Амбър — или по-скоро от секретарката ѝ, — в който сестра ѝ я поздравяваше за брака ѝ с *Колин*. Това ги бе развеселило и двамата с Коул.

Установяването им в Токио бе естествен избор. През последните шест години Елизабет се занимаваше с разрастването на бизнеса на „Мелвил“ в Далечния изток и Югоизточна Азия, като откриваше клонове в Сингапур, Шанхай и Хонконг. Преди шест месеца като шеф на най-печелившата територия в компанията най-накрая я бяха възнаградили с място в управителния съвет.

Междувременно Коул бе открил „Кобе“ — верига от суши и сашими^[1] барове в Лондон. Той нае стабилен управителски екип и надзираше бизнеса от Япония, като се връщаше в Англия веднъж или два пъти на месец.

Да се твърди, че бизнесът му процъфтява, щеше да е меко казано. Оборотът му вече бе стигнал петнайсет милиона и от списание „Форбс“ наскоро бяха публикували бляскав очерк за него. Той планираше да открие по-елитарен и изискан ресторант.

В момента Елизабет и Коул бяха образец за млада и успешна двойка. Освен това бяха изключително щастливи заедно.

Но на професионално ниво Елизабет чувстваше, че все още има какво да постигне — а именно, да направи фундаментални промени в бизнес модела на „Мелвил“. Тя имаше планове един ден да управлява компанията, ако баща ѝ някога благоволеше да се оттегли. Но първо трябваше да се погрижи да има изобщо какво да управлява. Защото на този етап положението не беше много обнадеждаващо.

Докато през последните шест години звездата на Кейтлин изгряваше, тази на „Мелвил“ вървеше към залязване. Територията от бизнеса, свързана с Елизабет, вървеше добре, но като цяло имаше спад в продажбите. Просто „Мелвил“ вече не привличаше клиентите. Уилям обаче отказваше да признае, че има проблем. Елизабет се опита да поговори с него за това. Последния път, когато бе в Лондон, му

предложи да свикат екип, който да анализира понижения интерес, но баща ѝ отхвърли идеята.

— Всеки бизнес минава през различни цикли. Това е просто етап. Скоро нещата ще се обърнат.

Елизабет не бе убедена. Не смяташе, че могат да си позволят подхода „ще почакаме и ще видим“. Заради спадналите продажби едва смогнаха да плащат на доставчиците. И служителите започваха да напускат. Последната загуба беше главният дизайнер на „Мелвил“ предния месец. Тогава Елизабет бе предложила да помолят Кейтлин да дойде и да поговорят с нея.

Тя бе следила успеха на сестра си. Драматичните ѝ дизайнерски идеи не бяха в стила на Елизабет — нито на „Мелвил“, която бе запазила своя консервативен и класически характер. „Но тя има талант — бе заявила Елизабет на баща си предния месец, след като настоящият главен дизайнер бе подал оставката си. — И определено можем да го използваме.“

На Уилям много му допадна идеята, най-вече защото това бе оправдание за него да се свърже с Кейтлин. Той все се оплакваше заради отсъствието ѝ от живота му. Това засягаше Елизабет, но тя го разбираше. Нея баща им виждаше през цялото време, докато Кейтлин пазеше дистанция. Каквато и да бе мотивацията му да се съгласи да повика Кейтлин, този ход беше правилен. Може би постепенно щеше да започне да се съгласява и с някои от другите ѝ предложения.

Коул не беше съгласен. Според него усилията ѝ бяха напразни. Всъщност той дори предпочиташе Елизабет да напусне „Мелвил“. Смяташе Уилям за диктатор, който никога не би предал и малкото власт, която има. Това беше единственият спор в техния иначе перфектен брак. И Елизабет бе решена да му докаже, че греша. В края на краищата един ден тя щеше да управлява бизнеса. Би трябвало да има думата относно посоката му на развитие в момента. Просто се налагаше да убеди баща си в това.

Няколко часа след като Елизабет напусна Токио, Кейтлин също се качи на самолет за „Хийтроу“. Уилям бе предложил да ѝ резервира полета, но Кейтлин не се съгласи. Той трябваше да проумее, че тя няма нито желание, нито нужда от неговите подаяния. Покани я да отседне

на „Итън Скуеър“. Очевидно и Елизабет щеше да е там. Кейтлин пак отказа. Вместо това резервира стая в „Балиони“ — бутиков хотел в „Кенсингтън“, в който отсядаше винаги когато бе в града. Пристигна там в късния следобед и намери съобщение, в което баща ѝ я молеше да му се обади, когато се настани. Тя първо си взе душ, след което му звънна.

Той звучеше примирено.

— Мислех си, че може да се видим на вечеря. Елизабет току-що пристигна. Може да дойдеш у нас.

Кейтлин му отвърна, че е уморена. Каквото и да имаше да ѝ казва, можеше да почака. По-добре да се видеше с него на свежа глава.

И да остана разочарован, не го показва.

— Добре. Тогава ще го оставим за утре.

Кейтлин се съгласи да обядват в „Мирабел“. Там щяха да са на неутрална земя. Мисълта обаче не ѝ помогна да спи по-леко.

На следващия ден в един без петнайсет Уилям и Елизабет пристигнаха заедно в ресторант „Мирабел“ в „Мейфеър“. Мястото беше особено любимо на Уилям, който винаги се наслаждаваше на неговата задушевна и приятна атмосфера. Разположено на „Кърсън стрийт“, то бе на удобно близко разстояние от „Мелвил“, но и достатъчно отдалечено, за да няма вероятност да бъдат забелязани от някой от главния офис. Това бе основната причина за избора му. Именно затова щяха да обядват само тримата — Уилям, Елизабет и Кейтлин. Реши да не кани Пиърс. Искаше колкото се може по-малко хора да знаят за молбата им към Кейтлин, в случай че тя им откажеше.

Салонният управител отведе Уилям и Елизабет покрай пиано бара в огледалното помещение за хранене. Както обикновено напоследък ресторантът бе препълнен. Бизнесмени в тъмносиви костюми разговаряха оживено, докато хапваха гъши дроб, придружен с бяло вино „Сотерн“. Уилям не се изненада, когато видя, че Кейтлин вече е пристигнала. От опит знаеше, че тя ще иска да приключи с въпроса по възможно най-бързия начин.

Не я бе виждал от известно време. На двайсет и шест години — толкова ли бяха? — тя се бе разхубавила с възрастта, бе развила силен усет за стил. Тъмната ѝ коса отново беше израснала и сега се спускаше

гъста и непокорна покрай раменете. Ленените панталони и широката риза без ръкави ѝ придаваха небрежен и артистичен вид — всъщност тя изглеждаше съвсем различно от Елизабет, която носеше сив костюм с панталони и бе вързала русата си коса в спретната опашка.

След формалните поздрави те се заеха с поръчките. По негласно споразумение пропуснаха предястията и избраха по едно основно ястие и минерална вода. Никой не си направи труда да се преструва, че обядът ще продължи дълго.

Щом сервитьорът се оттегли, над масата се възцари неловко мълчание. Не бяха от хората, които си падат по празните приказки, и нямаха намерение тепърва да се впускат в такива.

Кейтлин първа наруши тишината. Тя отпи от водата, върна чашата си на масата и после зададе въпроса, който се въртеше в ума ѝ през последната седмица.

— Е, ще ми кажете ли защо съм тук?

Уилям и Елизабет си размениха многозначителни погледи. Уилям отговори.

— Защото имам бизнес предложение за теб. — Тя го погледна предпазливо. Той си пое дълбоко въздух и каза онова, което и тя очакваше. — Искам да дойдеш да работиш като главен дизайнер в „Мелвил“.

Кейтлин разряза порцията си от морски език. Нямахше намерение да я яде — апетитът я бе напуснал още щом седна на масата. Само печелеше време. Искаше да се наслади на момента. Отмъщението не можеше да е по-сладко. Да седи срещу Уилям, на негова територия, и да го слуша как я кани — не, поправи се тя, — как я *моли* да отиде и да работи за него.

Тя го изслуша търпеливо, докато той се опитваше да изтъкне предимствата на предложението си.

— Знам, че сама си си изградила име в Ню Йорк — заяви той, — но да оглавиш дизайнерския екип на международна модна къща... това би била една изключителна възможност.

Възможност? Сигурно я мислеше за идиотка. Модната общност бе малка. Тя бе чула за затрудненията в „Мелвил“ — напускането на служители, рязкото свиване на дизайнерския отдел. В момента никой талантлив специалист не би отишъл да работи там, освен ако съвсем не го е закъсал.

— Е, какво мислиш? — подтикна я Уилям.

Тя побутна едно парче риба в чинията си.

— Благодаря за предложението — изрече го с голяма мъка. — Но не мисля, че в момента кариерата ми се нуждае от този ход.

Той се намръщи.

— Отказваш ни — просто така? Не искаш ли поне да го обмислиш няколко дни?

Тя сви рамене.

— Какво има да обмислям? Имам си собствен бизнес, при това много успешен. Защо да се отказвам от него заради „Мелвил“?

Елизабет се намеси.

— Не е наложително да работиш точно за нас. Може да разработиш своя линия, нещо по-младежко или да дадеш името си на част от колекцията.

— Няма да имам време — отсече Кейтлин. — Имам планове да развия собствена компания тази година...

— Какви планове? — поиска да узнае Уилям.

Кейтлин го изгледа хладно.

— В момента са поверителни.

Баща ѝ изпухтя. Без да му обърне внимание, Кейтлин се обърна към Елизабет:

— Ще бъда заета по осемнайсет часа на ден, седем дни в седмицата.

Елизабет отвори уста да отговори, но Уилям я изпревари.

— Но ти изобщо не се замисляш какво би могла да спечелиш от това предложение.

— Защото не смятам, че бих могла да спечеля каквото и да е. Справям се напълно прилично и сама. — Кейтлин направи пауза. — Честно казано, не чух нито една основателна причина, която да ме накара да ви помагам. Защото нали тъкмо за това ме молите? Искате да ви направя услуга. Е, въпросът е защо?

— Защото се нуждаем от теб, Кейтлин — обади се тихо Елизабет. — Защото положението е зле и имаме нужда от теб.

Настъпи мълчание. Уилям погледна ядосано голямата си дъщеря. Но после сякаш се примири. Раменете му увиснаха, очите му изгубиха блясъка си.

— Тя е права — призна той и си пролича, че го казва с изключителна болка. — Ако нещата продължат да се развиват по този начин, след няколко години от бизнеса няма да остане нищо.

Кейтлин допря салфетката до устните си, след което каза:

— Наистина не разбирам как ме засяга този проблем.

Тогавя той я изгледа остро. За момент изглеждаше объркан.

— Какво искаш да кажеш, че не разбираш как те засяга? Не чу ли какво казах? — Гласът му се снижи до шепот: — „Мелвил“ е на ръба на катастрофа.

— Чух — рече равно. — И все пак не виждам каква е връзката с мен.

Елизабет разбра, че няма да успеят да убедят Кейтлин. Тя се облегна назад, готова да се откаже. Но не и Уилям.

— Твърдиш, че ти е все едно ли? — Не можеше да повярва. — Знам, че винаги си искала да си независима, но със сигурност не можеш да стоиш настрана, докато „Мелвил“ потъва!

Кейтлин го изгледа хладно.

— И защо не? Определено не считам себе си за Мелвил. И никога не съм се считала.

Уилям се вторачи в нея, беше толкова шокиран, че остана безмълвен. Елизабет сложи успокояващо ръка на рамото му, а Кейтлин се пресегна към чантата си, извади портмонето си и хвърли някакви пари на масата. Щом тръгна да си върви, Уилям отправи към нея последната си отчаяна молба.

— Фактът, че сме семейство, нищо ли не означава за теб, Кейтлин?

Думите му се оказаха грешка. Тя бавно се обърна и го погледна.

— Семейство? — повтори невярващо. — Не сте ми семейство. Не сте ми никакви.

— Как може да си толкова неблагодарна! — избухна той. — Прибрах те, когато бе на петнайсет. Дадох ти всичко, което би могла да поискаш.

Кейтлин поклати глава.

— За теб нещата не са се променили, нали? Мислиш си, че проблемите се разрешават единствено с пари.

— Какво означава това?

Кейтлин се поколеба, обмисляйки дали да повдигне въпроса за чековете, които бе намерила — доказателство, че е плащал на майка ѝ и е знаел за съществуването ѝ. Но какъв смисъл щеше да има? Той щеше да отрече.

— Кейтлин — каза той остро. — Попитах какво означава това?

Тя го погледна право в очите.

— Означава, че ми се иска да не се бе намесвал в живота ми. Мислиш си, че си ми направил някаква кой знае каква услуга, като ме доведе да живея с вас? Е, аз пък предпочитам да бях останала във Валимаунт и да продължавах да вярвам, че си мъртъв.

Уилям пребледня. За момент ѝ се стори, че ще я удари.

— Как *смееш* да ми говориш така? Аз съм ти баща и е време да започнеш да показваш малко уважение.

В останалата част от помещението разговорите бяха секнали и всички погледи се бяха насочили към повишените гласове.

Кейтлин осъзна, че през цялото време е била права. Никога не биваше да се връща и да се среща с тях. Бе изградила сама свой живот, и то хубав живот и трябваше да се върне към него.

— Просто не разбираш, нали? — каза тя. — Ти не си ми баща. Никога не си бил и никога няма да бъдеш.

След тези думи тя се обърна и тръгна към вратата.

Уилям се загледа след нея. Беше ѝ ядосан заради начина, по който се бе държала през всичките тези години към него и към семейство Мелвил. Но така също осъзнаваше, че тя е негова дъщеря, неговата единствена връзка с Кейти и че не иска да я пусне да си тръгне така. Той стана, за да я последва. Но в същия момент почувства пронизваща болка в лявата си ръка. Примигна и седна тежко на стола си.

Елизабет го погледна загрижено.

— Зле ли ти е, татко?

— Добре съм — тросна се баща ѝ. Разтри ръката си намръщено. Не изпитваше тази болка за пръв път. Изабел от седмици му натякваше да иде на лекар. „На тази възраст човек трябва да внимава“, повтаряше му тя.

На тази възраст. Мразеше да му напомнят, че остарява, както го правеше огледалото всеки ден. Сякаш беше вчера, когато застана начело на компанията, с всички свои надежди и мечти за бъдещето, обещавайки на себе си, че ще разшири бизнеса още повече, отколкото бе успяла майка му. Кога мина толкова време?

Той отвори и затвори дланта си, опитвайки се да се отърси от чувството на скованост. Опитът му успя — след момент болката изчезна. Добре. Нямаше място за притеснение. А това стягане в гърдите — вероятно беше от храносмилането.

— Сигурен ли си, че си добре? — Елизабет го погледна загрижено. — Да ти наля ли вода?

— Не. — Защо не престанеше да се безпокои? — Ще се опитам да настигна Кейтлин.

Той отново понечи да стане. Но щом се изправи на крака, бе покосен от втора болка. И този път тя не премина. Изведнъж дишането му се затрудни. И вече болката не беше само в ръката. Уилям се хвана за гърдите и видя разтревоженото изражение на Елизабет, трябваше да й каже нещо успокояващо... но вместо това той паднаше, строполи се на пода и повлече съдържанието на масата върху себе си.

Последната му мисъл, преди да загуби съзнание, беше, че може никога да няма шанс да оправи нещата с Кейтлин.

Кейтлин беше на вратата, очаквайки гардеробиерът да намери горната ѝ дреха, когато чу мощен трясък, звук от чинии и чаши, разбиващи се на пода. Тя инстинктивно се обърна. Щеше да помни този момент до края на живота си. Щеше да помни как се е чувствала, когато си тръгна от Уилям, разгорещена заради спора им, доволна, че най-после му е казала какво мисли. После щеше да си спомни как се стресна от шума, обърна се и го видя да лежи на пода — със затворени очи, сиво лице, немощен, неподвижен; как се почувства обърквана за момент, неразбираща какво се е случило. Тогава изведнъж всичко ѝ стана ясно. И отвратителното, ужасно осъзнаване:

Аз съм виновна за всичко.

[1] Японски деликатес, вид суши. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Рич Касиди беше в магазина на „Картие“ на „Родео Драйв“, опитвайки се да реши дали гаджето му ще предпочете часовника в платина, или бяло злато, когато получи на пейджъра си съобщение от Амбър. Беше спешно. Той въздъхна тежко. Тази вечер имаха седемгодишнина. В апартамента им в Западен Холивуд Луис го очакваше с изстудено шампанско и намалено осветление. Но щеше да се наложи романтичната им вечер да почака, защото малката мадам — както Рич тайно наричаше Амбър — със сигурност нямаше да чака.

Понякога му се искаше тя да не е толкова успешна — тогава щеше да може да я прати по дяволите. Но шест години след като я бе срещнал, Амбър Мелвил все още представляваше златна мина. Корици на списания, модни ревюта и последният ѝ триумф — седемцифрена сделка, за да стане рекламно лице на лъскава козметична марка. Тя се бе превърнала в такава ценна и доходоносна придобивка, че той вече управляваше кариерата ѝ през цялото време. За съжаление това също така означаваше, че се налага да се оправя и с всичките ѝ драми.

Получи още три съобщения от Амбър, докато успее да измине краткото разстояние до жилището ѝ в Бевърли Хилс. Къщата ѝ се намираще в оградения квартал „Съмит Съркъл“, който разполагаше с гледка за милиони към крайбрежната низина, както и с охранителна система, която бе последна дума на техниката. Служителят на охраната провери документа му за самоличност и му помахаше да премине. Рич имаше собствен ключ за къщата за спешни случаи, какъвто бе преценил, че е този. Като си пое дълбоко въздух, той отвори входната врата.

Откри Амбър в мраморното антре, провесена над извитото стълбище и ридаеща неконтролируемо. Една мексиканска прислужница се навърташе наоколо безрезултатно. Рич ѝ направи знак да си върви, като мислено си отбеляза да ѝ даде нещо отгоре този месец, за да не се разплямпа пред вестниците за случилото се. После направи угрижена физиономия и се втурна към Амбър.

— Мъничето ми! — Той клекна пред нея. — Какво се е случило?

Тялото ѝ се разтърси от хълцащия плач, заради който му бе невъзможно да разбере какво му казва.

— Шшш, шшш — рече напевно, милвайки косата ѝ. — Разкажи всичко на татко.

Трябваха му двацет минути да я укроти достатъчно, за да му разкаже съзливата си история. Плачеше заради Уолъс Маршал, звездния баскетболист от отбора на „Лейкърс“. Двамата бяха издържали заедно цели седем седмици и половина — рекорд за Амбър. Всичко вървеше добре, докато Уолъс не бе заснет да бърка в гащите на една от мажоретките на „Лейкърс“. Амбър научи за станалото, когато от списание „Стар“ ѝ се обади за коментар.

— Как можа да ми причини това? — изхленчи тя. Последва нова порция сълзи.

Рич я прегърна.

— О, ела тук, мъниче! — каза с бебешкия си глас, който тя харесваше. Честно казано, той го намираше за леко унизителен, но хонорарът от трийсет процента, който получаваше от Амбър, му помагаше да държи настрана личните си чувства. — Татко ще оправи нещата.

Той замилва косата ѝ, докато тя продължи да плаче, трепереща в прегръдката му. Рич хвърли скришен поглед към часовника си, чудейки се колко бързо ще да успее да се измъкне оттук.

— Хайде, ангелче. Той не заслужава сълзите ти. — Претърси джобовете си и намери копирена носна кърпичка с монограма на „Мелвил“. Амбър му я бе подарила миналата Коледа. Евтина кучка. Той ѝ я подаде. — Сега се избърши, миличка. Нали не искаш да си развалиш хубавото личице?

Не че имаше такава вероятност. Макар със зачервена кожа и течащ нос, Амбър все още изглеждаше добре. Всъщност състоянието ѝ даже усилваше чара ѝ по някакъв перверзен начин — тъкмо тази нейна несъвършена, разчорлена красота я бе направила известна.

От момента, в който Рич бе видял Амбър преди шест години, той разбра, че тя е специална. Лансирането ѝ бе един от онези характерни моменти, които индустрията винаги щеше да обсъжда — както когато Кейт Мос бе изгряла на корицата на „Фейс“ през 1990-а, въвеждайки манията по модата на „хероиновия шик“. В случая на Амбър шестнайсетгодишната наследница се взираше предизвикателно от

корицата на списание „Стаил“, богата и отегчена, с поглед, намекващ, че е видяла всичко, и с цигара, висяща небрежно между тъмночервените ѝ устни. Рич бе накарал стилиста да ѝ придаде евтина външност. Бяха направили снимката в едно ранно утро в метрото, което бе празно, с изключение на двама пияници и няколко костюмирани бизнесмени, тръгнали към „Уол стрийт“. Амбър бе застанала между тях, облечена в шокираща златиста рокля с гол гръб и с опърпано палто от изкуствена кожа, праметнато на раменете ѝ. С размазаната черна очна линия тя изглеждаше като леко момиче, прибиращо се у дома след тежка нощ. Не бе възможно да я пропусне човек заради видимо малолетната ѝ възраст и дрехите на проститутка.

Имиджът ѝ на лошо момиче предизвика мигновен шум. На това именно разчиташе Рич. В продължение на седмица никой в модните среди не говореше за друго, освен за Амбър Мелвил. Придружаващата статия в списанието разказа за всяка пикантна подробност от краткия ѝ, но колоритен живот. Историята за английските пансионери, възрастните мъже, грубия секс и твърдите наркотици бе прекалено добра, за да ѝ устои човек. Баща ѝ не беше доволен. Но собственото ѝ славно величие — или падение — бе гарантирано.

Рич отново погледна часовника си. Усещаше, че най-лошото от драмата е свършило. Сега искаше да се измъкне оттук по възможно най-бързия начин.

— Миличка — обади се той, разсъждавайки бързо, — приеми съвета ми. Най-лошото, което можеш да направиш, е да стоиш тук вътре и да се вайкаш унило за случилото се тази вечер.

Амбър го погледна с ококорени, изпълнени с доверие очи.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм — настоя той. — Трябва да излезеш, да се забавляваш — покажи на света, че негодникът няма значение за теб.

Тя прехапа долната си устна, обмисляйки думите му.

— Може би си прав. — Погледна го с надежда. — Обаче ще дойдеш с мен, нали? Няма да изляза сама.

Рич се поколеба. Вече бе закъснял за вечерята и щеше да се появи без така важния подарък по случай годишнината. Шансовете му да прави секс тази вечер бързо се смаляваха.

— Трябваше да се срещна с Луис...

Долната устна на Амбър затрепери. Това бе сърцевината на проблема на Рич. Той бе единственият човек, на когото тя можеше да разчита по време на криза. Имаше купища познати, които с радост се мотаеха край басейна ѝ, или излизаха да купонясват с нея, особено когато тя плащаше сметките. После се обръщаха и продаваха някоя история за нея на цената на шанса да се запознаят с някой кастинг режисьор. Тя имаше доверие на Рич, защото все още бе в негов интерес да я подкрепя.

Той претегли възможностите си и реши, че най-лесно ще е да се съгласи да отиде с нея. Винаги можеше да я зареже, когато пристигнеха. Насили се да се усмихне.

— Разбира се, че ще дойда, сладурче.

— Нямам нищо против? — подсмръкна тя.

— Ни най-малко.

— Страхотно. — Сълзите ѝ пресъхнаха подозрително бързо. Тя скочи на крака. — Ще ида да се приготвя.

След като изчезна към горния етаж, Рич сведе поглед към светлосинята си копринена риза. Отпред видя две големи мокри петна от сълзите на Амбър. Сбърчи нос с отвращение. Тази му бе любима и я бе избрал специално за вечерта — Луис твърдеше, че цветът ѝ подхожда идеално на очите му. Сега бе съсипана — както и вечерята по случай годишнината им. О, какво пък. Просто щеше да намери начин да таксува Амбър за цената, която щеше да му коства реваншът на Луис.

След три часа Амбър се чувстваше много по-добре. Тя се отпусна на едно от облицованите с черна кожа меки кресла, наредени във вътрешния двор на „Ле Дьо“, което бе сред най-модните нощни заведения в Ел Ей. Бе прекарала изминалия един час вътре, кълчейки се върху интимния дансинг. Тук отвън настроението бе по-спокойно — електронната музика се смесваше с аромата на жасмин във въздуха и меката светлина от гигантските свещници.

Сервитьорът донесе съд с лед и две бутилки шампанско „Кристал“. Амбър изу обувките си „Джими Чу“ от ходилата си с перфектен педикюр.

— Хей, Джей Би, искам масаж. — Тя пъхна дясното си стъпало в скута на Джим-Боб Луис Джуниър, като зарови пръсти дълбоко в чатала му и ги размърда неприлично.

Той не направи никакво усилие да откликне на молбата ѝ. Само ѝ се усмихна лениво и рече провлечено:

— Трябва да ме помолиш по-мило, сладурче.

Джим-Боб Луис Джуниър — или Джей Би за приятелите си — бе единствен наследник на тексаско петролно богатство и един от верните другари на Амбър. С осигурено състояние от милиони долари Джей Би нямаше по-свястно занимание от това да се шляе под калифорнийското слънце. По цял ден се разхождаше по пристана на Санта Моника, за да сваля хубави бегачки на ролери, и купонясваше по цели нощи. Никак не бе чудно, че двамата с Амбър се спогаждаха толкова добре. През повечето време обикаляха заедно Сънсет Стрип. Тъкмо там Амбър се бе запознала с повечето от приятелите си. Където и да отидеше вечер, винаги намираще с кого да прекара времето си.

„Рич се бе оказал прав“, реши Амбър, докато се шегуваше и флиртуваше с Джей Би — откакто бяха дошли, се чувстваше по-добре. Искаше ѝ се да му го каже лично, но в навалицата се бяха разделили. По-късно щеше да го намери.

Договорът, който подписа с Рич Касиди преди години, си бе чист късмет. Той винаги ѝ даваше най-добрите съвети. Каквото беше и предложението му да се премести в Ел Ей. На Амбър страшно ѝ харесваше тук. Много хора мразеха този град, твърдяха, че той изсмуква живота им. Но мястото напълно подхождаше на млади, привлекателни момичета като нея. Особено ѝ харесваха заведения като „Ле Дьо“, където се подвизаваха прочути личности. Нямаше как да не се чувства страхотно тук, заобиколена от всички тези красиви хора: дългокраки момичета с прилепнали рокли, придружавани от изтупани в „Армани“ мъже, които бяха способни да вдигнат тежест колкото собственото си тегло, без да пролеят капка пот. Общото между тях бяха бляскавите им бели усмивки, стегнатите загорели тела и надеждата, че ще постигнат големи успехи в Ел Ей.

Амбър огледа тълпата наоколо. Всички обичайни заподозрени бяха там — застаряващият прочут киноидол, заобиколен от доста помлади от него момичета, последното тийнейджърско откритие на „Дисни“, за което се говореше, че е пристрастено към кокаина,

холивудският режисьор, който бе отказал роля на Амбър в последната си романтична комедия. Нея също я оглеждаха. И защо да не го правеха? И без това тя изпъкваше сред тази знаменита тълпа. Облечена в бледорозова рокля, допълнена от черно кожено яке и прекален грим, Амбър беше цялата дълги крака и изрусени къдрици. Една по-млада и по-привлекателна версия на Къртни Лав.

Тя все още изучаваше навалищата, когато погледът ѝ се задържа на някого. Едно ново, но познато лице привлече вниманието ѝ. Амбър присви очи, докато се опитваше да го свърже със спомените си.

— Това там Джони Уилкокс ли е? — каза тя бавно.

Останалите проследиха погледа ѝ към отсрещната страна на стаята. Джей Би отговори на въпроса ѝ:

— Да, май позна.

За първи път тази вечер Амбър напълно забрави за баскетболиста Уолъс.

Джони Уилкокс беше един от членовете на британската момчешка група „Калейдоскоп“. Последните им три албума бяха станали платинени и те бяха смятани за печеливш бизнес, докато не се разпаднаха изненадващо миналия месец. Изявлението в пресата посочваше за причина творческите им различия, но според медийните спекулации на останалите трима музиканти им бе писнало от Джони. „Калейдоскоп“ бяха изградили името си върху скърцащо чистия си имидж, бяха мокрият сън на прилежните домакини. Джони многократно бе прецаквал този имидж. Той бе идеалната храна за жълтата преса. Когато нямаше за какво да пишат, Джони винаги им се притичваше на помощ. Вестниците през седмица публикуваха снимки как смърка кокаин, как се търкаля пиян по улицата или как налага папараци. Момичетата се редяха на опашка да продават разказите си за него — пикантни клюки за тройки и среднощни оргии... Постоянно влизаше в клиники за лечение на някой от безбройните си пороци, към които отново се връщаше след излизането си.

Но както е характерно за повечето лоши момчета, той беше безспорно секси по онзи мрачен, жесток начин, който ѝ напомняше за Били от далечното ѝ минало. И ето че сега беше в „Ле Дьо“, заобиколен от солиден антураж, дори по стандартите на Амбър. Тя гледаше с интерес как един много известен богаташ от звукозаписните среди спря до масата на Джони, за да засвидетелства уважението си.

— Какво ли прави в Ел Ей? — каза тя, почти на себе си.

— Чух, че е тук, за да записва соло албум — изчурулика Девън.

Девън Картър бе една от лосанджелиските промишлени блондинки. Тя също така бе звездата в тийнейджърската драма на НВО „Винаги и завинаги“ — макар че сериалът бе спрял по средата на третия му сезон. Без нови роли на хоризонта тя се отдаваше на все повече купони и опити да утеши мъката си.

Девън се приведе и прошепна звучно:

— Говори се, че е подписал с „Фийникс рекърдс“.

Амбър обмисли информацията. Въпреки затрудненията в кариерата си Девън все още притежаваше стабилни връзки и обикновено клюките ѝ бяха верни.

Джей Би се подразни, като разбра, че шансовете му да забие Амбър тази вечер бързо избледняват.

— Не виждам какво толкова намирате в него — заяви мрачно.

Амбър не обърна внимание на думите му, загледана в Джони, който на живо ѝ се струваше още по-секси. Беше се отпуснал в един стол с бира в едната ръка и цигара в другата и се отличаваше с повече сексапил от всички присъстващи, взети заедно. Определено правеше впечатление. Притежаваше нещо допълнително, с което човек или се ражда, или не — не можеше да бъде придобито. Тя не знаеше, че хората често казваха същото за нея.

Джони явно усети втрещването на Амбър, защото извърна очи към нея. Тя не си направи труда да отмести погледа си. Стеснителността не беше в стила ѝ. Погледите им се срещнаха и нещо премина между тях, момент на взаимно разпознаване. Той разтегна устни в усмивка.

Амбър нямаше нужда от допълнително подканяне. Допи останалото шампанско от чашата си и обяви:

— Приятели, аз отивам да се представя. — Остави празната чаша на масата с питиетата. — Това е най-малкото, което мога да направя за моя сънародник.

Обу обувките си и се изправи, пригласяйки миниатюрната рокля над щръкналото си дупе, и се понесе към Джони. В момента изневярата на Уолъс бе последната мисъл в главата ѝ. Както обичаше да казва Рич, най-добрият начин да преодолееш раздялата с някого, е

да се свържеш с някой друг. И тя имаше чувството, че този някой ще е Джони Уилкокс.

След час и половина те се бяха върнали в къщата ѝ. Амбър приготви питиета за двамата, след което седна до него на дивана. Тъкмо се заемаха със същественото за вечерта, когато телефонът иззвъня. Джони вече се бе захванал със закопчалката на сутиена ѝ, затова тя мъдро остави да се включи телефонният секретар. Чак когато чу разплакания глас на майка си, която съобщаваше, че баща ѝ е бил откаран по спешност в болницата, Амбър се отдръпна и хукна към телефона.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В Лондон беше обяд. Седнал пред бюрото си, Пиърс Мелвил бутна полуизядения сандвич на една страна и се пресегна за кафето. Загледа се замаяно през прозореца. Ако присвиеше очи, щеше едва-едва да различи своя двойник в офиса отсреща на улицата. Непознатият бе заровил глава в някаква папка и изглежда, че имаше по-ползотворен ден от този на Пиърс.

Последните шест години не бяха милостиви към Пиърс. От смъртта на майка си той не бе имал спокойна нощ. И апетита си бе загубил. Ефектите от тази липса на хранене и почивка бяха очевидни. Вече не беше привлекателният мъж, за какъвто минаваше някога. Слабата му фигура вече можеше да се определи като кльоцава; косата му бе посивяла и оредяла; тенът му беше жълтеникав и кожата му изглеждаше опъната над скулите.

Пиърс отпи още една глътка кафе. Не че кафето му действаше кой знае колко. Той се намираше в постоянно състояние на изтощение. През повечето време се чувстваше отчужден от света, сякаш със замъглено съзнание.

Подскочи стреснато, когато телефонът на бюрото извъня. Погледна с раздражение номера на дисплея — беше секретарката. Той се намръщи — изрично ѝ бе казал да не го свързва с никого през следващия час. Не можеше ли да изпълнява толкова прости инструкции? Забави се с вдигането на слушалката — първо изхвърли остатъка от сандвича в кошчето, след което избърса ръцете си със салфетка.

— Какво има, Луис? — попита изморено.

Когато тя започна да му обяснява, че Уилям е бил отведен в много лошо състояние в болницата, лицето му пребледня.

— Пиърс? — каза след малко Луис. Той разбра, че секретарката очаква някаква реакция от него, но бе прекалено вцепенен, за да разсъждава трезво. Усещайки, че е в шок, тя попита: — Да поръчам ли кола да ви откара до болницата?

— Кола? — повтори той, все още замаян. После добави: — Да. Да, разбира се. Благодаря. — Замълча, опитвайки се да проясни мислите си. — О — каза внезапно, — кажи на Елизабет какво се е случило. Сигурен съм, че ще иска да ме придружи до болницата.

— Тя вече знае — заяви Луис. — Всъщност тя ми се обади. Явно е била с брат ви, когато е станало. — Замълча и добави услужливо: — Мисля, че и Кейтлин е била там.

Информацията накара Пиърс бързо да се окопити. *Кейтлин* е в Лондон? И Уилям и Елизабет са обядвали с нея? Какво означаваше това? И по-важното — защо той не бе включен?

Въпросът занимаваше съзнанието му през целия път до болницата.

Уилям бе отведен в „Уелингтън“, частно заведение в Северозападен Лондон. Елизабет настоя да се вози в линейката с него. Кейтлин ги последва в черно такси. Докато пътуваха през града, в главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл:

Моля те, не умирай. Моля те, не умирай...

Отделението за сърдечни заболявания на „Уелингтън“ беше едно от най-големите по рода си в Обединеното кралство и в него работеха екипи от специалисти, ръководени от най-изтъкнатите кардиолози в страната. Това не направи новината по-лека за понасяне. След приложената реанимация сърцето на Уилям бе върнато към живот, но той се нуждаеше от операция — на следващата сутрин щеше да му бъде извършена коронарна ангиопластика^[1].

Елизабет изрече гласно въпроса, който всички си задаваха:

— В какво се състои процедурата?

Пиърс бе пристигнал. Изабел бе тръгнала от Съмърсет, а Амбър хващаше първия възможен полет от Ел Ей.

— Ангиопластиката е операция за разширяване на коронарна артерия — обясни хирургът доктор Дейвис. — За целта се въвежда малък катетър в артериален съд в слабинната област...

Докато хирургът обясняваше до най-малката подробност естеството на процедурата, на Кейтлин ѝ се прииска Елизабет да не бе питала. Основното, което тя разбра, беше, че операцията обикновено се извършва след възстановяването на пациента — но в случая на Уилям заради сериозността на инфаркта щеше да се изпълни по спешност.

Амбър пристигна от Ел Ей на другата сутрин. Тя слезе от самолета сред море от щракащи светкавици. Рич тайно бе предупредил вестниците за пристигането ѝ.

— Вярно ли е, че се виждате с Джони Уилкокс? — изкрещяха репортерите срещу нея.

Тя впери безизразен поглед пред себе си и се остави на бодигарда да я въведе в чакащата лимузина. Щом влезе вътре, се поотпусна. Беше ѝ трудно да се върне отново в Англия. След като кариерата ѝ в Америка бе потръгнала, тя нямаше много време да се връща по-често от два пъти в годината. И ако трябваше да е честна, не обичаше особено да се вижда със семейството си. Те винаги я караха да се чувства така, като че ли имаше нещо *непристойно* в избраната от нея професия.

Не и майка ѝ, разбира се. Тя я подкрепяше безрезервно. „Винаги“, помисли си Амбър с нотка на презрение. Но когато се видеше с баща си и Елизабет — на задължителните празници по Великден и Коледа, — те не скриваха факта, че не гледат с добро око на заниманието, с което си изкарваше хляба. Амбър си повтаряше, че просто ѝ завиждат, понеже сама си изкарва парите и води живот далеч от тях. За нея името Мелвил нямаше значение. Дори да бе родена под друго име и да беше никоя, пак щеше да успее.

Но щеше ли наистина? Винаги я гризеше това съмнение. Последния път, когато видя баща си — на рождения му ден преди три месеца, — се скараха заради малко неприличната ѝ фотосесия за „ФНМ“. Помнеше как той ѝ се разкрещя: „Единствената причина, поради която са те пуснали по подиума полугола, е за да направиш за резил това семейство, да опетниш семейното име!“.

Тя му каза, че говори глупости, но съмнението бе посято в съзнанието ѝ. Вярно ли беше? Дали не се намираше в това положение

само защото беше Мелвил?

Докато се взираше през затъмнения прозорец по пътя през Лондон, Амбър си даде сметка колко объркана се чувства преди предстоящата среща с баща си.

Изминаха напрегнати четирийсет и осем часа. Мъжът, който лежеше в болничното легло, посивял и прикачен с жици към пиукащи монитори, изглеждаше безмерно състарен. Семейството му остана с него. Всички с тревога наблюдаваха как го откарват, все още в безсъзнание, в интензивното отделение, където щяха да следят състоянието му през нощта, докато се възстановяваше след операцията.

През прозореца на отделението Кейтлин гледаше как мащехата ѝ бди над Уилям. Макар да плачеше почти непрестанно, Изабел изглеждаше безупречно — внимателно положен грим, изгладени дрехи. Стилът и външният вид бяха двете области, в които биеше по точки всяка друга жена.

Кейтлин се усмихна леко, като видя как Изабел помилва Уилям по косата. Рядко ги бе виждала да показват един на друг обичта си. Но усмивката ѝ помръкна, като се сети за кавгата им. *Ти не си ми баща.* Думите ѝ бяха изречени в момент на гняв. Кейтлин затвори очи и ѝ се прииска да може с лекота да блокира този спомен.

Пускаха ги при него само по един. Докато Изабел беше вътре, останалите от семейството бяха заели редицата от пластмасови седалки пред стаята.

Пиърс се върна от автоматата с кафета за всички и като им ги раздаде, седна до Елизабет.

— Значи сте били в „Мирабел“, когато се е случило? — попита предпазливо той.

— Да — отвърна Елизабет. Още бе замаяна от станалото. — Да, там бяхме.

— Ти и Уилям... и Кейтлин ли?

— Точно така.

— Разбирам — каза бавно Пиърс. — И какво правехте там тримата? — въпросът го бе тормозил цяла вечер.

— О, нищо важно — рече Елизабет разсеяно. — Татко искаше да разбере дали Кейтлин ще дойде да работи при нас като дизайнер.

Пиърс остана безмълвен. Назначаването на главен дизайнер беше много важно стратегическо решение — не можеше да повярва, че Уилям не е намерил за подходящо да го обсъди с него, нито да го покани на вчерашната среща. Искаше да научи повече, но като погледна разтревоженото лице на племенничката си, реши, че моментът не е подходящ.

Усетила, че чичо ѝ се е замислил, Елизабет се обърна към него. Господи, той изглеждаше ужасяващо. Не че скоро го бе виждала в подобър вид. Така и не се бе възстановил от смъртта на баба ѝ Роузалинд.

— Защо не се прибереш да си починеш? — предложи тя нежно. — Мога да ти се обадя, ако... — Спря, за да се окопити. — Ако се случи нещо.

Пиърс поклати глава.

— По-добре да остана. — Какъв щеше да е смисълът да се прибере къщи? От шест години не бе спал като хората. И нямаше изгледи сънят му да се подобри точно сега.

Амбър излезе от женската тоалетна с освежен грим. Като я видя, Елизабет настръхна. Беше разстроена заради баща си и искаше да си го изкара на някого. В момента малката ѝ сестра бе подходяща мишена.

— Амбър, нали знаеш, че не си на модно ревю? — заяви злобно.

Амбър се престори, че я оглежда съсредоточено.

— Виждам — отвърна язвително.

Елизабет се наежи. Изведнъж ѝ се прииска да се скарат.

— Честно казано, дори не знам какво правиш тук. Наоколо не се виждат фотографии.

Този път забележката ѝ я засегна.

— За бога, Елизабет — каза Амбър, явно обидена. — Той е и мой баща!

— За малко да ме заблудиш. Кога за последно си направи труда да го видиш? Или поне да му се обадиш?

Кейтлин, която мълчеше по време на размяната им на реплики, сега постави ръка на рамото на Елизабет.

— Недей.

Елизабет я изгледа ядосано.

— Това пък какво общо има с теб? Ако не беше ти, той нямаше сега да е в това състояние. — Тя отблъсна ръката на Кейтлин и закрочи към интензивното.

— Какво иска да каже? — полюбопитства Амбър.

Кейтлин само въздъхна в отговор. Дълбоко в сърцето си знаеше, че Елизабет е права. Именно тя му бе причинила това.

Кейтлин не бе ходила на църква от дълго време. Но като повечето хора, изправени пред лицето на смъртта, и тя потърси опора във вярата си. Коленичила в болничния параклис, произнесе молитвата „Аве Мария“, последвана от молитва за покаяние, и се врене да оправи отношенията си с Уилям, само той да се възстанови.

Когато след малко се върна в отделението, останалите се бяха събрали и се готвеха да се приберат и си починат за няколко часа.

— Дойде ли в съзнание? — попита тя с надежда.

— Не — отвърна Изабел.

— Може би трябва и ти да влезеш — обади се сковано Елизабет. — Мисля, че това би му харесало.

Кейтлин разбра, че думите ѝ трябва да са нещо като извинение за казаното от нея преди малко.

Останалите си тръгнаха, а Кейтлин зае освободения се стол до леглото на Уилям. Тя внезапно си спомни колко я беше страх от него първия път, когато се видяха. Чак ѝ бе трудно да си го представи сега, когато той изглеждаше толкова слаб. Вече не ѝ се струваше толкова страшен, виждайки го привързан към монитора, с вливаща се в ръката му система, с лице бяло като чаршафа, с който бе завит. По бузите ѝ потекоха сълзи и тя разбра, че трябва да каже нещо, макар и той да не можеше да я чуе.

Взе плахо ръката му, стресната от студената му кожа. Това не беше добре.

— Съжалявам — прошепна едва-едва. — Не биваше да говоря така. Не го мислех, наистина. Може би тогава го мислех, но... — Тя спря. Но какво? — Но не и сега, когато умираш. — Замисли се за момент и опита отново. — Не биваше да те отблъсквам през всички

тези години. Вината за онова, което се случи, не е твоя. А аз... — Кейтлин замълча, понеже знаеше колко трудно ще ѝ бъде да се доизкаже. — Обещавам да направя, каквото ме помоли — заяви накрая. Стисна ръката му по-силно. Въобразяваше ли си, или и той стисна нейната? Тя продължи, окуражена. — Ще дойда да работя в „Мелвил“. Всъщност, ще се радвам да работя в „Мелвил“, да съм част от семейството. За мен ще е... истинска чест.

Ето, каза го. Почувства се по-добре. За момент в стаята се чуваше само пиукацията звук на монитора. Беше ли се променило малко изражението му, или само така ѝ се струваше? Дали бе някакво рефлекторно движение, или нещо повече? Тя го загледа съсредоточено. Да — почувства прилив на надежда! Ето, пак същото движение.

Клепачите му запърхаха, след което се отвориха.

— Много се радвам... да чуя... че искаш да работиш за „Мелвил“ — гласът му едва се чуваше. Кейтлин се наведе, за да не го кара да се напряга. Той си пое въздух няколко пъти, преди да започне отново. — За онова, което каза преди... майка ти... трябва да знаеш...

— Вече няма значение — прекъсна го тя, виждайки го, че изнемогва.

Изтощен, Уилям се отказа. Очите му отново се затвориха. Друг път щеше да ѝ каже. Последното нещо, което почувства, преди отново да се унесе в сън, беше как Кейтлин стиска ръката му. Той почувства любовта, прошката и разбирането, което протече между тях, и разбра, че това е техният шанс най-после да се сдобрят.

Всички останаха изненадани от бързото възстановяване на Уилям. До обяд на следващия ден той бе напълно буден, седеше изправен и се хранеше. За семейството му състоянието му изглеждаше като чудо.

Но макар да се възстановяваше физически, в емоционално отношение не му бе лесно. Отначало го обзе изненадващо бодро настроение, почти еуфорично. Да види Кейтлин до леглото си, когато се събуди, означаваше всичко за него. Едва ли не смяташе, че си е заслужавало да получи инфаркт.

Тя остана с него през първите двайсет и четири часа. Повече не отвориха дума по повод на скарването им — всеки път, щом той

повдигнеше въпроса, Кейтлин сменяше темата. Най-накрая Уилям се отказа, понеже не искаше да разваля несигурното примирие помежду им. На следващия ден тя замина за Ню Йорк да уреди делата си. След като дъщеря му си тръгна, той бе завладян от друго чувство — осъзнаване на собствената си смъртност.

Инфарктът го бе изплашил. Какво казваха старите хора? *Ако нямаш здраве, нямаш нищо*. Е, щом първоначалното вълнение от факта, че просто е жив, избледня, той започна да оценява истинското значение на това твърдение. Не се смяташе за емоционален мъж, но за свой срам често си поплакваше, когато нямаше друг в отделението. Не беше готов да умре, не още. Искеше да получи възможност да оправи отношенията си с Кейтлин, да види „Мелвил“ да се съвзема.

През тези първи няколко дни настроението му варираше между въодушевление и отчаяние. Тогава на третия ден при него дойде посетител, който промени всичко.

Робърт Дейвис, сърдечносъдовият хирург на Уилям, бе един от най-добрите лекари в своята област. Сръчните му пръсти бяха извършили вълшебството си.

— Ще се оправите — увери той пациента си. — Само че трябва да промените малко начина си на живот и да имате търпение, докато се възстановите както трябва.

Той продължи да обяснява на Уилям, че ще го пуснат да се прибере къщи след седем дни, а след шест седмици ще може да започне рехабилитационна програма от упражнения. И тогава пусна бомбата — Уилям не биваше и да помисля да се върне на работа още поне три месеца.

— Работата ви е много напрегната и изпълнена със стрес — заяви господин Дейвис с мекия си, премерен глас. — Трябва да се отнесете разумно. Починете си известно време. Тялото ви подсказва, че е нужно да намалите темпото.

Когато докторът остави пациента си да осмисли новината, мислите на Уилям моментално се насочиха към Елизабет. Ожесточено амбициозната му голяма дъщеря не криеше желанието си да заеме поста му. В негово отсъствие пистата към мястото му щеше да е чиста. Ако зависеше от нея, той никога нямаше да има възможност да се

върне в „Мелвил“, а за това още не бе готов. Беше едва на шейсет и една. Винаги бе смятал, че има още много време до пенсионирането му. Но то вече изглеждаше все по-близо.

Ако Робърт Дейвис си мислеше, че тази информация ще облекчи напрежението на Уилям, тя всъщност имаше точно противоположен ефект.

Следващият ден беше събота. Уилям помоли Хю Мейкин, председател на „Мелвил“ и един от най-близките му приятели, да се отбие в болницата. Искаше да обсъдят как да бъде управлявана компанията в негово отсъствие, а Хю бе от малкото хора, на които имаше доверие. Хю се появи по време на следобедните часове за свиждане с кошница плодове. Той веднага я стовари на Пиърс и отиде да се здрависа бурно с Уилям.

— Изглеждаш добре, друже! Човек би си помислил, че тази работа с инфаркта е пълна измишльотина! — той се разсмя сърдечно на собствената си шега.

Уилям се усмихна леко.

— Мога да те уверя, че не е. — После кимна към кошницата в ръцете на Пиърс. — Пиърс, ще се погрижиш ли за това, моля те?

Всяко свободно пространство в частната стая на Уилям вече бе покрито с картички и букети от благопожелатели. Накрая Изабел трябваше да каже на сестрите да започнат да носят цветята и подаръците на други пациенти.

— Разбира се. — Пиърс тръгна към вратата.

— О — добави Уилям, — а на връщане би ли донесъл едно кафе на Хю?

Всъщност идеята му беше да остане за известно време насаме с Хю. Освен това имаше нужда да се освободи за малко от присъствието на малкия си брат. Постоянното му суетене наоколо започваше откровено да го дразни. Напомняше му на държанието му към болната им майка, което го накара да осъзнае още повече възрастта и разклатеното си здраве. Спомените му от състоянието на някога непоклатимата Роузалинд Мелвил все още бяха пресни — той бе твърде млад, за да свърши като нея.

Пиърс бе леко подразнен от пристигането на Хю. Харесваше му да са само двамата с брат му. Още по-недоволен остана от молбата да занесе кафе на Хю, все едно бе някакъв лакей.

Той вървеше по коридора към автомата за кафе, когато забеляза една сестра, която по-рано бе влязла при Уилям да провери показателите му. Пиърс предаде кошницата с плодове на нея и после в миг на вдъхновение я помоли и да донесе напитките. По този начин можеше да се върне възможно най-бързо и да не пропусне нищо от разговора.

Той се върна обратно по коридора. Вратата на стаята на Уилям бе затворена. Пиърс понечи да почука и да ги уведоми, че се е върнал. Но тънката врата не бе от шумоизолираните. А когато дочу думите на брат си, реши да продължи да слуша кротко от мястото си.

* * *

Вътре в болничната стая Уилям обясняваше на председателя на „Мелвил“, че са го посъветвали да не ходи на работа през следващите три месеца.

— И какво значи това? — попита Хю. — Пиърс ли ще сложиш да те замести? — Освен финансов директор Пиърс също така беше и заместник изпълнителен директор. Той бе естественият избор за ролята на Уилям.

Но Уилям не беше на това мнение.

— Моля те! — изсумтя насмешливо. — Разбира се, че няма да сложа Пиърс. Предпочитам да намеря бизнеса си читав, когато се върна. Искам да кажа, че той ми е брат и е способен финансов директор. Но няма способности да ръководи цялата компания.

Хю се засмя тихо.

— Радвам се, че го казваш. Всички споделяме мнението ти. Но очевидно не можем нищо да ти кажем, понеже ти е роднина.

— О, не се тревожи — увери Уилям приятеля си. — Напълно съм наясно с недостатъците на Пиърс. Той е от хората, които просто трябва да придържаш до себе си. Липсва му интелектуална сила, за да упражнява съответната власт.

Другият мъж измърмори нещо в съгласие.

— Както и да е — продължи оживено Уилям. — По-късно ще изглежда този въпрос с него. Но първо искам да те помоля за услуга.

— Разбира се, ако има нещо, с което бих могъл да помогна... — увери го Хю.

— Има — заяви Уилям. — Помолих те да дойдеш тук днес, защото искам ти да поемеш поста изпълнителен директор, докато ме няма. През последните пет години ти беше отличен председател, добре познаваш бизнеса и имаш уважението на управителния съвет. — Настъпи пауза. — Знам, че искам много от теб, да комбинираш двете роли. Но — ще го направиш ли?

— Изненадан съм, че ме питаш — отвърна сериозно Хю. — За мен ще е чест.

— Добре — зарадва се Уилям.

Отвън в коридора Пиърс се облегна на стената и се помъчи да възвърне спокойствието си. Обливаше го студена пот и трепереше от шока, предизвикан от чутото. Като чу как Уилям и Хю му се присмиваха... И какво бе казал Хю? Че всички споделяли това мнение за него. Наистина ли бе вярно, че всички говорят зад гърба му и му се подиграват?

Точно тогава се появи сестрата с кафето. Пиърс разбра, че трябва да се стегне. Не биваше да позволи нито на Хю, нито на Уилям да разберат, че е чул разговора им.

— Аз ще ги взема — каза ѝ. Вдиша дълбоко и изчака още един момент, за да се успокои. После бутна вратата и влезе.

— А, ето те и теб — посрещна го Уилям. — Чаках те да се върнеш, за да започнем.

Пиърс изгледа брат си. „Лъжец“, помисли си.

— Извинявай, че се забавих — рече на глас. Устоя на порива да замери Хю с горещата напитка и му я подаде.

После се обърна към Уилям. Брат му. Мъжът, на когото бе посветил живота си. И който сега го бе предал. Някак успя да се усмихне. Когато заговори, в гласа му нямаше и следа от омразата и мъката, които изпитваше.

— Е, да започваме тогава.

[1] Процедура, включваща механично разширяване на стеснен или запушен кръвоносен съд. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рано в неделя сутринта Елизабет остави другите от семейството в болницата и се отправи към „Албермарл стрийт“. В главния офис на „Мелвил“ тя поздрави нощния пазач с непринудена фамилиарност. Осведоми го за състоянието на Уилям и влезе вътре. Понеже бе почивен ден, мястото бе зловещо празно. Положила всички сили да не губи самоконтрол, Елизабет хвана асансьора за шестия етаж — шефския. Сякаш на автопилот тя се отправи по дългия коридор към кабинета на баща си. За нейно щастие вратата бе отворена. Явно в суматохата секретарката му бе забравила да заключи. Елизабет се поколеба, наясно, че е на път да премине определена граница. След това вече нямаше връщане назад. Тя хвана дръжката.

Вътре кабинетът стоеше непокътнат. Всичко беше същото, както Уилям го бе оставил, когато отидоха да обядват с Кейтлин. Документи и папки лежаха разпилени по пода. Елизабет се наведе и взе да разчиства всичко.

Чак когато върна кабинета към предишния му подреден вид, тя отиде до бюрото на Уилям. Издърпа стола със странични облегалки. Преди няколко години от службата по професионално здраве инсталираха ергономични столове във всички останали директорски кабинети, но въпреки честите си оплаквания от болки в гърба Уилям отказа да отстъпи пред модернизацията. Елизабет се подвоуми само за момент, след което седна. Прокара ръце по кожените подлакътници, наслаждавайки се на чувството, че седи на ръководното място. След секунда си спомни защо е там вместо баща си и се засрами. Що за човек беше — да мисли за собствената си изгода, докато той още се намира в болницата?

Но сега не бе време за сантименталности. Отгърсвайки се от вината си, тя се завъртя към бюрото, пусна компютъра и след кратко търсене откри паролата на баща си, написана на лепяща бележка. „Страшна сигурност“, помисли си. След минути получи достъп до личните му файлове. Намери указателя с телефонните номера на всички членове на управителния съвет и в продължение на няколко

минути обмисля точно какво да им каже. После, след като се увери, че вече не е толкова рано, тя се обади на Хю Мейкин. Понеже той беше действащият изпълнителен директор на „Мелвил“, ако Елизабет имаше някакви предложения, трябваше да го привлече на своя страна — което именно възнамеряваше и да стори.

Когато Хю вдигна телефона, Елизабет мина направо на въпроса. Каза му, че е мислила доста и е решила да се премести в Лондон. Ако нещо се случеше с баща ѝ отново, тя не искаше да се намира на дванайсет часа път от него. Освен това — но тази част му я спести — от главния офис щеше да ѝ е по-лесно да следи отблизо бизнеса, докато Уилям бе извън играта.

Хю изслуша грижливо измисления ѝ план. Бившата длъжност на Коул като шеф на стратегическия отдел беше свободна от няколко месеца, откакто бе напуснал заместникът му. Тя смяташе, че има логика да поеме тази роля.

— Ще продължа да надзиравам азиатската операция оттук — заяви. — Честно казано, напоследък нещата сами си вървят, така че търся друго предизвикателство.

Не бе трудно да убеди Хю. Елизабет вдъхваше голямо уважение сред служителите на компанията и той изпита съчувствие заради желанието ѝ да е близо до Уилям.

— Сигурен съм, че баща ти ще е доволен да бъдеш по-близо до дома — отбеляза той.

Елизабет, която не бе толкова сигурна, че баща ѝ ще се зарадва на идеята ѝ да заеме по-властна позиция, запази мълчание, докато Хю устно се разписа под назначението ѝ.

Чак когато уреди всички тези въпроси, тя най-накрая намери време да се обади на Коул. Той не остана особено доволен, когато разбра плановете ѝ.

— Искаш да се преместиш в Лондон? — повтори невярващо. — По дяволите, Елизабет! Изобщо ли не ти хрумна първо да го обсъдиш с мен?

Лондон не беше единствената причина за яда му. Жена му не се бе обаждала от ден и половина. При инцидента с инфаркта на баща си тя съобщи на Коул какво се е случило, след което не намери време да

му се обади отново. Почувства известна вина, но бързо я пропъди. Той бе наясно, че крайната ѝ цел винаги е била един ден да се завърне окончателно в Англия.

— Виж, Коул, наистина не мислех, че ще възразиш — обясни тя, опитвайки се да го успокои. — А и за теб ще е добре да си тук. Ще си по-близо до бизнеса си и ще можеш да го разнообразиш в други области, както говореше преди.

На Коул му бе трудно да оспорва логиката на съпругата си. И все пак... Не можеше да повярва, че не се е сетила да обсъди този важен ход първо с него. И най-вече се безпокоеше, че тя, изглежда, не смяташе, че в това има нещо нередно.

Когато Елизабет се върна в Токио на следващата сутрин, той се бе успокоил. Всъщност през изминалата нощ идеята да се преместят в Лондон бе започнала да му допада. От известно време той намекваше, че е време да пуснат корени някъде. Елизабет беше тази, която винаги твърдеше, че не е готова да се откаже от трескавия си градски начин на живот. Може би това щеше да е неговият шанс да я накара да се установят.

Елизабет остана в Япония само седмица. Толкова дълго, колкото да предаде ежедневното управление на азиатските операции на доверения си асистент. Разбраха се Коул да остане да организира останалата част от преместването им и да дойде при нея след около месец.

Докато я гледеше как се приготвя да замине за втори път през последните две седмици, той си помисли колко много му се иска да не се налага да тръгва.

— Хей, скъпа, ще ми липсваш — призна импулсивно, като я пое в мечешка прегръдка.

Тя се притисна в обятията му.

— И ти ще ми липсваш — отвърна Елизабет. Но той имаше чувството, че умът ѝ вече е зает с всичко онова, което планиваше да свърши в „Мелвил“.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато Кейтлин се върна в Ню Йорк, приятелите ѝ изпаднаха в ужас, щом научиха плановете ѝ. Щеше да се откаже от бизнеса си? Щеше да се премести в Лондон и да работи за отчужденото си семейство? Всичко изглеждаше толкова внезапно.

Алексис се опита да я откаже от намеренията ѝ.

— Това е професионално самоубийство — заяви.

— Те са ми семейство — отвърна Кейтлин.

Агентката ѝ въздъхна с раздражение.

— Мислех си, че дори не ги харесваш.

— И аз така си мислех.

Алексис видя непримиримия поглед в очите на Кейтлин и разбра, че напразно си хаби думите. Това беше проблемът на сговорчивите хора. Когато кажеха „не“, не отстъпваха.

Закриването на магазина в Ню Йорк се оказа по-просто, отколкото си го бе представляла. Прекъсна неизпълнените си договори в рамките на две седмици, препоръча работниците си на други дизайнери и се разплати с първоначалните си инвеститори — слава богу, бе спечелила достатъчно пари, за да може да го направи. После уреди отдаването на апартамента си под наем за следващата година.

Макар практически да изглеждаше просто да си събере багажа и да премести живота си в Лондон, по-трудното беше да оправдае решението си пред останалия свят. Алексис не бе единствената, която я смяташе за луда. Индустрията определяше компанията „Мелвил“ като долнокачествена. Точно когато кариерата ѝ бе устремена нагоре, тя захвърляше всичко, за да поеме един ненужен риск.

Но за своя изненада, щом наближи времето да напусне Ню Йорк, Кейтлин всъщност изпита вълнение от предстоящата си работа. Може би в началото се бе съгласила само заради чувството на вина към Уилям. Но напоследък все повече осъзнаваше, че това е нещо, което иска да направи — както в професионално, така и в лично отношение. Въпреки предупрежденията на Алексис и на всичките ѝ приятели, че ще си съсипе кариерата, тя вярваше, че този ход всъщност може да се

окаже върховното ѝ постижение. Да върне към живот умираща марка като „Мелвил“, да направи това, което Карл Лагерфелд стори за „Шанел“, Том Форд за „Гучи“... Разбира се, собственият ѝ бизнес се радваше на огромен успех. Но сега нещата щяха да са различни. Пред нея изникваше възможността да създаде една световна марка.

Върна се в Лондон месец след инфаркта на Уилям. По негово предложение се съгласи да се нанесе на „Ийтън Скуеър“ за известно време. Въпреки че той самият в действителност нямаше да е там, понеже се възстановяваше в Алдрингам, тя усети, че по този начин баща ѝ се чувства по-близо до нея.

Вечерта преди започването си в „Мелвил“ Кейтлин стоеше в библиотеката на втория етаж, загледана през прозореца към отсрещната страна на улицата и скамейката в парка, където някога бе седяла майка ѝ, и размишляваше върху задачата, която ѝ предстоеше. Нямаше търпение да започне.

На следващата сутрин, на първия си ден в „Мелвил“, Кейтлин се постара да пристигне рано, след като повървя пеш по „Олд Бонд стрийт“. Районът доста се бе променил през последните години. След като излезе от мода през осемдесетте, през последното десетилетие интересът към имотите там се възраждаше и нови модни дизайнерски магазини — подобни на „Версаче“, „Лакроа“ и „DKNY“, отваряха врати. Утвърдените имена като „Мелвил“ изглеждаха печални и уморени редом до тези стилни нови бутици. Като главен дизайнер на компанията от нея щеше да зависи справянето и с този проблем.

За изненада и облекчение на Кейтлин всички в „Мелвил“ се оказаха също като нея изпълнени с ентузиазъм от новата ѝ роля. Това стана очевидно десет минути по-късно, когато тя влезе в обширния офис на фирмата на „Албермарл стрийт“ и видя как всички започнаха да се отнасят с нея като с кралска особа. Сияещата секретарка веднага я позна. Поздрави Кейтлин за скорошната ѝ награда на Съвета на американските модни дизайнери и ѝ предложи чай, кафе, а после и списание (Кейтлин отказа и трите), след което най-накрая уведоми дизайнерския екип за пристигането ѝ.

— Господи, толкова е хубаво, че сте тук — възкликна въодушевено Джесика Армстронг, една от асистент-дизайнерите, която

бе изпратена да я посрещне. Тя изглеждаше много развълнувана от срещата си с Кейтлин. — Днес ще ви разведа наоколо. Надявам се да не възразявате — добави притеснено.

Хубавата деликатна девойка, която не бе на повече от двайсет години, каза на Кейтлин, че е дошла да работи в „Мелвил“ веднага след училище, преди четири години.

— Оценките ми не бяха достатъчно добри, за да държа приемни изпити, затова реших да натрупам малко практически опит. — Оказа се, че въпреки възрастта си, тя бе сред най-дългогодишните служители. — Напоследък доста хора напуснаха — обясни с малко неловък смях, щом влязоха в асансьора. — Но смятам, че това ще се промени, след като вече сте тук.

Дизайнерският отдел на „Мелвил“ заемаше целия трети етаж на офиса, което обаче не го отличаваше с някаква грандиозност. Сградата бе висока и тясна и се намиреше в центъра на Лондон, така че пространството неизбежно беше ограничено. Кейтлин първо разгледа работното помещение. С пожълтелите си стени и голи бетонени подове мястото беше неуютно, шумно и пренаселено, като дизайнерите, кроячите и шивачите се тъпчеха заедно в едно и също тясно пространство.

— Сега тук е доста напечено — изтъкна Джес ни в клин, ни в ръкав.

Кейтлин кимна. Оставаха осем седмици до октомврийската колекция, затова кипеше усилена работа, като вече се изработваха мострите за сезона на ревютата. По масите за кроене лежаха разгънати топове плат; бръмченето на шевните машини бе постоянно и неумолимо; върху манекените висяха полуприкрепени недовършени дрехи.

— А това е изложбената зала. — Джес преведе Кейтлин през вътрешните врати до мястото, където „Мелвил“ излагаха колекциите си за купувачите и медиите. Кейтлин намрази на мига официалната, окичена с полилеи стая. Беше скучна и старомодна. „Също като «Мелвил»“, помисли си.

— Защо не ми покажеш върху какво се работи в момента? — предложи Кейтлин, щом свършиха с обиколката.

Момичето кимна с прекален ентузиазъм.

— Да, да. Разбира се.

Тя изтича да донесе скиците, а междувременно Кейтлин влезе в новия си кабинет — малка секция от пространството, заградена със стени от гипсови плоскости. Започваше да усеща тежестта на отговорността, която лежеше на раменете ѝ. Докато обикаляха наоколо с Джес, тя бе забелязала надеждата в очите на новия си екип от служители. Изведнъж ѝ хрумна, че не е тук, за да спаси само името „Мелвил“ — бяха заложили работните места на много хора. Не можеше да ги разочарова.

Като видя плановете за предстоящата колекция, не ѝ стана по-добре. Екипът работеше над поредната сбирка от семпли, елегантни, класически модели — двуредни сака и жакети, строги панталони и поли с дължина до прасеца, копринени блузи с тежки златни копчета и свободни жарсени рокли. Палитрата от цветове се състоеше предимно от нюанси на кафяво, бежово и кремаво. Според Кейтлин бе заложило на сигурното, но липсваше вдъхновение. Новите модели представляваха преработени варианти на старите — и шалове, и късите рокли без ръкави, и сатенените ризи с монограма на „Мелвил“. Тя разбираше, че това е част от традицията на компанията, но *все пак...*

— Всичко е много консервативно — каза на глас.

Джес, която седеше срещу нея, кимна.

— Да, знам. Мисля, че желанието на Уилям Мелвил, искам да кажа, на баща ви — побърза да се поправи тя, — винаги е било такова.

Кейтлин хлопна скичника с решителен жест и заяви с едва загатната усмивка:

— Добре тогава. Може би е време за промяна.

Това беше проблемът на дизайнерския отдел на „Мелвил“, осъзна Кейтлин през първите си няколко работни седмици. Думата „промяна“ не се употребяваше много често.

Причината до голяма степен се състоеше в историята на компанията. Първоначално получила известност заради аксесоарите си — обувки и чанти, облеклото никога не бе считано за силната страна на „Мелвил“. Откакто през шейсетте бе въведена линията с конфекция, компанията така и не беше намерила нишата си въпреки различните си подходи. След няколко катастрофални опита за пробив във висшата

мода Уилям бе решил да се придържат към по-класическия вид. Последните няколко дизайнери бяха уволнени заради консерватизма, строгите линии и моделите им, насочени към по-възрастните жени.

Нищо чудно, че облеклото на „Мелвил“ като цяло минаваше за банално, по-скоро следващо, а не създаващо модните тенденции. Потребителите, в които се целеше, бяха зрелите жени, петдесетгодишните дами, които цял живот бяха пазарували в „Мелвил“, както и туристите, за които отбиването в традиционния английски магазин бе част от маршрута — нещо като Лондонската кула или Бъкингамския дворец. Никога нямаше изненади в дрехите — по този начин компанията даваше на двете си групи клиенти онова, от което се нуждаеха.

Кейтлин разбираше аргументите за придържане към класическото. Беше безопасно, без риск от голям провал. Но лично тя смяташе, че на този етап подходът е погрешен. Невъзможно беше да се гради имидж с чифт бежови панталони или тъмносин жакет. Ако Уилям искаше да възвърне отново блясъка на името Мелвил, имаше нужда от по-смел ход.

Тя искаше да сподели тези мисли с баща си, но Изабел стриктно бе забранила всякакви разговори за бизнес по време на възстановяването му. Когато и да отидеше да го посети в Алдрингам — което Кейтлин неизменно правеше всеки уикенд, — мащехата ѝ с тревога ѝ напомняше да не го безпокои с въпроси по работа.

— Как вървят нещата в „Мелвил“? — питаше я той още при пристигането ѝ.

И тя даваше стандартния си отговор.

— Всичко върви чудесно. Но сега не бива да се безпокоиш за това. Концентрирай се изцяло върху здравето си.

Той разсейваше тревогите ѝ.

— Знаеш, че не съм инвалид — твърдеше сърдито. — Умът ми все още е в отлично състояние. — Но тайничко се радваше на загрижеността ѝ.

Никога не обсъждаха миналото. За Уилям бе достатъчно, че сега Кейтлин работи за семейството. Бунтовният ѝ период бе преминал и той ѝ го прости, макар че така и не го разбра съвсем. Прекарваха времето си заедно, като предприемаха дълги разходки в приятно мълчание из района на Алдрингам. Това бе част от рехабилитацията на

Уилям. И изглежда, даваше резултат. Отначало той се уморяваше лесно, способен да походи съвсем малко, преди да се наложи да се връщат. Но не след дълго вече издържаше навън по час и половина.

Той бе доволен от прогреса си. Мразеше да е закотвен тук, далеч от Лондон, и да няма какво да прави. Липсваше му суматохата покрай работата и го дразнеше неведението, в което го държаха. Особено го тревожеха плановете, които Елизабет вероятно кроеше в негово отсъствие. Уилям не бе особено впечатлен от начина, по който тя се бе самоназначила за директор на стратегическия отдел. Но Изабел не му разреши да говори с нея по въпроса. Това трябваше да почака до завръщането му — когато и да се случеше то. Засега той бе доволен от възможността да прекарва времето си в опознаване на Кейтлин и да започне да ѝ се реваншира за всичките години, които бяха пропуснали.

Месец след като се бе преместила в Лондон, Кейтлин представи пред управителния съвет предложението си за бъдещите облекла на „Мелвил“. Понеже винаги досега бе работила за себе си, струваше ѝ се странно да търси одобрението на други за собствените си планове. Но за нейна изненада и облекчение всички директори я подкрепиха. Те слушаха внимателно, докато тя разясняваше идеите си за възстановяването на имиджа на „Мелвил“ за периода до следващото ревю, което щеше да е след шест месеца — по време на Лондонската седмица на модата през февруари.

— Надявам се до два месеца да ви покажа и първите си скици — съобщи им тя, доволна от ентузиазиранияте физиономии на всички; докато говореше, някои от мъжете закимаха. — Така би трябвало да ми остане достатъчно време да подготвя всичко за представянето на есенната колекция — заключи накрая.

Щом Кейтлин свърши, избухнаха спонтанни аплодисменти, от които ѝ стана неудобно.

След съвещанието Елизабет не пропусна да я похвали за презентацията.

— Кажете ми, ако имаш някакви проблеми — заяви тя. — Извинявай, че нямам много време да поговорим в момента — бързам за друго съвещание. Но скоро трябва да излезем на кафе.

Кейтлин се загледа след нея. Макар че работеха в една сграда, рядко се случваше да се засекат. Сестра ѝ все нямаше време — напоследък кипеше от активност и енергия.

Кейтлин се чудеше дали Елизабет ще я попита защо е решила да се сдобри с Уилям след толкова време. Но тя не го направи — винаги беше дискретна, не бе в стила ѝ да любопитства. Просто бе приела, че сега Кейтлин е част от живота им. Дори не ѝ направи впечатление, че природената ѝ сестра се е настанила на „Итън Скуеър“.

— Аз и бездруго предпочитам да съм на хотел — отвърна Елизабет, когато Кейтлин я попита дали възразява. — Откровено казано, намирам къщата за малко старомодна, а и предпочитам да съм по-близо до офиса.

Освен че се опитваше да опознае Уилям, Кейтлин полагаше усилие да се включи и в живота на Елизабет. Невинаги беше лесно, понеже тя бе много заета, но поне успя да се запознае с Коул. Щом той пристигна в страната, тя ги покани с Елизабет на вечеря.

Вечерта премина забавно. Прекалиха с пиенето и се смяха и разговаряха до малките часове. Кейтлин изобщо не остана изненадана, че Коул е също толкова динамичен и деен като Елизабет. Той очевидно беше много горд с нея, както и напълно луд по нея. По едно време вечерта Кейтлин отскочи до кухнята да провери яденето и когато след пет минути се върна, завари Коул и Елизабет притиснати до камината. Те бързо се пуснаха, щом я забелязаха, и докато Елизабет си приглаждаше дрехите, Кейтлин дискретно отмести поглед, почувствала и неудобство, и завист заради силната им връзка.

Бяха се уговорили да се събират редовно, поне през седмица. Но всеки път, когато уточняваха някаква дата, Елизабет я отменяше в последната минута, защото бе прекалено заета. Кейтлин нямаше представа какво замисля сестра ѝ, но тя явно беше в стихията си, пълна с енергия и ентузиазъм относно новата си роля. Веднъж да преминеше лудостта на тези първи няколко месеца, Кейтлин се надяваше да започнат да прекарват повече време заедно.

След два месеца в Англия животът на Кейтлин започна да влиза в установен режим. През седмицата тя работеше върху идеите си за следващата колекция, а в петък вечер отиваше в Алдрингам, за да

прекара уикенда с Уилям. И макар че започваше леко да се притеснява от липсата си на прогрес по отношение на новите модели, премълчаваше тревогите си пред баща си. Все щеше да измисли нещо. Просто имаше нужда от още малко време. За нещастие обаче съвещанието, на което трябваше да изложи проектите си, приближаваше. Не бе очаквала творческият процес да се окаже толкова труден, но — макар да не можеше да го признае пред никого — наистина напредваше с големи мъки. Първоначалната ѝ смелост, че ще преобрази стила на „Мелвил“, започваше да чезне.

Но по време на един уикенд в Алдрингам се случи нещо, което отвлече съзнанието ѝ от затрудненията в работата. Двамата с Уилям тъкмо се бяха върнали от разходка и се бяха разположили в оранжерията, където преглеждаха неделните вестници преди обяд. Кейтлин взе едно от приложенията и разгледа съдържанието му, като забеляза статия за някакво художествено събитие в Лондон, което звучеше интересно. Щом отгърна на материала, замръзна.

От страницата пред нея я гледаше Люсиен.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Елизабет прекара първия си месец в Англия в опити да установи каква е ситуацията в главния офис. От Япония ѝ беше трудно да следи нещата — Уилям бе прословут с диктаторството и потайността си. И когато се добра до всички подробности, разбра защо. Цифрите бяха отчайващи. „Мелвил“ едва смогваше да плати паричните си задължения. На доставчиците им бе писнало. Компанията се намираше опасно близо до нарушаване на договорите за наем.

— Татко, как си оставил нещата да стигнат до това положение? — мърмореше тя на себе си късно една вечер, докато седеше в кабинета му. Но точно в момента не можеше да стори нищо повече от това да контролира щетите. Уреди съвещания с ключови доставчици, като ги придумваше и умоляваше за отсрочка. Предприе преговори с кредитори и се разбра с мениджъра по доставките да направят плащанията приоритет.

Шест седмици след пристигането ѝ Коул също се върна в Лондон. През времето, докато бяха разделени, той бе търсил жилище, в което да се преместят. Чрез свой приятел успя да открие едно, което бе напълно обзаведено, свободно и готово да ги приеме.

— Идеално е за нас — съобщи ѝ той, след като отиде да го огледа. — И хубавото е, че можем веднага да се нанесем.

Елизабет, която през последните два месеца бе живяла в хотел „Лейнсбъроу“, изобщо не се интересуваше как изглежда жилището — стига да не бе хотел. Но все пак леко се изненада, когато Коул ѝ го показа. Тя очакваше модерен апартамент в Източен Лондон; вместо това той я заведе в къща в квартал „Челси Харбър“.

— Много разумен избор — отбеляза тя, щом я разгледа.

Той, изглежда, се зарадва.

— Знаех си, че ще ти хареса.

Елизабет нямаше точно това предвид, но нищо не каза. Макар ограденият квартал да не бе точно по вкуса ѝ, тя разбираше защо Коул иска да живеят там. Зад фасадата, наподобяваща стил от Едуардовата епоха, сградата бе проектирана за съвременен начин на живот.

Боядисана в неутрални тонове и мебелирана в минималистичен стил и с акценти върху светлината и пространството, вътре къщата разполагаше с всяко съвременно удобство, за което можеха да се сетят — мраморни бани с джакузи; вградена аудио система „Банг & Олуфсен“; дори кинозала на приземния етаж.

Да, от мястото щеше да стане доста приятен дом. А и тя нямаше никакво време да търси друго жилище.

— Кога можем да платим депозита? — попита Елизабет.

В седмицата преди деня, в който се очакваше да се върне на работа, Уилям посети лекаря си, който го посъветва да си остане вкъщи още три месеца. Макар Елизабет да съжаляваше, че баща ѝ все още не е възвърнал напълно здравето си, друга част от нея тайничко се радваше, че той няма да е наоколо още известно време. Това означаваше, че ще може да се заеме с истинския проблем, пред който бе изправена „Мелвил“ — как да нараснат продажбите. Последният доклад на стратегическия отдел се състоеше от 500 страници с подробни анализи, но без никакви заключения. С други думи, представляваше само загуба на време. Някой явно бе решил, че ако изпише достатъчно хартия, никой няма да забележи пълното му неведение по въпроса. Това никога не би се случило, ако отделът бе под контрола на Коул. Е, щом нямаше налице свестен анализ, тогава щеше да се наложи да си го изготви сама.

Реши да се върне отначало. Когато бе започнала в „Мелвил“, тя бе открила, че работата в магазина дава безценни познания за бизнеса. Същото трябваше да направи и сега — да поработи известно време като продавачка.

Ежедневието, което я налегна, се оказа изтощително. Пристигаше във фирмата в седем, прекарваше по три часа, забита в кабинета си сред таблици и доклади, преди да започне смяната ѝ в магазина в десет. Работеше там до шест, след което краката вече толкова я боляха, че ѝ се искаше единствено да се добере до леглото. Но вместо това се връщаше на бюрото си и продължаваше да се бъркти, докато едва задържаше очите си отворени. Тогава се връщаше вкъщи и се тръшваше капнала на леглото, за да се събуди на следващата сутрин и да направи всичко това отново.

Четирите часа сън не можеха да я съборят. Но почти нямаше време да се храни, заради което отслабна с шест килограма за месец.

Коул не беше доволен, понеже по принцип я намираще за твърде кльощава. Изпаднал в отчаяние, той започна да ѝ изпраща доставки от ресторанта за обяд и вечеря — единственият начин да е сигурен, че се храни. Но дори тогава тя често бе толкова погълната от дейностите, които вършеше, че след няколко хапки избугваше кутиите с храна настрани. Живееше от чист адреналин и нищо друго. И това я изпълваше с истинско удоволствие.

От работата си в магазина научи много. Забеляза окаяното му състояние в сравнение с магазините в Далечния изток, които бяха открили — килимите бяха износени, чистачите — немарливи, оставящи прах по стъклените витрини. Продавачките не се грижеха особено за външния си вид, дъвчеха дъвки и се появяваха с излющен лак на ноктите.

Но тя най-вече обърна внимание на клиентите.

Много хора разглеждаха, но малко от тях купуваха. Това я изненада. С изключение на дрехите — които бяха областта на Кейтлин — останалата стока ѝ изглеждаше наред. Аксесоарите бяха с едно и също добро качество от повече от сто години насам. Защо тогава вече не бяха така популярни както някога?

Тя получи отговора си в един следобед през втората си седмица, докато обслужваше една жена, която връщаше чанта от линията „Девъншир“. Изделието бе сред класиките на „Мелвил“ — с дълга дръжка за през рамо, изработена от кафява телешка кожа, с щампа с монограма на „Мелвил“. Струваше петстотин лири и бе от по-евтините модели от линията. Същата версия от щраусова кожа надвишаваше четири пъти тази сума.

Елизабет мълчаливо обслужи клиентката. В „Мелвил“ политиката беше да уважават желанието на клиентите да връщат закупени стоки, без да задават въпроси. Жената бе на средна възраст и от средната класа, очевидно излязла през обедната си почивка. Тя изглеждаше малко нервна, сякаш този не бе от магазините, които обикновено посещаваше. След като ѝ възстанови сумата, Елизабет попита защо връща продукта.

Жената се наведе през витрината и сподели заговорнически:

— Ако трябва да съм честна — призна шепнешком, — винаги съм си мечтала да имам чанта на „Мелвил“. Докато работех в Лондон на младини, така и не успях да си позволя такава. Затова съпругът ми купи тази за петдесетия ми рожден ден тази година. Очаквах с нетърпение да се покажа с нея. Но... — Тя се поколеба.

— Но какво? — подтикна я Елизабет.

— Но тогава влязох в кварталния ни магазин „Фарм-март“ и видях точно същата чанта „Мелвил“ за двайсет и пет лири. Е, знам, че не беше съвсем същата — побърза да добави. — Беше от по-евтините ви линии и си личи, ако се вгледа човек... Но след това някак вече не исках да имам истинския вариант. Предполагам... просто ми се развали удоволствието от притежанието ѝ.

Настъпи мълчание.

Тя видя изражението на Елизабет и се намръщи.

— Съжалявам, скъпа. Може би не биваше да казвам нищо. Това няма да се отрази на връщането на стоката, нали?

Елизабет се усмихна пресилено.

— Не, разбира се, че не. — Тя направи пауза. — Благодаря за помощта.

След затварянето на магазина Елизабет се втурна към кабинета си, за да свали униформата и да се преоблече, след което взе такси до „Оксфорд стрийт“ и се отправи директно към най-близкия „Фарм-март“. Беше шокирана от новината, че „Мелвил“ снабдява подобно място. Това бе верига магазини, характерни за търговските улици и известни с най-ниските си цени — хората пазаруваха там, защото беше евтино и приятно. Компанията едва ли имаше нужда да бъде свързвана с такъв имидж. Разбира се, тя знаеше, че линията „Мелвил Есеншълс“, която баща ѝ бе основал през седемдесетте, се състои от артикули с по-ниски цени. Но не бе очаквала да са чак *толкова* по-ниски...

Най-близкият клон се намираше в източния край на „Оксфорд стрийт“, сбутан между заведения за бързо хранене и магазини за преоценени стоки. Вътре магазинът компенсираше мрачното си местоположение с ярки цветове и принудена веселост, като продуктите попадаха под пронизващото осветление на дълги флуоресцентни лампи. Пътеките между рафтовете със стоки бяха подредени според

линията от продукти — козметика за лице, за коса, устна хигиена... В задната част, до аптечния сектор, Елизабет откри така наречените „дизайнерски“ марки. Там, струпани в купчина в евтин пластмасов кош, имаше около петдесет имитации на чанти „Девъншир“, наблъскани под огромна табела, обявяваща цената им — *25 лири бройката, или 2 за 40*.

Това беше дори по-лошо, отколкото си го представяше. Вдигна една чанта, дубликат на върнатата в магазина. Допирът до синтетичния материал бе неприятен; закопчалката — с формата на двойно „М“, монограма на „Мелвил“ — изглеждаше, като че ли ще се счупи всеки момент. Цветовете бяха по-груби, а когато потърка по-силно, по кожата на пръстите ѝ остана следа от боя. Тя погледна по-внимателно марката и видя, че наистина е тази, използвана от компанията. Тези чанти не бяха фалшификати. Някъде, някак си, някой ги бе произвел от името на „Мелвил“.

„Фарм-март“ не предлагаше само чанти. Имаше и евтини несесери за грим, запалки, дори гребени. И всички с името „Мелвил“. И всички с отчайващо качество. Как, за бога, можеше компанията да запази бляскавия си имидж, когато бе свързвана с този тип евтини продукти, предлагащи се във всеки универсален магазин?

Тя грабна две от най-отвратителните подобия на чанти. После прекара остатъка от следобеда, обикаляйки „Оксфорд стрийт“ в търсене на други магазини, в които имаше изложени стоки на „Мелвил“.

Наближаваше девет, когато Елизабет се прибра вкъщи. Коул беше във високотехнологичната им кухня и приготвяше вечеря. Беше се увлякъл по готвенето, откакто бе основал веригата си от ресторанти. Тъй като беше само собственик, нямаше значение, ако не можеше да различи тиган от тенджерата, но той обичаше да е запознат с всеки процес от бизнеса си. Никога нямаше да се задоволи само с ролята на страничен наблюдател.

Напоследък не бе имал възможност да готви за Елизабет — тази вечер тя за първи път се прибра преди полунощ, откакто се бе върнала в Лондон, и остана впечатлена от подобрените му готварски умения. Крехкото говеждо — „от доставката, която пристигна днес“ — бе

идеално допълнено от свежи азиатски зеленчуци. По време на вечерята и виното, тя му разказа за откритията си.

— Е, какво мислиш? — попита, щом свърши.

— Звучи интересно. — Той включи котлона под тигана с олио, в който се канеше да приготви пържени банани за десерт. После се приближи до нея, взе чашата ѝ с вино и я постави на масата. Пресегна се, отметна от лицето ѝ един меднорус кичур и го затъкна зад ухото ѝ. — Но, като се има предвид, че за пръв път от седмици вечерям заедно с жена си, защо през останалата част от вечерта да не забравим всичко, свързано с „Мелвил“?

Ръцете му се преместиха върху раменете ѝ, а палците му започнаха да масажират нежното местенце над ключицата. Тя затвори очи и въздъхна със задоволство, докато пръстите му вършеха вълшебството си.

Той приближи устни към ухото ѝ.

— Мислех си да отнесем десерта горе — гласът му бе тих и подканващ. — Ще ти направя един от специалните си масажи на цялото тяло. Гарантирано облекчава стреса.

Елизабет отново въздъхна, но този път със съжаление. Отвори очи.

— Много съжалявам, Коул. Но трябва да поразмишлявам малко върху това, което видях тази вечер.

— Не може ли да почака?

— Трябва да го направя, докато всичко е все още прясно в съзнанието ми.

Той пусна раменете ѝ и се отдръпна.

— Добре. — Върна се при печката. — Все още искаш ли десерт?

— Може би по-късно.

Коул бе с гръб към Елизабет и тя не виждаше лицето му, но от положението на раменете му разбра раздразнението му. Приближи се до него и обви ръце през кръста му.

— Наистина съжалявам — измърмори. — Ще се опитам да бъда възможно най-бърза и после ще дойда при теб горе... — Тя плъзна ръцете си към предната част на панталона му.

Мъжът ѝ стоеше невъзмутимо и разбъркваше съдържанието на тигана. Тя увеличи натиска си, докато накрая той изстена.

— Добре де, добре — заяви. — Ще довършим това по-късно. — Пресегна се и отмести ръцете й. — По-добре престани, иначе няма да успея да се сдържа.

Той се наведе и я целуна леко по челото. Почувствала се пощастлива, тя се върна в кабинета си.

По някое време Коул се събуди и видя, че Елизабет все още не си е легнала. Обърна се да провери часовника на нощното шкафче — беше три през нощта. Господи! Нима още работеше? Реши да я остави на мира, но знаеше, че няма да може да заспи, докато не се увери, че е добре.

Докато вървеше из къщата, той отново си спомни защо толкова му харесва да живее тук — чувстваше мястото като истински дом. Беше странно колко много цени това чувство напоследък. Дори започна да се замисля за деца. Когато за първи път бе огледал къщата, той си представяше къде ще е детската стая. Но не смееше да повдига въпроса пред Елизабет. Последния път, когато го направи преди няколко месеца, тя бързо му напомни, че е само на двайсет и осем и че поне за нея децата все още не са на дневен ред. Предполагаше, че е права. Преди десет години, когато и той бе на тази възраст, работеше нонстоп, устремен към върха. Колкото и да му се искаше по-улегнал живот, щеше да се наложи да я изчака.

Откри жена си в кабинета, свита на дивана и дълбоко заспала. Годишният доклад на „Мелвил“ лежеше отворен на пода до нея. Очевидно бе легнала да го изчете и бе задрямала. Коул се замисли дали да не я отнесе горе в леглото им, но не искаше да рискува да я събуди — тя имаше нужда от всеки миг почивка, който можеше да получи. Затова взе едно одеяло от шкафа и я зави.

Остана загледан в нея за кратко. Така заспала, тя изглеждаше отпусната и доволна. Напоследък не му се удаваше често да я вижда такава и това му липсваше. И колкото и да обичаше Елизабет заради нейната сила и амбиция, той се радваше, че тя притежава и една по-мека и нежна страна, която пазеше само за него. Коул се надяваше Уилям скоро да се върне. Може би тогава съпругата му щеше малко да се поуспокои и най-накрая да намери време за тях двамата.

След експедицията си до „Фарм-март“ Елизабет предприе позадълбочено изследване на „Мелвил Есеншълс“. Бързо разбра какъв е проблемът. Идеята на Уилям да създаде линия от стоки на по-ниска цена отначало бе увеличила оборота за компанията, без да вреди на установените продажби. Но с течение на годините баща ѝ бе почнал да проявява алчност. Точно в разцвета на популярността на „Мелвил“ няколко производители бяха предложили на компанията да плащат годишна такса, в замяна, на която да използват името ѝ. Тогава бяха получили свободата да слагат „Мелвил“ на всичко, което произвеждат — от пластмасови ключодържатели до скапани имитаторски чанти. Това дотолкова бе очернило имиджа на „Мелвил“, че никой вече не искаше да купува оригиналните качествени продукти.

Осъзнала дълбочината на проблема, Елизабет се зае да събере цялата нужна информация, която щеше да ѝ помогне да закрие линията „Мелвил Есеншълс“. Беше уверена, че това е единствената надежда да върне блясъка на марката, но също така знаеше, че няма да е лесно да убеди управителния съвет. „Есеншълс“ представляваше 50 процента от настоящия оборот и по-важното — беше идея на баща ѝ. Слава богу поне, че той нямаше да присъства на битката.

Внимателно обмисли как да започне презентацията си. Тя накара Пиърс да извърши някои анализи и научи, че макар „Есеншълс“ да е причина за половината от продажбите, печалбите бяха толкова ниски, че линията носеше едва десет процента от приходите. Но тя не искаше да започва с подробния анализ. Имаше нужда да сграбчи вниманието им от първия момент.

Затова реши да се снабди с продукти, които характеризираха всяко десетилетие от създаването на компанията. Тя прекара дълго време в проучване — премина през склада, обиколи магазините за благотворителност, както и щандовете на пазарите „Портобело“ и „Спайтълфийлдс“, — докато не набави една ретроспективна сбирка на „Мелвил“. Всеки артикул разказваше история за компанията и нейното развитие. Там бяха оригиналните ръчно изработени мъжки обувки от осемдесетте години на деветнайсети век; ботушите, произведени специално за армията през Първата световна война; първият чифт дамски обувки, измислени през двайсетте години на двайсети век; копринен шал, направен във фабриката за парашути, която баба ѝ

Роузалинд бе купила след Втората световна война; и накрая една рокля от първата им колекция с готово облекло, излязла през шейсетте.

Когато се изправи пред управителния съвет две седмици по-късно, тя говори разпалено за всеки отделен артикул, който преминаваше през ръцете ѝ пред погледите на всеки около овалната маса. Директорите нямаха представа каква е темата на презентацията ѝ — Елизабет успя да я задържи в тайна. Днес искаше елементът на изненадата да е на нейна страна. Тя им даде време да се възхитят на качеството на материала, на превъзходството на изработката, на сложността на правените на ръка шевове. И постепенно виждаше по лицата на всички тях нещо, което бе липсвало много дълго време — страст към техния продукт, вяра в компанията им и гордост. Позволи си да се усмихне леко. Точно това искаше да почувстват.

— И накрая — обяви тя — имаме артикул, който към днешна дата определя мнението на клиентите за „Мелвил“.

Елизабет даде знак на асистентката си да донесе последната кутия. Умишлено бе пакетирала и този продукт както всички предишни във внимателно надписана и облицована в черен сатен кутия — от тези, които използваша в магазина, когато опаковаха някоя покупка като подарък. Тя театрално развърза бялата панделка, украсяваща кутията, отмести внимателно капака, след което разопакова слоевете хартия вътре, докато накрая достигна артикула, поставен в средата. Бавно го извади, все едно бе безценен. Директорите се наведоха, нетърпеливи да узнаят какво може да е обект на такова внимание.

Накрая тя извади стоката и я вдигна високо, за да могат всички да я видят.

В ръцете си Елизабет разлюля евтино синтетично копие на чантата „Девъншир“. Забеляза объркването на присъстващите. Погледна към асистентката си, която раздаде по една идентична с тази чанта на всеки член от съвета, оставяйки ги сами да огледат продукта.

— Но това е евтина имитация — избухна маркетинговият директор Питър Хардинг.

— Да, Елизабет — намеси се Хю Мейкин. — Всички знаем, че тези нелегални ментета се продават по пазарските сергии. Това е нещо, с което всички компании трябва да се примирят, и няма какво да направим по въпроса.

Около масата се понесоха възгласи на съгласие. Елизабет постави двете си длани на масата.

— Всъщност, господа, тъкмо тук грешите. Ужасно грешите. — Тя направи пауза, изчаквайки думите ѝ да бъдат добре осмислени. — Този продукт е бил произведен благодарение на договора ни за лиценз с „Фон Уелинг“, треторазреден германски производител, който ни плаща три милиона лири годишно, за да произвежда чанти точно като тази. От фирмата използват името на марката „Мелвил“ и имат пълното право за това. Настъпи смаяно мълчание.

През следващите четирийсет и пет минути никой не я прекъсна, докато тя умело посочи доводите си за закриването на линията „Мелвил Есеншълс“. Обясни им как броят на продуктите е нараснал от триста в средата на седемдесетте до над двайсет хиляди днес; тревожното беше, че болшинството от тях не се произвеждаха директно от „Мелвил“, а от други фирми, които бяха купили името на компанията. Тя още разясни, че макар да има само двайсет и пет магазина на „Мелвил“ в целия свят, на четиристотин други бе позволено да продават стоките им — треторазредни универсални магазини, аптеки и безмитни центрове. Елизабет показа снимки на ярко осветени, крещящо украсени щандове, в които се виждаха контейнери, пълни с евтини стоки с марка „Мелвил“. Гледката не беше приятна.

— Не е чудно, че не можем да продадем това — заключи тя, като вдигна на показ струващата петстотин лири чанта „Девъншир“, — когато продаваме нейна версия за двайсет и пет лири в евтин уличен магазин.

Тя млъкна за момент. Знаеше, че се безпокоят за реакцията на Уилям, в случай че закрийт „Мелвил Есеншълс“, но също така знаеше, че това е правилната крачка.

— „Meliora Conor“ — заяви простичко тя. Това бе оригиналното мото на Мелвил. *Стремя се към най-доброто.* — Да се стремим към най-доброто — не трябва ли да правим тъкмо това?

Мъжете край масата започнаха да кимат. Нямаше съмнение как щяха да гласуват всички.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

На Уилям му писна. След поредица от прекарани ангини лекарят му препоръча да не се връща на работа още три месеца — сякаш първите не бяха достатъчно лоши.

— Работата ви е много напрегната — бе заявил той. — Наистина смятам, че няма да е разумно на този етап да се върнете в тази стресираща среда. — Уилям с радост щеше да пренебрегне този съвет и все пак да се върне, но Изабел започна да го умолява да не бърза.

— Моля те, послушай доктора — примили му се тя. — Няма да понеса да се случи нещо с теб.

Обикновено Изабел се впускаше в по-драматични сцени, но този път не се стигна до сълзи. Молбата ѝ бе толкова простичка, толкова прочувствена, че той се трогна и се предаде.

— Добре — съгласи се с мъка. — Ще остана до Коледа. Но след това се връщам независимо какво ми препоръчват.

Това навярно бе удовлетворило Изабел. Но с изминаването на дните и седмиците Уилям ставаше все по-раздразнителен — избухваше и се сопваше на лекаря, сестрите, персонала и на съпругата си, дори на дъщерите си, когато намираха време да се отбият или обадят. Работата толкова дълго бе представлявала част от живота му, че той нямаше никаква представа как да запълни времето си далеч от офиса. Досега не бе осъзнавал колко централно място е заемала работата в съществуването му. Най-много се притесняваше от това, че колкото по-дълго отсъстваше от компанията, толкова повече се плашеше от завръщането си.

За Пиърс всичко се промени след онзи следобед в болницата. Преломният момент беше, когато чу Уилям и Хю да му се присмиват. Сякаш виждаше по-големия си брат ясно за пръв път. Беше обиден, задето Уилям не го извика за срещата с Кейтлин, но го бе сметнал просто за недоглеждане. Обаче, след като научи, че брат му таи такава ненавист и липса на уважение към него, Пиърс започна да осъзнава

точно какъв глупак е бил през всички тези години. Беше посветил живота си на Уилям — работеше под негово ръководство, винаги поставяше неговите нужди на първо място. Но Уилям не само не го ценеше, ами направо не даваше пукната пара за него. Майка им се оказа права — брат му чисто и просто го търпеше. В този момент на Пиърс внезапно му се прииска да я бе послушал онази нощ. Ако го бе направил, вместо да спори с нея... тогава може би тя все още щеше да е жива.

Какво откритие — през цялото време се бе обвинявал за случилото се с нея, а излизаше, че поне отчасти вината е на Уилям.

Когато в онази нощ си тръгна от болницата, Пиърс се обади на „НВ8“ по пътя за къщи и поиска да му изпратят момиче в жилището му в „Ричмънд“. Очакваше се тя да го успокои, но въпреки упоритите ѝ усилия той не успяваше да получи облекчението, което така желаше. Колкото по-дълго се опитваше тя, толкова по-неспокоен и раздразнен ставаше той.

— Виж, може би трябва да приключим за тази вечер — заяви момичето накрая, като потисна прозявката си. — Явно не става.

Именно прозявката, последвана от беглия ѝ поглед към часовника, го изкараха от релсите. Плащаше си за това — поне можеше да му покаже малко уважение. Без да се замисли, той замахна и я зашлеви веднъж силно през бузата.

— Какво правиш, по дяволите? — извика тя и се хвана за лицето.

— Съжалявам — изломоти Пиърс, уплашен и отвратен от постъпката си. — Не исках да...

Но тя не щеше и да чуе.

— Изрод — изсъска, грабна дрехите си и се втурна навън.

От „НВ8“ не бяха доволни. Пиърс не се изненада, когато получи обаждане от компанията. Анонимният глас поиска компенсация за момичето от двайсет хиляди и го информира, че членството му ще бъде незабавно прекратено. Пиърс поднесе безброй извинения, обещавайки, че това никога повече няма да се повтори. Гласът от другата страна на линията не прояви интерес.

Инцидентът беше нещастен, но го научи на един урок — че е важно да запази спокойствие, да държи стаени чувствата си и да не прибързва с действията си. Затова той остави настрана намеренията си да се конфронтира с Уилям, като реши, че има по-фини начини да си

отмъсти. Продължи ежедневните си посещения в болницата и ролята на предан брат, която бе играл през всички тези години. В „Мелвил“ той събра управителния съвет и им обясни, че според докторите Уилям не бива да бъде безпокоен с новини относно компанията. Засега трябваше да се въздържат от свиждания.

С изминаването на дните той виждаше безпокойството на брат си по повод липсата на всякакви посетители.

— Къде е Хю? — запита сърдито Уилям към края на втората седмица. — Мислех си, че от всички негодници поне той ще е тук.

Пиърс се престори на смутен.

— Сигурен съм, че всички ще дойдат да те видят до ден-два. — Но гласът му изобщо не звучеше убедително.

Уилям го изгледа проникателно.

— Ще извадят късмет, ако не ги уволня, когато се върна — заяви с фалшива важност.

Пиърс разчиташе на факта, че Уилям няма да им се обади, за да ги пита къде са. И беше прав. Брат му бе прекалено горд, за да им се моли да дойдат. А и понеже се чувстваше уязвим след инфаркта, той бе загубил доста от старата си самоувереност.

След няколко седмици Уилям се премести в Алдрингам. В началото Елизабет и Кейтлин идваха редовно да го виждат, но след като работата им във фирмата взе да запълва времето им все повече и повече, посещенията се разрешиха и Уилям ставаше все по-изолиран от всички, с изключение на Пиърс. Налагаше се да разчита на по-малкия си брат да го осведомява за състоянието на бизнеса. А Пиърс знаеше точно какво да каже, за да го разстрои.

— Изобщо няма нужда да се тревожиш, драги. Елизабет държи всичко под контрол.

Уилям се намръщи.

— О?

— Справя се прекрасно, всички го казват. Напомня ми на майка по много начини. — Пиърс видя как лицето на брат му пребледня. — Въпреки че липсваш на всички, разбира се — добави бързо, прекалено бързо, за да му вдъхне някакво успокоение. Скоро след това си тръгна, давайки време на Уилям да поразсъждава над разговора им.

Следващия уикенд, когато го посети, Уилям веднага поиска да узнае с какво се е заела Елизабет.

— О, с нищо особено — отвърна Пиърс с умишлена неопределеност. — Не биваше нищо да ти казвам.

— Само че ми каза. И сега искам да знам какво става.

Този път Пиърс се опита да бъде искрен.

— Нищо, за което трябва да се тревожиш сега, докато все още се възстановяваш.

— Пиърс — гласът на Уилям бе твърд и заплашителен. — Кажете ми.

Брат му хвърли бърз, притеснен поглед към вратата, сякаш очакваше Изабел всеки момент да влезе.

— Ами, щом настояваш — рече неохотно. — Предполагам, че най-важната стъпка е закриването на „Мелвил Есеншълс“.

Уилям сви ръцете си в юмруци.

— „Мелвил Есеншълс“? — изсумтя. — Съветът се е съгласил да премахне „Мелвил Есеншълс“?

— Да, напълно единодушно — потвърди Пиърс. Но като видя изражението на Уилям, спря. — О, господи! — Той се постара да добие измъчен вид. — Знаех си, че не трябва да казвам нищо. Ето че успях да те разстроя.

Уилям бързо разтърси глава.

— Не, не — настоя той. — Не съм разстроен. Просто съм... изненадан. — Преглътна дълбоко. — Хайде сега, разкажи ми подробно точно какво се случва.

През следващия един час Пиърс му разказа.

Той бе планирал внимателно всичко. Ако някой от „Мелвил“ попиташе дали може да посети Уилям, той винаги отговаряше по един и същи начин:

— Може би след няколко седмици — казваше със съжаление. — Все още не е укрепнал достатъчно.

Те кимаха сериозно в съгласие, облекчени, че не се налага да ходят до Алдрингам. Молеха Пиърс да предаде на Уилям поздравите и пожеланията им — което той винаги правеше, защото това напомняше на брат му, че никой не бе дошъл да го види.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кейтлин впери поглед в скичника си. Страницата пред нея беше празна. Кошчето за отпадъци до бюрото ѝ бе пълно със смачкани топки хартия, с идеи, които бе започнала и впоследствие отхвърлила. Преди три месеца я бяха назначили за главен дизайнер. Длъжността ѝ се струваше като проклятие. От онзи ден насам бе изгубила творческото си вдъхновение.

Въпреки успехите ѝ в Ню Йорк работата в „Мелвил“ беше съвсем различно нещо. В пресата се изказваха предположения, че тя няма да успее да се справи. Списание „Татлър“ наскоро бе пугнало статия за компанията с песимистичното заглавие:

Гибелта на една английска институция.

Назначаването на неопитен дизайнер като Кейтлин О’Дуайър винаги е свързано с риск — заключаваше се в статията. — Само да се надяваме, че това няма да е последният гвоздей в ковчегата на компанията.

Отначало дизайнерският екип на „Мелвил“ гледаше на Кейтлин като на спасител. Но с напредването на дните те започваха да изпитват разочарование, а по-късно и презрение. Джес бе единствената, която сякаш не губеше вяра. От време на време тя отскачаше до кабинета на Кейтлин.

— Някакъв успех? — питаше я момичето.

— Още нищо — отвърщаше Кейтлин, опитвайки се да не обръща внимание на начина, по който лицето на Джес помръкваше.

Кейтлин разбираше разочарованието на екипа. Справяше се така добре в Ню Йорк, а какво ставаше сега? Дори тя не знаеше точно. Предполагаше, че е защото досега не бе работила в подобни мащаби. Но това не успокояваше екипа ѝ. „Мелвил“ беше в беда. С всеки изминал ден се увеличаваха слуховете за освободени работни места. Вече трима от най-опитните асистент дизайнери бяха напуснали. Тя

имаше нужда да се докаже пред другите, да спечели уважението им. И нямаше как да го направи, освен ако не ѝ хрумнеха някакви проклети добри идеи. И то скоро.

Но всеки ден тя сядаше целенасочено на бюрото си, изваждаше скицника си и подостряше молива, подготвяйки се да започне работа, след което... нищо. Нямаше никакво вдъхновение, или въображение. Реакцията ѝ се изразяваше в удвояване на усилията ѝ. Идваше на работа в осем сутринта и оставаше до късно през нощта. Но опитите ѝ бяха възнаграждавани единствено от още и още топки хартия в кошчето до бюрото ѝ.

Най-лошото беше, че нямаше с кого да сподели проблема си. Не искаше да безпокои Уилям. Елизабет бе заета със собствената си работа. Всичките ѝ приятели бяха в Ню Йорк и досега не бе имала възможност да си създаде такива в Лондон.

На следващото месечно съвещание тя представи първите си модели, скалпени набързо, защото все пак трябваше да покаже *нещо*. Раздаде ги на присъстващите край масата, оставяйки ги на критичните погледи на членовете на съвета. Никой не остана впечатлен.

— Това са само първоначални идеи — оправда се Кейтлин, ненавиждайки следата от отчаяние в гласа си. — Следващия път вече ще мога да ви покажа нещо по-конкретно.

Баналните ѝ забележки бяха посрещнати с разочаровано мълчание.

След края на съвещанието Елизабет я дръпна настрана.

— Какво става? — Тя изглеждаше истински загрижена. — Има ли нещо, което не е наред?

Кейтлин бе затруднена да обясни.

— Не, не точно... отнема ми повече време, отколкото очаквах, за да измисля нещо.

Сестра ѝ се намръщи.

— Ясно, разбирам — каза, макар да си личеше, че не разбира. — Просто... кажи ми, ако имаш нужда от помощ, става ли?

Тя се усмихна окуражително на Кейтлин и я остави.

Кейтлин въздъхна. Търпеливото разбиране на сестра ѝ я бе накарало да се почувства още по-нещастна. Всички разчитаха на нея. И тя трябваше да сътвори нещо.

Затова се залови отново за работа, подложена на още по-голям стрес и напрежение отпреди. Направи си силно кафе и седна решително зад бюрото си в очакване да бъде осенена от някоя гениална идея. Към шест часа дизайнерският отдел взе да се изпразва. „Сега, помисли си тя. Сега ще мога да се захвана сериозно за работа.“

Но след два часа вече бе на ръба да се откаже. Погледна надолу към рисунката си — липсваше ѝ всякакво вдъхновение и оригиналност. В раздражението си тя заби молива в листа, при което графитът му се счупи. Страхотно.

Отвори чекмеджето на бюрото си толкова свирепо, че то се измъкна от пантите си. Тя го набута обратно и започна да ровичка сред бъркотията за острилка. И там, сгушена сред хартия и моливи, кротко се мъдреше сгънатата страница, която тя бе откъснала от онова списание преди няколко седмици — статията за Люсиен и настоящата му изложба в Лондон.

Онази неделя в Алдрингам за пръв път научи, че Люсиен е в Англия. От статията разбра, че се е преместил предишната година. Явно сцената за изкуство в Лондон напоследък бе много по-силна от тази в Париж заради английските медии и търговци на произведения на изкуството, които бяха превърнали в звезди модерни британски художници като Трейси Емин и Деймиън Хърст.

Онази нощ, като се прибра на „Итън Скуеър“, тя се обади на Ален.

— Защо не ми каза, че е тук? — попита, обидена и разстроена.

Кейтлин почти долови лекичкото повдигане на раменете му.

— Смятах, че така ще е най-добре.

Сега тя се загледа продължително в адреса на галерията, където бе изложбата на Люсиен. „Той вероятно знае, че и ти си в Лондон“, обади се логичната част от мозъка ѝ. И щом не се е обадил, това би трябвало да означава, че не желае да те вижда.

Да става, каквото ще, реши тя. Беше време да започне да се бори за онова, което иска. Тогава се погледна. По бялата ѝ тениска имаше лекета от днешния обяд, не носеше грим; и последния път, когато провери, косата ѝ имаше нужда от измиване.

След половин час, застанала пред огледалото в дамската тоалетна, на Кейтлин ѝ се прииска, не за първи път, да прилича повече на Елизабет. Нищо не бе в състояние да изкара от равновесие нейната

изтънчена, организирана сестра. Тя би била напълно подготвена за момент като този, за неочаквана среща със стар... приятел. Щеше да има грим в себе си, други дрехи за преобличане. Или, което бе вероятно, поначало изобщо нямаше да излезе от къщи в подобно окаяно състояние.

Кейтлин реши да импровизира, доколкото бе възможно. Прерови студиото, докато най-накрая намери грим и един гребен, останали от последното модно ревю. Ружът и червилото придадоха малко цвят на иначе бледото ѝ, уморено лице. Нямаше много какво да направи за косата си, но поне новата ѝ прическа не изискваше особена подреденост.

Дрехите бяха проблем. Заради по-пищните си извивки нито една от мострите в студиото нямаше да ѝ стане. Най-после намери някаква черна сатенена риза от миналогодишната колекция, която идеално подходеше на дългата ѝ пола. Свободният модел на ризата не ѝ допаднаше, но понеже бе създадена за манекенка — и следователно ѝ бе с няколко номера по-малка, — всъщност на нея ѝ стоеше добре и прилепена.

Щом най-после остана доволна от външността си, тя излезе да намери такси.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Галерия „Бордън“ в „Хокстън“.

По това време на вечерта щяха да стигнат за двайсет минути до Източен Лондон и галерията, където бе изложбата на Люсиен. Шофьорът не бе чувал за нея, а Кейтлин бе впечатлена. Разположена на изключително модерния площад „Хокстън“, галерия „Бордън“ бе малка, но елитна. Представляваше просторно помещение с бели стени, стъклени коридори и изящно осветени изложбени зали. Имаше репутация на място, където се излагат творби на обещаващи автори. В момента такъв беше Люсиен.

В „Хокстън“ и „Шордич“ бе съсредоточен центърът на културния живот. Също като „Белвил“ районът беше бивша територия на работническата класа и пак като „Белвил“ се превръщаше в убежище на по-заможни обитатели. Авангардни младежи и артистични натури наскоро се бяха нанесли в обновените складове, предизвиквайки след себе си появата на барове, ресторанти и клубове, заради които площад

„Хокстън“ бе станал център на съвременните бохеми. Къде другаде да е Люсиен, ако не тук?

— Здравейте, аз съм Зара. Мога ли да ви помогна с нещо?

Кейтлин се огледа и видя млада, облечена по последна мода асистентка, която я заслепи с широка усмивка. Тя си пое дълбоко въздух.

— Надявам се. Аз съм стара приятелка на Люсиен. Знаете ли дали е тук днес?

Усмивката на момичето охладня с няколко градуса.

— Тук някъде е — каза го с пълна липса на ентузиазъм. Бе свикнала да се среща с жени, питащи за Люсиен. Тя кимна към отсрещната страна на помещението. — Всъщност сега е ей там.

Кейтлин усети как сърцето ѝ препусна. Обърна се... и да, там бе той, потънал в задълбочен разговор с млада двойка — потенциални клиенти, предположи тя. За пет години въобще не се бе променил. Все същото мрачно и драматично излъчване, все още най-харизматичният мъж, когото някога бе виждала. Остана така загледана в него, имаше нужда от малко време, за да се съвземе.

Той явно почувства погледа ѝ, защото в същия момент вдигна очи към нея. Вече нищо не можеше да се направи, нямаше възможност да избяга, макар да ѝ се искаше. Очите им се срещнаха. За момент той просто я гледаше втренчено. И да бе изненадан да я види, не го показва.

Обърна се отново към клиентите си и за един ужасен миг Кейтлин си помисли, че напълно ще я игнорира. Но тогава разбра, че той просто се извинява, и в следващия момент вече вървеше към нея.

— Люсиен... — Тя се запъна.

— Здравей, Кейтлин — беше хладно официален, напълно се контролираше, сякаш бе очаквал тя да се появи един ден така, изневиделица.

Нямаше как Кейтлин да не изпита разочарование от липсата му на ентузиазъм. Не бе сигурна какво точно очакваше. Някакво грандиозно събиране? Може би поне някакъв намек за това колко близки бяха някога. Но Люсиен се държеше съвсем делово. Размениха си по една целувка по бузата. Кейтлин се опита да не забележи колко бързо се отдръпна той. Наистина не изглеждаше изненадан да я види. Изобщо не изглеждаше... никак. Нито доволен, нито подразнен.

— Чух, че имаш изложба в Лондон — заяви тя. Той не я попита защо е дошла, но Кейтлин чувстваше, че трябва да обясни. — Реших да намина да видя галерията... както и теб. — Всячески се мъчеше да устои на порива да го попита дали е знаел, че тя е в Лондон. Какъв щеше да е смисълът? И да не е знаел... в момента разговаряха, така че имаше ли значение? А ако е знаел, тогава беше по-добре да не пита.

Люсиен все още не бе казал нищо, затова тя продължи забързано, преди да изгуби кураж и да се втурне навън.

— Чудех се дали искаш да излезем да пийнем — сещаш се, да се видим.

Последва мълчание. Дали нямаше да ѝ каже да се разкара?

Но вместо това той отвърна:

— Oui, d'accord.^[1] — Погледна часовника си. — Галерията затваря в десет. Отсреща има един бар. Защо не ме изчакаш там? — като каза това, той се обърна и се отдалечи. Не бе най-обещаващото начало. Но щеше да стане по-добре. Трябваше да стане по-добре.

Кейтлин бързо намери бара. Той бе едно от многото модерни питейни заведения, които обграждаха „Хокстън Скуеър“, и притежаваше онова сурово, градско усещане, което се асоциираше с района — неизмазани тухлени стени, изподраскани мебели и оскъдно осветление. Сякаш отново се бе върнала в „Белвил“, само дето тук обстановката беше малко по-изискана. Беше петък вечер и сред навалищата вероятно имаше повече адвокати и банкери, отколкото журналисти и хора на изкуството.

Отне двайсет минути, докато ѝ изпълнят поръчката, и още десет, докато намери свободно сепаре — през което време толкова пъти я бутнаха, че половината от питиетата се разляха на пода. Надяваше се да има време да се стегне, но едва бе отпила няколко глътки от доста топлото си вино, когато се появи Люсиен с мрачно и напълно сериозно изражение. Тя му направи място да седне до нея, но той се намести на пейката отсреща.

— Ти дойде — каза тя.

Той повдигна учудено вежди.

— Да не си мислеше, че ще ти вържа тенекия?

Всъщност ѝ бе минало през ума.

— Не, разбира се, че не — излъга.

— Дори не ми е хрумвала такава идея. — Той направи пауза, преди да добави многозначително: — Може би защото бягството никога не е било в стила ми.

Ох — помисли си Кейтлин след тази забележка. Ставаше очевидно, че Люсиен не е в настроение да прости или забрави.

Въпреки хладния въздух, изпускан от климатиците над тях, мястото бе така претъпкано от потни тела, че пак беше задушно. Кейтлин съблече якето си. Почувства погледа на Люсиен върху себе си. Понеже ризата ѝ беше твърде опъната край бюста, горното копче все се отваряше и тя си даде сметка за разголеното си деколте. Дръпна смутено материята, но тайно изпита удоволствие, че той не е толкова имунизиран срещу нея, колкото му се искаше да изглежда.

Тя бутна бирата към него.

— Ето. — Опита се да се усмихне. — Дано да съм уцелила марката.

Той кимна рязко, без да отвърне на усмивката ѝ. Кейтлин усети, че разговорът е оставен в нейните ръце и трескаво се зачуди какво да каже. Отпи от виното си, надявайки се упоителните му свойства скоро да започнат да действат.

— Ален ми разказа с какво се занимаваш — отбеляза, спирайки се на възможно най-неутралната тема, за която се сети: работата му. — Явно много добре се справяш.

Люсиен наведе глава като благодарност за комплимента.

— И при теб не е зле.

Значи и той следеше кариерата ѝ.

— Не знаех, че си в Лондон, докато не попаднах на статията в „Обзървър“ — продължи тя, чувствайки прилив на смелост. — Вероятно не си знаел, че съм тук...

Сините му очи пронизаха нейните.

— Знаех.

Това я постави на мястото ѝ. Неловкото мълчание се върна. Тя глътна още малко от виното, замисли се дали да не си поръча още една чаша, след което реши, че да се напие не е най-добрият начин да изкара вечерта.

Затърси друга тема на разговор.

— Сега работя тук — съобщи накрая. — В „Мелвил“.

— Да — прекъсна я той. — В семейния бизнес.

Поредната точка за него — помисли си тя, опитвайки се да запази самообладание.

— А, да — рече равно. — Май не бях ти го споменавала. Не беше толкова важно.

— Сигурно. — Люсиен замълча. — За теб. — Отпи от бирата си. — И как е — да работиш в „Мелвил“?

— Не е толкова лесно, колкото смятах — разчувства се тя.

— И защо?

За пръв път, откакто се бяха срещнали тази вечер, той изглеждаше заинтересован. Е, щом наистина искаше да знае...

Кейтлин заговори. И докато говореше, виждаше как Люсиен почва да се отпуска. Тя му разказа за преместването си в Лондон и в каква бъркотия бе заварила дизайнерския отдел на „Мелвил“, за желанието си да въведе промени и за затрудненията, които срещаше при изпълнението им. Той прояви абсолютно разбиране, като се имаше предвид, че също бе творец.

— Това е временна криза, *chérie* — каза ѝ. — Моят съвет е: отпусни се. Спри да се тревожиш. Вдъхновението ще те сполети тогава, когато най-малко го очакваш.

Простичката увереност, с която го заяви, я накара да се почувства по-добре, отколкото можеше да си представи. След това разговорът им потръгна по-леко. Той ѝ разказа за кариерата си, за галериите, в които имаше изложби. Тя вече знаеше повечето подробности, но се радваше да ги чуе отново. Започнаха да обсъждат общите си приятели. И двамата все още поддържаха връзка с Ален и с няколко други от времето в „Белвил“. Върнаха се в спомените си, без да споменават за случилото се между тях преди всички тези години.

Въпреки качеството на виното първото питие премина във второ, а по-късно и в трето. Към полунощ Кейтлин започна да се чувства замаяна и смела.

— Още по едно? — попита тя, посочвайки почти празната бутилка пред Люсиен.

Тя забеляза защитната преграда, която се спусна над лицето му.

— Не, не мисля, Кейтлин. — Замълча за момент и продължи: — Всъщност май трябва да тръгвам.

Реши да пренебрегне предупредителната нотка в гласа му.

— О, стига де — смъмри го весело. — Не може още да си тръгваш. Още е рано.

— Имам среща — отсече той.

Кейтлин остана обърквана за момент. Среща? По това време? Тогава ѝ просветна. С момиче, разбира се.

— Ясно. — Почувства, че се изчервява, предположи, че и той е забелязал. — Извинявай. Разбирам. Разбира се, че трябва да вървиш.

Той се изправи.

— Хайде, да ти намерим такси.

Тя се надяваше да си тръгне бързо, но скоро се оказа, че това няма да се случи. Беше петък вечер, в края на работното време на повечето кръчми. Наоколо не се виждаше никакво такси. Прекараха десет минути във все по-тягостно мълчание, когато най-после една кола се смили и спря. Люсиен ѝ отвори вратата. Тя понечи да се качи, след което спря, не желаейки да се разделят по този начин.

— Може ли пак да се видим? — Тя съжали веднага щом въпросът излезе от устата ѝ. Особено след като той не ѝ отговори, а само я изгледа с пронизителните си сини очи. Не биваше да казва нищо, той явно не проявяваше интерес. Но след като бе почнала... — Просто почти никого не познавам тук в Лондон — добави бързо. — Ако някоя вечер си свободен за по едно питие или вечеря, ще ми направиш услуга, ако...

— Добре — прекъсна дърдоренето ѝ той. — Ще ти се обади някой път.

Люсиен затръшна вратата ѝ, преди тя да може да каже нещо друго. Тръсъкът отбеляза окончателния край на срещата им. Щом таксито потегли, Кейтлин си помисли, че вероятно никога повече няма да го види.

Мина седмица, преди той да се обади. Дотогава вече бе изгубила надежда, че ще я потърси. Той мина направо на въпроса.

— Довечера един приятел има представление в „Шънт“. Чувала ли си го?

— Да, разбира се. — Мястото беше ексцентричен салон на изкуствата, разположен дълбоко в тунелите под станцията „Лондон Бридж“. — Но никога не съм била там — добави бързо.

— Сега ще имаш този шанс. Имам един билет в повече за довечера. Искаш ли да дойдеш?

— С удоволствие — отвърна тя сърдечно.

— Добре — беше рязък. — Ще те чакам отпред в десет.

Без допълнителни любезности той затвори. След това Кейтлин дълго седя зад бюрото си, опитвайки се да анализира какво можеше да означава обаждането. С приближаването на вечерта тя все още бе далеч от отговора на този въпрос. Но поне беше някакво начало.

[1] Да, разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Спирачките на греховно червеното „Ферари“ на Амбър изсвистяха, когато тя спря на паркинга на плажа Санта Моника. Возилото зае три свободни места, но на нея не ѝ пукаше. Шофирането по принцип не бе сред силните ѝ страни. Тя завъртя огледалото за обратно виждане, за да се огледа — намръщи се срещу тъмните кръгове под очите и сплъстените къдрици. Обезцветителят, който използваше, за да поддържа бяло-русия цвят, доста бе прецакал косата ѝ. Наум отбеляза да си запази час при Шери Ескридж в салон „Арт Луна“, за да ѝ я оправят, след което сграбчи чантата си „Гучи“ и се отправи към мястото, където я чакаха снимачният екип, стилистите и гримьорите.

По средата на пътя я пресрещна Рич. И не беше в добро настроение.

— Закъсняваш повече от два часа — натърти той. — По-добре се пригответи за сериозно подмазване. Дерек е направо бесен — казвам ти го в прав текст.

Днес трябваше да я снимат в телевизионна реклама за козметичната марка „Глемър“. Дерек Мое беше режисьорът, а той бе стриктен привърженик на точността. Идеята беше да я покажат как прекарва деня си на плажа и прокарат далеч не оригиналната теза: „Грим, който ще издържи толкова дълго, колкото и вие“. По-рано през седмицата Дерек бе обмислил образите, които искаше да използва при заснемането: Амбър на кея, хапваща пуканки и захарен памук край увеселителните въртележки; тичаща по велосипедната алея на Саут Бей; разхлаждаща се в лазурносините води на Тихия океан; пазаруваща в магазините на крайбрежната „Трета улица“. След това трябваше да се върнат тук вечерта при залез-слънце и да я снимат на романтична разходка по дългия широк плаж, докато стъпалата ѝ потъват в мекия пясък.

Беше неделя сутрин и на него му се искаше да започнат рано, преди да е станало пренаселено. Уговорката им беше за седем часа. Вече приближаваше девет и започваше да става оживено. Амбър, както

и всички от екипа знаеха, че ще е достатъчно трудно да заснемат всичко и без обичайните минувачи, които ги зяпаха и влизаха по невнимание в кадър... туристи, бегачи, велосипедисти и кънкъори, както и всякакви лосанджелиски девойки, дошли да потъмнят още малко тена си. Но Амбър нямаше никакво намерение да се извинява.

Тя изплю дъвката си на пясъка и Рич се намръщи. Плажът на Санта Моника се гордееше с чистотата си и навсякъде имаше кошчета за отпадъци. Но както обикновено тя не обръщаше внимание.

— Не му ли каза, че съм болна? — Амбър вдигна огромните слънчеви очила „Шанел“ на главата си.

— Казах му. — Той замълча за момент, преди да продължи: — За нещастие някой от екипа те е видял снощи с Джони. Затова сега аз изглеждам като лъжец, а ти изглеждаш така, сякаш не даваш пукната пара за договора си с „Глемър“.

Амбър завъртя очи. Напоследък Рич постоянно ѝ пилеше на главата, основно заради Джони. Мениджърът ѝ не си падаше особено по новия ѝ обожател. Всъщност се постара чувствата му да станат пределно ясни. *Джони не е подходящ за теб. Той те повлича надолу. Не можеш да продължаваш да купонясваш така до безкрай. Тревожа се за теб.*

Пълни глупости.

Тя знаеше точно какво го дразни. Не му харесваше, че в живота ѝ има и друг специален човек. Беше с Джони вече три месеца — в Ел Ей това си беше направо цял живот. През онази седмица, когато беше в Англия след инфаркта на баща си, той ѝ се бе обаждал всеки ден. Щом се върна, те се обвързаха както трябва и тя никак не съжаляваше. Джони беше толкова готин, толкова самоуверен. А и с него всичко бе съвсем различно. Той обичаше истинските неща. Хората, които канеше в нейния дом, не бяха същите стари физиономии — бяха обикновени хора, с които се бе заговорил в някой бар, ресторант или клуб. Те просто искаха да излизат и да се забавляват. Понякога Джони вадеше китарата си и започваха да свирят, докато пушеха от най-качествения опиа, който Амбър бе опитвала.

Цялата му философия се въртеше около идеята да живее за мига, без да се тревожи прекалено за следващия ден. Така че, да, вероятно купонясваха здраво в момента. Но за какво беше цялата врява? Тя беше

още млада. Повечето двайсет и две годишни младежи в даден момент му отпусаха края.

Но Рич не възприемаше нещата така. Предишната седмица се скараха жестоко по този въпрос. Чашата преля и той най-накрая избухна, когато тя се домъкна за една фотосесия на „Вог“ след едва двучасов сън.

— Разбери, че е дяволски недопустимо да се появяваш с кървясали очи и пъпчасала физиономия — изкрещя ѝ той.

— Защо не си гледаш скапаната работа — изпищя в отговор тя.

Кавгата им се разрази пред смаяните и ужасени погледи на фотографите и екипа на списанието. Всичко приключи със сълзи — и от двете страни. Амбър се извини, след което го прегърна силно и те се заклеха, че това никога вече няма да се повтори. Но ето че сега, пет дни по-късно, на Амбър ѝ се стори, че Рич се кани да ѝ изнася поредната лекция.

Тя потисна една прозявка. Боже, колко бе уморена. Дойде направо от клуба. Дъвката, която дъвчеше, трябваше да прикрие миризмата на алкохол. Постави ръка в косата си, сплъстена и оплетена след часовете, прекарани в потене върху дансинга. Знаеше, че тази сутрин не е в най-добрата си форма, но всичко щеше да се оправи след половин час в стола на гримъора. Освен това Джони ѝ бе пъхнал в чантата някакви амфетамини, преди да дойде тук. По-късно щеше да ги вземе, когато започнеше да отмалява. Всичко беше под контрол. Рич просто прекаляваше с емоциите както обикновено. И тя не беше в настроение да го успокоява.

— Вземи един валиум, Рич. — Очите ѝ проблеснаха дяволито. — Или може би трябва да кажа *още* един. Коя е звездата наоколо? „Глемър“ трябва да се радват на късмета си, че ме имат. Имах куп други предложения, но аз избрах тях, защото ме оцениха подобаващо. Какво казаха те, за да оправдаят парите, които платиха? — Тя се престори на замислена, след което изражението ѝ се проясни. — О, да. Сетих се: „Има само една Амбър Мелвил“. И доколкото виждам, все още е така. Малко съм закъсняла? — Тя вдигна безгрижно крехките си рамене. — Какво значение има?

Не даде възможност на Рич да ѝ отговори. Вместо това му подхвърли ключовете от колата, сякаш ѝ беше слуга.

— Можеш да свършиш нещо полезно, като намериш кой да наглежда колата. Не искам като се върна, да я намеря цялата изподраскана.

Като каза това, тя се обърна и се понесе напред. Ако си бе направила труда да погледне назад, щеше да види разярената физиономия на агента си. Той трябваше да напрегне цялата си воля, за да не вземе глупавите ключове и сам да остърже с тях целия капак.

Джони се изтегна върху шезлонга си до затопления басейн на Амбър. Не че басейнът се нуждаеше от затопляне по това или по което и да е време на годината. Беше поредното жарко калифорнийско пладне. Лекият бриз едва успяваше да раздвижи листата на палмите.

Джони обожаваше живота си в Бевърли Хилс и всички тези огромни къщи с бонбонени цветове и изрядно оформени ливади. Целият този перфектен пейзаж го устройваше идеално. Вече почти не се връщаше в сравнително скромния си апартамент в „Брентуд“. Какъв смисъл имаше, след като това място бе толкова страхотно. Тук в „Съмит Съркъл“ атмосферата бе спокойна, пречистена, със свеж, ухаещ на борове въздух и панорамни гледки към града. Дори сега, макар че не беше спал от близо четирийсет и осем часа, той се чувстваше спокоен и отпуснат.

Прислужницата се приближи с коктейла му „Блъди Мери“.

— Заповядайте, сеньор.

Той я гледаше как поставя на масичката до него чашата, придружена със стрък целина и сос „Табаско“. Обслужването у Амбър Мелвил беше петзвездно. Готвач, иконом и прислужница на пълно работно време — макар че той с радост би минал и без първите двама, прислужницата му беше напълно достатъчна. С тъмната си кожа, тъмната коса и тъмните очи тя очевидно беше родом от другата страна на границата в посока Мексико. Латиноамериканската ѝ красота беше като противоотрова срещу всички въздушни блондинки тук.

— Благодаря... — Музикантът направи пауза, очаквайки да чуе името ѝ.

— Росита — осведоми го тя.

— Благодаря, Росита.

Прислужницата го дари с подкупваща усмивка — такава, която Джони би разтълкувал от километър, обърна се и се понесе наперено към къщата. Той се загледа в закръгления ѝ задник, който се полюшваше под тънката материя на униформата ѝ, и почувства ерекцията под панталоните си — където и трябваше да си остане. Не можеше да си позволи да ядоса Амбър. Точно сега тя беше пропускът му към безплатната храна.

Да, всички го смятаха за фърашкан с пари. Няколко от албумите му се продадоха много добре, така че трябваше да има пари, нали? Грешка. След като всеки взе полагаемия си дял от печалбата — звукозаписната компания, студиото, рекламодателите, мениджърът му, другите членове на групата, — за него не остана чак толкова много. А каквото и да бе получил, той успя с лекота да го профука. Трябваше да поддържа начина си на живот, външността си... Не можеше просто да се нанесе в мотел „Сикс“^[1]. В момента плащаше наем от двайсет и осем хиляди долара на месец. Това бързо изчерпваше и бездруго вече несигурната му банкова сметка. А трябваше да се вземат предвид и нощните му забавления. Всички очакваха от него да плаща сметките. И защо не? Джони беше голямата поп звезда. Нямахше как да помоли да си поделят бензина.

Дори той остана шокиран, когато счетоводителят мрачно му съобщи колко пари са му останали. Тази информация го бе накарала да се позамисли дали е разумно да напуска групата. Но му се щеше да се пробва като соло изпълнител — все пак той беше истинската звезда. Както бе заявил на момчетата, искаше му се да се разграничи от британската поп сцена, да направи нещо „по-яко, може би някакъв рок, малко соул...“

След разпадането на групата той се сдоби с нов мениджър, чийто първи съвет беше:

— Тръгвай за Ел Ей. — Джони не се възпротиви. Да постави ново начало на кариерата си в Щатите звучеше идеално. Ако пробиеше на американския пазар, щеше да успее.

Животът в Ел Ей отначало му се стори страхотен. Мениджърът му Брет се бе обадил, на когото трябва, така че точните хора знаеха, че той е в града и търси с кого да сключи договор. Всички го разпознаваха и около него винаги се вдигаше шум. Директори на звукозаписни компании с елегантни костюми го водеха на делови

обеди в „Айви и Спаго“; момичетата му се хвърляха на врата — и то страхотни на вид момичета, изпънати, загорели кандидат-актриси и фотомодели, а не като английските малолетни фенки с целулит по бедрата и катове телеса, стелещи се над дънките „Топшоп“. Канеха го на всички подходящи партита; а когато ходеше по клубове и барове, го настаняваха на най-хубавите места.

Но с напредването на месеците поканите започнаха да пресъхват. Ставаше ясно, че всъщност никой не гори от желание да подпише с него. Отиваха да се срещнат с музиканта само за да проверят дали конкуренцията им не е забелязала у него нещо, което те са пропуснали. Когато мениджърът му ги натиснеше да се обвържат, отговорът им беше разочароващ. Много се говореше за бивши членове на групи, от които „невинаги ставаха кой знае какви соло изпълнители“ и които искаха, да поизчакат да стихне шумотевицата около разпадането на групата им. Но Джони — както и неговият финансов мениджър — не можеха да си позволят да чакат. Той съзнаваше, че времето му изтича. Трябваше да действа сега, докато „Калейдоскоп“ все още бе считана за изгодна собственост. В противен случай щеше да се наложи да помисли за алтернативни кариерни възможности, като например метене на подове.

И тогава най-после късметът му се усмихна: той срещна Амбър Мелвил.

Отначало не знаеше коя е тя. Онази нощ в „Ле Дьо“ бе толкова пиян, че я сметна за едно от поредните хубави момичета, които го заглеждаха. Чак когато отиде у тях, осъзна, че мадамата струва повече от забейка за една нощ. Мениджърът му изпадна в екстаз.

— Мили боже! Амбър Мелвил! Тъкмо такъв пиар ни трябва!

Под възторженото ръководство на Брет Джони извади на показ целия си чар, взе номера ѝ и ѝ звънеше ревностно, докато тя беше в Англия. Когато се върна следващата седмица, той резервира едно сепаре във „Фред 62“ — където имаше сто процента гаранция, че ще бъдат заснети. На следващия ден във всички клюкарски списания бяха публикувани снимки на двамата как се гледат влюбено, докато отпиват от млечните си шейкове, а коментарът под публикациите беше: *Гаджета ли са Амбър и Джони?* Той малко се подразни, че нейното име е споменато първо, но успя да го преглътне. Все пак това бе първата му публична изява от месеци.

Съответната пиар схема се задейства с обичайните протести, че с Амбър са „само добри приятели“. Това беше като отправяне на предизвикателство към хищната преса да докаже обратното. След анонимен сигнал до всички репортери в града Джони бе заснет в една ранна утрин да си тръгва от дома на Амбър със същите дрехи, с които бе облечен предната вечер в „Тедис“. По-късно същия ден двойката даде съвместно изявление, в което твърдяха, че са заедно, но ще са благодарни, ако папараците не се месят в личния им живот. Фотографите по петите им мигом се умножиха.

Най-накрая нещата за Джони започнаха да се подобряват. Той отново се върна под светлината на прожекторите. А и не чувстваше връзката си като задължение — Амбър беше прекрасна и забавна. Звукозаписните компании плахо започнаха да установяват контакт. Беше само въпрос на време, преди да подпише някое тлъсто споразумение. Тогава щеше да може да прави каквото — и с когото — му скимнеше. Просто засега трябваше да сведе разходите си до минимум, без това да си проличи.

Той все още се излежаваше навън, когато Амбър се върна след няколко часа. Тя съблече дрехите си и се отпусна на шезлонга до него само по едни миниатюрни розови прашки, след което започна да му разказва как е минал денят ѝ — Рич пак я бе ядосал по някаква причина. Според Джони колкото по-скоро този неудачник се разкараше от картинката, толкова по-добре. Той спря да я слуша какво му говори, докато накрая Амбър млъкна.

— Ами ти? — Тя се обърна по гръб и засенчи очите си с ръка. — Какво прави, докато ме нямаше?

Джони се подпря на единия си лакът и се вторачи във вирнатите гърди и дългите ѝ стройни крака. Реши, че може да живее с всичко това, и постави свободната си ръка върху плоския ѝ корем.

— Всъщност, скъпа, бях се отдал на размишления.

— Ммм? — измърка тя. Той се ухили, предусещайки отговора ѝ, още преди да е задал въпроса си.

— Защо не се преместя да живея при теб?

[1] Верига евтини мотели в САЩ. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Що се отнасяше до работата, Кейтлин реши да приеме съвета на Люсиен. „Успокой се — беше ѝ казал онази вечер в «Хокстън». — Спри да се тревожиш. Вдъхновението ще те сполети тогава, когато най-малко го очакваш.“ Не ѝ допаднаше особено идеята да си взема почивка, когато изоставаше толкова много, но след като нищо друго не бе дало резултат, защо да не пробваше и това.

Затова на следващия уикенд, вместо да се отпрати към Алдрингам, както възнамеряваше по-рано, тя реши да предприеме туристическа обиколка из забележителностите на Лондон. От Националната галерия до музея „Виктория и Албърт“, после до Лондонската кула — тя поглъщаше гледките, опитвайки се да улови ритъма на града.

В понеделник сутринта се обади на Джес.

— Няма да идвам днес — заяви.

— О? — асистентката ѝ звучеше притеснена. — Всичко наред ли е?

Всъщност Кейтлин прецени, че денят, прекаран далеч от обвиняващите погледи на служителите в отдела, може да ѝ помогне да излезе от творческата си криза. Затова тя се облече топло и замъкна скицника си в „Хайд Парк“. Там седна на една скамейка и успя да постигне нещо, което не бе правила от дълго време — напълно потъна в рисуването си. Преди, в офиса на „Мелвил“, се опитваше да мисли за нова пола или нова рокля. Сега рисуваше впечатления, чувства, настроение, без да се концентрира върху определени дрехи, без да се тревожи дали това е подходящо за колекцията ѝ. Рисуваше заради чистото удоволствие от създаването.

Чак по-късно вечерта, когато се върна на „Итън Скуеър“, започна да разбира колко добре са се получили скиците. Имаше нещо... *различно* в тях, нещо, което не бе виждала от доста време. Лондон бе успял да ѝ въздейства силно — но по-скоро градът от миналото, преди години. Това беше Лондон на маскените балове, на ловките разбойници, които обираха превзетите джентълмени и съпругите им с

пищни бюстове, на пренаселените улици, пълни с вулгарни проститутки, на Нел Гуин^[1] и на покварения двор на Чарлз II. Скиците не бяха на дрехи, а представляваха цели картини, битови сцени. Но в тях не можеше да се събърка величественото присъствие на облеклата, характерни за епохата.

Кейтлин почувства първите тръпки от вълнуващото си откритие.

* * *

Като се върна в „Мелвил“, тя свика целия дизайнерски екип. Докато се настаняваше на една от кроячните маси, ги видя как издърпват столовете си с разочаровани и изтормозени физиономии.

— Знам, че последните няколко месеца не бяха леки — започна.

Няколко човека си размениха многозначителни погледи. Носеха се слухове за съкращаване на персонал. Мислеха си, че затова ги е събрала.

Кейтлин скочи долу от масата и застана пред тях с ръце на хълбоците.

— Е, днес трудният период свършва — обяви твърдо. — За да превърнем облеклата на „Мелвил“ в успешно начинание, трябва да възстановим популярността на марката. Ето как ще го направим.

Думите ѝ привлякоха вниманието им. Хората срещу нея поизправиха гърбове, извадиха дъвките от устите си и се пресегнаха за химикалка и лист, щом тя започна да нахвърля идеите си. Тя им напомни, че в разцвета си „Мелвил“ е била марката на кинозвездите и богатите хора, и искаше отново да привлекат вниманието на каймака на обществото. За тази цел щяха да обединят миналото с настоящето, за да придадат на колекцията чувствен, декадентски вид; скъп и пищен. Кейтлин обобщи намерението си в едно изречение.

— Когато моделите дефилират на подиума, искам ревюто да изглежда като среща между куртизанка от Реставрацията и съвременна прочута знаменитост.

Около нея всички от дизайнерския екип заговориха едновременно.

Това беше лесната част. След като вече бе посяла семето на идеята, Кейтлин трябваше да се погрижи то да израсте до цяла колекция: от дрехите до обувките, чантите и другите аксесоари. Никога в живота си не бе чувствала такова изтощение и в същото време такъв ентузиазъм. С изключение на помощта на малкия ѝ екип тя измисляше всичко сама. До известна степен така беше най-добре, защото по този начин можеше да контролира целия творчески процес.

Тя се съсредоточи върху оригиналните си рисунки, като предпочете онези, белязани от нотката на съблазън. Щеше да използва тази идея — за изкушителката от висшето общество, антигероинята в историческите романи и филми — като трамплин и после щеше да я превърне в гардероб за чувствената съвременна жена.

Кейтлин черпеше вдъхновението си откъде ли не, гледаше едни и същи стари филми отново и отново, опитвайки се да улови настроението, което искаше да предаде в модното ревю. Сред любимите ѝ филмови адаптации бяха „Заливът на французина“ по Дафни дю Морие и „Вечната Амбър“ по Катлийн Уиндзор. Визуално великолепни, пищните костюми бяха постоянен източник на идеи. Тя се влюби в една пелерина от смарагдово зелено кадифе и я преобрази в разкроено палто с дължина до бедрата, обшито по ръбовете с изкуствена кожа. Превърна една рокля от плат с втъкани златни нишки в сладък официален тоалет, запазвайки драматичното деколте — ниско, широко и падащо над раменете — и вдигайки полата над коляното, така че да се разшири настрани като поличка на балерина.

— Искам да създам корсети — обяви в една късна петъчна вечер пред останалите от дизайнерския екип, които започваха да свикват с внезапните ѝ изблици. — Същински твърди корсети с връзки — онези, които подчертават перфектните женствени извивки.

През уикенда тя постави задача на асистентите си да изгледат филма с Маргарет Локууд „Злата лейди“^[2], в който се разказваше за една аристократка, зарязала скуката на благовъзпитания си живот, за да стане разбойничка. Когато в понеделник сутрин служителите пристигнаха и откриха скици на рокля без презрамки от черна кожа, с вталена пола и корсет с връзки, те знаеха точно откъде е дошла идеята.

На следващото съвещание на управителния съвет из заседателната зала се възцари неловко мълчание, когато Кейтлин раздаде последните си скици. След разочарованието от предишния път никой нямаше големи очаквания. Кейтлин не каза нищо за новите си модели. Реши, че е най-добре да остави работата ѝ да говори за себе си.

Тя се вгледа внимателно в директорите, за да проследи реакцията им. Първоначалното им безразличие се превърна в интерес, последван от развълнувани коментари, докато си разменяха листовете със скици.

Първа се обади Елизабет. Притеснена, че Кейтлин няма да успее да им осигури ревюто, от което се нуждаеше „Мелвил“, тя тайно се бе оглеждала за някой свестен кандидат, който да замести сестра ѝ като главен дизайнер. Сега, слава богу, нямаше да се наложи да тръгва по този път.

— Рисунките са добри — заяви тя. Тъкмо на нещо такова се надяваше — пищна, елитна колекция, драматична и бляскава — истински прелом в досегашния имидж на „Мелвил“. Продължи с неприкрито възхищение: — Имам предвид, че са великолепни. Абсолютно съвършени.

Кейтлин почувства прилив на гордост, примесена с облекчение.

— Разбира се, въздействието не е пълно само от рисунките — побърза да отвърне тя. — Без допира до самите материи е трудно да се съживят дрехите.

Не, не, втурнаха се да я уверяват Елизабет и директорите; те ясно разбираха идеята на колекцията. Може и да не бяха модни експерти, но дори техните нетренирани очи виждаха, че пред тях стои нещо наистина изключително. Царувалите с години бежови и кафяви цветове се заменяха с кърваво червено и абаносово черно; туидът и ленът — с кадифе и дантела; костюмите и трикотаажът правеха път на изсулени под талията панталони и пищни рокли.

В продължение на още половин час съветът обсъждаше работата на Кейтлин, след което съвещанието приключи. Елизабет, която бързаше за конферентен разговор, все пак намери време да поздрави сестра си.

— Справяш се страхотно. — Тя стисна окуражаващо рамото на Кейтлин. — Каквото и да те е вдъхновило, гледай да не го изпускаш.

Думите ѝ досущ повтаряха казаното от Мадам преди години, когато учителката ѝ бе разгледала изработките ѝ за финалното ревю. Тогава, както и сега, Кейтлин дължеше благодарности на Люсиен, който я бе насочил в правилната посока.

Като събра скиците си, тя се отправи към работната зала на долния етаж. Щом влезе, асистентите ѝ веднага я наобиколиха. След двучасовото ѝ отсъствие у дизайнерския екип вече бяха изникнали стотици нови въпроси.

— Добре, добре — тя вдигна ръце. — Един по един, ако обичате.

Но тайно се радваше на ентузиазма им. В края на краищата май щеше да се получи.

Одобряването на проектите ѝ от съвета беше само началото за Кейтлин. Сега следваше да се изработят мострите, да се подберат и да се извикат на проби манекените, както и да се избере подходящото място за провеждане на ревюто. Кейтлин вече бе отхвърлила залата в офиса, понеже искаше събитието да не напомня с нищо на миналото на „Мелвил“. И макар работата да беше безпощадна, тя бе щастлива — защото най-после се почувства така, сякаш е напипала вярната посока.

Но докато професионалният ѝ живот вървеше добре, личният бе крайно объркан както винаги. От онази първа вечер в галерията с Люсиен често се виждаха. Срещаха се веднъж или два пъти в седмицата и излизаха в клубовете и кръчмите на „Къртън Роуд“ и „Олд стрийт“. Но винаги бяха сред много хора и разговорите им никога не включваха нищо лично.

Тази вечер тя най-после го бе накарала да се съгласи да излязат заедно на вечеря — само двамата. Трябваше да се срещнат в „КРУ“, близо до галерията. Щеше да е неофициално късно хапване в бара.

— Няма да мога да остана дълго — подчерта той по телефона, когато се уговаряха. Но дори и малкото време заедно беше някаква крачка напред.

Кейтлин носеше обичайното си работно облекло за офиса — дънки, тениска и оръфани маратонки. В чантата си бе сложила грим и дрехи за преобличане за вечерта. Но сега изведнъж сметна, че не е нужно да си прави труда да се преобличи. И без това напоследък той сякаш изобщо не обръщаше внимание на външния ѝ вид. Тя просто

върза косата си на хлабава опашка, после се спря пред огледалото за момент, смутена от нещо. Изведнъж се досети от какво. С вързана коса изглеждаше по-млада — приличаше на момичето, което бе била в „Белвил“. Е, може би връщането на часовника щеше да помогне. Със сигурност нямаше да навреди.

Три часа по-късно Кейтлин трябваше да приеме, че вечерта няма да се развие според плановете ѝ. В последния момент Люсиен бе отменил вечерята им, като ѝ каза, че е забравил за направена по-рано уговорка да се види с приятели в „Карго“ на „Ривингтън стрийт“.

— Може ли и аз да дойда? — попита тя, все още твърдо решена да се срещнат.

Люсиен отвърна с необвързващото: „Ако искаш“.

Не бе от най-ентузиазираниите отговори, но се уговориха все пак да се срещнат там.

„Карго“ беше сред най-модните клубове в Източен Лондон. Беше построен сред железопътните арки на виадукта „Кингсланд“ и привличаше някои от най-добрите диджеи в Европа. Кейтлин за пръв път влизаше там и не бе сигурна, че ѝ допада много. Преди бе ходила с Люсиен в намиращото се наблизо заведение „333“, което доста ѝ харесваше — много приятно и спокойно местенце. А това тук се отличаваше с някаква неловка претенциозност.

Настроението ѝ не се подобри от факта, че „приятелите“, на които Люсиен бе обещал да се видят, включваха Зара, надутата асистентка от галерията. Когато Кейтлин пристигна, момичето вече се бе притиснало в едно сепаре плътно до Люсиен.

— Чудесно е да се срещнем отново, Кейтлин — изрева Зара. Тя положи притежателно ръка върху коляното на Люсиен. — Ще дойдеш ли при нас? Страхотно!

Зара беше там заедно с група приятелки, снобки като нея, облечени в рокли с гол гръб и стискащи ефектни вечерни чантички. Като се огледа, Кейтлин разбра, че е с възможно най-неподходящия тоалет. Дори момичетата, които носеха дънки, ги бяха съчетали с елегантни потници и заострени обувки.

Вечерта се развиваше все по-зле. Зара изглеждаше решена да държи Люсиен до себе си. Не спираше да го завлича да танцуват или

да го представя на свои познати, които според нея „умираха да се запознаят“ с него. По-лошото беше, че той сякаш изобщо не възразяваше.

Навалищата в клуба се състоеше основно от мъже, и то изключително напористи. Без Люсиен наоколо Кейтлин представляваше открита мишена. Някой до нея се обади:

— Може ли да ви почерпя едно питие?

Тя вдигна поглед и видя висок, спретнат мъж, който държеше бутилка шампанско „Моет“. Изглеждаше към трийсетгодишен, носеше дънки и елегантна риза, затъкната в колана. Кейтлин предположи, че работи или като консултант, или като banker.

— Не, благодаря — отказа му любезно. Той я побутна по рамото.

— Хайде де. Само по едно. — Дари я с усмивка, която явно трябваше да мине за съблазнителна. — Не хапя, обещавам.

Барманът се върна с минералната ѝ вода. Тя бързо плати.

— Благодаря отново. — Вдигна бутилката пред очите на нежелания си ухажор. — Но вече ме обслужиха.

Усмивката слезе от лицето му.

— Тъпа кучка — измърмори той, обръщайки ѝ гръб. *Колко мило.*

Щом тя се върна при останалите от компанията, Люсиен отново бе изчезнал. Както и Зара. Кейтлин не разбираше защо се чувства толкова разочарована. С държанието си той от седмици ѝ намекваше, че не се интересува от нея. Тя просто отказваше да види очевидното. Е, май беше време да сложи край на това. Щом Люсиен не я искаше в живота си, така да бъде.

Грабна якето си и се изниза през страничния вход на клуба... и рязко спря. Дотук с гладкото измъкване. Защото там, застанал сам на сред уличката, с наполовина изпушена цигара в ръка, беше Люсиен. Зара не се виждаше наоколо.

Той погледна връхната дреха в ръцете ѝ.

— Пак ли бягаш, Кейтлин? — гласът му беше тих и подигравателен. — Не се застоя много.

Тя настръхна. Сякаш не я бе игнорирал цяла вечер.

— Ами стори ми се, че няма особен смисъл да оставам. Ти беше със Зара и...

— И какво? — прекъсна я. — Приказваме си, това е всичко. А дори да има нещо друго, смяташ ли, че ти влиза в работата? Мисля, че

много отдавна си се лишила от правото да ми даваш тон в живота.

Като пристъпи към нея, лицето му внезапно бе осветено от уличното осветление и тя видя в очите му нещо, което не бе очаквала. Гняв. За пръв път бе допуснал да махне маската си на безразличие.

— *Ти* беше тази, която ме изостави — процеди. — Предаде *мен*, нас. Два пъти. Без причина.

— Не беше без причина — възрази тя.

— Тогава ми кажи — говореше през стиснати зъби. — Кажи ми защо си тръгна?

Настъпи тягостно мълчание. Накрая тя сведе поглед.

— Люсиен, не мога.

В миг гневът му сякаш се изпари. Тогава той поклати глава и в гласа му пролича тъга:

— Така си и мислех.

Смачка цигарата си в стената и си тръгна. От жеста му, който сякаш изрази окончателния край между тях, на Кейтлин й призля. Не можеше да го изгуби отново.

Отвори уста да извика след него. Но думите отказаха да излязат.

Люсиен скоро се прибра. Апартаментът му в „Шордич“ се намираше само на пет минути от клуба. Като премина покрай нощния пазач, без да каже нито дума, той се качи в асансьора и силно натисна копчето за последния етаж.

Обикновено жилището му беше неговата светая светих. То представляваше част от модерно реконструиран склад и беше просторно, с прозорци от пода до тавана. С елегантните си мебели от тъмна дървесина и бели ленени покривки то пасваше идеално на вкуса на Люсиен. Но тази вечер за първи път обстановката не му помогна да се успокои.

Той отиде до шкафчето с напитките, намери бутилка уиски и си наля голяма чаша. Завъртя я в ръката си и отпи. Чак тогава усети, че всъщност се тресе от ярост. Не бе подозирал, че е способен да изпитва такъв гняв. Мразеше я, задето продължаваше да му въздейства по този начин. Запрати с всички сили стъклената чаша в стената и тя се разби на парчета.

— *Мамка му!* — изруга. *Кейтлин, Кейтлин, Кейтлин.* Сложи ръце на слепоочията си, сякаш искаше да я изличи от съзнанието си. Защо ѝ трябваше да се връща в живота му сега, когато си мислеше, че най-накрая я е превъзмогнал?

Намери друга чаша, наля си още уиски и се отпусна във фотьойла. Чувстваше се като пълен глупак. По някаква тъпа причина се бе надявал, че този път ще е различно, че тя най-после ще му се довери. Как можеше да греши толкова?

След пет минути и още една чаша прозвуча интеркомът. Той инстинктивно предположи, че е тя. Отначало не помръдна. Просто седеше, за да я накара да чака. Да я накара да разбере раздражението, което може да изпита човек, изправен пред мълчанието на другия.

Накрая след три вбесяващи иззвънявания той стана.

— Моля те, Люсиен — примоли се тя. — Моля те... пусни ме вътре.

Отвори ѝ, макар да смяташе, че не постъпва правилно.

Докато я чакаше да се качи, крачеше по пода и се опитваше да не мисли, като се концентрира върху тракането на стария товарен асансьор при слизането му надолу към приземния етаж и изкачването му обратно.

Асансьорът пристигна. Той отвори тежката решетка и я видя да стои там, очакваща да бъде поканена вътре. Забеляза, че е плакала, и се помъчи да игнорира сълзите ѝ, напрегнатата ѝ уязвимост.

— Какво правиш тук? — попита грубо.

Тя си пое дълбоко дъх веднъж и после втори път. И тогава произнесе думите, които той бе чакал да чуе от нея толкова дълго време.

— Дойдох, защото искам да ти разкажа всичко.

[1] Една от най-ранните английски актриси от XVII век, получила високо признание, дългогодишна любовница на Чарлз II. — Б.пр. ↑

[2] Английски филм от 1945 г. с участието на британската актриса Маргарет Локууд. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уилям влезе бавно в заседателната зала. Пристигна последен. Беше първият му ден в офиса след шестмесечното възстановяване. Присъстващите го посрещнаха с аплодисменти, като всеки ставаше да се ръкува с него при преминаването му.

— Хубаво е да ви видим отново сред нас.

Той се усмихна леко и махна с ръка в отговор на ентузиазираниите им поздрави. Истината беше, че се чувстваше объркан и уморен. Докторът го бе посъветвал да не се връща на работа, а Изабел го бе умолявала да си остане вкъщи. Но той имаше нужда да направи това. Докладите на Пиърс относно делата на Елизабет го бяха притеснили.

Закриването на „Мелвил Есеншълс“... „Гласуването беше единодушно“, бе заявил Пиърс. Не можеше да не приеме действията на дъщеря си като директна критика спрямо него. Но сега вече отново се бе върнал на шефското място и нямаше намерение да се оттегля. На Елизабет щеше да ѝ се наложи да го приеме.

Поне можеше да разчита на Кейтлин, помисли си и веднага се почувства по-добре. Тя наистина му бе от голяма помощ през тези изминали няколко месеца. Беше видял скиците на работните ѝ проекти и нямаше как да не остане впечатлен. Това беше много различна стъпка за „Мелвил“, но той смяташе, че ще е печеливша.

Скоро щеше да се разбере дали е така, мина му през ума. Модното ревю беше само след месец. Тогава пред целия свят щеше да стане ясно дали наемането на Кейтлин е било правилен ход. Но каквото и да се случеше, от лична гледна точка той не съжаляваше — винаги щеше да цени тези отминали няколко месеца, през които най-после му се удаде възможност да я опознае.

Усецайки погледите на всички върху себе си, той се прокашля, готов да се залови за работа.

— Така — започна. — Сигурен съм, че има ужасно много информация, с която трябва да се запозная, затова да започваме.

Седнала в другия край на масата, Елизабет си даде сметка колко добре изглежда баща ѝ — през изминалите няколко месеца беше отслабнал и се бе сдобил с онзи здравословен блясък, характерен за хората, които внимателно спазват хранителния си режим. Тя беше доволна от възстановения му вид, макар че част от нея не преливаше от щастие от завръщането му на работа. Не и в този толкова важен за компанията момент.

Промяната отнемаше време. Това бе разбрала Елизабет. Да спечели одобрението на съвета за идеите си беше само първата битка в една дълга война за преобразяване на компанията. През изминалите месеци действията ѝ бяха насочени стриктно към някои съкращения и ограничения в производството. Тя съкрати линията от продукти от двайсет хиляди до по-малко от една четвърт от този размер; намали броя на моделите чанти от двеста до едва петдесет; и сведе броя на магазините, предлагащи стоки на „Мелвил“, от петстотин на деветдесет.

— Мерките са малко драстични — отбеляза отначало Хю, подкрепен неуверено от другите директори.

— Компанията няма време за протакане на промените — отговори Елизабет. — Трябва да се постигнат резултати, и то по най-бързия начин.

Не беше възможно една марка да се съживи постепенно. Това беше основният принцип на търсенето и предлагането. Години наред „Мелвил“ бе луксозно име, но с поведение на евтина марка и дрехи за широка употреба. Този имидж трябваше да се промени.

Тя отказа да поднови договорите за лиценз и изпрати писма на над хиляда фирми, клиенти във Великобритания и САЩ, като им заяви, че щом наличните им стоки от „Мелвил Есеншълс“ се изчерпят, няма да бъдат попълнени. Директорът по продажбите във „Фарм-март“ пръв подаде оплакване.

— Това е безобразие! Имаме съвместен бизнес от години.

Но Елизабет остана непреклонна. Трябваше да стане така — всичко или нищо. Щяха да са нужни още дванайсет месеца, но дотогава продуктите на „Мелвил“ вече нямаше да се предлагат по дрогерии и супермаркети. Освен магазините на „Мелвил“ само големи имена като „Харви Никълс“ или „Сакс“ щяха да имат възможност да предлагат стоки с марката на компанията.

За нещастие досега стратегията ѝ да премахне „Мелвил Есеншълс“ от рафтовете бе успяла само още повече да намали продажбите, без скъпите продукти да успеят да компенсират липсите. Всеки следващ месец бяха изправени пред нова серия от неприветливи цифри. Сега, когато Пиърс направи преглед на последните сметки по инструкция на баща ѝ, Елизабет почувства как всички я гледат обвинително. Но тя не склони глава и остана твърда.

— Това е дългосрочен план — заяви уверено. — Разбира се, че резултатите няма да дойдат за две седмици. Първо трябва да се промени начинът, по който клиентите възприемат марката.

Изправена пред цялата тази враждебност, на Елизабет ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да отстоява убежденията си, но някак си успяваше. Всякакви съмнения трябваше да запази за себе си. Защото знаеше, че покаже ли и най-малкия белег на слабост, лешоядите щяха да се спуснат върху нея и да я разкъсат.

— Очевидно всички тези действия са били предприети без моето знание — Уилям не направи усилие да скрие неодобрението си. През това време повечето от другите директори се впуснаха в съсредоточено изучаване на дневния ред на съвещанието. — Само се моля на господ, че знаеш какво вършиш, Елизабет — добави, така че никой не се усъмни върху кого хвърляше вината той за настоящата бъркотия.

До голяма степен Елизабет не можеше да му се сърди за скептицизма. Но тя запази самообладание.

— Не се тревожи — заяви с увереност, каквато не чувстваше. — Знаем какво върша.

— Добре — отсече баща ѝ. — Тогава сигурно няма да имаш нищо против да съставиш прогноза относно това колко още ще спаднат продажбите през следващата година и кога виждаш отново да започнат да се покачват.

— Няма да е проблем — отвърна тя.

— Отлично. Тогава очаквам да видя доклада ти на бюрото ми утре сутринта.

Елизабет отвори уста да възрази. Бе обещала на Коул да се върне къщи най-късно до седем, а онова, което баща ѝ искаше от нея, щеше да ѝ отнеме почти цялата нощ. Но тогава видя предизвикателството в очите на Уилям; знаеше, че останалите директори очакват да чуят

отговора ѝ. Ако откажеше, щеше да изгуби уважението им. А не можеше да допусне това.

— Разбира се — смотолеви.

Коул щеше да я разбере. В края на краищата ставаше въпрос само за още една вечер.

В сърцето на „Сохо“, само на десет минути пеш от офиса на съпругата си, Коул също участваше в заседание, касаещо собствения му бизнес. Заседание, от което зависеха много неща.

Той подхвърли договора върху бюрото си. С безцеремонния си жест подсказа решението си на седящия срещу него мъж — двайсет милиона лири за дял от 40 процента в компанията му. Коул нямаше намерение да приеме.

Ед Линтън се намръщи при директния отказ.

— Хей, офертата е добра, друже.

Коул се залюля назад в стола, чиято кожа проскърца под теглото му.

— Да, убеден съм в това. Но пак ще трябва да ти откажа, Ед.

Другият мъж отвори устата си да възрази, след което размисли. Беше работил с Коул достатъчно дълго и знаеше, че американецът никога не променяше решенията си.

Двамата се бяха запознали, когато Коул за пръв път пристигна в Англия. Тогава Ед беше амбициозен служител в лондонския офис на „Седжуик Харт“. Преди няколко години беше напуснал, за да създаде частна фирма с още двама-трима партньори. От известно време бяха хвърлили око на бизнеса на Коул „Кобе“, и за целта бяха изготвили примамлива оферта. Но Коул нямаше интерес да се откаже от пълния си контрол — харесваше му да отговаря само пред себе си.

— Бих казал, че е глупаво да откажеш предложението ми — отбеляза Ед. — Но имам чувството, че знаеш точно какво правиш.

Другият бизнесмен се ухили.

— Както винаги.

Разговорът им бе прекъснат от плахото почукване на вратата. Миг по-късно при тях влезе секретарката на Коул, Сумико. Поради бързото разрастване на фирмата му, той си бе направил малък офис преди няколко месеца, наемайки няколко стаи на последния етаж на

една разнебитена жилищна сграда в сърцето на „Сохо“. Сред първите му задачи, след като се премести, бе да вземе на работа Сумико. Тя беше млада, едва на деветнайсет, но притежаваше основните квалификации, които търсеше той — беше японка и говореше свободно английски.

Секретарката се приближи до бюрото му с разни писма и го изчака мълчаливо и със сведен поглед, докато той сложи подписа си върху тях.

— Ще желаете ли да остана тази вечер? — попита тихо тя, щом Коул приключи.

— Не, благодаря, Сумико. Приятна вечер.

Ед я изпрати с поглед до вратата.

— Сладурана — отбеляза, когато тя излезе.

— Отлично квалифицирана — парира Коул.

Ед повдигна вежди.

— Да, сигурно.

— Какво пък ще рече това?

— Стига де. Изглежда като излязла от списание „Азиатски красавици“.

Коул сбръчка лице сърдито.

— Господи, Ед, та тя е на деветнайсет.

— Толкова стара? — изтърси Ед, развеселен от явното недоволство на бизнес партньора си.

— Приятелю, май трябва да си намериш гадже.

Ед се засмя сърдечно.

— Повярвай ми, това е последното нещо, което ми трябва. — Той отпи глътка вода и смени темата: — Е, готов ли си за следващия четвъртък?

— До голяма степен. — Тогава се навършваха пет години от откриването на „Кобе“ и Коул планираше голямо тържество. — Още ли смяташ да дойдеш? Или се сърдиш, защото ти отказах днес?

Ед се подсмихна закачливо.

— Зависи. Сумико там ли ще е?

Усмивката на Коул се изпари.

— Хей, Ед, откажи се — предупреждението в гласа му не можеше да се сбърка. — Тя е само дете.

— Да, сигурно си прав. А и бездруго едва ли ще прояви интерес към мен.

Коул не го попита какво иска да каже. Той беше наясно, че Сумико е влюбена в него, но всячески се мъчеше да игнорира този факт. Увлечението ѝ изглеждаше безобидно — беше по-скоро като преклонение пред герой. Докато не пречеше на професионалните им взаимоотношения, той бе склонен да си затвори очите, а и бе убеден, че накрая тя ще изгуби интерес към него.

Ед изчака малко, преди да зададе логичния следващ въпрос.

— Как е Елизабет? Според слуховете в „Мелвил“ било доста напечено.

— Познаваш Елизабет — рече равно Коул. — Справя се отлично. Отговорът му беше неопределен. Но твърде красноречив.

Вечерта Коул се прибра и завари отново празен елегантния си дом в „Челси“. По-рано Елизабет бе оставила съобщение, че ще закъснее. Нищо изненадващо. Помисли над очертаващата се дълга вечер. Можеше да отиде на фитнес, но от две седмици ходеше всеки ден. Виждаше как мускулите му изпъкват през ръкавите на ризата — с това темпо щеше да стане по-напомпан и от натъпканите със стероиди инструктори. Майната му на фитнеса. Щеше да се излегне, да изпие няколко бири, да си поръча пица, евентуално да погледа малко баскетбол по „Скайспортс“.

Взе си един „Будвайзер“ от хладилника и отиде горе да се преоблече. Спалнята, както и останалата част от къщата, изглеждаше безупречно, като излязла от страниците на някое списание. Чистачката трябваше да дойде на следващия ден. Ама че смешка! Като затвори с ритник вратата на гардероба, той се плюсна върху леглото по боксерки и тениска на „Никс“^[1] и пусна телевизора. На Елизабет не ѝ харесваше, когато той гледаше телевизия в леглото — не обичаше и да го вижда да пие и да се храни там.

— Толкова е просташко — беше му казала веднъж.

Но сега я нямаше да му опява, така че не му пукаше. Всъщност дори се надяваше да се върне тъкмо когато напъхваше последното парче пица в устата си. Точно в момента беше склонен да ѝ вдигне

скандал. Така щеше да има възможност да си каже всичко, което му беше на душата.

В интерес на истината Коул не беше щастлив. И това продължаваше вече шест месеца, откакто се бяха върнали в Англия. Елизабет по принцип си беше работохоличка, но напоследък минаваше всякакви граници. Вече почти никога не излизаха заедно, беше забравила напълно вечерята по случай годишнината им, а предната седмица започна да му намеква да отложат следващата си почивка. Той почти не я виждаше. Тя винаги пътуваше. Три континента, десет държави за един месец. Когато публикуваха статия за него в бизнес раздела на „Съндей Таймс“, му се наложи три пъти да я подсети, преди тя да благоволи да я погледне. От шест седмици не бяха правили секс. И това, при положение че преди го правеха всяка нощ без изключение. Предишния ден прочете някъде, че в 70 процента от браковете сексът не се практикувал. Изобщо не му се нравеше идеята да стане част от точно тази статистика.

Някъде по това време започна да забелязва Сумико.

Той довърши бирата и си отвори друга.

Даде си сметка за защитната си реакция по-рано пред Ед. И за това си имаше основателна причина. Коул беше по-чувствителен към присъствието на Сумико, отколкото искаше да си признае.

Спомни си първия път, когато я бе срещнал. Цял ден беше интервюирал кандидатки за секретарки. Беше набелязал някои добри, но искаше да е сигурен в избора си. Сумико се яви последна. В черния си костюм изглеждаше прекалено официална и ужасно притеснена. Тя седеше на ръба на стола, а гласът ѝ не бе много по-висок от шепот, докато отговаряше на въпросите му относно предишния си опит и защо смята, че е подходяща за позицията. Обикновено не понасяше срамежливки, особено в своя бизнес, но нея хареса, което го изненада. Предложи да ѝ направи кафе и когато се върна в стаята, тя бе успяла да се съвземе. Зад привидните си външност и поведение на подплашена сърничка Сумико се оказа умна и организирана. Той я взе на работа веднага, което също го изненада.

Тя се представи по-добре, отколкото бе очаквал. Беше спокойна и ефективна и с радост оставаше да работи до късно. Не му отне много време, докато разбере, че японката си пада по него.

Трудно му беше да не се почувства поласкан. Наближаваше четирийсет. А тя беше на деветнайсет и бе привлекателна по онзи сладък, женствен начин: тъмна, копринено мека коса до кръста, големи, топли очи и крехка фигура, малка, но перфектна. Беше висока сто и шейсет сантиметра и той се чувстваше като великан край нея.

Ако трябваше да бъде честен, харесваше му как тя го гледа с уважение и попива всяка негова дума. Не си падаше особено по покорния тип жени — но напоследък се усещаше привлечен от идеята да има момиче, което би позволило да правят с него каквото пожелаят. Понякога, докато седеше зад бюрото си, умът му се отплесваше... представяше си как вика Сумико в кабинета си и ѝ заповядва да коленичи и да го задоволи орално. Тя щеше веднага да изпълни молбата му, докато дългата ѝ копринена коса се стелеше по яките му голи бедра. Понякога си мислеше какво ще е чувството да го направят върху бюрото му, представяше си как прониква в малкия ѝ храм на удоволствието.

После се съвземаше, чудейки се откъде са му хрумнали всички тези мисли. Нали обичаше Елизабет? Бяха обвързани; тя беше единствената жена, която би трябвало да желае.

Само дето напоследък той не изпитваше чак такава вина, когато в съзнанието му изникнеше образът на Сумико. В края на краищата във фантазиите нямаше нищо лошо, нали така?

Коул провери часовника до леглото. Пицата щеше да пристигне след двацет минути. Изключи телевизора и легна на възглавниците. Когато ръката му се плъзна надолу към предната част на боксерките му, той осъзна, че жената в главата му не беше руса като съпругата му. Всъщност определено беше брюнетка — малка, послушна брюнетка с коса като коприна. Опита се да не се тревожи от този факт.

[1] Професионален баскетболен отбор от Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вечерта започна с кавга. Но това си беше обичайно явление. Съвместното съжителство с Джони не беше съвсем приказно, както си го бе представяла Амбър. Приличаше по-скоро на возене на скоростно влакче — непредсказуемо и понякога страшничко. Имаше дни, когато той се отнасяше с нея като с принцеса. След като се *любеха* — така ѝ харесваше да го нарича — Джони се подпираше на един лакът, приглаждаше косата ѝ назад и се взираше в нея, сякаш тя беше най-ценното нещо на света. Тогава Амбър бе най-щастлива и чувстваше, че нищо не е в състояние да я досегне.

Но имаше и други дни — мрачни, когато всичко, което направеше тя, го дразнеше извънредно. Амбър живееше в постоянен ужас, да не би да го засегне с нещо и да предизвика гнева му. Но се примири с това положение, защото го обичаше. И дълбоко в сърцето си знаеше, че и той я обича. Сигурно беше така, щом като се бе нанесъл в дома ѝ. За пръв път някой се обвързваше с нея по такъв начин.

Но точно тази петък вечер тя още от самото начало имаше лошо предчувствие. Джони изглеждаше в мрачно настроение след разговора по телефона с мениджъра си Брет. Току-що бе научил, че споразумението със звукозаписната компания, което смяташе за уредено, се е провалило. За утешение Брет му бе предложил двуседмична работа като изпълнител по казината във Вегас. Реакцията на Джони беше да изтръгне телефона от кабелите и да го запокити през стаята.

— Скапан безполезен тъпанар — изкрещя.

Слушалката се приземи на сантиметри от мястото, където Амбър седеше с кръстосани крака върху дивана с бяла тапицерия и разгръщаше списание „Вог“. Тя дори не трепна, когато телефонът излетя към нея. Вече бе свикнала с избухванията на Джони. Беше замервана и с по-опасни предмети.

— Е, ще приемеш ли предложението? — попита разсеяно тя. Веднага разбра, че е задала грешен въпрос.

— Да го приема? — изсъска Джони. — Сериозно ли ме питаш дали ще приема лайняното предложение?

Тя остави списанието.

— Не, Джони, разбира се, че не — звучеше притеснена, примирена. Но това явно не го успокои.

— Наистина ли смяташ, че заслужавам това? — Вече се приближаваше към нея. Амбър се притисна към облегалката на дивана и пулсът ѝ се учести. — Че не ставам за друго, освен да се показвам в десетминутната пауза между някоя евтина проститутка и осемдесетгодишен фокусник? Толкова ли струвам според теб?

Намираше се на няколко крачки от нея, когато гневът внезапно го напусна. Раменете му увиснаха и той каза, някак отчаяно:

— По дяволите, може и да си права.

Амбър мразеше да го вижда в такова състояние, толкова отчаян и обвиняващ се за пропуснатите възможности — беше по-лошо и от гневните му изблици. Разбираше колко трудно му беше да понася нейните успехи. Миналата седмица тя дори си отдъхна, когато не успя да подпише договора за рекламно лице на спортната линия „Гет Фит“.

Амбър скочи и се изправи пред него, обвиняйки ръце около врата му. Повдигна се на пръсти и го целуна по стиснатите устни.

— Съжалявам, скъпи. — Тя почна да покрива врата му с малки целувчици. — Наистина. Може би мога да те накарам да се почувстваш по-добре...

Но той я отблъсна.

— Остави ме. Не съм в настроение, не разбра ли?

Джони отиде до шкафчето с алкохола и си наля уиски, а тя се опита да не се почувства засегната от отношението му. „Не е лично“, каза си. Знаеше какъв става, когато нещата с музиката му не се получаваха.

— Защо не излезем? — успя да го каже с бодрост в гласа, която не изпитваше. — Тази вечер ще откриват онзи нов клуб „Динамит“. Всички ще са там.

Той най-накрая се обърна и ѝ се усмихна и макар да си личеше, че го прави с усилие, тя почувства облекчение, задето бе успяла да предотврати поредната ожесточена караница.

— Защо не? — каза той.

Подобрението в настроението на Джони не трая дълго. По пътя към клуба той почти не й проговори, а щом влязоха вътре, се присъедини към компанията на някои от другите мъже и я остави сама. Когато Амбър решише да го доближи, Джони й обръщаше гръб, сякаш не я забелязваше. Тя прехапа устни. Не й харесваше отношението му, когато той отказваше да я докосва или дори поглежда.

— Искаш ли да смръкнеш малко?

Предложението дойде от Люк, един от приятелите й модели. Амбър се поколеба. Напоследък се опитваше да не го прави — поне не на публично място. Рич все я предупреждаваше, че може да съсипе репутацията си. Освен това вече се чувстваше достатъчно замаяна заради многобройните текили, които бе поела. Но тогава случайно погледна към другия край на заведението и видя Джони да разговаря с Мерседес Магуайър. Според слуховете тъкмо Мерседес й бе отмъкнала сделката с „Гет Фит“. Типичната американска блондинка с цици, ала Дейзи Дюк^[1], широка усмивка и небрежна прическа се бе появила на лосанджелиската сцена преди шест месеца и оттогава не слизаше от първите страници. Доколкото бе известно на Амбър, Джони и Мерседес не се познаваха. Но може и да грешеше. Изглеждаха доста близки, седнали заедно в онова сепаре. Тя се обърна към Люк.

— Да, няма да е зле.

Кокаинът си свърши работата, накара я да се почувства отново уверена и изпълнена със сили. Тя решително атакува бара. След малко се появиха старите й приятели и дори започна да се забавлява, танцуваше с Девън и флиртуваше с Джим-Боб. За съжаление Джони не даваше признаци, че я е забелязал. Той продължаваше да се скатава в сепарето с Мерседес. След още една текила Амбър се почувства още по-добре.

— Хей, успокой топката, Амбър.

Тя се изсмя на разтревожената физиономия на Джей Би.

— Ти я успокой.

Опита се да го шляпне по рамото, не успя и се свлече от високия бар стол, приземявайки се на колене. Наоколо се чу смях. Към нея се протегнаха ръце, за да й помогнат да се изправи.

Тоалетна. Трябваше ѝ тоалетна. Тръгна нестабилно през помещението. На пътя ѝ непрекъснато се изпречваха хора и столове. Всичко ѝ се струваше килнато на една страна. Сякаш се намираше на кораб, помисли си разсеяно.

Някак успя да стигне безаварийно до дамската тоалетна. Имаше дълга опашка. Опита се да преброи колко са хората пред нея, но се отказа. Проклятие. Не беше сигурна, че може да чака. Като нищо щеше да се изпишка точно тук на пода. Тя се изкикоти при тази мисъл. Момичето пред нея се обърна и я погледна свирепо, сякаш искаше да каже: „Какво си се разхилила, по дяволите?“. Амбър не ѝ обърна внимание. Изчака да се освободи една от кабинките и се вмъкна вътре, пререждайки всички останали. От опашката проехтяха възмутени викове. Но не можеше да се направи кой знае какво, след като тя се заключи вътре.

Отне ѝ изненадващо дълго време да си вдигне полата и да си свали бикините. Тя седна тежко върху порцелановата седалка, като облегна глава на хладните плочки. Явно се бе унесла за малко, защото когато се съвзе, някой чукаше по вратата.

— Всичко наред ли е? — извика един глас.

— Да, да — смотолеви Амбър и тръсна глава в опит да прогони умората си. Помъчи се да вдигне отново бикините си. „Майната му“, реши накрая. Просто ще излезе без тях. Никой нямаше да забележи. А и щеше да е хубава изненада за Джони по пътя на връщане.

Тя остави бельото си на топка до кошчето за отпадъци и се отпрати навън, за да намери гаджето си.

Така и не успя. След двайсет минути я отведоха по спешност в болницата, за да прочистят стомаха ѝ. Но не преди някакъв случаен репортер да успее да изщрака цял филм по нея.

Ето че накрая успя да се появи на корицата на списание „Селебрити“. От снимката личеше как лежи в безсъзнание на дивана в „Динамит“, на масичката пред нея се виждаха две бели линии кокаин, а около носа ѝ — в случай че някой не бе схванал — петънца бял прах, които тя бе сигурна, че умишлено са били графично уголемени. Найлошото беше, че репортерът бе прицелил обектива си точно под полата ѝ. Макар от списанието да бяха закрили основното, все пак фактът, че

е без белъо, беше очебиен. Под снимката се мъдреше следният коментар: „Това ли е наистина лицето на «Глемър»^[2]?“.

Списанието се появи по будките в деня, когато тя се прибра от болницата. Амбър се чувстваше прекалено уязвима и щеше с радост да мине и без допълнителната публичност.

Джони намираще случилото се за смешно.

— Значи са те хванали без гащи — обяви, като захвърли списанието на една страна. — На кого му дреме?

Той пусна телевизора, с което сложи край на дискусиата. От това тя за кратко се почувства по-добре, докато Рич най-после не ѝ се обади. От сериозния му тон разбра, че новините не са добри. Той и не се опита да ги представи като такива.

— „Глемър“ са прекратили договора ти.

— Не могат да го направят!

Мениджърът ѝ въздъхна тежко.

— Могат. В една от клаузите се споменава, че ако с действията си накърниш или оцетиш марката, договорът може веднага да бъде прекратен. Ако бях на твое място, не бих оспорвал решението им. Вече говорих с адвокатите ти и според тях нямаш добри шансове. Петдесет процента от потребителите на „Глемър“ са тийнейджърки. Честно казано, след този инцидент ще изкараш късмет, ако не те съдят за причинени загуби от продажби. — Той направи пауза. — Но по принцип обещаха да не прибъгват до съда, ако се оттеглиш кротко.

Амбър за пръв път не успя да измисли остроумен отговор. Тя преглътна шумно. Не ѝ хареса и израза на Рич „твоите адвокати“; преди им казваше „нашите“.

— Но това беше само една глупава грешка — изрече тихо. — Не съм искала да ме изтипосат така по вестниците.

Рич не каза нищо. Тя имаше чувството, че няма да получи кой знае какво съчувствие от негова страна. От седмици я предупреждаваше, че може да се случи нещо подобно. Амбър се прокашля.

— Добре — заяви с престорена смелост. — Жалко за „Глемър“, но ще има и други договори. От „Найт енд Дей“ ме молеха да подпиша с тях. Ами „Хилтмън Джийнс“? Все още ги представявам, нали?

— И от „Хилтмън“ те отрязват. — Рич пак въздъхна тежко. Стори ѝ се, че той изпитва удоволствие от назидателния си тон в стил

„нали ти казах“. — Амбър, не мисля, че разбираш сериозността на постъпката си. Цяла сутрин висях на телефона. Никой няма да ти предложи друг договор. Никой не иска и с пръст да те пипне.

Той я изчака за момент да осъзнае реалността на положението си. Когато отново се обади, гласът му бе посмекчен.

— Пътят пред теб е само един, скъпа.

— И какъв е той?

— Трябва да постъпиш в клиника. Това е единственият начин. И трябва да разкараш Джони Уилкокс от живота си. — Рич замлъкна, преди да нанесе финалния си удар: — В противен случай аз също ще си тръгна.

* * *

Тя отказа да влезе в клиника. Отказа и да зареже Джони. Половин час след разговора им по телефона Рич се оттегли като неин мениджър. Това изглеждаше по-лошо от прекратения договор с „Глемър“. Рич беше до нея от самото начало. Тя не знаеше как ще се оправя без него. Може би той бе прав и с кариерата ѝ бе свършено.

Амбър все още беше вкисната, когато след пет минути се обади Елизабет. Явно скандалът бе отразен и в британското списание „Хийт“ и семейството ѝ бе длъжно да се намеси, избирайки по-голямата ѝ сестра за посредник. Разговорът им не продължи дълго. Също като Рич Елизабет твърдо ѝ заяви, че трябва да се лекува, а Амбър твърдо ѝ отвърна, че няма да го направи.

Елизабет не се постара да скрие раздразнението си.

— Поне веднъж в живота си не можеш ли да помислиш малко и за другите, а не само за себе си? Знаеш състоянието на татко. Последното нещо, което му трябва, е да научи за това.

Амбър тресна слушалката, преди сестра ѝ да довърши. Нямахше настроение за още една лекция. А и защо изобщо трябваше да слуша Елизабет? Колкото и умна да бе сестра ѝ, пак работеше за баща им — както вече и Кейтлин. Само тя, Амбър, бе успяла сама. Очевидно завиждаха на успеха ѝ. Но от тази мисъл не ѝ стана по-добре. Първо Рич, а сега и Елизабет. Бяха ли прави и двамата? Наистина ли съсипваше живота си?

Изпаднала в униние, тя се отправи към стаята им за развлечения. Джони беше там и гледаше телевизия на петдесетинчовата плазма, която я бе убедил да купи. Амбър успя да го накара да намали звука за достатъчно дълго време, за да му излее през сълзи мъката си. Той прояви типичния си непукизъм.

— Не се тревожи — рече безгрижно, след което погледът му се върна отново към екрана. — Много пъти съм попадал в такива ситуации. След няколко дни патърдията ще отшуми.

— Наистина ли? — подсмръкна тя.

— Да. Много ясно. Проклет да съм, ако това не е най-хубавото нещо, което можеше да ти се случи. Има куп други хора, които могат да ти станат мениджъри. Ще поговоря с Брет да видим какво може да се направи по въпроса.

Амбър беше на ръба да отбележи, че досега Брет не бе блеснал със способността си да намери работа за Джони, но реши да си замълчи. Можеше да ѝ се обиди, ако изтъкнеше пред него факта, че още не е подписал с нито една звукозаписна компания. Не че това имаше значение. Беше ѝ го обяснил преди. За тези неща бе нужно време. Той трябваше да почака, докато цялата врява около „Калейдоскоп“ утихне, преди да започне да записва соло албум. Но междувременно му хрумваха купища идеи. Веднага щом сключеше договор с някоя звукозаписна компания, щеше да се върне в студиото. Джони потупа дивана до себе си.

— Ела тук, скъпа. Имам нещо, което ще те успокои.

Тя го послуша. Видя го да изсипва някакъв кафеникав прах върху квадратно парче фолио, след което извади запалката си.

— Когато загрея това, вдишай дълбоко от дима — заяви той.

Амбър го изгледа подозрително.

— Какво е това?

— Хероин — отвърна безразлично, сякаш не бе кой знае какво.

Тя се отдръпна.

— За нищо на света!

— Спокойно — утеши я той. — Не е толкова страшно. Не е като да го инжектираш, по този начин не се привиква. Само ще те отпусне и поуспокои. — Намигна ѝ. — Довери ми се, ще ти хареса.

Тя се двоумеше. Не беше точно света вода ненапита, когато ставаше дума за употреба на наркотици за развлечения. Още от

времето, когато беше в „Бомон Менър“, редовно вземаше кокаин като ободряващо средство и си падаше по тревата за развеселяване. С Джони бе стигала и по-далеч. В началото на връзката им той я бе убедил да правят секс, след като са взели екстази, и тя остана изумена — стимулантът изостри сетивността ѝ до такава степен, че Амбър почувства топлина и привързаност към него, каквито не бе изпитвала с никой друг сексуален партньор. Той знаеше и други номера — понякога втриваше в члена си кокаин, който му действаше като упойка, и можеше да издържа с часове.

Амбър никога не бе имала проблеми с тези неща. Но това беше различно. Имаше нещо в хероина... асоциациите, с които го свързваше, онези реклами от осемдесетте, показващи избиващи се един друг наркомани. Но Джони не беше такъв. И тя също. Щом той твърдеше, че няма проблем... нищо нямаше да ѝ стане от веднъж.

Той загрея фолиото и Амбър се наведе напред, вдишвайки фината спирала от дим дълбоко в дробовете си, както ѝ бе казал.

Изведнъж ѝ се догади и ѝ се прииска да бе послушала инстинктите си и да не се бе съгласявала. Но след секунда това вече нямаше значение, защото гаденето бе заменено от нещо, което не очакваше — прилив на силна наслада, чувство на такава еуфория, като че ли изпита наведнъж всички оргазми, които бе имала досега.

Джони видя изражението ѝ и се ухили многозначително.

— Казах ти, че е добро, нали?

[1] Героиня от сериала „Царете на хаоса“, чиято роля се изпълнява от Джесика Сипсън. — Б.пр. ↑

[2] Glamour в превод от английски, означава чар, блясък, сексапил. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Елизабет рядко изпитваше притеснение. Но щом пристигна на първото модно ревю на „Мелвил“ от назначаването на Кейтлин като главен дизайнер, тя почувства напрежение в раменете и разбъркване в стомаха си, които я изненадаха. Очакваше едва ли не никой да не се появи тази вечер.

Преди месец бе поискала от пиар отдела да ѝ дадат последните данни за посещаемостта на ревюто — и с ужас установи, че на почти половината от поканите са получили отказ. Двайсет процента от поканените изобщо не си бяха дали труда да отговорят. Тя се втурна на горния етаж, за да се види с Шантал, асистентката на пиар директора.

— Какво става, по дяволите? — Елизабет тръсна списъка върху бюрото на Шантал. — Защо никой няма да дойде?

Шантал обясни с треперещ глас:

— Нашето ревю започва в седем и половина вечерта. Преди него е ревюто на Стела Макартни в „Уест Енд“. Така че повечето хора ще предпочетат да останат там, вместо да се отправят насам към Източен Лондон. — Момичето се поколеба. — Явно не смятат, че си струва усилието заради „Мелвил“.

Това беше катастрофа. Какъв бе смисълът от чудотворната трансформация на „Мелвил“, ако нямаше кой да я види?

— Шантал, би ли ми направила услуга? — гласът на Елизабет бе станал по-мек, понеже имаше нужда да привлече момичето на своя страна. — Намери номерата на обувките и любимите цветове на всеки влиятелен моден редактор в Ню Йорк, Лондон, Париж и Милано. Ще намеря начин да накарам всички да дойдат.

На следващия ден Елизабет изпрати трийсет чифта от новосъздадения от Кейтлин модел обувки „Джулиет“ — сладки ниски обувки тип „балетни пантофки“ от най-мека сребриста или златиста кожа, украсени с пайети, които можеха да се свиват и да образуват кесия с шнур. Бяха и весели, и практични, затова Елизабет сметна, че те показват една по-новаторска страна на „Мелвил“ и са добър пример за вида на новата им колекция. На следващата сутрин телефонът загрея

от обаждания на редактори, които бяха променили решението си и сега искаха да присъстват на ревюто. Планът на Елизабет бе проработил, точно както бе станало в случая със съпругата на Ямамото преди години.

Разбира се, проблемите не свършиха с това. По закона на Мърфи, когато се събуди сутринта, тя видя, че столицата е сполетяна от снежна буря. С напредването на деня красивите снежинки се превърнаха в сива киша и Елизабет цял следобед се взираше отчаяно в навъсеното небе, чудейки се дали времето ще откаже модните експерти от намерението им да посетят ревюто довечера. Не им помагаше и фактът, че Кейтлин бе решила да проведе ревюто чак в „Бърмъндзи“^[1], без да се съобрази с атмосферните условия.

Но сега, когато Коул зави по пътя, тя видя, че няма причина за тревоги. Цяла редица от бентлита и ягуари се виеше в очакване колите да бъдат паркирани. Друга върволица черни такситата оставяха пред входа изтрупани журналисти.

Коул я погледна.

— Доволна ли си? — Той бе най-потърпевш от напрежението й през изминалите няколко дни.

Тя се усмихна глуповато.

— Отдъхнах си.

Един портиер с огромен чадър се втурна да отвори вратата на колата. Елизабет пъргаво прескочи една кишава локва, като отново се запита защо си е сложила отворени сандали в такава вечер. Със сигурност щеше да ги съсипе. Тя опипа с ръка идеално правата си руса коса — слава богу поне, че не бе склонна да се начупва при влага.

Коул подхвърли ключовете на колата към служителя и отиде при жена си. Пое ръката й.

— Хайде, да влизаме.

Елизабет погледна съпруга си и почувства внезапен прилив на гордост. Той винаги изглеждаше добре, но тази вечер беше великолепен, широките му рамене без затруднение изпълваха вечерното му сако. Напоследък му се бе наложило да изтърпи много. Веднъж само да свършеше това, тя щеше най-после да насочи вниманието си отново към него.

Само всичко да мине добре...

Нямаше причина за обратното. Семейството се бе обединило около това събитие и всички бяха тук, очаквайки вечерта да бъде белязана от успех. Е, всички, освен Амбър. Елизабет чувстваше известна вина. Отсъствието на Амбър отчасти се дължеше на нея. Телефонният им разговор можеше да мине и по-добре. Но тя бе толкова разочарована от онези снимки на сестричката си във вестниците, че бе изгубила самообладание.

Щом се успокои, съжали за караницата им. В желанието си да поправи постъпката си реши, че най-добре ще засвидетелства подкрепата си, като покани Амбър да дефилира в тазвечерното ревю. Този път обаче накара Кейтлин да ѝ се обади, понеже беше по-малко вероятно двете да се скарат. Въпреки това Амбър твърдоглаво отказа, заявявайки, че е напълно способна и сама да си намери работа и няма нужда от благодеянията им.

— Все още е сърдита — предположи Кейтлин. — Дай ѝ няколко седмици и пак ще опитаме.

Елизабет се съгласи. Колкото и да им беше трудно, Амбър бе възрастен човек и те не можеха да ѝ налагат решенията си. Сега, след като зае мястото си на първия ред, тя се отърси от тревогите за непокорната си сестра и се замисли за Кейтлин, която точно в този момент навярно се тресеше от нерви.

Зад кулисите Кейтлин за щастие бе прекалено заета, за да има време за притеснения. Оставаха едва няколко минути до началото и тя оглеждаше моделите за последен път.

— Объркали сте горните части на тоалетите си — каза тя на две от момичетата и застана до тях, докато си ги разменят, след което се обърна към друг модел: — Запомни, че трябва да стигнеш до края на подиума, да спреш за няколко секунди и после да свалиш сакото.

Преди малко бе надникнала към публиката — залата с размерите на стадион почти се бе напълнила. Кейтлин разбираше, че тази вечер нейната репутация бе заложена на карта. „Мелвил“ обикновено не провеждаха ревюта в такъв мащаб. За пръв път бяха наели елитни топмодели и бяха поканили каймака на модния свят. Тя дори бе имала намерение да наеме един от най-търсените продуценти в модната индустрия, който да организира ревюто, но накрая реши сама да се

заеме с тази работа. Идеите за цялостната визия бяха нейни, не искаше да се доверява на чужд човек.

Трябваше да избира от цял списък с подходящи места за провеждането на събитието. Сред тях бяха обичайните: хотели, музеи... но не хареса никое. Не ѝ се щеше да показва колекцията си в някоя от обичайните минималистични бели зали. Проектите ѝ бяха за Лондон и тя искаше мястото да отразява тази идея. Затова намери изоставен склад в бохемския квартал „Бърмъндзи“.

— Защо, по дяволите, избра да го проведеш там? — попита я Елизабет, щом научи решението ѝ. Но още щом влезе в сградата, която някога бе склад за подправки и чай от Далечния Изток, Кейтлин разбра, че мястото е идеално. То съдържаше онова историческо усещане, което търсеше тя — огромни сводести тавани и чугунени колони. С тези характеристики нямаше да се наложи да мисли за допълнителна украса. Беше лесно да се наемат и монтират подиумът, местата за сядане и осветлението. И бяха готови.

Сега беше време дрехите, които бе създавала, да говорят за себе си. Знаеше, че Уилям, Елизабет и другите от семейството са в публиката и ѝ стискат палци. Също и Люсиен. Този следобед ѝ бе изпратил букет с пожелание за успех. Букетът беше в бяло — бели рози, лилии, фрезии и гербери: семпъл, елегантен. Напълно в стила на Люсиен. Ако всичко минеше добре тази вечер, тя си обеща най-после да го представи на Уилям.

Осветлението намаля. И в този момент Кейтлин забрави за Люсиен, за баща си и за всички останали. Адреналинът препусна по вените ѝ. Това беше дългоочакваният момент.

В салона въздухът трептеше от вълнение. Енергията около последната колекция на „Мелвил“ бе започнала да се натрупва още преди началото на Лондонската седмица на модата. Когато журналистите, известните личности и модните коментатори заеха местата си, те започнаха да бърбят и клюкарстват в очакване на шоуто.

Обикновено ревютата на „Мелвил“ бяха нещо като гробището на модната индустрия. Но през последните две седмици бе станало ясно,

че английската модна къща търпи вълнуващи промени. Подаръците преди ревюто бяха привлекли интереса на всички. След което от офиса на „Албермарл стрийт“ започнаха да се процеждат слухове — повечето стратегически разпространени от Елизабет — за интересен обрат в компанията „Нещо става в Мелвил...“.

Сега пресата и купувачите тръпнеха в очакване да разберат дали цялата връва си е заслужавала вниманието.

За да установи настроението, Кейтлин бе подбрала увертюрата към операта на Хенри Пърсел „Кралицата фея“. Щом въздухът се изпълни от триумфалните звуци на струни, тромпети и обои, всички утихнаха. Тогава тържествената барокова класика бе придружена от енергичен хип-хоп ритъм, който загърмя от тонколониите — великолепна комбинация от класическа и съвременна музика, която един приятел от музикалния бизнес бе съчетал специално за Кейтлин.

Ярък бял лъч светлина огря подиума, по който закрачи моделът Сапфайър Клинт. Пристегната в прилепнал корсет в тъмнопурпурно и обути в прилепнали по краката ѝ бричове от черна кожа, съчетани с ръкавици за езда, тя изглеждаше като съвременна бандитка. Изплющя с камшика си срещу публиката, докато дефилираше наперено с високите си сексапилни ботуши.

— Това е фантастично! — прошепна представител на „Харви Никълс“ на стоящата до него модна редакторка на „Ин Стайл“, но тя бе прекалено заета да си записва детайлите на тоалета, за да подкрепи гласно мнението му.

Публиката ахкаше от възторг и аплодираше, докато по подиума минаваха момиче след момиче, изглеждащи изключително сензационно — с намачкани кадифени сака, сатенени блузи с една презрамка през врата и елегантни вечерни рокли, ушити от катове стелеща се дантела. Колекцията беше оригинална, модерна и чувствена — думи, които преди никой никога не бе асоциирал с „Мелвил“.

— Дрехите бяха разкошни! — изпадна във възторг модната кореспондентка на „Таймс“, докато диктуваше по телефона материала си след ревюто. — Беше като историческа сцена, разиграваща се в съвремието.

— Не съм виждал нещо по-вълнуващо, откакто Том Форд пое „Гучи“ — бе чут да коментира многократно редакторът на „Уименс Уеър Дейли“.

Тържеството след събитието се състоя сред елегантната обстановка на клуб „Анабелс“ на „Бъркли Скуеър“. Мястото избра Уилям в желанието си да напомни за разцвета на компанията през шейсетте и седемдесетте. Когато семейство Мелвил пристигнаха в частния клуб, журналисти, фотографи и снимачни екипи се надпреварваха да ги разпитват за новия облик на компанията. Естествено, Кейтлин бе във фокуса на вниманието им. След ревюто тя се бе преоблякла във вдъхновена от бароковата ера рокля от тъмночервено кадифе, допълнена от стегнат корсет и разкроена пола, украсена в бюста и по ръкавите със старинна дантела. Декадентският ѝ тоалет перфектно улавяше настроението на колекцията и всички се натискаха да я снимат.

Уилям пристъпи напред и постави ръка на раменете ѝ.

— Това, което видяхте тази вечер, е нашата първа стъпка, с която искаме да покажем на света, че „Мелвил“ все още си е същата страхотна компания, каквато винаги е била. И искам да ви запозная с човека, отговорен за този успех — моята чудесна, талантива дъщеря Кейтлин.

Елизабет стоеше встрани и гледаше, чудейки се защо не се чувства по-щастлива. Уж тъкмо това искаше — бляскав старт, от който марката се нуждаеше толкова отчаяно. Но и тя беше човек и ѝ бе трудно да гледа как Кейтлин обира всички лаври. Особено след като си даваше сметка, че тази вечер никога нямаше да се осъществи, ако не бяха нейните усилия.

Към полунощ пиар екипът донесе в „Анабелс“ първите броеве на сутрешната преса. Страниците за бизнес и мода започваха с едно и също заглавие: „Отбор от баща и дъщеря вдъхва живот на «Мелвил»“, придружено отдолу от снимката, на която Уилям е прегърнал Кейтлин. В погледа му се четеше гордост, с каквато Елизабет винаги бе мечтала баща ѝ да погледне нея.

Застанал до Елизабет, Пиърс сияеше.

— Не е ли прекрасно? Баща ти е толкова доволен от всичко, което прави Кейтлин.

Елизабет се усмихна автоматично в отговор. Толкова се стараяше да изглежда доволна заради Кейтлин, че не забеляза преценяващия поглед, който ѝ отправи Пиърс.

Коул не бе сигурен какво става с Елизабет. Преди малко тя беше в такова добро настроение, а сега изведнъж бе станала сприхава и унила, настояваше веднага да си тръгнат.

— Но още не съм имал възможността да поговоря с баща ти — възпротиви се Коул.

— Е, тогава върви да го сториш — тросна му се тя. — Ще те изчакам отвън.

Коул се досети, че жена му очаква от него да я последва, но той нямаше намерение да тръгне, без поне да е поздравил Уилям. Знаеше колко лесно се засягаше тъстът му.

Откри изпълнителния директор на „Мелвил“ заобиколен от група директори от компанията. Отне му известно време, но накрая успя да остане насаме с него. Изказа дежурните реплики относно подобрения му вид.

— Как се чувстваш отново в трудовите редици?

— Добре — отвърна леко отбранително Уилям. Той винаги се отнасяше с известна предпазливост към своя динамичен, успешен зет. — Честно казано, не знам още колко щях да издържа да стоя вкъщи — добави. — Изабел започна да ме побърква!

Коул се усмихна.

— Определено се връщаш в много вълнуващ за компанията момент — отбеляза щедро, доволен да поласкае егото на Уилям. Огледа се из стаята. — Тази вечер със сигурност бе голям успех за „Мелвил“.

Уилям видимо си отдъхна.

— Да — съгласи се той. — Никога не съм се съмнявал в успеха на ревюто. Но то надмина дори моите очаквания. — Настъпи пауза и двамата мъже отпиха от питиетата си. — А как вървят нещата при теб? — попита Уилям.

— Добре — отвърна Коул, повтаряйки думите на Уилям отпреди малко. — Беше... доста напрегнато, откакто се преместихме.

Той се поколеба, чудейки се как да формулира молбата си. Чакаше подходящ момент да помоли Уилям да поговори с Елизабет и да ѝ каже малко да намали темпото. Коул се бе опитал да я накара да се отпусне, да не приема работата толкова сериозно, но не успяваше да достигне до нея. Тя обаче се вслушваше в баща си — може би Уилям щеше да има по-голям успех от него.

За съжаление, преди да успее да каже нещо, Кейтлин дойде забързана, помъкнала гаджето си след себе си.

— Извинявай, че ви прекъсвам — каза тя на Уилям. Лицето ѝ бе поруменяло, а очите ѝ блестяха от възмущение. — Но искам да те запозная с един човек.

Коул погледна с неприкрит интерес впечатляващия младеж до нея. С дългата си, разпиляна черна коса и призрачна кожа той създаваше някакво усещане за безплътност. Определено беше артист. Малцина адвокати или счетоводители щяха да си позволят да се облекат *така* — с черни велурени панталони, разкопчана черна риза и с червен шал край врата. Стилът му беше прекалено женствен за вкуса на Коул.

Коул можеше да си представи какво ще си помисли Уилям за него. От малкото, което знаеше за Кейтлин, тя нямаше да представи приятеля си на баща си, освен ако връзката им вече не бе твърде сериозна. А доколкото познаваше Уилям, той нямаше лесно да даде одобрението си.

Искаше му се да поостане и да види какво ще се случи, но вече трябваше да отиде при Елизабет.

— Ще ви оставя да си поговорите — каза Коул. „И късмет, добави наум, докато се отдалечаваше. Ще ти трябва.“

Уилям прецени Люсиен с предпазливостта на всеки баща, който се запознава за пръв път с приятеля на дъщеря си. Коул беше прав — французинът беше малко по-алтернативен, отколкото би му харесало. Но Люсиен бе устоял на щателния разпит, отговаряйки на някои доста проучващи въпроси относно работата и произхода си с лекота и искреност, които внушаваха, че няма какво да крие.

— Люсиен има изложба в момента — обади се Кейтлин с притеснен вид, застанала между баща си и гаджето си. Не можеше да прецени как вървят нещата. — Намира се в една чудесна галерия в „Хокстън“.

— О? — Уилям не изглеждаше впечатлен. Не беше много сигурен дали разбира от всички тези фотографски глупости.

Но и да бе забелязал хладното отношение на Уилям, Люсиен не се издаде. Дължеше се на френската му самоувереност — нищо не бе в състояние да го уязви.

— Разбира се, повече от добре дошъл сте да дойдете да я разгледате, когато решите — рече любезно.

Тогава Уилям вдигна поглед и срещна очите на Изабел. Бяха решили да си тръгнат до един часа, а вече минаваше и половина. Той остави питието си на масата.

— Кейтлин, ще трябва да тръгваме вече — заяви. — Идваш ли и ти?

Тя се огледа из стаята. Гостите започваха да се разотиват, но партито все още бе в разгара си. Искаше да се наслади на тази вечер възможно най-дълго.

— Мисля да поостана още малко, ако не възразяваш.

— Да изпратя ли колата да те вземе?

Преди Кейтлин да отговори, Люсиен обгърна покровителствено раменете ѝ с ръка.

— Няма от какво да се притеснявате. Ще се постарая да се прибере в безопасност, сър.

Уилям се вгледа в него за момент и се усмихна едва-едва.

— Е, благодаря ти, Люсиен — каза. — И моля те, отсега нататък ме наричай Уилям.

Към четири часа сутринта партито почти бе свършило. Кейтлин седеше, свита на един от заоблените кожени дивани, наблюдавайки последните гости. Някаква жена се поклащаше нестабилно по дансинга, а устните ѝ помръдваха в синхрон със старото парче на Мадона; няколко човека от дизайнерския екип се бяха събрали на бара край бутилка текила и шумно обръщаха чашка след чашка. Махнаха на

Кейтлин да отиде при тях, но тя се засмя и поклати глава. Наслаждаваше се на естественото си въодушевление от успеха.

Люсиен се приближи до нея.

— Колата чака отпред.

Кейтлин се огледа за последно из стаята.

— Май това беше — изрече със съжаление.

Люсиен протегна ръката си към нея.

— Хайде, *chérie*.

Помогна ѝ да се изправи и те излязоха навън, хванати под ръка.

От онази вечер в апартамента му, когато му се разкри, най-последно всичко между тях вървеше както трябва. Тя му разказа всичко — за смъртта на майка си и как е разбрала за Уилям. Как е напуснала Ирландия и е отишла да живее при Мелвил. Как е чувствала, че мястото ѝ не е в Алдрингам. После за „Грейкорт“ и всичко, което ѝ се бе случило там. За бягството ѝ в Париж и желанието ѝ да започне на чисто, да забрави миналото и семейството си, както и за неуспеха си да го направи.

— Ще ми се да ми беше казала — бяха думите на Люсиен, след като я изслуша. — Щях да проявя по-голямо разбиране.

— Вероятно, но не в това беше смисълът. Предполагам, че... просто не исках да ме съжالياваш.

Той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Не мисля, че е възможно някой някога да те съжالياва.

Този път бяха решили да я карат по-полека. И сякаш всичко си дойде на мястото. За първи път тя бе способна да се радва на това да са заедно като двойка.

Стигнаха до колата, която щеше да я върне в „Итън Скуеър“, където все още живееше. Шофьорът остана дискретно вътре, докато те се застояха пред вратата. Люсиен се протегна и докосна бузата ѝ.

— *Dors bien, ma petite.* * — Той наведе глава, целуна я нежно по устните и отвори вратата на колата.

Тя се поколеба, преди да влезе. Тогава отново я сполетя онова усещане, което я бе обзело преди години, когато стояха пред парижката опера — Люсиен беше единственият, мъжът на живота ѝ. Не искаше да го напуска — нито сега, нито никога.

— Люсиен? — рече внезапно.

— *Oui, mon amour?*

— Знаеш ли, още не съм готова да се прибирам.

Той се учуди.

— Не?

— Не. — После добави някак срамежливо: — Мисля, че искам да се върна с теб, у вас.

Размениха си погледи в безмълвно разбиране. Той се вгледа в нея продължително, преди да каже:

— И аз го искам.

Уличната лампа хвърляше приглушена светлина в стаята. Те стояха заедно в сумрака, близо един до друг, но без да се докосват. Усещайки колебанието на Люсиен, Кейтлин се обърна с гръб към него и каза:

— Ще ми помогнеш ли с това?

Той бавно развърза корсета ѝ, а пръстите му преминаха по голите ѝ рамене и предизвикаха първите тръпки на желание у нея. После разхлаби връзките на полата ѝ и роклята ѝ се свлече надолу.

Отвън премина една кола и фаровете ѝ осветиха стаята. Кейтлин мярна отражението си в огледалото, което бе окачено на вратата — перлено бяла кожа, подчертана от тъмночервения цвят на белъто ѝ. Тя за пръв път не изпитваше никакъв срам. В огледалото срещна погледа на Люсиен. Той се бе преместил на ръба на леглото, оставяйки я сама сред стаята. Преди щеше да се чувства изложена на показ и уязвима. Но сега изпитваше нещо друго — чувственост и смелост.

Обърна се с лице към него, наслаждавайки се на погледа му, който се движеше по тялото ѝ — тежките гърди и заоблените бедра — и я изпиваше. Щеше да е достатъчно само да се приближи до него, но този път тя не бързаше. Вместо това се пресегна и започна да сваля фибите, които държаха сложната ѝ прическа, при което мастиленочерните къдрици се спуснаха върху раменете ѝ. Когато приключи, тя зае поза с ръце на хълбоците.

— Е, какво мислиш?

— Много добре — усмихна се той. — Но все още си твърде облечена според мен, *chérie*.

След секунда сutiенът и бикините правеха компания на роклята на пода. Тя се придвижи и застана пред него, вече чисто гола.

— Така по-добре ли е? — попита с тих и дрезгав глас.

По лицето на Люсиен бавно се разля усмивка.

— Много по-добре.

Те дълго се съзерцаваха един друг, без никой от тях да проговори. Тогава Кейтлин започна да докосва гърдите си, масажирайки меката млечнобяла плът в малки кръгове, облиза палеца и показалеца си и разтърка бледорозовите си зърна, които настръхнаха при допира.

— О, *c'est bien-j'aime beaucoup* са... — Люсиен беше като омагьосан, шокиран и възхитен от настъпилата у нея промяна. Очите му следяха ръцете ѝ, които се спуснаха по корема ѝ и по-надолу, и още по-надолу... докато тя започна да се докосва между краката и да се милва, възбуждайки се за него.

След малко взе ръката му и я постави на същото място. Люсиен се подчини, хипнотизиран, смаян от промяната, щастлив, че получава удоволствие от нейното удоволствие. Чак когато не бе способен повече да издържа, той се протегна и я притегли върху себе си.

Когато проникна в нея, и двамата бяха близо до кулминацията. И когато след няколко секунди тя най-после настъпи и при двамата с огромни, разтърсващи вълни, Люсиен я притисна здраво, осъзнавайки, че след този миг никога повече нямаше да я пусне.

[1] Квартал на Лондон на южния бряг на река Темза. — Б.пр. ↑

[1] Приятни сънища, малката ми (фр.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
МАЙ — ДЕКЕМВРИ 2004 Г.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„ФАЙНЕНШЪЛ ТАЙМС“ — ФИРМЕН ОБЗОР

Лондон, 2 май

„МЕЛВИЛ“ СЕ ЗАВРЪЩАТ В СВЕТА НА МОДАТА

Вчера английската модна къща „Мелвил“ обяви поредната рекордна серия от резултати. Оборътът на компанията се е удвоил в сравнение с предходната година, което показва колко популярна сред потребителите е станала някога злепоставената марка.

Обратът в компанията е особено впечатляващ, като се има предвид, че преди по-малко от три години аналитиците я бяха отписали. Тогава експертите предполагаха, че „Мелвил“ ще бъде погълната от френския магнат на луксозни стоки Арман Бушар. Намеренията му бяха осуетени от собствениците на компанията, като акциите останаха в ръцете на семейство Мелвил. Бушар тогава предрече, че състоянието на компанията ще се влошава, докато в крайна сметка изпълнителният директор Уилям Мелвил ще бъде принуден да му продаде акциите си на много по-ниска цена.

Предвижданията му обаче се оказаха напълно погрешни. След десетгодишно затъмнение през изминалите шест месеца цената на акциите на „Мелвил“ се е удвоила. На вчерашното аналитично заседание Уилям Мелвил заяви, че бизнесът им тепърва ще процъфтява.

И все пак, промените във фирмата не се дължат толкова на него, колкото на по-младото поколение, чиито представители сега заемат ключови позиции в бизнеса. Предполага се, че по-специално дъщеря му Кейтлин, която е творчески директор на „Мелвил“, е изиграла

изключително важна роля в съживяването на западащото състояние на компанията. Именно нейните фантастични модели изумиха модните експерти и привлякоха клиентите отново към магазините.

Тъй като следващата година Уилям Мелвил навършва шейсет и пет години, очакванията са той да обяви кой от семейството ще наследи поста му. Вливането на свежа кръв със сигурност ще вдигне още повече цената на акциите.

Борсова оферта: КУПУВА

Кейтлин прочете статията и я постави в папката си с изрезки от пресата. Папката с кожена подвързия вече беше дебела почти два сантиметра и тя чувстваше тежестта ѝ в ръцете си. Две други папки с подобна дебелина стояха на рафта в ъгъла на офиса ѝ. От пиар отдела не пропускаха да изпращат на всички директори копие от всяка статия за „Мелвил“. Беше приятно да се четат такива ентузиазирани репортажи и отзиви. Когато бе започнала да работи в компанията, положението беше коренно различно. Тя помнеше разочарованието и безнадеждността, обзели всички служители. А сега около името „Мелвил“ непрекъснато се шумеше.

По време на първото си модно ревю за компанията, преди вече повече от две години, Кейтлин разбра, че моделите ѝ са се приели добре. Реакцията на публиката ѝ го показа. Но истински си даде сметка за успеха на колекцията едва на следващата сутрин, когато се появи в дизайнерския отдел и откри, че телефоните звънят като на пожар.

Тя грабна най-близката слушалка и разбра, че разговаря с купувач за „Либърти“, едни от многото, които с години бяха пренебрегвали „Мелвил“.

— Изпуснах ревюто снощи — призна той. — Сега ужасно ме е яд, защото чух, че е било страхотно.

— О? — Кейтлин не успя да прикрие удоволствието си.

Той не беше единственият обадил се купувач; имаше много други като него, които бяха пропуснали шоуто. Но всички те бяха чули все същия слух: есенната колекция на „Мелвил“ беше истинска сензация.

С напредването на сутринта се обадиха още и още хора, които искаха да направят поръчки. Тогава около обяд се появи Елизабет. Кейтлин я посрещна с огромна радост.

— Можеш ли да повярваш? — попита тя със смесица от почуда и отчаяние.

Елизабет хвърли хладен поглед на шумното помещение.

— Впечатляващо — отбеляза кратко. — Но имаш други приоритети. Всички значими модни списания и вестници в света ще счупят телефоните от желание да те интервюират. Поела съм целия пиар. — Тя подаде на Кейтлин един лист. — Това е предварителна програма за следващите десет дни. Излиташ тази вечер.

— Излитам? — повтори Кейтлин. — За къде излитам?

Елизабет се намръщи.

— За Ню Йорк, разбира се. — Тя провери в бележника си. — „Харпърс Базар“ и „Уименс Уеър Дейли“ са първите имена от списъка. — Хвърли пронизващ поглед на Кейтлин. — Създала си изключително силна колекция. Това е шансът ти да я рекламираш — и по-важното, да рекламираш „Мелвил“.

Като каза това, сестра ѝ се обърна и излезе с бързи крачки.

Тези думи бяха единственото подобие на поздравление, което Кейтлин получи от Елизабет.

Следващите десет дни изминаха в лудешки ритъм. Кейтлин летеше между различни градове — от Ню Йорк до Токио, после Париж, Милано и Мадрид, отговаряйки отново и отново на едни и същи въпроси.

„Разкажете ни какво ви вдъхнови за колекцията ви.“

„Какво е виждането ви за бъдещето на «Мелвил»?“

„Защо решихте да започнете работа в семейната фирма след толкова време?“

Тя се опитваше да избягва този последен въпрос и всичко лично, като вместо това предпочиташе да говори за облеклата си.

Когато се върна в Лондон, ѝ се искаше да легне и да спи цяла седмица. Но нямаше време за почивка. Изведнъж „Мелвил“ беше станала най-желаната марка дрехи.

Първият знак за това се появи в една понеделнишка сутрин няколко седмици по-късно, когато Кейтлин пристигна в офиса и завари Шантал от пиар отдела да я чака.

— Видя ли „Пари Мач“? — попита тя развълнувано.

— Не.

Шантал ѝ връчи един брой на списанието. Корицата показваше холивудската любимка Кристина Гейтс в черна пола с волани и карирано бюстие. Те бяха от последната колекция на „Мелвил“.

Тя не беше единствената звезда, която носеше облеклата на „Мелвил“. Поп принцесата Синди Саймън получи наградата си „Грами“ за най-добър дебют в червена сатенена рокля с деколте до пъпа; бразилският супермодел Алесандра беше снимана да се весели на парти, облечена в златисти къси панталонки, съчетани с обувки на високи платформи. По-късно получиха обаждане от агента на аренби певицата Сапфайър.

— Тя много би се зарадвала, ако намерите време да изработите облеклата за предстоящото ѝ турне...

Тъкмо тогава Кейтлин разбра, че е постигнала целта си. Марката бе възвърнала името си в пълния му блясък.

Оттогава Кейтлин бе създавала още четири колекции, всяка от които бе посрещната със същите бурни отзиви. Дизайнерският отдел процъфтяваше. Още щом новият бюджет го позволи, тя назначи шестима нови асистенти. А този път кандидати не липсваха — при това всички имаха качества. Миналата година Уилям призна успеха ѝ, като я назначи за творчески директор на „Мелвил“, което ѝ осигури позиция в управителния съвет.

Но макар работата и отговорностите ѝ да се бяха увеличили, Кейтлин не изпускаше от контрол дизайнерския процес. На пазара не излизаше продукт, без да е получил одобрението ѝ. Защото тя най-вече обичаше работата си — изпитваше страст към създаването на нови модели, която не можеше да бъде обяснена. За нея това не беше работа, а удоволствие.

Единствената неприятност в иначе перфектния ѝ свят беше свързана с Елизабет. През последните две години отношенията им се бяха влошили. Сестра ѝ се бе отчуждила неимоверно и се държеше с

нея почти толкова хладно, колкото и при пристигането ѝ в Алдрингам преди години. Напоследък всичките ѝ предложения като че ли предизвикваха раздразнението на Елизабет.

Този следобед се състоя последният им сблъсък. На месечното заседание на съвета, Кейтлин предложи да лансират парфюм с марка „Мелвил“.

— Много други модни къщи са се развили в тази насока — завърши тя презентацията си. — С по-ниската цена на такъв продукт в сравнение с облеклата ще можем да проникнем в масовите продажби и да си осигурим значителни допълнителни приходи, като извлечем полза за марката.

По време на цялата презентация Елизабет цъкаше ту с език, ту с химикалката си. Още щом Кейтлин приключи, тя се намеси.

— Няма начин да се съглася с това предложение — отсече. — Цели две години се мъча да отърва „Мелвил“ от имиджа му на евтина марка! Как можеш да предложиш да се върнем към производството на евтини стоки?

Кейтлин се опита да се аргументира.

— Това няма да е същото като „Мелвил Есеншълс“. Парфюмът може да е с по-ниска цена, но това не означава, че ще е с лошо качество. Говоря за скъп аромат — обясни тя, адресирайки коментарите си към другите директори. — Ако го направим както трябва, това дори би подобрило имиджа на марката.

— Как? — сопна се Елизабет.

— Една добре изпитана рекламна кампания би допълнила линията ни от облекла и би спомогнала да се утвърди изисканият имидж, към който се стремим.

Но дори когато Кейтлин обясни, че могат да избегнат грешките от миналото, като поддържат ограничено количество продукти и ги продават само чрез скъпи търговски вериги, Елизабет отказа да се предаде. Накрая се стигна до гласуване. Само Пиърс подкрепи Елизабет. Кейтлин забеляза възмущението в погледа на сестра си, когато Уилям застана на нейна страна. Тя се изуми, като видя колко се разстрои Елизабет.

Кейтлин искаше да мине през кабинета ѝ, преди да си тръгне тази вечер, да се опита да изглади нещата. Но сега се поколеба, като видя колко е часът. Беше почти осем и искаше да се върне вкъщи при

Люсиен. Разговорът с Елизабет можеше да почака. Всъщност и без това щяха да се видят на откриването на ресторанта на Коул следващия месец. Кейтлин подозираше, че поканата за събитието е била идея на зет ѝ, но сметна, че една такава по-неофициална социална обстановка би ги предразположила да се разберат. Като взе това решение, тя грабна чантата си и се отправи към вкъщи.

Кейтлин официално се бе преместила в апартамента на Люсиен шест месеца след онова първо модно ревю, въпреки че и преди това рядко спеше другаде. И тя като него много харесваше апартамента, който доста ѝ напомняше на жилището ѝ в „Трибека“. Всъщност, когато след година Люсиен предложи да си намерят нещо по-голямо, Кейтлин прие предложението с неохота.

— Но това място е идеално — изтъкна тя. — И сме щастливи тук.

Люсиен, с неговата спокойна логика, заяви простичко:

— Ще сме също толкова щастливи и в някое по-просторно място.

Разбира се, беше прав. А и покупката на общ дом се оказа по-специална и вълнуваща, отколкото бе предполагала. Апартаментът винаги щеше да е негов, докато мястото, което избраха, беше тяхно, на двамата.

За щастие нямаха разногласия помежду си. Бяха решили още отначало, че искат да останат в квартал „Шордич“, близо до „Хокстън Скуеър“, „Спайтълфийлдс“ и цветарския пазар на „Колумбия Роуд“, и за щастие им допадаха едни и същи имоти. Още щом видяха четириетажната къща от осемнайсети век, те разбраха, че ще е точното място за тях. Тя беше приветлива, светла и просторна.

— Макар че е в окаяно състояние и има нужда от обновяване — съобщи Кейтлин на Уилям вечерта след сключването на сделката.

Уилям промърмори, че не разбира защо не са се спрели на по-нова постройка, при която няма да се налага такъв ремонт. Но Кейтлин и Люсиен нямаха нищо против ремонта. През последните шест месеца прекарваха всичките си свободни уикенди и вечери в оправяне на новия си дом, като започнаха с подземните помещения, които преустроиха в тъмна фотографска стая, и преобразиха тавана в дизайнерско студио.

Щом Кейтлин отвори входната врата, я лъхна миризмата на прясна боя. Значи днес той най-накрая бе завършил ремонта на трапезарията. Въпреки натоварените си графици двамата бяха решени да свършат повечето от работата сами, без да разчитат на майстори, заради което нещата ставаха по-бавно.

Отвътре къщата беше тиха.

— Люсиен? — извика тя.

Никой не отговори. Тя отиде да провери приземния етаж. Но не го откри там, нито в тъмната стаичка, затова се отпрати към горния етаж.

Накрая го намери изтегнат и заспал на леглото им, облечен само в оцапани от боята дънки, а тениската му бе захвърлена небрежно на пода. Тя се усмихна, като го видя. По ръцете и дланите му все още имаше боя, както и в косата му. Кейтлин предположи, че е смятал да си вземе душ, полегнал е за малко и се е унесъл в сън.

Тя безшумно събу обувките си и легна до него. Навън денят бе топъл, но стаята им беше освежаващо прохладна. Прозорците бяха отворени, а белите прозрачни завеси се издуваха нежно от вечерния бриз. Отначало й харесваше само да го наблюдава как спи. Но след малко се изкуши да се премести под свивката на ръката му и леко положи глава на рамото му. Когато той пак не се събуди, тя нежно целуна гърдите му, прокарайки език по топлата му кожа. Най-накрая Люсиен се размърда.

— Извинявай — прошепна Кейтлин, щом той отвори очи. — Не исках да те будя.

— Не се оплаквам — отвърна Люсиен и се прозя. — Много приятно събуждане беше, *chérie*. — Протегна се и потърка лице. Погледна часовника до леглото и простена: — Кога е станало толкова късно?

— Така става, когато проспий целия следобед — подразни го тя. Той направи физиономия.

— Май ти бях обещал да ти сготвя вечеря.

— Можем да излезем.

Ръката й застина върху корема му. Той се пресегна, вплете пръсти в нейните и рече с дрезгав глас.

— По-добре да си останем вкъщи.

След което я придърпа върху себе си.

Тя въздъхна с наслада. Животът не можеше да бъде по-прекрасен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато Уилям влезе в кабинета на Елизабет по-късно вечерта, тя очакваше да чуе извиненията му за подкрепата на Кейтлин в заседателната зала. Вместо това той я помоли да го замести в пътуването до Токио след две седмици.

— Искан аз да отида — каза й, — но вчера бях на преглед и докторът ме посъветва да се откажа. А сега майка ти не иска и да чуе да се качвам на самолет.

Елизабет провери графика си и изсумтя.

— О, не.

— Какво има?

— Датите... съвпадат с откриването на „Осака“. — Той я гледеше безизразно. — Нали знаеш, новия ресторант на Коул. — Мечтата му да създаде елитна версия на „Кобе“ най-после се бе осъществила. Нямахме начин да пропусне това събитие. — Не може ли да го отложим с една седмица? — примоли се тя.

Уилям изпухтя с раздразнение.

— Вече е късно да променим датата. Знаеш колко е важно това пътуване.

Да, съгласи се тя, знаеше колко е важно. И през цялото време се опитваше да измисли начин да угоди на всички — на съпруга си, на баща си, на клиентите...

След половин час, след като провери всички графици за срещите и разписанията на полетите, тя реши, че ще успее да се справи. Трябваше да лети обратно към Лондон в следобеда на откриването и щеше да успее да се върне за партито, макар да подозираше, че Коул няма да е във възторг.

Оказа се права.

— Господи, Елизабет — въздъхна той, когато тя му сервира новината по-късно вечерта. — Помолих те да ми отделиш една-единствена вечер.

— Знаеш колко е важно това пътуване, Коул! — защити се тя. — Ти какво очакваш?

Той я погледна студено.

— *Точно това* очаквам напоследък. Да ме пренебрегваш заради шибаната компания.

Тя смени тактиката.

— Обещавам да се върна навреме. — Отиде и го целуна по рамото. — Знаеш, че нямам търпение да видя ресторанта.

Но съпругът ѝ не изглеждаше успокоен.

— Добре. Все едно. — Освободи се от прегръдката ѝ, отиде до хладилника и си взе бира. Не я попита дали иска нещо.

Изведнъж Елизабет се почувства много изтощена. Ако последните две години бяха най-прекрасните в живота на Кейтлин, за Елизабет те не бяха толкова хубави. Нещата в работата така и не се успокоиха. Личният ѝ живот продължи да се влошава — тазвечерната им караница беше в рамките на нормалното напоследък. А най-лошото бе, че никой не оценяваше усилията ѝ.

Днешният инцидент в заседателната зала бе типичен пример. Всички директори считаха пробива на „Мелвил“ за заслуга на Кейтлин.

„Не сме ли големи късметлии, че Кейтлин е сред нас?“ — беше им станало навик да повтарят.

Никой не признаваше задкулисните ѝ ходове, които бяха също толкова важни за възстановяването на компанията, и това ѝ причиняваше почти физическа болка. Тя се опитваше да не го взема присърце. Продължаваше както винаги, работеше упорито, стремейки се нищо да не застраши възхода на бизнеса. Но тогава виждаше коментари като тези в днешния „Файненшъл Таймс“, които пренебрегваха ролята ѝ в подобрените резултати на компанията и дори намекваха, че Кейтлин ще бъде обявена за заместничка на Уилям — и с това старите рани се отваряха наново.

Разбира се, беше нелепо. Кейтлин може и да бе способна да изработи поразяваща колекция, но в никакъв случай не притежаваше онази бизнес находчивост, необходима на изпълнителния директор. Елизабет знаеше, че постът е неин. Баща ѝ не бе казал нищо директно, но липсваха други сериозни съперници. Тъкмо с тази цел бе работила през всичките тези години; мястото ѝ се полагаше по право.

Веднага щом Уилям я обяви за своя заместничка, животът щеше да се подобри, тя беше убедена в това. И пред Коул го твърдеше

непрекъснато:

— Ще се чувствам много по-спокойна. Тогава нещата ще се върнат към нормалното.

Той винаги кимаше, казваше, че ѝ вярва. Но тя имаше чувството, че вече не е така.

След две седмици Елизабет слезе от самолета сред сивата, влажна токийска жегга. Докато измине краткото разстояние до терминала, тя вече бе обляна в пот. По това време на годината не бе подходящо да се ходи в Япония. Докато пролетта, по-известна като сезона на вишните, беше приятна, летата бяха прословути с горещината и лепкавата влага. Би дала всичко да не е тук в момента — най-малкото заради кавгата им с Коул. Но за съжаление нямаше как да се откаже.

След близо осемгодишно сътрудничество господин Ямамото искаше да напусне съвместното предприятие. Той винаги беше прагматичен инвеститор и след като наскоро се бе развел с обсебената си от марката съпруга, интересите му към „Мелвил“ бяха спаднали. Първоначалната му инвестиция бе нараснала десетократно и той искаше да си прибере парите и да ги инвестира другаде. Ако ставаше въпрос за някой друг, Елизабет щеше да го помоли за промяна на насрочената среща, но тя познаваше Ямамото твърде добре. Японецът беше влиятелен мъж, който лесно се обиждаше, а те не искаха той да включи „Мелвил“ в черния списък на местните доставчици. Нямаше начин да го накарат да отложи срещата.

Пиърс предложи да замине на мястото на Елизабет, но Уилям не пожела и да чуе.

— Не ставай смешен — рече пренебрежително. — Изключено е да се справиш сам.

Елизабет разбра колко се засегна чичо ѝ от резкия тон на Уилям. Тъй като ѝ стана жал за Пиърс, по-късно тя го пресрещна и го покани да я придружи, ако иска.

— Ами, стига да не възразяваш — поколеба се той.

— Тъкмо ще имаме възможност да си поговорим, чичо Пиърс — каза му. — Напоследък почти не успяваме да се видим.

Скоро не бяха излизали на вечеря, както често се случваше преди. При условие че бе прекалено заета, за да се върне вкъщи при Коул, оставаше да почне да оправдава закъсненията си и със срещи с чичо си. А и ако трябваше да си признае честно, щеше да ѝ е приятна компанията на Пиърс. Напоследък се чувстваше странно самотна.

Посещението щеше да е шеметно. Елизабет бе организирала пътуването с военна точност, решена да приключи цялата работа възможно най-ефективно, за да се върне за откриването на „Осака“ в четвъртък вечер. Самолетът пристигна в Токио във вторник сутринта и те щяха да прекарат деня в магазина на „Гинза“. Същинската среща с господин Ямамото бе насрочена за сряда, а в сряда следобед трябваше да летят обратно, приземявайки се на „Хийтроу“ в четири часа следобед на следващия ден.

— Ще имам достатъчно време да се върна вкъщи, да се преоблека и да тръгна към „Сохо“ — бе уверила Коул вечерта, преди да замине. Той само изсумтя в отговор.

Когато Ямамото ги посрещна на вечеря във вторник, Елизабет се надяваше да си спести време от следващия ден, като го накара да започнат отсега преговорите по въпроса със съвместното предприятие. Но той отхвърли опитите ѝ.

— Тази вечер е само за удоволствие — заяви. — Утре ще говорим за бизнес.

Колкото и да бе огорчена, трябваше да се съобрази с желанията му. Успокои се с мисълта, че японецът поне изглеждаше в хрисимо настроение, което би трябвало да направи преговорите следващия ден бързи и лесни.

Не знаеше колко греша. Първо, той се появи с час и половина закъснение.

— Имаше експлозия в стоманения ми завод в Кавазаки — обясни Ямамото. — Трябваше да се заема със случая.

Елизабет се опита да прояви разбиране.

— Да, разбира се — каза тя, мислейки си, че ако започнат сега, може би все пак щеше да успее да хване самолета на косъм.

Но не бе писано да стане така. Той непрекъснато прекъсваше дискусиите им, защото излизаше навън, за да действа по въпроса със

създалата се в завода му ситуация. Беше невъзможно да се концентрират върху сложността на сделката, след като постоянно спираха и започваха отново. По-лошото беше, че с напредването на времето Елизабет се концентрираше все по-трудно. Тя толкова се тревожеше да не изпусне полета, че не можеше да задържи вниманието си върху думите му.

Пиърс предложи решение на проблема. Той заведе Елизабет настрана, след като Ямамото излезе от стаята за шести път.

— Има един полет на „Бритиш Еървейс“, който излита три часа след нашия. Искаш ли да сменя резервациите? Ще имаме време да приключим тук и пак ще можеш да се върнеш в Лондон за партито.

Елизабет се замисли за момент. Не беше идеалното решение — щеше да пристигне малко по-късно и нямаше да има време да се преоблече, но сякаш бе най-доброто.

— Да — примири се тя. — Да. Така да бъде. — Усмихна му се. — Благодаря, чичо Пиърс. Не знам какво щях да правя без теб.

Пиърс бе доволен от себе си, когато отиде да проведе обаждането. Той разчиташе, че Елизабет, погълната от заплетените преговори, няма да забележи големите заглавия в новините. Освен с влажността и жегата летата в Токио бяха известни и с тайфуните, които се развилняваха през юни и юли. През последните няколко часа от метеорологичния център предупреждаваха, че се очаква един такъв да се разрази вечерта. Щяха да се осъществят само още няколко полета, след което летището щеше да затвори. Това означаваше, че Пиърс щеше да остане сам с Елизабет още една вечер — което щеше да му даде достатъчно време да я обработи.

Бе чакал повече от две години за отмъщението си към Уилям. Кроеше плановете си и дебнеше подходящия момент за действие. Сега моментът бе настъпил. Той само се надяваше да има куража да осъществи намеренията си.

След четири часа Елизабет излезе от срещата с Ямамото във фантастично настроение. Бяха установили условията за купуването на съвместното предприятие и все още имаше много време да хванат по-късния полет. Чак когато се опита да извика кола да ги откара на летището, тя разбра, че става нещо.

— Няма летище — секретарката посочи синоптичните прогнози на екрана зад себе си, който излъчваше канала CNN. — Няма самолет.

Елизабет с ужас се загледа в кадрите на празните улици, брулени от силния вятър и проливния дъжд. Кога, по дяволите, се бе случило това? Сред стените на високотехнологичния и устойчив на земетресения офис на Ямамото нищо не намекваше за развилнялото се навън бедствие. Какво щеше да прави сега?

Коул се досети как ще приключи вечерта. Разбра го още щом получи съобщението на Елизабет. Тя се извиняваше и ужасно съжаляваше. Да, може би скапаният мусон или тайфун, или каквото и там да беше, не бе по нейна вина. Но важното бе, че я нямаше до него в най-важната нощ от живота му. За разлика от Сумико.

Може би щеше да е различно, ако „Осака“ не бе такъв ярък хит. Обаче беше — по мнението на всички. Откриването беше сензационно, беше модерно и се случваше сега. Заведението представляваше много повече от ресторант — приличаше малко на изискан нощен клуб, — затъмнено, примамливо, секси. Всички поздравяваха Коул — журналисти, известни личности, колеги ресторантьори. Сравняваха „Осака“ с ресторанти от ранга на „Зума“ и „Хакасан“^[1]. Тази вечер Коул се чувстваше като владетел на света и не искаше нощта да свършва.

Но към един часа сутринта гостите започнаха да се разотиват. Кейтлин и Люсиен бяха сред последните, които си тръгнаха.

— Вече ще тръгваме, Коул. — Кейтлин го целуна по двете бузи и добави тихо: — Знам колко много ще съжалява Елизабет, че е пропуснала това събитие.

— Хайде — каза Люсиен и я хвана за ръката. — Да се прибираме. Иначе утре няма да можеш да станеш за работа.

Коул ги гледаше, докато се качват заедно по стълбите. Изведнъж изпита носталгия по времето, когато с Елизабет се бяха държали по абсолютно същия начин.

Затова, когато след пет минути сладката, послушна Сумико дойде при него, изглеждаща особено привлекателна в бледорозовата си къса рокля, и го попита дали иска да отидат да пийнат, какво, по дяволите, трябваше да й отвърне? Сети се за празната си къща и

празното си легло. Погледна красивата млада жена пред себе си и си помисли: „Какво толкова? Само ще изпием по едно“.

— Къде искаш да отидем? — попита той, щом влязоха в таксито.

Свела срамежливо поглед, тя отвърна:

— Искаш ли да отидем у нас?

Сумико живееше сама в елегантен едностаен апартамент в „Ейнджъл“. Наскоро се бе нанесла и вътре миришеше на ново. Когато пристигнаха там, Коул вече бе започнал да осъзнава грешката си. Нямаха какво да си кажат. Тя само се кикотеше и сякаш го боготвореше. Стана му някак жал за нея. Реши да остане за по едно питие и после да си обере крушите.

— Ей сега се връщам. — Момичето отново се изкикоти. Почна да става твърде дразнещо. — Чувствай се като у дома си. — После изчезна в съседната стая, която според него бе спалнята ѝ.

Коул закрочи по пода, подмятайки евтиното уиски из чашата си, чудейки се кога най-послед ще успее да се измъкне от тук. Щом се появи Сумико, щеше да си тръгне. Той чакаше и чакаше. Какво, по дяволите, правеше тя вътре? Може би си струваше да офейка точно сега; поне нямаше да е толкова неловко. Пресуши чашата си.

— Виж — провикна се. — По-добре да тръгвам...

Думите му заглъхнаха, щом вратата на спалнята се отвори и тя се върна в стаята. Изведнъж му стана ясно точно защо се бе забавила толкова. Красивата розова рокля я нямаше. Сега японката стоеше свенливо на прага в кремав дантелен пенъоар и съблазнителна усмивка.

Кого заблуждаваше? Тази вечер нямаше да му се наложи да ходи никъде.

* * *

В Токио Пиърс и Елизабет се върнаха сред безопасните предели на хотела си. Дори и след като чу за тайфуна, тя искаше да се отпрати към летището, за да се опитат да хванат последния полет. Но накрая Пиърс я убеди, че няма да успеят.

Елизабет с радост прие предложението му да изчакат края на бурята заедно. Поне разговорът с него щеше да отклони мислите ѝ от

Коул. Сега те стояха във фоайето на хотела заедно с останалите притеснени гости. Все още беше късен следобед, но навън беше тъмно и улиците пустееха, вятърът фучеше и дъждът блъскаше по стените на сградата.

Сервитьорката се приближи. Пиърс си поръча зелен чай, а Елизабет пожела бренди. Имаше нужда от нещо за отпускане. Коул още не ѝ се бе обадил и тя знаеше, че ще е много сърдит.

За щастие чичо ѝ явно усещаше притеснението ѝ и поддържаше непрекъснат разговор, докато тя започна да се чувства по-добре. Накрая темата опря до Арман Бушар. Имаше слухове, че французинът възнамерява да прави нови опити за придобиване на „Мелвил“. Елизабет бе разсъждавала върху възможностите им. Да, той би могъл да наддава за свободните 40 процента от компанията. Ако успееше да ги придобие, можеше да ги постави в затруднено положение и да се опита да наложи влиянието си.

— Ще трябва да убедим акционерите, че „Мелвил“ все още разполага с ценен потенциал и че само нашият управленски екип може да го реализира — заяви Елизабет на Пиърс.

— Да — съгласи се той, — но това ще е трудно заради несигурността покрай приемника на баща ти.

Елизабет вдигна рязко глава.

— Несигурност? — тя се хвана за думата. — Защо да има несигурност?

Пиърс бързо поклати глава.

— Извинявай, не знам защо го казах. — Като видя намръщеното ѝ изражение, добави: — Честна дума, нищо няма... забрави, че съм го споменал.

Но племенницата му не бе убедена.

— Пиърс, ако знаеше нещо, щеше да ми кажеш, нали?

Той се пресегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Разбира се, скъпа. Но няма нищо. Кълна се. Просто ми се изплъзна от езика. Не съм имал нищо предвид.

Елизабет се вгледа в него за момент. Той изглеждаше ужасно смутен, бузите му бяха зачервени, а по челото му бяха избили капчици пот. Като видя объркването му, тя се помъчи да се усмихне.

— Вярвам ти — каза и продължи бързо: — Както и да е. Стига сме говорили за работа. Защо не ми разкажеш как върви ремонтът на

къщата ти? — Тя го видя да се отпуска и разбра, че е била права. Баща ѝ беше казал нещо относно назначаването на изпълнителен директор и явно не бе потвърдил, че ще избере нея. Но кого другиго?

Кейтлин.

Името изскочи в съзнанието ѝ. Тогава тя си спомни онази статия отпреди няколко седмици, в която заслугата за обрата в компанията се приписваше единствено на Кейтлин. Но баща им знаеше, че нещата не стоят така, нали?

Нали?

Елизабет остана мълчалива до края на вечерта. Изведнъж си даде сметка, че Арман Бушар е най-малкият ѝ проблем. Затова се зарадва, когато на следващия ден най-после се свърза с Коул и разбра, че той не е толкова сърдит, колкото бе очаквала. Дори не ѝ се разсърди, когато научи за намерението ѝ да смени полетите си и да мине през Ел Ей, преди да се върне вкъщи.

— Татко не се е чувал с Амбър от известно време — обясни му тя, — затова ме помоли да я навестя. Ще остана само една вечер и се връщам в Лондон. — Елизабет се поколеба секунда, преди да добави: — Но само, ако не възразяваш.

— Не — отвърна той. — Изобщо не възразявам.

Примирението му я изненада, но тя си отдъхна. Напрежението в брака им бе последното нещо, от което имаше нужда в момента. Каквото и да бе предизвикало тази негова сговорчивост, тя не се оплакваше.

[1] Елитни ресторанти с източна кухня в Лондон. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Амбър затвори очи. За един кратък момент тя отново се пренесе в своето „Ферари“ F430, с което препускаше из Бевърли Хилс. После изсвири клаксон и я върна към действителността — намираше се в разнебитен „Нисан“, заседнал в задръстване на шосе 1–405, което водеше към квартал „Лейк Балбоа“.

Беше поредният зноен следобед, а климатикът не работеше. Тя свали прозореца, през който проникнаха горещи, мръсни изпарения. Нищо чудно, че в Долината^[1] беше евтино. Времето, обикновено смятано за бонус в Ел Ей, тук долу сякаш се изкривяваше и летата бяха по-топли, а въздухът — по-мръсен.

Най-после трафикът се размърда. Тя се отклони към следващия изход, следвайки пътните знаци — услужливо изписани на испански, докато излезе на скромната уличка, на която се бе преместила преди шест седмици. Спря на алеята и постоя там и се визира пред себе си дълго, след като изгаси двигателя. Колкото и да гледаше новия си дом, все още не можеше да му свикне.

Преди около шест месеца разбра, че е останала без пари. Счетоводителят ѝ, грижлив джентълмен на име Тейлър Хамънд, търпеливо ѝ бе пояснил нелекото положение.

— Не можеш да си позволиш това място — каза, кимайки към разкошните околности на имението ѝ в „Съмит Съркъл“.

— Не може ли отново да го ипотекираме? — обади се Джони, който някак се бе озовал на срещата. — Докато съберем парите?

Тейлър му хвърли презрителен поглед и отново се обърна към Амбър.

— Банката вече два пъти удължава срока на заема с надеждата, че късметът отново може да те споходи. Но вече няма такива изгледи... — той не довърши, неспособен да я погледне в очите.

Амбър схвана картинката. След скандала с „Глемър“ така и не си бе намерила работа. Нито пък Джони. След като две години и двамата живяха от спестяванията ѝ, сега не беше чудно, че е фалирала.

Преместването бе неизбежно. Понеже искаше с останалите ѝ пари да наеме възможно най-голямо жилище, тя се свърза с посредник на недвижими имоти, който отговаряше за района Сан Фернандо Вели. Новото ѝ положение можеше да се сравни с грубо пробуждане. За шестгодишния си живот в Ел Ей Амбър се бе запознала с много малка част от града. Бързо се научи да избягва кварталите, в които не биваше да ходи — „Ван Найс“, „Реседа“. В сравнение с тях „Лейк Балбоа“ не беше толкова зле. Самата къща не бе нищо специално — две спални, две бани, без ненужни излишества; малък басейн в задния двор, достатъчно голям, за да се разхлажда в него. Това беше най-доброто, което видя през петдневното търсене. Джони не прояви интерес да обикаля с нея.

— Парите са си твои, скъпа — каза ѝ.

Тя отново беше сама, както се случваше напоследък, докато вземаше важните си решения.

Преместването ѝ даде да разбере колко арогантна е била. Бе притежавала света в краката си и се бе провалила. След онези снимки в списание „Селебрити“ големите марки се дистанцираха, а пресата се обърна срещу нея. Започнаха да се носят слухове, че обичайно закъснява за фотосесии, и изведнъж ѝ излезе репутация на примадона.

Джони не разбираше защо това толкова я притеснява.

— Що не ги пратиш на майната им? — посъветва я той.

И тя, като пълна глупачка, го послуша. Навярно можеше да спаси нещичко от кариерата си след скандала в „Динамит“, но не направи никакво усилие за това. По-лесно ѝ беше да ги „прати на майната им“. Отначало не почувства кой знае каква промяна в положението си. Продължиха да се обличат в скъпи дрехи, да купонясват на същите места и със същите хора. Но след известно време поканите почнаха да стихват. Вече не беше толкова лесно да си резервират маса в „Айви“ или „Спаго“; вече не бяха във VIP списъка при откриването на нови клубове. Джим-Боб, Девън и другите ѝ така наречени приятели спряха да отвръщат на обажданията ѝ. Но Амбър продължаваше да не обръща внимание. Тя беше убедена, че накрая всичко ще се нареди от само себе си.

Но не се нареди.

Напускането на „Съммит Съркъл“ беше стимулт, от който тя имаше нужда, за да се стегне. Вечерта, в която се пренесоха, за пръв

път от много дълго време Амбър не се докосна нито до алкохол, нито до наркотици. Дори се опита да сготви вечеря за двама им с Джони.

— Ще трябва да си налегна парцалите — обади се тя, докато се тъпчеха с преварена паста. — Трябва да си намеря работа, да изкарам малко пари.

— Все едно. — Джони бутна настрани полупразната си чиния и се пресегна за цигара. — Не виждам какъв е проблемът. Мислех, че семейството ти е възможно. Защо просто не поискаш малко пари от татенцето?

— Защото не искам да съм зависима от него. — *А и той няма да ми даде, добави наум.*

Е, това не беше съвсем вярно. Семейството ѝ бе съвсем наясно докъде я бе докарала последните две години — каквото не им беше казала, те можеха да го прочетат и сами в пресата. Но всичките приказки за наркотици ги направиха много предпазливи в предлагането на финансова помощ. Баща ѝ бе предприел подхода на „строгата любов“.

— Ела си у дома, получи помощта, от която имаш нужда, и аз с радост ще те подкрепя. Но докато настояваш да стоиш на онова място — не криеше презрението си към Ел Ей, — оправяй се сама.

Той до голяма степен спази думата си. Даваха ѝ някакви странни подаяния и подаръци по Коледа и за рождения ден — тя най-вече искаше бижута, които после продаваше — и все още можеше да изкрънка някои дребни суми от майка си или Кейтлин, ако бе достатъчно настоятелна. Но този път не желаше да тръгва по лесния път.

Амбър не си падаше особено по духовните търсения, но през последните няколко седмици започна да се замисля какво точно е постигнала в живота. И отговорът беше — голяма, кръгла нула. Мисълта бе отрезвяваща — беше на двайсет и пет години и не бе направила нищо съществено. О, разбира се, беше фотомодел, световно име. Но това се дължеше повече на късмет, отколкото на нещо друго. Този път тя искаше да се погрижи сама за себе си.

Но беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи.

Миналия месец успя да наеме някакъв треторазреден агент, който я бе изпратил на първия ѝ кастинг днес — рекламна кампания за „Брейк“, марка спортни дрехи. Не мина добре. Трябваше да се нареди

на опашка с още 150 кандидатки и ѝ се наложи да чака повече от три часа, за да ѝ кажат накрая, че не притежава „свежата“ външност, която търсят. „Може би следващия път ще е по-добре“, помисли си тя, докато слизаше от колата си.

Амбър влезе в къщата и веднага видя, че Джони не е изпълнил единствената задача, за която го бе помолила днес — да почисти. Въздъхна тежко, докато се навеждаше да вдигне кофата от „KFC“, която се търкаляше на пода на все още голия коридор. Мебелите от старото ѝ жилище бяха прекалено големи и пищни, за да ги докара тук, а още не бе намерила време и пари да купи нещо ново.

Отвън в задния двор тя завари Джони с осем приятели, повечето от които не ѝ бяха познати. Изглеждаха като след следобедно увеселение — край тях се въргаляха кутии от пица, а някой бе наредил празните кутийки от бира в пирамида. Амбър присви очи, когато забеляза гаджето си да втрива слънцезащитен крем в гърба на някаква блондинка. Шери, която бе бивша „Мис Тексас“, бе дошла с автобуса преди шест месеца. През деня посещаваше курсове по актьорско майсторство, а през повечето вечери работеше на бара в един клуб на булевард „Сънсет“. Там я бе срещнал Джони. Тъй като беше голяма фенка на „Калейдоскоп“ от детските си години, Шери бе щастлива да се запознае със самия Джони Уилкокс. Джони, който без умора се оставяше да гъделичкат егото му, с радост я прие в топящата се обкръжаваща го свита.

Никой от двамата не забеляза Амбър, затова тя се спря и загледа как Джони втрива крема в кожата на Шери, като ръцете му се бавеха една идея повече от необходимото.

Амбър се прокашля, за да им даде знак, че е там. Джони вдигна поглед.

— Добре ли си, скъпа? Как мина?

Не изглеждаше ни най-малко сконфузен, че са го хванали с Шери. Това подразни Амбър. Той знаеше, че тя не харесва другото момиче — което бе на деветнайсет и с огромно самочувствие, но въпреки това я бе поканил тук.

— Добре — отвърна хладно. Нямаше намерение да разказва за унижителното си преживяване пред Шери.

Шери се изправи. Носеше миниатюрни прашки в сребрист цвят. Бе свалила горнището, за да не ѝ останат следи от презрамки, но не се

помъчи да покрие силиконовите си гърди.

— На кастинга на „Брейк“ ли ходи? — попита тя, изпълвайки единия си загорял от слънцето дълъг крак, за да се наслади на тена му. Не изчака отговор от Амбър. — Чух, че било голяма навалица.

Амбър се намръщи. Изведнъж се сети защо банските са ѝ познати — защото бяха нейни. Шери явно бе влязла в стаята ѝ и се бе самообслужила. Искаше да каже нещо, но знаеше, че ще прозвучи дребнаво.

— Боли ме главата — обяви вместо това. — Ще вляза да подремна. Надявам се да не вдигате шум — добави многозначително.

Но Джони или не схвана тона, или реши да не му обръща внимание.

— Добре, скъпа. До после.

Докато пресичаше двора, тя го чу да се смее с Шери. Това беше идеален завършек на ужасния ѝ ден.

Изчака другите да си тръгнат, преди да излезе от стаята си. Цял следобед остана вътре ядосана и сега трябваше да каже нещо на Джони по въпроса. Завари го пред телевизора, излегнат на дивана и загледан в някакъв музикален канал. Забеляза, че бе успял да си вземе поредната бира, но не се бе сетил да отиде при нея и да я пита как е.

— Трябва ли Шери да се размотава тук постоянно? — попита тя и седна до краката му. — Знаеш, че не я харесвам.

Той подхвърли един фъстък във въздуха и го улови с уста.

— И защо? — Джони задъвка ядката. — Защото е по-красива от теб ли?

Тя се сви при думите му. Той видя реакцията ѝ и завъртя очи.

— Пошегувах се, Амбър. Все още разбираш от шибани майтапи, нали?

— Не ми прозвуча като майтап — рече тихо.

— О, мамка му, би ли престанала? Все едно си нямам други проблеми.

Тя искаше да го накара да разбере колко е обидена от коментара му. Но познаваше този тон на гласа му твърде добре, за да насилва късмета си. Затова престана, както и се очакваше от нея.

— Съжалявам — каза, макар да не бе много сигурна за какво се извинява. — Просто прослушването не мина много добре днес.

Той я изгледа студено.

— Тъй ли? Е, поне ти предложиха прослушване, Амбър. Нали се сещаш, че на мен от месеци не са ми предлагали абсолютно нищо. Така че няма нужда да ми го натякваш, мамицата му.

— Нямах това предвид!

Джони захвърли дистанционното и свали със замах краката си от дивана на милиметри от главата ѝ.

— Мамка му, махам се оттук.

Амбър скочи на крака и го последва навън.

— Моля те, Джони, не си тръгвай. Не беше нарочно.

Но той не я послуша. Качи се в колата си, като силно блъсна вратата. После форсира двигателя и отпраши по алеята, докато тя го наблюдаваше безпомощно.

* * *

Амбър го чакаше. Чака го цяла нощ, докато съмна. Изпита ужас при мисълта, че той не се връща само защото тя беше в лошо настроение заради тъпото прослушване. Защото колкото и разумът ѝ да ѝ повтаряше, че да е с Джони не е добре за нея, сърцето ѝ казваше, че без него ще е по-зле.

Някъде между сълзите и тревогите Амбър накрая се унесе в сън. По едно време се събуди и усети Джони да се вмъква при нея в леглото. Изчака го да я докосне. След като нищо не се случи, тя се обърна с лице към него. Той лежеше по гръб върху завивките, подпъхнал ръце зад тила си, чисто гол както винаги. По дишането му си личеше, че още е буден.

— Съжалявам за снощи — прошепна тя.

Той се прозя. Замириса ѝ на уиски.

— Няма проблеми.

Поне вече не ѝ се сърдеше. Нетърпелива да му се реваншира, Амбър постави ръка между краката му. Започна да го гали, но не получи реакция. Джони отмести ръката ѝ.

— Не сега, скъпа. — Обърна се на другата страна.

Тя се притисна към гърба му. Замириса ѝ на парфюма на Шери, но реши да не мисли за това. Просто беше щастлива, че се е върнал при нея.

Елизабет се обади, за да каже, че ще бъде в града за една вечер, и попита дали Амбър иска да се видят. Амбър подскочи при новината.

— О, да — каза тя, изненадана от радостта си, че чува гласа на по-голямата си сестра. — С голямо удоволствие.

Елизабет искаше да види новото ѝ жилище. Но Амбър, внезапно осъзнала срама от мърлявата си къщурка, предложи да се срещнат за късна закуска в хотел „Бел Еър“, където бе отседнала сестра ѝ.

Когато Амбър влезе в ресторанта, Елизабет се опита да не издаде отвращението си от външността на сестра си. Не само че косата ѝ беше провиснала, а кожата мазна като на човек, който живее от полуфабрикати; Амбър бе изгубила блясъка си и това най-много разстрои Елизабет. Тя имаше онова сломено изражение, от което си личеше, че е била разочарована прекалено много пъти. Елизабет трябваше да впрегне цялата си воля, за да я поздрави така, сякаш всичко е нормално.

Започнаха да си говорят общи приказки. Амбър попита как е Коул. „Добре“ — лаконично отвърна сестра ѝ, която от своя страна я попита за Джони, когото бе виждала веднъж и веднага бе намразила. „И той е добре“ — заяви Амбър, забила поглед в менюто. После се прехвърлиха на по-безопасни теми, бърбрейки за общи познати и за останалите от семейството.

Чак когато свършиха с яденето и чиниите им бяха отсервирани, Елизабет доби сериозен вид.

— Знаеш ли, че татко предложи да те видя? — каза.

Амбър се приготви за отбрана.

— О?

— Да. — На идване в самолета Елизабет бе планирала точно как да подхване темата. Но сега просто заяви: — Той се тревожи за теб, Амбър. Всички се тревожим. Моля те, ела си у дома.

Момичето усети как очите му се напълват със сълзи. Очакваше обичайната лекция от Елизабет относно начина ѝ на живот, пълната липса на цел и разочарованието, което представлява. Ето за какво бе

подготвена. Но това... е, не бе очаквала такава неподправена, безусловна молба от страна на сестра си.

Разчувствана от факта, че Амбър не я отрязва на мига, Елизабет продължи:

— Само трябва да кажеш „да“ и веднага ще ти резервирам билет за самолета — продължи настойчиво. — Можем да заминем още довечера. Мама и татко толкова ще се зарадват да те видят.

Амбър не знаеше какво да каже. Предложението бе *изключително* примамливо — да се върне в Алдрингам, в старата си стая, да остави да се погрижат за нея. Но тогава нямаше ли да е все едно да признае поражението си? Искаше да им покаже, че е способна да се стегне, че няма нужда от помощта им.

Някак успя да преглътне сълзите си и да се усмихне.

— Виж, много мило, че се тревожите за мен, но аз съм добре. Имах някои затруднения, но сега всичко започва да се подобрява. Казах ли ти, че може да ми дадат роля в един филм?

Елизабет въздъхна.

— Не, не си.

— Ами още не е съвсем сигурно — продължи бодро Амбър, — но имам добри шансове...

Елизабет се заслуша в бърбенето на Амбър. Усещаше, че сестра ѝ я лъже, но от любезност се направи, че ѝ вярва. Беше казала онова, за което бе дошла. Сега от Амбър зависеше дали ще приеме предложението.

През седмиците след посещението на Елизабет Амбър се опита да следва решенията, които бе взела. Започна да се грижи за себе си, стоеше настрана от пиенето и наркотиците, лягаше си рано, вместо да ходи по купони с Джони. Но го постигаше с огромни усилия. Всеки ден преживяваше нови унижения, последвани от разочарование след разочарование. От голяма звезда се бе превърнала в голямо нищо и явно всички грижливо се стараеха да ѝ го напомнят.

— Къде греша? — оплака се тя пред агентката си.

Зина Дилейни беше жена на средна възраст, определено преминала разцвета на силите си, която през повечето време дъвчеше дъвка и пушеше като комин. Офисът ѝ се състоеше от една стая над

обществена пералня на самообслужване; и Зина не смяташе в скоро време да се мести.

Тя равнодушно сви рамене.

— Кой знае? — рече с носовия си глас, а мислено задраска името на англичанката. Когато красивата наследница влезе в офиса ѝ, Зина си бе помислила, че е ударила джакпота. Но сега разбираше, че Амбър е бита карта. — На твоята възраст няма да е лесно да се завърнеш в играта.

Амбър излезе от офиса ѝ, обзета от пълно отчаяние. На двайсет и пет вече я смятаха за стара. Значи нямаше да се радва на дълголетната известност на Синди Крауфорд или Наоми Кембъл. Но какво друго можеше да прави? Нямаше образование, нямаше как да си изкарва прехраната. Изведнъж се почувства изтощена. Справянето с трудни ситуации изглеждаше по-лесно по филмите, които бе гледала.

А Джони не ѝ оказваше никаква подкрепа, което въобще не ѝ помагаше.

— Приеми го, скъпа — заяви ѝ онази нощ, след като дръпна силно от цигарата си с марихуана. — Вече не си в първа младост за тази професия. Случва се и с най-добрите. И аз трябваше да свикна, и ти трябва да го направиш.

Изкуши се да му напомни какво бе станало преди осемнайсет месеца, когато един от другите членове на групата, Дейв Ридуел, бе издал първия си сингъл и песента му веднага се бе изкачила до номер едно. Тогава Джони не изтрезня два дни. Оттогава не бе отварял и дума, за каквито и да е опити да склучи звукозаписна сделка.

Беше ли прав все пак? Трябваше ли да се примири с неизбежното?

Сякаш усетил дилемата ѝ, Джони ѝ подаде цигарата.

— Вземи. От това ще ти стане по-добре.

Тя се вторачи в нея. Не ѝ хрумваше нищо по-добро от това да се потопи в сладкия аромат; да забрави само за малко студената, тежка действителност, да почувства как напрежението ѝ се изпарява и я обземат мир и спокойствие.

Накрая с решимост, която не бе смятала, че притежава, тя поклати глава.

Той сви рамене.

— Както искаш.

Амбър изпита гордост от себе си. Все още не беше готова да се предаде.

За пръв път, откакто имаха връзка, Джони беше този, който изкарваше прехраната им. Напоследък почти не оставаше без пари. Амбър имаше доста добра представа как ги припечелва, макар да се правеше, че не знае. Разни хора идваха у тях по всяко време на денонощието, непознати, които мъкнеха торби и раници, пълни с бог знае какво. Те влизаха след Джони в задната стая, без да се заседават за дълго.

Бизнесът им винаги се провеждаше зад затворени врати. Амбър не питаше с какво се занимават вътре, а и Джони ѝ спестяваше подробностите. Тя гледеше да не се пречка, когато „бизнес партньорите“ му, както ги наричаше той, бяха наоколо. Не ѝ харесваше начинът, по който я гледаха, особено онзи тип Уизъл^[2].

Уизъл беше високо и кльощаво бяло момче, което се мислеше за чернокож. Той носеше широки и смъкнати торбести дънки, почти винаги съчетани с тесни потници, и имаше татуировка на пушеца марихуана невестулка върху мършавия си десен бицепс. Не се усмихваше много-много, но когато го направеше, откриваше комплект от жълто-кафяви зъби, с изключение на единия преден резец, който бе от чисто злато. Амбър най-много се дразнеше на опитите му да говори с акцент на негър от гетото.

— К'о ста'а, брато? — Той пляскаше дланта на Джони, докато очите му шареха по цялото ѝ тяло. Амбър винаги се прикриваше с повечко дрехи в негово присъствие. Мразеше да го вижда в дома си. Къщата не беше голяма, но Уизъл винаги успяваше да се скатае в някой тъмен ъгъл и да изскочи изневиделица, когато тя минеше оттам.

— Нужно ли е да идва у нас? — попита тя Джони веднъж.

— Ако искаш да имаш какво да ядеш.

Нямаше как да отвърне на това.

Една вечер се прибра вкъщи след поредния катастрофален кастинг за дребна роля в телевизионна реклама. Беше чакала два часа на опашка, опитвайки се да не обръща внимание на злобните коментари на другите момичета. Но когато стана шест часа и обявиха,

че приключват и че всички останали ще трябва да се върнат отново на следващия ден, тя усети как решителността ѝ я напуска.

Втурна се към къщи с надеждата, че при Джони няма да се навърта никой от приятелите му и ще могат да прекарат вечерта заедно като истински гаджета. Но още щом се прибра, разбра, че него го няма. Беше тъмно, всички лампи бяха изгасени. Тя влезе, опитвайки се да пропъди разочарованието си. От бележката на кухненския плот научи, че е излязъл с Уизъл и скоро ще се върне. Тя я смачка. При Джони никога не се знаеше какво точно означава „скоро“.

Часовете се точеха. Не ѝ се ядеше — миналата седмица някой ѝ бе подметнал, че се е поразширила в ханша, — затова пусна телевизора, но не можа да се концентрира. Не спираше да си гледа часовника, обзета от притеснение, чудейки се къде ли е Джони.

Към полунощ той още не се бе прибрал, затова тя си легна. Беше сигурна, че до сутринта ще се е върнал.

След два дни Джони най-после се появи на вратата — толкова небрежно, все едно бе излязъл за мляко. Амбър вече бе извън кожата си от нерви.

— Къде беше? — извика истерично, хвърляйки се в обятията му. Беше звъняла във всички болници и полицейски участъци в опитите си да го открие. — Помислих, че ти се е случило нещо!

— Хей, хей! — Той я изтласка встрани. — Сега нали съм тук? Престани да хленчиш, жено.

— Но къде беше? — подсмръкна тя.

— С Уизъл. Ходихме до Нуево Ларедо.

— О! — Искаше да го попита какво е търсел в града на мексиканската граница, защо не се е обадил. Но знаеше, че въпросите ѝ няма да му харесат, затова си замълча.

— Притесних се — каза вместо това и сълзите отново се застичаха по лицето ѝ.

Джони поклати глава.

— Божичко, трябва да се успокоиш.

Той имаше право, осъзна тя. Чувстваше се изтощена. Не бе спала от почти четирийсет и осем часа, но имаше и друго. Беше уморена от мъчителните усилия, които полагаше, от постоянните унижения, от

явната мизерия, в която тънеше. И знаеше, че има едно нещо, което можеше да я накара да забрави всичко това.

— Да — съгласи се тя. — Прав си — трябва да се успокоя. Какво точно предлагаш?

[1] Става въпрос за Сан Фернандо Вели — район в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[2] На английски „weasel“ означава невестулка. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

В Париж бе ранна утрин. Арман Бушар седеше в кабинета си на последния етаж в главния офис на „Грение, Масае и Санчи“, но мислите му бяха отправени към другата страна на Ламанша, към английския му колега Уилям Мелвил.

Подобно на всяка друга значима модна къща, „ГМС“ също се помещаваше на улица „Фобур Сен Оноре“, прочута като една от най-модерните улици в света. Мястото беше престижно. Макар местонахождението да му излизаше скъпо, Бушар с радост се примиряваше с цената, която плащаше за несъмненото качество. Щом се огледаше из помещенията на „ГМС“, той изпитваше гордост от постигнатото. Нищо не можеше да накара човек да се почувства доволен от себе си от възможността всеки ден да вижда постиженията на живота си.

Разбира се, дори и най-успешният бизнесмен допускаше грешки по пътя си. За Арман такава грешка беше „Мелвил“. Сега вече го разбираше. Преди осем години бе научил, че модната къща е в беда. Тогава трябваше да действа, но се бе поколебал. Реши, че си струва да изчака, за да придобие бизнеса им на по-изгодна цена.

Е, само че сбърка. Сега компанията струваше три пъти повече, отколкото щеше да плати тогава. Но нямаше смисъл да се вайка. Уилям Мелвил може и да се отличава с гордост и арогантност, но Арман Бушар беше студен и логичен. Тъкмо заради тези му качества в пресата го наричаха Наполеон. Да, щеше му се по-рано да се бе справил с „Мелвил“, но това не значеше, че сега ще се откаже. Тъкмо напротив — той все още не бе изгубил апетита си към компанията.

— Не е по-различно от предишния път, Арман — предизвика го заместникът му на последното съвещание. — Семейството пак държи шейсет процента от акциите, така че каква е надеждата да получиш контрол? Никой от тях няма да продаде дяла си на теб.

Останалите директори бяха на същото мнение. Седмица по-рано Арман вероятно би приел, че са прави. Само че те нямаха представа за телефонното обаждане, което бе получил най-неочаквано миналия ден.

Обаждане, което му подсказа, че семейството съвсем не е толкова обединено, колкото предполагаша всички.

Напоследък — всъщност откакто се бе пренесла при Люсиен — през главата на Кейтлин минаваше мисълта да има дете. Вероятно се дължеше на факта, че има стабилна връзка или може би просто искаше да си има собствено семейство, нещо, което ѝ бе липсвало през по-голямата част от живота ѝ.

Отначало се опита да отхвърли идеята от съзнанието си. Естествено, те бяха повдигали темата, но тя предполагаше, че този момент е все още отдалечен с няколко години от настоящия. А и ѝ се струваше някак несериозно — да иска да бъде майка само защото бе изгубила своята. Но колкото и усилено да се мъчеше да се отърве от тази мисъл, просто не успяваше.

— Знам, че идеята е глупава — заяви тя на Люсиен една вечер, след като най-накрая му призна как се чувства. — И че има много причини да изчакаме. В момента и двамата сме толкова заети, а и сме заедно отскоро...

Люсиен кимна със сериозно изражение.

— Права си — съгласи се той. — Има милион причини, моментът е ужасно неподходящ за бебе. — Кейтлин почувства тръпка на разочарование. Но после видя в очите му да танцуват весели пламъчета. — Но на кого му пука?

Тя се отдръпна сепнато.

— Наистина ли?

Той се усмихна бавно.

— Наистина, *chérie*.

След два месеца, за тяхна радост, Кейтлин установи, че е бременна.

През следващия уикенд двамата с Люсиен отидоха в Алдрингам да съобщят новината на Уилям. Кейтлин с удоволствие забеляза объркването и първоначалния му лек шок. Очакваше го от него — все пак той беше ужасно старомоден.

— Не смятам, че ще си позволи кой знае какъв коментар — успокой тя Люсиен по пътя на отиване. — Не и след случилото се с майка ми.

Но все пак това не спря баща ѝ да се намръщи неодобрително срещу Люсиен. Въпреки че, щом станаха ясни намеренията им да се оженият преди раждането, на детето, той започна да изглежда доволен.

Всъщност Уилям бе развълнуван от мисълта, че ще стане дядо. Беше се натъжил от разказа на Елизабет за срещата им с Амбър. Нямаше никаква представа как да се разбере с най-малката си проблемна дъщеря, след като отново бе отказала предложението му. Затова новината за първото му внуче го ободри.

От известно време си мислеше, че иска да направи жест към Кейтлин, да я възнагради за целия ѝ усилен труд в „Мелвил“ и да ѝ покаже, че я смята за част от семейството. Сегашният момент изглеждаше подходящ. Затова следващия понеделник той помоли адвокатата си да започне да подготвя документите за прехвърляне на пет процента от акциите му на Кейтлин.

— Не е нужно да го правиш — възрази тя, когато Уилям я уведоми за намеренията си.

— Искам да го направя — отвърна твърдо баща ѝ. — Елизабет и Амбър имат дял в компанията. Напълно в реда на нещата е ти също да имаш.

Той също така настояваше да направят годеж. Отначало искаше да организират грандиозно събитие, но Кейтлин отказа — вече се бяха разбрали с Люсиен да не се вдига много шум. Затова на следващата седмица те се събраха на неофициално парти на „Итън Скуеър“ и съобщиха новината на останалите от семейството и на няколко подобрани приятели.

Повечето се радваха за тях. Елизабет единствена изглеждаше недоволна, поздравленията ѝ бяха изказани малко насила, а въпросите за плановете им ѝ бяха доста остри.

— И къде ще е сватбата? — попита тя.

— В Алдрингам — заяви Кейтлин. — Ще е много малка...

— Алдрингам? — прекъсна я. Допи виното си и подаде празната си чаша на преминаващия сервитьор. — Прекрасно. Обзалагам се, че

татко е във възторг. — Тя пусна тънка усмивчица. — Изглежда, че в момента всичко се нарежда *идеално* за теб.

— Елизабет — обади се Коул с предупредителен тон.

Тя се обърна към него.

— Какво?

Той кимна към чашата с вино в ръцете ѝ.

— Не смяташ ли, че пи достатъчно?

— Не, всъщност не смятам — отвърна рязко и се отдалечи.

Кейтлин се загледа след Коул, който последва жена си на терасата, където те продължиха караницата си насаме. Тя си спомни колко влюбени бяха двамата преди. Какво, за бога, се бе случило?

— Надявам се ние да не стигнем до там — каза тя на Люсиен покъсно вечерта, когато си легнаха.

Той се обърна и я притисна нежно към себе си. Напоследък често се отнасяше така с нея — сякаш беше от стъкло и всеки момент щеше да се счупи.

— Разбира се, че няма, *chérie*. Винаги ще бъдем щастливи.

Кейтлин затвори очи, обзета от умора. Точно сега, когато всичко изглеждаше толкова перфектно, ѝ беше лесно да му повярва.

Следващия понеделник, като пристигна на работа, намери съобщение, че има спешно заседание на управителния съвет в десет. Оставаха ѝ само пет свободни минути, така че Кейтлин грабна чая си от лайка и се отпрати към горния етаж.

— Имаш ли представа за какво става въпрос? — попита тя Дъглас Левън, когато седна на стола до него. Обикновено мазният директор по продажбите не ѝ допаднаше, но днес нищо не можеше да развали доброто ѝ настроение. Тя беше успешна, бременна и влюбена — какво можеше да се обърка?

Дъглас направи физиономия.

— Откъде да знам, по дяволите? Сякаш някой ми казва нещо.

Кейтлин не обърна внимание на презрителната му забележка. Беше прекалено щастлива, за да му се връзва. Всъщност бе така погълната от собствения си малък свят, че не забеляза мрачните физиономии на Елизабет и Уилям, когато влязоха в залата. Чак когато баща ѝ се изправи да вземе думата и всички се умълчаха неловко, я

обзе тръпка на тревожност. Доколкото ѝ бе известно, нещата в „Мелвил“ вървяха по мед и масло — всички цифри изглеждаха добре, коментарите в пресата бяха отлични. Какво ставаше, за бога?

— Надявах се, че сме извън опасност — започна Уилям. — Смятах, че с възстановяването на компанията... — той внезапно замлъкна.

Всички в залата се мръщеца, объркани. Кейтлин забеляза пребледнялото му лице. Какъвто и да бе проблемът, не беше на хубаво.

Той се покашля, за да прочисти гърлото си.

— Току-що на пазара обявиха, че някой е натрупал петпроцентов дял в „Мелвил“.

— Кой? — поиска да узнае Дъглас Левън.

Уилям изпухтя с насмешка.

— Арман Бушар, разбира се.

Стаята експлодира, всички заговориха едновременно.

Уилям вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Знам, знам. Това е ужасен шок. Но бъдете сигурни — ще се преборим с този проблем. — Той се изправи в цял ръст и заговори разпалено: — Вече говорих по телефона с bankerите ни. Ще си изградим желязна стратегия за отбрана. — Обърна се към Кейтлин. — Искам да седнете със специалиста по човешки ресурси и да прегледате договора ти — ще въведат клауза, която да ти дава право да напуснеш, при положение че трета страна придобие над трийсет процента дялов капитал. Елизабет, ти ще дойдеш с мен да обсъдим как ще закрепим финансовата си позиция.

— Да дойда ли и аз? — попита Пиърс.

Уилям му хвърли бегъл поглед.

— Няма да е необходимо.

— Но...

— Пиърс, моля те — Уилям не си направи труда да прикрие раздражението си. — Това е важно.

Пиърс ги гледаше, докато излизаха. Беше дал на Уилям един последен шанс да го направи част от вътрешния си кръг. И отново бе отхвърлен. И да изпитваше някакви колебания относно изпълнението на плана си, след тази размяна на реплики вече нямаше такива.

Жилището изглеждаше достатъчно обикновено. То представляваше анонимна двуфамилна къща, разположена на оживена улица в „Хаунслоу“, Западен Лондон. Самата улица „Съливан Роуд“ беше странна смесица от търговски и жилищни сгради, като от едната ѝ страна имаше китайска закувалня, химическо чистене и видеотека, а от другата се нижеха запуснати къщи. Живущите в тях бяха предимно наематели с ниски доходи или общински наематели. Това означаваше, че никой не се задържаше достатъчно дълго, за да забележи какво се случва на номер 32.

Ирина Серапиниене живееше на номер 32 вече пет месеца, но още не познаваше добре „Хаунслоу“. Единствената важна подробност, която знаеше, беше, че кварталът се намира на двайсет минути с кола от „Хийтроу“, където бе пристигнала преди двайсет и три седмици, пет дни и седемнайсет часа. Оттам се стигаше със самолет до Литва само за два часа. Именно тази информация и близостта на родния дом поддържаха духа ѝ, докато тя гледаше от прозореца на последния етаж — стаята бе здраво залостена, за да не може да избяга — към оживеното кръстовище долу.

Ирина вече бе разбрала, че е постъпила адски глупаво. В родния си град Вилнюс, столицата на Литва, тя непрекъснато търсеше приключения. Беше на петнайсет, красиво момиче със светла коса и слаба фигура, жизнена, най-дръзката сред приятелките си, която ходеше на нови места и често не спазваше вечерния час. Затова, когато се заговори в един нощен клуб с някаква жена, която каза, че може да ѝ уреди работа в Англия за лятото, Ирина подскочи от радост пред изникналата възможност.

— Какво ще работя? — попита въодушевено.

Новата ѝ приятелка, Соня, отвърна неопределено:

— Вероятно като сервитьорка в Лондон — ще е забавно и добре платено. О — добави, сякаш между другото, — разходите по полета ти също ще бъдат поети.

По-късно същата седмица Ирина подправи подписите на родителите си върху документа, разрешаващ ѝ да напусне Литва без придружител. После си събра багажа в малка чанта, остави набързо надраскана бележка на майка си и отиде да се срещне със Соня на летището.

Чак когато пристигнаха на „Хийтроу“, Ирина започна да се притеснява. Соня поиска паспорта ѝ, след което при тях дойде един по-възрастен як мъж — албанец на име Бедари.

— Той е приятел — осведоми я Соня. — Ще те заведе в квартирата ти.

Ирина повече не видя Соня.

По време на пътуването от летището Ирина ставаше все по-неспокойна. Мъжът не пророни нито дума. Когато най-последно пристигнаха на „Съливан Роуд“ номер 32, тя го последва вътре до една малка занемарена стая на първия етаж. Едва бе оставила куфара си, когато той я събори на пода и я изнасили.

— Идването ти в Англия струва двайсет хиляди лири — заяви ѝ, щом приключи. — Така ще си изплатиш дълга. Ако се опиташ да избягаш, ще те убия.

След това я остави сама, като завъртя ключа в ключалката, за да ѝ стане ясно, че е негова затворничка.

През следващата седмица Бедари и трима други мъже се изреждаха да я привикват към новата ѝ професия. След месец Ирина се умори да плаче. От нея се очакваше да обслужва двайсет до трийсет мъже на ден и тя се научи да го прави, без да се оплаква, за да не си навлече юмруците на Бедари. Самите мъже я отвращаваха. Понякога бяха груби; понякога плащаха повече за анален секс, за да не се налага да използват презерватив. Тя се ужасяваше при мисълта, че може да се разболеет или да забременее. Не ѝ бе позволено да излиза навън сама. Момичетата рядко си говореха помежду си, но онова, което Ирина чу, я хвърли в ужас — някои от тях са били препродавани на трима, четирима, петима различни човека. Надяваше се това да не се случи с нея. Поне тук знаеше, че е близо до летището. Това беше нещо, което я крепеше.

А сега имаше и друга причина да не иска да бъде продадена. *Надежда*. Бяха обещали да ѝ помогнат. Един от редовните ѝ клиенти, мъж на име Матю. Той беше тих, срамежлив — тя предполагаше, че още няма трийсет години — и мил също така. Беше започнал да я посещава редовно и изглежда, че я бе харесал, защото ѝ носеше малки подаръци, като сапуни и шоколадови бонбони. Дори Бедари го взе на подбив.

— Този може и да се ожени за теб, нали, Ирина? — рече веднъж, като я сръга в ребрата.

Понякога се чудеше защо Матю си няма приятелка; предполагаше, че е заради наднорменото му тегло. Но иначе беше добър човек. На третото си посещение започна да я разпитва — откъде е и дали е добре. Английският ѝ не беше добър, но той явно разбра, че я държат против волята ѝ. И ѝ обеща, че ще ѝ помогне да избяга. Следващия четвъртък. Още само четири дни. След цялото това време можеше да почака още малко.

Ключът се завъртя в ключалката и сърцето на Ирина подскочи, както ставаше винаги при този звук. Бедари се появи на прага. Каза нещо на мъжа зад себе си, който пристъпи напред, за да я огледа. Това сигурно беше клиентът, за когото ѝ бе разправил Бедари по-рано. Очевидно беше богат и имаше много специални изисквания.

— Пада си по естествените русокоски — бе обяснил Бедари. — Изрусените не ги признава.

Албанецът ѝ бе донесъл и дрехи. Този път нямаше да носи къса и тясна пола или крециящ грим както обикновено. Вместо това облече рокля на цветя с дълги ръкави и скромно деколте. Изми старателно лицето и косата си до блясък. Ирина нервно подръпна яката на роклята си. Всичко, което не бе обичайно, я тревожеше. Непознатият я огледа, обърна се към Бедари и каза нещо. Тя разбра достатъчно, за да узнае, че мъжът е доволен от вида ѝ. Мъжът подаде някакви пари на Бедари, който доволно напусна стаята, заключвайки вратата след себе си.

Останали сами, мъжът ѝ посочи да седне на леглото. Тя се подчини и той ѝ се усмихна леко. Ирина започна да се отпуска. Той се различаваше от обичайните ѝ клиенти, беше по-добре облечен, чист и гладко избръснат. Звучеше малко като Матю, прецени тя. Зачуди се защо ли е дошъл на място като това, когато със сигурност можеше да има много жени.

Той седна до нея на леглото. Все още бе напълно облечен и явно не проявяваше интерес да съблече и нея. Просто погали русата ѝ коса, като откри челото ѝ и прокара ръка по контурите на лицето ѝ. Имаше нещо почти нежно в начина, по който я докосваше. След като месеци наред бе подлагана на тотална липса на обич, Ирина се изненада. По някаква странна причина я досмеша. В гърлото ѝ се надигна кикот. Тя се опита да го преглътне, но не успя. Когато мъжът се наведе да я

целуне, от устата ѝ бликна странно, пискливо хихикане, нервен и неволен звук.

Вдигна ръка да прикрие устата си, но вече бе прекалено късно. В тази част от секундата изражението на мъжа се промени. За кратък момент той изглеждаше обиден, след което погледът му се ожесточи и устните му се присвиха. Според нея си бе помислил, че тя му се присмива, че му се подиграва.

След толкова време Ирина бе развила шесто чувство за настъпваща опасност. Алармата в главата ѝ напомни за първия път, когато бе срещнала Бедари преди всички тези месеци. Тя разбра, че ще последва удар, още преди мъжът да вдигне ръката си.

— Не... — примоли се момичето, когато дланта му влезе в съприкосновение с бузата ѝ. Само да знаеше думите, с които да обясни, че не е искала да го обиди. — Моля! — извика. — Помощ!

Но той не я слушаше. Беше се изправил, за да придаде повече сила на ударите си. Ирина и преди бе виждала такива мъже и знаеше, че няма да успее да го убеди да престане — както знаеше, че никой в къщата няма да обърне внимание на писъците и молбите ѝ.

Зашлеви я по другата буза с опакото на ръката си. Нейните 40 килограма срещу неговите 70 нямаше как да устоят на пълната сила на яростта му. Ударът му счепи кожата ѝ и я събори от леглото. Тя протегна ръце, за да предотврати падането си, но главата ѝ се тресна в нощното шкафче. Вратът ѝ се отметна назад и тя усети как нещо в нея се счупи.

Ту губеше сваяст, ту идваше в съзнание. В един момент разбра, че лежи по гръб и се взира в тавана. Мъжът бе коленичил над нея и вече не изглеждаше ядосан, а уплашен. Крещеше към вратата — тя предположи, че вика за помощ. Но вече бе прекалено късно. Момичето усещаше, че губи живота си, отиваше си завинаги.

Беше толкова несправедливо, помисли си в унес. Преди няколко седмици това щеше да ѝ се струва сладко избавление. Но допреди минути бе смятала, че всичко ще свърши — само след четири дни Матю щеше да дойде да я спаси. Но тя нямаше да е тук. Щеше ли той да забележи? Някой щеше ли да се трогне от смъртта ѝ?

Това бе последната мисъл, която мина през главата ѝ.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мислите на Елизабет непрекъснато се връщаха към Токио. Покоро към коментара на Пиърс за несигурността покрай приемника на баща ѝ. Нещо, което бе изглеждало толкова неправдоподобно, когато го прочете в онази вестникарска статия преди седмици, изведнъж ѝ се стори по-вероятно.

Не ѝ помагаше и фактът, че в момента сякаш всичко се въртеше около Кейтлин. На Елизабет ѝ бе дошло до гуша да празнува постиженията на сестра си и нейния чудесен, перфектен живот. А сега баща ѝ възнамеряваше да ѝ даде пет процента от компанията. Може би, както твърдеше той, го правеше, за да я сближи повече със семейството. Но може би зад действията му имаше нещо по-застрашително.

Елизабет сподели тревогите си с Пиърс, който в момента единствен изглеждала на нейна страна. Той се опита да я увери, че няма от какво да се тревожи. Но накрая, когато тя не се успокои, чичо ѝ въздъхна и каза:

— Ако наистина се притесняваш толкова много, трябва да поговориш с него. Попитай го направо какви са плановете му. Така единствено ще получиш покой.

Същата вечер Пиърс трябваше да е на вечеря с Уилям. Десет годишната разлика между двамата мъже за пръв път бе така очебийна. Стресът от намесата на Арман Бушар в бизнеса им бе причинил поредния пристъп на Уилям. Пиърс усещаше, че болестта е разстроила брат му и отново му е напомнила за собствената му смъртност. Моментът бе идеален да повдигне въпроса за Елизабет.

— Е, Елизабет намери ли време най-после да поговори с теб? — попита той.

Уилям го изгледа остро.

— Не. Защо?

— О! — Пиърс се престори на изненадан. — О, нищо.

Уилям се намръщи.

— Хайде де. Изплюй камъчето.

— Честна дума, Уилям. Нищо няма. Просто се тревожи за теб.

— Тревожи се за мен? — Уилям се приготви за отбрана. — Как по-точно? Какво каза?

Пиърс пощипна горната част на носа си.

— Просто спомена, че се притеснява за здравето ти, особено сега след тази история с Бушар.

— Притеснява се за здравето ми, значи? Какво би трябвало да означава това?

Пиърс изглеждаше сконфузен.

— Ами според нея имаме нужда от силен управленски екип, ако искаме да се справим с опасността, надвиснала над компанията.

Уилям присви очи.

— Да не искаш да кажеш, че според нея не съм способен да се справя?

— Не, за бога! — възрази брат му. — Само се тревожи за неблагоприятните последици за здравето ти при целия този стрес.

Уилям каза със студен глас:

— Ами можеш да й предадеш от мое име, че няма за какво да се тревожи.

След няколко дни Елизабет най-после успя да си уреди среща с баща си.

— Татко — мина директно на въпроса, — мисля, че трябва сериозно да си поговорим относно плановете ти за твоя заместник.

Уилям веднага стана подозрителен.

— Какви планове?

— Ами предполагам...

— На твое място не бих предполагал нищо, Елизабет — прекъсна я той. — Както виждаш, все още съм здрав и прав и нямам намерение да ходя, където и да е.

— Но миналата седмица...

— Миналата седмица не се случи нищо. Просто малка криза. — Баща ѝ се усмихна накриво. — Толкова бързо ли искаш да ме отпишеш?

— Татко! Изобщо не съм имала това предвид! Просто смятам, че изборът на следващия изпълнителен директор е нещо, което трябва да

обсъдим.

— Защо? Това какво общо има с теб?

Елизабет се почувства объркана. Разговорът им не биваше да приема такъв обрат.

— Бих казала, че има много общо с мен — отвърна. — През последните три години се скъсвах от работа, за да изправим бизнеса отново на крака!

— Не преувеличавай — рече ледено Уилям. — Ти не си единствената, загрижена за бизнеса, и не си единствената, която помогна за промяната на компанията.

— О, така ли? Кой друг помогна? Кейтлин, предполагам?

Той я изгледа равнодушно.

— След като я спомена, Кейтлин изигра голяма роля.

Думите му бяха голяма грешка.

— О, моля те — изсмя се Елизабет. — Може и да е добра като дизайнер, но това не означава, че има качества да управлява голяма компания. Тя не притежава необходимото и трябва да си откачен, ако си мислиш обратното!

— Не говори така за мен и за сестра си! — избухна Уилям.

— Не ми е истинска сестра, татко — ухапа го тя. — Не забравяй това.

— А ти не забравяй, че все още аз стоя начело на компанията — гласът му бе студен, очите му — като от кремък. — Засега се слуша моята воля.

Тя го изгледа продължително.

— Точно от това се тревожа.

Това беше възможно най-лошата развръзка на разговора, която Елизабет можеше да си представи. Но тя не осъзнаваше, че животът ѝ щеше да продължи да се разпада.

Елизабет никога нямаше да забрави точния момент, в който разбра, че Коул ѝ изневерява. Беше вечерта на рождения му ден и той бе решил да даде вечеря в частния салон на „Осака“. Тя, както винаги, закъсна заради нещо спешно в офиса, изскочи в последната минута. Нахълта в ресторанта смутена, знаейки, че не изглежда в пълния си

блясък, искаше ѝ се да бе имала време да си направи прическа и да се преоблече в новия тоалет, купен за случая.

Когато влезе в залата, вече бяха почнали да сервират вечерята. Коул седеше на председателското място на масата, а секретарката му, онова кротко, дребно японче, беше до него. Елизабет понечи да продължи към тях, но нещо я спря. Тя не вярваше много-много на всички врели-некипели за женската интуиция, но някак усети, че нещо не е както трябва.

Забави се на вратата за момент, наблюдавайки Коул и Сумико. Не че правеха нещо очевидно, като да си държат ръцете или да си шепнат един на друг — просто ядяха сашими като всички останали на масата. Но когато малко сос усаби потече от ъгълчето на устата на Коул, Сумико се изкиска и се присегна да го избърше.

Точно тогава Елизабет разбра.

Изпита физическа болка. Олюля се на краката си, трябваше да се хване за бравата на вратата, за да запази равновесие. Призля ѝ, като си спомни как Коул се бе шегувал за увлечението на Сумико по него и как тя го бе подкачала по темата. Но нямаше време да се самосъжалява. Хората бяха започнали да я забелязват. Не можеше да избяга с плач — това изобщо не беше в стила ѝ. Нямаше друг избор, освен да отиде право при тях.

Щом прекоси мраморния под, разговорът на масата заглъхна и гостите насочиха вниманието си към пристигането ѝ. Тя разбра, че те всички очакват да видят какво ще направи. Е, нямаше да им достави удоволствието да вдигне скандал. Вместо това се усмихна и се приближи до Коул.

— Честит рожден ден, скъпи! — Тя се наведе и го целуна леко по устата. — Извинявай, че закъснях.

— Няма проблеми.

И беше искрен.

Тогава Елизабет разбра защо той не ѝ се сърдеше, задето бе пропуснала откриването на „Осака“; защо бе спрял да ѝ натяква за дългите часове работа.

Тя все още стоеше права. Коул не си бе помръднал пръста, за да я настани. Имаше свободно място в другия край на масата, но по-скоро би умряла, отколкото да седне там.

— Сумико, ако не възразяваш — каза тя и посочи към празния стол, — бих искала да седна до съпруга си.

— Разбира се, Елизабет.

Думите бяха изречени достатъчно любезно, но Елизабет не можа да пропусне наглата искрица в очите ѝ. Трябваше да използва цялата си воля, за да не зашлеви момичето — да, тя беше момиче, за бога, — докато то си събра нещата и освободи мястото.

Вечерята беше ужасна. Елизабет чувстваше, че всички я гледат, преценявайки настроението ѝ. Тя някак успяваше да води учтиви разговори. Пиеше само минерална вода, с изключение на глътка шампанско за тоста по случай рожденика, понеже се притесняваше, че алкохолът може да я накара да каже нещо, което не трябва.

Партито приключи към полунощ. Тя видя как Коул целуна Сумико бързо по бузата, като ръката му се забави една идея по-дълго на рамото ѝ, и се зачуди колко още ще може да издържи.

Съпрузите останаха мълчаливи в таксито по пътя към къщи. По време на цялата вечеря Елизабет си представяше как ще се изправи срещу Коул, като се приберат, но щом пристигнаха, тя не намираше думи да започне. Отидоха веднага в спалнята и се съблякоха безмълвно, обърнали си гръб. Откога беше това помежду им, зачуди се Елизабет.

Когато си легнаха и изгасиха лампата, тя се протегна към него. Отначало усети нежеланието му, разбра, че той иска да се отдръпне, но бе настоятелна и притисна устните си към неговите, намеквайки му точно какво иска.

Коул се предаде, но не както на нея ѝ се искаше. Нямаше никаква романтика, никаква привързаност. Той я обърна, за да не могат да се целуват, после я възседна и като проникна, продължи с бързи и силни тласъци. Целият акт премина в абсолютно мълчание, с изключение на сподадения му стон, когато той най-после свърши. След това слезе от нея, все още, без да продумва.

Тя изчака, докато дишането му се задълбочи, и като разбра, че е заспал, се измъкна от леглото и отиде в банята. Заклучи вратата след себе си, седна на ръба на ваната и най-накрая се разплака. Плака дълго и силно, сякаш плачеше за пръв път в живота си, като хапеше ръката си, за да заглуши дълбоките, мъчителни ридания, които разтърсваха тялото ѝ.

Мина известно време, преди най-после да стане, да измие лицето си и да се върне в леглото.

Имаше желание да каже нещо на следващата сутрин, но пак не намери думите. И с изминаването на дните и седмиците тя разбра, че няма и да ги намери. Беше изненадана и отвратена от себе си. През всички тези години бе презирала майка си, че е останала с баща ѝ след изневярата му, а сега правеше абсолютно същото. Но истината беше, че за пръв път в живота си тя нямаше никаква представа какво да предприеме. Защото все още обичаше Коул.

Не беше сигурна какво чака. Но в такива моменти съдбата има навика да се намесва с непредвидени и най-неочаквани случки. За трета поредна сутрин Елизабет повръщаше, наведена над тоалетната. Докато седеше на пода и бършеше устата си с набързо откъснато парче тоалетна хартия, тя се сети за угрижеността си преди шест седмици. Беше прекалено заета и май бе забравила да си вземе противозачатъчните около рождения ден на Коул. И прекалено заета, за да забележи какво е направила, чак досега, когато вече беше прекалено късно.

* * *

Костваше ѝ големи усилия да издържа до края на дните. Тревогите и грижите ѝ нямаха край. Ситуацията с баща ѝ все още не се бе подобрила. Тя се ужасяваше при мисълта, че той сериозно смята да назначи Кейтлин за следващ изпълнителен директор.

На Елизабет ѝ писна да слуша за Кейтлин. Спомни си я, когато за пръв път бе пристигнала в Алдрингам, какво срамежливо, наивно и непохватно момиче беше. Как така сега тя имаше всичко — компанията, лудо влюбен в нея мъж и бъдещо бебе, — а Елизабет, първородната златна дъщеря, нямаше нищо?

Никога не бе смятала за важно да има дете. Но сега, при положение че нямаше партньор, с когото да сподели радостното събитие, тя осъзна колко много го иска. Но се чувстваше по-самотна от всякога.

Единственият човек, който изглеждаше да е на нейна страна, беше Пиърс. Само на него бе споделила страха си, че Уилям предпочита Кейтлин. Те прекарваха дълги вечери, затворени в кабинета му, докато тя му се жалваше колко несправедливо е всичко.

— Нелепо е — заяви Елизабет като че ли за стотен път. — Аз заслужавам поста! Отказах се от всичко заради този бизнес, посветих на него цялото си време, цялата си енергия. Дори и... — щеше да каже „дори и брака си“, но успя да се спре.

— Знам, знам — изказваше съчувствието си Пиърс. — На твоя страна съм. Смятам, че баща ти е на ръба да стори ужасна грешка. Не ми се ще да те видя лишена от полагащото ти се наследство.

Изведнъж я напуснаха всички съпротивителни сили. След станалото с Коул и сега това... повече нямаше енергия да се бори.

— Но предполагам, че ако татко е решил да е така, няма много какво да сторя, нали?

Въпросът беше риторичен. Но тя видя изражението, което премина по лицето на Пиърс — замислено, пресметливо и блясъка в очите му.

— Какво има? — каза бавно. — Какво мислиш?

— *Може би* имам идея как да се справим с това, да ти осигурим заслуженото все пак. — Докато говореше, той внимателно я изучаваше с поглед, сякаш следеше за реакцията ѝ. — Планът не е перфектен, разбира се — продължи. — Но може да е единствената ни възможност.

Обзе я безпокойство. Елизабет почувства, че каквото и да е намислил чичо ѝ, то щеше да противоречи на бащината ѝ воля. Но имаше ли избор?

— Кажи ми — прошепна тя.

Предложението на Пиърс беше двамата да проведат мениджърско изкупуване, чрез което да придобият по-голямата част от капитала на компанията. Той искаше да обединят акциите си — неговите 5 процента и нейните 7.5 — и заедно да направят офертата. Имаше обаче едно важно усложнение — тъй като не разполагаха с лични средства да придобият сами компанията, имаха нужда от външен финансов инвеститор, който да ги подкрепи.

— Това не е ли сериозна пречка? — попита Елизабет, едновременно развълнувана и ужасена от предложението на Пиърс.

Наистина ли обмисляше подобна възможност? Стискаше ли ѝ да го направи?

— Мислих по въпроса — рече той с нотка на загадъчност. — Мисля, че има един-двама частни инвеститори, които може да проявят интерес.

Аргументите му бяха кратки и ясни. Тъй като бяха двама членове на семейството, работещи в екип, офертата им щеше да бъде приета благосклонно от борсата — особено ако подчертаеха приноса на Елизабет в развитието на компанията. Той дори бе изготвил таблица, посочваща цената, която могат да предложат за купуването. Въпреки че остана леко изненадана от действията му, тя не се замисли прекалено над това. На пръв поглед цифрите изглеждаха добре; щяха да предложат 40 процента по-висока стойност, отколкото се търгуваха акциите. Разбира се, с мениджърското изкупуване беше лесно да се стигне до добра цена — и двамата бяха вътрешни хора, добре запознати с бизнеса.

Докато разглеждаше цифрите, Елизабет разбра, че планът може би ще проработи. Предвид цената, която предлагаша, за Арман Бушар нямаше да има голяма логика от финансова гледна точка да надвиши сумата. А Уилям нямаше да е способен да събере нужната подкрепа, която щеше да му е нужна, за да се противопостави на офертата.

— А и с влошеното му здраве напоследък не мисля, че някоя банка ще е склонна да поеме риска да го подкрепи — заключи Пиърс. — Разбира се, знам, че никой от нас не би искал да нарани баща ти — побърза да добави, — но ми се струва, че той не разсъждава трезво в момента. Може би след време дори ще ни е благодарен за това.

По пътя на връщане към къщи Елизабет се зачуди дали има смелостта да обсъди предложението на Пиърс с Коул. Обикновено ѝ харесваше да научава мнението му за някое важно решение, касаещо компанията, понеже той често виждаше детайли, които ѝ бяха убягнали. Може би темата щеше да е добър повод отново да си проговорят. Но още щом влезе в къщата, тя разбра, че нищо няма да стане. До входната врата стояха два кафяви кожени куфара. Коул я напускаше.

Елизабет го завари да седи на тъмно в хола. На масичката пред него имаше бутилка уиски — почти не я бе докоснал. Тя спря, изтръпнала от внезапно обзелия я хлад. Изненада се от твърдостта на гласа си, когато попита:

— Какво става, Коул?

Коул прехвърляше чашата с кехлибарената течност между ръцете си. Не можеше дори да погледне жена си.

— Изнасям се — рече накрая, заявявайки очевидното. Бавно вдигна поглед към нея. — Няма смисъл от присъствието ми тук. От дълго време не съм щастлив и мисля, че същото се отнася и за теб.

Тя седна на стола срещу него.

— Откъде знаеш как се чувствам, след като дори не си ме попитал? — каза по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— Питам те, Елизабет. Ти просто не забелязваше. Опитах да поговорим за това. — Той се наведе напред, склучвайки дланите си. — Опитвах се от месеци. Но ти, изглежда, не искаш да оправим нещата.

— А ти сякаш искаш? — отвърна рязко. — Защото кажи ми, моля те — как точно помагаш на брака ни, като се чукаш със секретарката си?

Трябваша му няколко секунди, за да възприеме думите ѝ. Тя видя изненадата, изписана на лицето му, и почти изпита удоволствие.

— Да, точно така — добави тихо. — Знам за Сумико.

Той благоволи да добие засрамен вид.

— Виж, просто се случи, разбираш ли? Теб все те нямаше...

— О, значи аз съм виновна? — прекъсна го Елизабет. — Аз съм те подтикнала да кривнеш, така ли? Нека позная — не те разбирам така, както те разбира тя.

— Нямах това предвид. — Коул прокара ръка по късата си тъмна коса. — Просто... вече не беше същото между нас. А Сумико — предполагам, че тя ме ласкаеше, обръщаше ми много внимание.

— Да, бас лоя, че го е правила.

Коул премигна при злъчта в гласа ѝ. Елизабет видя реакцията му и ѝ се прииска да може да си върне думите назад. Защо винаги ѝ бе по-лесно да отвърне с бърза хаплива забележка, отколкото да излее душата си? Искаше да започнат разговора отново, само че този път щеше да му каже как наистина се чувства — колко ѝ бе омразна

постъпката му, как бе плакала с часове заради изневярата му... колко много все още го обичаше и колко съжаляваше, че се е стигнало дотук.

Но затвореше ли очи, не можеше да си избие от главата образа на тях двамата. Не знаеше дали някога ще успее. Сумико — нежна и послушна, сладка и екзотична... всичко, което Елизабет не беше.

— Предполагам, че ти е било удобно — заяви остро, обзета от внезапно желание да му вдигне скандал.

Той я погледна изморено.

— За какво говориш?

— За това, че работех толкова. Предполагам, че така си имал много свободно време да се виждаш с нея — Елизабет нямаше сили да назове името ѝ. — Откога продължава това? Сигурно не е отскоро. Аз разбрах преди няколко седмици, а нали казват, че съпругата научавала последна? — тя нададе кратък, горчив смях. — Значи трябва да е започнало доста отдавна.

Коул имаше изтерзан вид.

— Елизабет, моля те. Доникъде няма да стигнем така.

— Смятам, че имам правото да знам подробностите. Като например кога е започнало всичко между вас? И къде точно провеждахте тайните си срещички?

— Елизабет, недей! Но тя не слушаше.

— На хотел ли ходехте? Тук у нас ли я водеше? — Тя чуваше как гласът ѝ изтъняваше от истеричните нотки в него, но продължи тирадата си. — Всички в офиса ти ли знаят? Присмиват ли се зад гърба ми? — рязко спря, внезапно почувствала колко превъзбудено звучеше.

Коул я изгледа продължително.

— Може би е най-добре да си тръгна — каза тихо.

— И къде ще отидеш? — тросна се тя. — При нея?

Разбрал, че разговорът им няма смисъл, Коул се изправи. Тогава Елизабет осъзна. Той си тръгваше; наистина я изоставяше. Отчаяно ѝ се искаше да му каже нещо, за да го спре. Знаеше, че това е моментът, ако изобщо някога щеше да има такъв, да му каже за бебето. Но гордостта ѝ взе връх. Ако това бе краят, тя не искаше последната му представа за нея да бъде как му се моли да остане.

Затова не каза нищо и само го наблюдаваше, докато си тръгва. На вратата той спря и се обърна.

— Това няма нищо общо със Сумико, Елизабет. И никога не е имало. Тя е симптомът, а не причината за раздялата ни.
След тези думи Коул си тръгна.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Амбър не чувстваше никаква болка. Тя беше щастлива, толкова щастлива. Нищо не можеше да се сравни с този дълъг момент на очакване, в който стоеше с кръстосани крака край пламъка, докато кафявият прах се стопеше на капка течност, след което се навеждаше жадно, за да вдиша от вълшебния му парфюм.

През годините бе употребявала какво ли не — от алкохол и марихуана до кетамин, кокаин, екстази и метедрин. Но според нея нямаше нищо по-добро от въздействието на хероина — този първи взрив от еуфория, докато наркотикът преминеше бариерата между кръвта и мозъка, силната експлозия от наслада в стомаха ѝ, която бавно се стопяваше в чувство на топлина и покой. Сякаш се носеше на облак, където никой не можеше да я докосне. С хероина нямаше никакви грижи, не я гризяха никакви съмнения — чувстваше само сладко избавление. А тъкмо за това бленуваше Амбър.

Имаше си работа с хероина от две години, още от първия път, когато Джони я запозна с него. Но сега беше различно. Някак си наркотикът вече бе станал редовна част от ежедневието ѝ. И това сигурно би я притеснило, само дето напоследък през повечето време се намираще на онзи блажен облак, където нямаше място за тревоги.

Единствената неприятност беше, че Уизъл все по-често се навърташе наоколо.

— Трябва ли да го водиш тук? — оплака се веднъж Амбър. — Не ми харесва как ме гледа. — Тя потръпна само при мисълта за него. — Тръпки ме ползват от него.

Джони вдигна рамене с безразличие.

— Ами да, пада си по теб, принцесо. Трябва да си поласкана. — Той я погледна закачливо. — Всъщност, ако си малко по-мила с него, и той ще е по-мил с нас.

Амбър се сви.

— Какво пък значи това?

Джони бързо поклати глава.

— Нищо. Само си правя майтап. Забрави.

И Амбър бързо забрави, щом той се приготви да загрее сребърното фолио.

Само че с напредването на седмиците ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да постигне същото чувство на еуфория. Тя зачести дневните си „пътувания“, но ефектът просто не беше същият.

— Знам как ще можеш отново да се почувстваш толкова добре — отвръщаше Джони на оплакванията ѝ. И тя знаеше за какво говори той. За спринцовката, която непрекъснато ѝ предлагаше. За обещанието му, че наркотикът ще подейства много по-бързо, ще я накара да почувства същата наслада като първия път. Устата ѝ пресъхваше, дланите ѝ се потяха само като си помислеше за това. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да му откаже.

Една вечер Джони донесе вкъщи дрога с екстра качество.

— Супер чиста е — увери я той. И се оказа прав. Толкова беше добра, че на Амбър спря да ѝ пука от присъствието на Шери и Уизъл. Щом попадна под влиянието на наркотика, тя потъна във възглавниците, разпилени по пода на всекидневната. Все още нямаша мебели, но какво от това? Почувства се толкова замаяна, сякаш виждаше всичко през мъгла. Животът беше хубав.

Шери стана и протегна ръка към Джони. Останалите се бяха надрусали с кокаин, затова не бяха така тотално отрязани като Амбър.

— Защо не отидем там вътре? — Шери кимна към стаята за гости.

Джони хвърли един поглед на гаджето си, реши, че е твърде дрогирана, за да забележи, и последва Шери. Докато затваряше вратата, видя Уизъл да се присламчва към унесената Амбър. Двамата мъже размениха погледи. Джони не се чувстваше зле заради малкото им споразумение. Амбър и без това нямаше представа какво се случва в момента. А и беше крайно време да започне и тя да носи пари в къщата.

През мъглата Амбър видя как Джони и Шери се оттеглиха. Беше съннена и се зачуди дали не е време и тя да си ляга. Но още не искаше да остава сама. Уизъл беше тук, за да ѝ прави компания. Тя протегна ръце към него.

— Уии-зъъл — пропя сънено. — Сла-дък Уии-зъъл. — Тя се разкикоти. След което незабавно изгуби съзнание.

Уизъл сведе поглед към изпадналото в несвяст момиче. С нетърпение бе очаквал този момент от много, много дълго време. Трябваше да търпи надутите ѝ фасони с месеци. Но сега всичко се бе променило. Тя беше боклукът, а той владееше положението.

Облиза устните си с вълнение, наблюдавайки я как се протяга и усмихва в съня си. Беше на добро място и си прекарваше добре. Усети как ерекцията му започва да спада. Във фантазиите му тя винаги отлично съзнаваше какво ѝ прави той, тъкмо това го възбуждаше.

„Кучка, помисли си. Шибана кучка.“ Е, сега нямаше как да му се измъкне. Имаше цяла нощ на разположение, за да прави с нея каквото си поиска. Може би имаше нужда малко да поразвихри въображението си.

Почувствал се по-добре, той се наведе и я вдигна през рамо. Не беше силен — но и тя не тежеше кой знае колко, така че лесно я пренесе до спалнята. Затръшна вратата с ритник и я пусна върху леглото.

Когато свали дрехите ѝ, вече бе готов за действие. Бързо се съблече, улавяйки с поглед презерватива, който изпадна от джоба на дънките му. Боже, как ги мразеше тия неща. Всички те караха да ги използваш в днешно време — дори курвите. Е, тази вечер щеше да си спести неудобството. От мисълта се надърви още повече. Той преобърна Амбър и прокара ръцете си по кльощавия ѝ бял задник.

Щеше да бъде яко.

* * *

Амбър се събуди на следващата сутрин в спалнята си. Както всяка сутрин първата ѝ мисъл беше, че след пет минути ще вземе първата си доза за деня. В очите ѝ избиха сълзи. Господи, чувстваше се толкова потисната. Чувството ѝ бе познато. Често се будеше нещастна и депресирана. Понякога ѝ беше толкова зле, че ѝ се искаше всичко да приключи. Но Джони сякаш усещаше тези дни и знаеше точно как да постъпи. Хероинът обикновено успяваше да я излекува, като караше

всичките ѝ лоши мисли да отлетят. Но днес Джони не беше до нея. Беше сама. И нещо не беше наред.

Първо на първо, нямаше спомен как се е озовала тук. Лежеше върху чаршафите. Беше облечена, но не както трябва. Тениската ѝ бе наопаки, копчетата на дънките ѝ не бяха закопчани правилно. Опита се да си припомни предишната вечер. Бяха в хола — тя, Джони, Шери и Уизъл. Спомни си, че опита от новата дрога, която беше страхотна, и после... Сигурно бе припаднала. Сънува ужасен кошмар. За Уизъл.

Полазиха я ледени тръпки. Климатикът не бе включен, стаята беше като пещ, но кожата ѝ настръхна от студ. Изведнъж почувства болка между краката и в гърба си, сякаш някой се бе опитал да я разчекне. Погледът ѝ попадна на бейзболната бухалка в ъгъла. По дръжката ѝ имаше кръв.

Письците ѝ докараха Джони в стаята.

— Какво е направил той? — кресна тя. — Какво си го оставил да ми направи?

Амбър хлипаше истерично. Джони се опитваше да я прегърне, да я успокои, но този път нямаше да я усмири толкова лесно. През сълзите и крясъците тя дочу как входната врата се затвори.

— Какво беше това? — попита, внезапно застанала нащрек. — Това Шери ли беше? С нея ли беше, докато онзи ненормалник...?

— Тогава спря да говори, защото не можеше да си поеме въздух.

— О, господи. О, господи — не спираше да повтаря задъхано.

— По дяволите, Амбър, успокой се! — кресна ѝ Джони. После я зашлеви през лицето силно — веднъж и още веднъж. Беше чел, че така може да се изтръгне някой от истерията му. Беше рискован подход, но подейства. Амбър най-последно спря да пици. Плачът и виковете ѝ постепенно секнаха и след малко тя просто седеше в края на леглото и тихо подсмърчаше.

— Ти не разбираш — изхленчи тя. — Нещата, които ми стори... Джони коленичи пред нея. Сграбчи я за раменете и я разтърси леко.

— Не ставай глупава. Нищо не се е случило. Било е само сън.

Амбър беше объркана. Бе изглеждало напълно реално. Но нямаше как да се е случило, нали така? Джони не би позволил да ѝ се случи нещо такова.

Той ѝ заговори тихо и утешително:

— Имам нещо за теб. Нещо, което ще те накара да забравиш всичко. Добре ли ти звучи?

Тя кимна сковано, знаейки какво ще ѝ предложи, и този път нямаше енергия да му се противопостави. Искаше да премахне всички тези отвратителни мисли от съзнанието си.

Тя протегна към него кльощавата си ръка.

След това започна да се инжектира три пъти дневно. И Джони се оказа прав, въобще не беше чак толкова страшно. Животът си течеше както обикновено — даже много по-добре, защото, когато нещата станеха зле, тя знаеше, че може да разчита на сладкото избавление.

Понякога се чудеше защо се е страхувала толкова от инжекцията. Все пак не беше наркоманка, която би откраднала телевизор заради една доза или би ограбила аптека, без да се замисли, че могат да я хванат. Беше пристрастена, но напълно способна да скрива разширените зеници, белезите от спринцовката и свирепия си копнеж от всички, които я познаваха. Засега поне.

Рич намина да я види. Колкото и да бе изненадващо, той все още поддържаше връзка с нея.

— Господи, Амбър! — възкликна, когато тя отвори вратата. — Какво ти се е случило, по дяволите?

Той се намръщи при вида на ризата ѝ с дълги ръкави, при условие че навън беше над 32 градуса. Амбър разбра, че е постъпила глупаво. Хората забелязваха нещата, които излизаха от рамките на нормалното. Трябваше да е по-съобразителна.

Дори тя се изненада от собствената си потайност. Научи се да прикрива белезите от игли с грим, а загубата на тегло — с широки дрехи. Ако някой попиташе защо е толкова слаба, тя с удоволствие му намекуваше, че страда от анорексия. Не ѝ пукаше от мнението на другите за нея, стига те да не научеха за ценния хероин и да не ѝ го отнемеха.

* * *

Тази вечер Джони Уилкокс излезе със спешното намерение да се натряска. Озова се в някакъв бар в „Реседа“, един от по-долнопробните квартали на Ел Ей. Беше типично занемарено заведение с билиардна маса, съмнителна клиентела и як барман, криещ пищов „Глок“ под тезгяха в случай на проблем. И имаше алкохол, разбира се. Евтин алкохол.

Само дето алкохолът не предизвикваше желаня ефект. Джони дължеше пари на мъже, които откровено го плашеха до смърт. И страхът го държеше трезвен.

Сервитьорката отправи празен поглед към изпитото му питие.

— Друго ще искате ли?

— Да. Защо не?

Вчера му бяха казали, че до една седмица трябва да им върне парите. Не виждаше изход. Дори не бе сигурен как поначало се бе забъркал в тая каша. След като така и не подписа договор с никоя звукозаписна компания, той започна да се занимава с дилърство. Отначало му се стори, че това са лесно изкарани пари. Имаше добри връзки в музикалните среди, което означаваше сигурни клиенти, които притежаваха средствата да си плащат.

Но сделката, в която го забърка Уизъл, се бе развила зле. Беше се появил на срещата както обикновено, но вместо пред редовен купувач, се бе изправил пред огромен „Хамър“. Не успя да различи никакви лица — прекалено бе зает да се взира в насочения срещу него автоматичен пистолет. Нямахше друг избор, освен да предаде стоката. Реши, че това е капан. И подозираше, че Уизъл е замесен.

— Сто хиляди долара, Джони — му бе съобщил един анонимен глас по телефона предната вечер. — До края на другата седмица.

Със същия успех можеше и да са сто милиона. Единственото имущество, което бе останало на Амбър, беше къщата, но нямаше време да я продаде. При условие че семейството ѝ бе фразкано с пари, дали пък не би могла да го снабди с известна част от тях.

Оставаше му само да бяга — но го бяха уверили, че ако опита нещо подобно, нещата ще свършат зле за него. Не бе склонен да пробва дали ще осъществят заплахата си. Особено след като на път за бара беше почти сигурен, че го следят. Може и да го гонеше параноята, но определено имаше един черен „Мерцедес“ за опашка. Слава богу, колата отмина, когато той спря, но все пак...

Джони обърна последната чашка, подхвърли на масата двайсет долара, които не можеше да си позволи, и се упъти към вратата.

Отвън уличката зад бара бе пуста. Той нахлупи бейзболната си шапка и се забърза към колата си. Завиха сирени и две полицейски коли и линейка профучаха по главната улица. Поредната неспокойна нощ в центъра на Ел Ей. Той подскочи, когато капакът на един казан за боклук се стовари на земята зад него. После чу писъка на някаква котка в мрака и се поотпусна, без да забавя ход.

Почти бе стигнал мястото, където беше паркирал, когато видя, че друга кола е спряла пред неговата. Като се приближи, фаровете ѝ го заслепиха.

— Хей — запротестира той. Вдигна ръка, за да предпази очите си от ослепителния блясък. Като свикна със светлината, разпозна черния „Мерцедес“, който бе забелязал на идване. Стъклата бяха затъмнени, така че не можеше да погледне вътре.

Замръзна на място, почуди се дали да не се обърне и да хукне. Но нямаше представа къде да иде.

Една от вратите на колата се отвори. Отвътре излезе мъж, когото той не познаваше.

— Господин Уилкокс? — говореше с изтънчен английски акцент.
— Имам бизнес предложение за вас.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейтлин много обичаше да посещава родителите на Люсиен. Ходенето в Алдрингам беше винаги потискащо преживяване дори сега, след като се бе сдобрила с Уилям. Семейство Дювал беше голямо, шумно и импулсивно — пълна противоположност на Мелвил.

— Имаш чудесно семейство — призна тя на Люсиен, когато за пръв път я заведе да се запознаят. В такъв дом бе искала да отрасне и тя.

Бащата на Люсиен, Стефан, беше учител, който след пенсионирането си се бе преместил със съпругата си от парижките banlieues^[1] в живописното селце Сен-Робер в областта Лимузен. Бяха отишли там, за да са по-близо до по-големия брат на Люсиен, Емил, който живееше наблизко със съпругата си Софи и трите им деца.

— Макар по-късно да разбрахме, че има много по-добри причини да сме тук. — Бащата на Люсиен винаги обичаше да се шегува. Сен-Робер беше много живописно селище. Разположено на едно възвишение сред заобикалящите го долини, то бе съставено от малки улички със средновековни къщи, построени около римска църква. Селото се отличаваше със задружно общество, магазините и ресторантите бяха винаги оживени, особено когато времето беше хубаво и слънчево. На Кейтлин ѝ напомняше малко на Валимаунт.

Родителите на Люсиен живееха в прекрасна стара фермерска къща. Кейтлин и Люсиен се опитваха да ги навестяват почти всеки месец, но този път бяха дошли специално, за да съобщят на родителите му за бебето и предстоящата сватба.

— Аа! — извика Стефан, щом научи новината. Той топло прегърна Кейтлин. — Вече официално мога да те приветствам в семейството!

Майката на Люсиен също я поздрави. Фарида хвана ръцете на Кейтлин и заяви тържествено:

— Знам, че ще ти бъде трудно, след като майка ти я няма. Затова ще ми кажеш с какво да ти помагам. Вече си ми като дъщеря.

Очите на Кейтлин се напълниха със сълзи.

Импровизираното тържество се проточи до вечерта. Когато дойде време за вечеря, мъжете изнесоха една маса навън на тревата и всички прекараха там още няколко часа. Възрастните пиеха, ядяха и се смееха, а децата си играеха сред овошките и орехите.

Когато Кейтлин и Люсиен най-накрая се оттеглиха да си легнат в една красиво преустроена пристройка до къщата, тя вече бе капнала. Беше в онзи ранен етап от бременността, когато ѝ се струваше, че се намира в състояние на постоянно изтощение.

Но щом се озова в голямото месингово легло, тя не успя да заспи. Нещо я безпокоеше. Вероятно беше тишината — тук нощите бяха толкова тихи и тъмни, толкова по-различно бе от Лондон, където винаги имаше шумове и светлини — улични лампи, трафик, гласовити минавачи. А тук, дори да си отвореше очите, нямаше разлика. Наистина беше тъмно като в рог; също и тихо, с изключение на случайното бухане на някой бухал.

— Не можеш ли да заспиш? — достигна до нея гласът на Люсиен от мрака.

Тя по-скоро го почувства, отколкото видя как той се обърна на една страна към нея. Както винаги напоследък ръката му инстинктивно се озова върху малката издуптина на корема ѝ.

— Какво има, *chérie*? — прошепна той.

— Нищо.

— Ако беше нищо, нямаше да си будна — отбеляза.

Тя се засмя тихо.

— Добре съм. Честна дума. — След кратка пауза добави: — Просто си мисля за изминалата вечер, предполагам.

След като тя не даде повече подробности за състоянието си, той каза:

— Да знаеш, че въобще не ти вярвам. Но когато поискаш да ми кажеш, ще те изслушам.

Кейтлин се усмихна в тъмнината. Почувства се по-добре заради близостта и топлината на ръката му през тънката ѝ памучна нощница. Но истината беше, че и тя не можеше точно да определи какво не е наред. Въпреки вълнението покрай сватбата и бебето, нещо я тревожеше. Чувстваше се много... самотна. И тази вечер, виждайки Люсиен със семейството му — вече и нейно семейство, напомни си тя, — усещането ѝ за самота се засили. Особено като видя колко се

зарадва майка му, как се суетеше край нея, разпитваше я за сватбената ѝ рокля и бременността — всичко това напомни на Кейтлин за невъзможността ѝ да изпита тези емоции със собствената си майка.

Напоследък много мислеше за майка си. Може би предстоящата женитба и очакването на собствено дете я караше да поиска да се помири с миналото си. По някаква причина тя установи, че копнее да разбере какво се бе случило между Уилям и Кейти.

С баща ѝ никога не бяха разговаряли както трябва по този въпрос. Когато за пръв път дойде в Алдрингам, тя бе прекалено уплашена, за да задава въпроси; щом замина за Париж, вече не се интересуваше от обясненията му; а после, след инфаркта и одобряването им, не ѝ се щеше да повдига темата, за да не наруши крехкото им помирение.

Но сега имаше нужда от отговори. Беше възрастен човек и можеше да понесе истината за случилото се между родителите ѝ, колкото и обезпокояваща да бе тя.

Щом се върнеше в Англия, щеше да говори с баща си. Взела това решение, тя най-после успя да заспи.

Уилям предположи какво ще иска да научи Кейтлин, щом тя го попита дали могат да излязат заедно на вечеря. Не бе сигурен точно как е познал. Може би този въпрос глождеше и неговото съзнание, нуждата да изяснят нещата, след като сега тя самата щеше да стане съпруга и майка.

Той се канеше да напусне кабинета си, за да се срещне с Кейтлин, когато телефонът му иззвъня. Беше Елизабет, която искаше да знае кога ще могат да се видят.

— Свободен ли си за вечеря? — попита тя. — Трябва да обсъдим някои неща. — Всъщност ужасно много ѝ се искаше да говори с него. Скоростта, с която Пиърс придвижваше нещата с изкупуването на компанията, я плашеше. Тя не спираше да си мисли, че ако направи един последен опит за помиряване с баща си, може би нямаше да се наложи да се стига до тези крайни действия. Все още не бе твърде късно да ги преустанови.

— Съжалявам, Елизабет — каза той кратко. — Но тази вечер не мога.

Настъпи пауза, в която тя очакваше баща ѝ да изтъкне причините си. Но той не го направи.

— Обади се утре сутринта на Шийла — заяви вместо това. — Нека да ти запише среща за някой ден през седмицата.

Разочарована, Елизабет реши да си събере нещата и да се прибере вкъщи. След десет минути напусна сградата, което бе нещастно стечение на обстоятелствата, защото излезе тъкмо навреме, за да види Уилям да върви по „Албермарл стрийт“ заедно с Кейтлин.

Уилям заведе Кейтлин на вечеря в „Риц“. Не бе ходил там от години, но мястото изглеждаше подходящо за вечерта.

— Тук за пръв път доведох майка ти — каза ѝ, щом седнаха.

Кейтлин се изненада, че той пръв повдигна темата.

Уилям ѝ се усмихна.

— Е, нали това сме се събрали да обсъдим?

— Да, така е — призна тя. Огледа пищния декор на заведението в стил Луи XVI, опитвайки се да си представи скромната си, непретенциозна майка в тази луксозна среда. — Хареса ли ѝ тук?

Баща ѝ се усмихна леко при спомена.

— О, да. Даже много, струва ми се.

Тогавя пристигна сервитьорът да вземе поръчката им. Щом той се отдалечи, Уилям поднови разговора им, този път с по-делови тон.

— Е, кажи ми, скъпа, какво искаш да знаеш?

— Искам да знам какво се е случило между вас — отвърна тя без заобикалки. — Как е свършило всичко.

Уилям отпи бавно от виното, връщайки паметта си с трийсет години назад. Спомни си първия път, когато бе срещнал Кейти в кабинета си, как веднага бе привлечен от нея, запленил от кроткия ѝ, нежен нрав. Беше се почувствал принуден отново да я види — и въпреки усилията си накрая се влюби в нея, за пръв път изпитал нещо подобно към жена. Спомни си и последния път, когато я бе видял, вечерта, преди да замине за езерото Комо. През двете седмици в Италия не преставаше да мисли за нея, тя му липсваше повече, отколкото си бе представял. Накрая бе взел решение — то щеше да означава да напусне и дъщеричката си Елизабет. Но не можеше повече да продължава така.

— Толкова се бях уморил да се крием — сподели той на Кейтлин.
— Исках с майка ти да сме заедно като хората, независимо от последствията.

Тогава млъкна, загледан в пространството пред себе си, представяйки си какво би било.

— Но? — подсказа му Кейтлин.

Уилям се върна в настоящето.

— Но тя вече бе заминала — отвърна рязко. — Отидох в апартамента ѝ вечерта, щом се върнах. Хазяинът ми каза, че си е тръгнала и не е оставила адрес за връзка. На следващия ден отидох в магазина на „Мелвил“, но и там я нямаше. Оказа се, че е напуснала точно когато съм заминал за Комо.

Тогава не му се вярваше, че тя си бе заминала, че го бе напуснала завинаги, без да каже нищо или да остави писмо. Той ту ѝ беше ядосан, ту се притесняваше за нея и за това, че е отишла някъде сам-сама. В един момент дори бе решил да наеме частен детектив да я проследи. Но в крайна сметка реши, че е най-добре да уважи решението ѝ.

— Това е самата истина — заяви с тъга, след като разказа на Кейтлин своята страна на историята. — Точно това се случи.

За момент Кейтлин не каза нищо. Разбира се, искаше ѝ се да му вярва, но...

— Но не разбирам — рече. — Тогава как ще обясниш чековете?

Уилям се озадачи.

— Какви чекове?

Тя му каза за чековете, които бе открила сред вещите на майка си.

— Предположих, че си знаел за мен и че ти си ги изпращал през всички тези години. Мислех, че мама ме е излъгала, за да те предпази.

— Не! — отрицанието му беше толкова яростно, че посетителите от съседната маса се обърнаха да видят какво става. Той се извини и когато отново заговори, гласът му бе снижен, макар че очите му проблясваха пламенно. — Кълна се, Кейтлин — *не съм* отпратил майка ти. И със сигурност *не знаех* за теб.

Настъпи мълчание и след малко Кейтлин го наруши.

— Какво ти каза тя, когато ти писа за мен?

Уилям въздъхна.

— Когато се свърза с мен... краят ѝ бе вече близо. Сигурно си е мислела, че ѝ остава повече време.

— Да — прошепна Кейтлин, насълзена. — Състоянието ѝ много бързо се влоши.

— Просто ми бе написала няколко реда, в които ми съобщаваше, че имам красива петнайсетгодишна дъщеря и че се надява да се погрижа за теб след... след като тя си отиде.

Кейтлин поклати глава. Всичко беше толкова неясно.

— Значи вие двамата така и не сте успели да поговорите?

Сега и Уилям на свой ред поклати глава.

— Не. Всичко, което имах време да направя, беше да оставя съобщение в болницата, в което я уведомявах за пристигането си. Хванах първия самолет, но... вече бе твърде късно. — Той избърса очите си.

Кейтлин се замисли.

— Но тогава откъде са дошли тези чекове? — зачуди се тя. — Кой друг може да е знаел за мен?

— Честно казано, нямам никаква представа.

Кейтлин се сецпаше само за един човек, който може би знае отговора. Погледна Уилям и каза:

— Мисля, че трябва да се върна във Валимаунт и да поговоря с Нуала. — Тя изчака Уилям да се съгласи с намерението ѝ, но знаеше, че ще отиде дори да не получише одобрението му.

След малко той кимна.

Елизабет задъвка устната си. Бе развила този нервен навик отскоро.

— Чудя се за какво са разговаряли — каза тя на Пиърс. Първата ѝ работа сутринта след безсънната нощ беше да отиде в кабинета му и да му разкаже как е видяла Уилям и Кейтлин да си тръгват заедно предишната вечер.

Пиърс видя как устната на Елизабет се сцепи и бликна струйка кръв. Тези дни племенницата му изглеждаше ужасяващо. Косата ѝ изглеждаше мърлява, сякаш не е имала време да си направи прическа, и корените ѝ имаха нужда от боядисване. За пръв път той забелязваше бръчки по челото ѝ заради неизменно намръщената ѝ физиономия.

Възрастта ѝ личеше. Стресът ѝ го бе причинил. Той ѝ го бе причинил. Жегна го чувство на вина. Винаги бе харесвал Елизабет и мразеше да я използва. Но тя беше важна част от плана му. Онази нощ в Токио той бе посял първото семе на съмнението в съзнанието ѝ. Сега го виждаше как израства, подхранвано от дълго сдържания страх, че баща ѝ предпочита Кейтлин.

— Имаш ли някакви идеи? — попита тя Пиърс за двайсети път. Въображението ѝ очевидно бе преуморено.

— Наистина не знам — отвърна бавно Пиърс.

Елизабет се изправи.

— Е, аз пък искам да знам. Имам това право — заяви ожесточено. — Ще го попитам направо.

Пиърс я видя да тръгва към вратата. Обичайно високомерната и уравновесена наследница се държеше като изплашена параноичка.

— Почакай — обади се той. Тя се обърна намръщена. Чичо ѝ се приближи към нея. — Нека първо аз поговоря с баща ти. Има по-голяма вероятност с мен да е по-открит.

Обикновено Елизабет не би позволила някой да ѝ нарежда какво да прави. Но сега се поколеба. През последните няколко седмици бе започнала да се съмнява в себе си и това я правеше слаба.

— Добре — каза накрая. — Може би това е добра идея. — Удостои Пиърс с тъжна усмивка. — Благодаря, чичо. Хубаво е, че имам някого, на когото мога да разчитам.

Последните думи изрече с нотка на меланхолия. Пиърс я потупа по рамото.

— Няма защо, скъпа. Знаеш, че бих направил всичко, каквото мога, за да ти помогна. — Той направи пауза и попита: — А какво става с другия въпрос, който обсъждахме? — имаше предвид плановете за изкупуването на капитала. Сам бе поел цялата организация — да намери финансовия инвеститор, както и да уреди юридическата страна на нещата. Всичко беше почти готово. Само трябваше Елизабет да му даде зелена светлина. — Взе ли решение вече?

Тя отмести поглед.

— Не, още не — гласът ѝ леко потрепери. — Не мога да реша как да постъпя.

Пиърс усети, че възможно най-лошият подход ще е да я притисне.

— Не бързай, обмисли го добре — каза нежно. — Трябва да си напълно сигурна в това.

Пиърс не попита директно Уилям за Кейтлин. Беше спец по извличането на информация и знаеше, че най-добрият начин да научи нещо по въпроса е, като го повдигне небрежно, все едно не означава нищо за него. Изчака, докато тръгна да излиза от кабинета на по-големия си брат, и тогава, сякаш мисълта му бе хрумнала току-що, попита:

— Обаждах се тук снощи, но вече беше излязъл — с Кейтлин, както разбирам. Всичко наред ли е?

Уилям се замисли за момент. С Кейтлин се бяха разбрали никога да не научава за пътуването ѝ. Но той не искаше да лъже брат си.

— Тя иска да се върне във Валимаунт, където е израснала — рече искрено. После разказа на Пиърс за мистериозните чекове, които се бяха оказали сред вещите на Кейти. — За да разговаря лично с Нуала и да се опита да разбере истинската причина майка ѝ да напусне Лондон.

Уилям видя как лицето на брат му пребледня, докато той говореше.

— Добре ли си? — попита загрижено.

Пиърс се помъчи да се усмихне.

— Добре съм. Съвсем добре. Просто започва да ме стяга мигрената. Хапчетата ми са тук някъде. Би ли ме извинил...

Като се върна в собствения си офис, Пиърс затвори вратата, облегна се на нея и затвори очи. Мислеше си, че истината е дълбоко заровена завинаги. Но Нуала знаеше достатъчно, за да може Кейтлин да свърже нишките. Щеше да се наложи да побърза с разписанието си и да премине към действие, преди тя да успее да се върне във Валимаунт.

[1] Предградия (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато слезе от самолета в Дъблин, Кейтлин бе обзета от прилив на горчиво-сладка носталгия. За момент сякаш отново беше петнайсетгодишното момиче, което скърбеше за майка си и приготвяше багажа си, за да заживее със семейство, в което знаеше, че не е желана. Оттогава се бе променила много. Както и Ирландия. През изминалото десетилетие „Келтският тигър“^[1] се бе събудил, протегнал и изръмжал. Ейре вече не беше прицел на насмешки от страна на Европа — беше процъфтяваща, просперираща страна, желано място за живеене.

Кейтлин бързо премина през летището. И Уилям, и Люсиен ѝ бяха предложили да я придружат, но тя не се съгласи, обяснявайки, че трябва да направи това сама. Годеникът ѝ не бе доволен от намерението ѝ да предприеме такова стресиращо и емоционално пътуване.

— Не ми се иска да се разстройваш, *chérie*. — Погледът му инстинктивно се насочи към корема ѝ. — Може да навредиш на бебето.

Тя му се усмихна нежно, трогната от загрижеността, но не и повлияна от нея.

— Люсиен, знам, че се притесняваш. Но трябва да го направя. Искаше му се да поспори по въпроса, но като видя решителността в очите ѝ, разбра, че няма да успее да я разубеди.

Извън летището тя намери колата, която бе уредила да я заведе до Валимаунт. Щом се настани на задната седалка, се изненада от обзелата я нервност. Досега не бе пропускала година, без да посети гроба на майка си дори когато едва успяваше да събере парите за билета по време на бедните си периоди в Париж и после в Ню Йорк. Но винаги отсядаше в Дъблин и никога не се отбиваше да се види с хората, които познаваше.

Именно затова ѝ бе толкова трудно да се обади на Нуала. Притесненията ѝ, че старата приятелка на майка ѝ няма да се зарадва да я чуе след всички тези години, се оказаха напразни. Всъщност

жената с голямо удоволствие я уведоми, че е следяла кариерата ѝ от вестниците.

— Много се гордеем с теб — каза. — И майка ти също би се гордяла.

Кейтлин се задави от мъка при тези нейни думи. Поговориха още малко по телефона. Роушийн се бе преместила в Австралия със съпруга си и двете им деца.

— И другите се изнесоха, така че има много място, ако искаш да останеш.

— О, не — възрази бързо Кейтлин, понеже не бе сигурна дали ще може да издържи на спомените. — Не искам да те притеснявам.

— Е, да де — смути се Нуала. — Сигурно предпочиташ да отседнеш в хотела.

Кейтлин осъзна, че са я разбрали погрешно — не искаше да я сметнат за снобка.

— Е, ако няма да е неудобно, разбира се, че ще остана у вас — каза сърдечно.

Времето не бе променило Валимаунт. Красивите каменни къщурки изглеждаха по същия начин; съседите бяха остарели, но не се бяха променили. Кейтлин се зачуди какъв ли щеше да е животът ѝ, ако майка ѝ бе жива, ако никога не бе научила за наследството си или за семейство Мелвил.

Нуала все още живееше в същата къща. С изключение на пресния слой боя тя също не се бе променила. Жената отвори — беше изцапана с пастели за рисуване и следвана от двете си внучета. Това бяха децата на по-голямата сестра на Роушийн, Евелин, както обясни Нуала; грижеше се за тях, докато дъщеря ѝ беше на работа.

— Има още едно, което спи горе в кошарата си — обясни тя на Кейтлин, като я покани да влезе. Нуала миришеше на прясно мляко и тебешир и беше напълно щастлива от този факт.

Тя настани децата пред телевизора — всекидневната все още беше със същите тапети на цветя и диван от кафяво кадифе, забеляза Кейтлин, — след което двете жени отидоха в кухнята. Докато Нуала слагаше чайника на котлона, Кейтлин седна на старата трапезна маса, която помнеше от детските си години.

Приказваха общи приказки, докато Нуала се суетеше из кухнята.

— Е, какво те води насам? — каза тя накрая, след като наля чай в две големи чаши. — Заради майка ти е, нали? — Видя изненадата, изписана на лицето на Кейтлин, и се усмихна проникателно. — Предположих, че това е причината за идването ти след толкова време. Имаш въпроси за случилото се с нея, права ли съм?

— Да. Да, точно така. — Кейтлин се намръщи леко. — Намерих нещо — едни чекове — сред личните ѝ вещи. Няколко месеца, след като се преместих в Англия след... след смъртта ѝ — Тя се прокашля. — Чудех се дали знаеш нещо за тях и за случилото се между нея и баща ми.

Нуала я изгледа продължително.

— Да — заяви. — Да, знам.

Тогава започна да разказва на Кейтлин, каквото ѝ бе известно.

Погледът на Пиърс беше сериозен и мрачен.

— Трябва да вземеш решение — заяви той на племенницата си.

Беше петък вечер и Елизабет беше изтощена. Стресът от изминалите няколко седмици бе оказал влиянието си. Коул ѝ бе звънял няколко пъти, след като се бе изнесъл, но засега тя избягваше да разговаря с него. Веднъж набра номера, който ѝ бе оставил — само от любопитство, — готова да затвори, ако се обадеше женски глас. Но за нейно облекчение чу само любезния безразличен глас на хотелската администраторка. Макар да се почувства по-щастлива — той поне не живееше с нея — Елизабет не остави съобщение. Все още беше твърде наранена и ядосана, за да разговарят за брака си или за да му каже за бебето им.

Тази сутрин бе отишла на първия си медицински преглед — сама. Беше бременна в десетата седмица и акушерката с приповдигнат тон потвърди, че майката и бебето са добре. Тя бързо погледна към лявата ръка на Елизабет и попита жизнерадостно:

— Таткото няма ли го днес?

Елизабет бе отвърнала кратко:

— Зает е.

След това до края на прегледа акушерката бе по-сдържана. Разясни на пациентката си, че ще трябва да дойде на още десет прегледа, тъй като това беше първа бременност. Елизабет се зачуди как

щеше да се чувства сама на всички тях. После реши да не мисли сега за това.

Смяташе да си вземе свободен ден, но не ѝ се прибираще вкъщи, затова се върна в офиса и цял следобед стоя на бюрото си, без да мисли за нищо конкретно. Тогава в седем часа, след като всички си тръгнаха, Пиърс дойде да я попита дали е решила да продължат с плана по изкупуването — сякаш днес не ѝ се бе струпало достатъчно на главата.

Елизабет се взираше в документите пред себе си. Чувстваше се неловко да предаде акциите си просто така — макар да знаеше, че е необходимо, ако искаха да продължат с придобиването. Тъй като поглъщането не можеше да се задейства еднолично, трябваше да основат холдингова компания, чрез която щяха да обединят акциите си и да направят офертата. Документите, които бе подготвил Пиърс, предвиждаха да разменят акциите си в „Мелвил“ за пропорционален дял в холдинговата компания. Това щеше да даде на Елизабет 60 процента от правата за гласуване, а оттам и цялостен контрол върху средствата по придобиването.

— Не може ли още малко да задържим нещата? — попита тя.

Пиърс поклати глава.

— В такъв случай рискуваме да загубим финансовия инвеститор — изтъкна със съжаление. — Той иска или да действаме, или да си потърси друга възможност за инвестиция.

Елизабет задъвка разранената си устна. Това бе същината на проблема. Този инвеститор им предлагаше чудесно споразумение. Ставаше въпрос за частен капиталов инвеститор, инвестиращ анонимно чрез не действаща фирма със седалище в Люксембург. Обикновено частните капиталовложители биха настоявали да придобият дял в холдинговата компания и да се включат в управлението на бизнеса. А тези тук бяха готови да финансират всичко чрез дълг, като в замяна вземат само приличен лихвен процент. Имаше и клауза за споделяне на печалбата, но тя не беше нищо в сравнение с ползите от това да не се налага да им се предоставя някакъв контрол.

Елизабет загледа документите пред себе си, които очакваха подписа ѝ. Част от нея чувстваше вина, сякаш щеше да предаде всичко, което някога ѝ беше скъпо. Другата част обвиняваше баща ѝ. Ако ѝ бе повярвал... ако не бе предпочел Кейтлин...

В едно ъгълче на съзнанието ѝ се бе загнездила мисълта, че не може да изгуби компанията, не и след всичко това. Беше изгубила Коул. Имаше нужда да запълни живота си с нещо.

— Елизабет? — подсети я Пиърс.

Тя взе решение.

Пиърс наблюдаваше Елизабет, докато тя поставяше подписа си, и почувства огромна вълна на облекчение. Най-после идеята му се бе задействала. Беше организиран перфектно всеки детайл. Планът му беше толкова хитър и прецизен, че направо беше жалко, задето не можеше да разкаже на всички за него. Докато семейството държеше 60 процента от дяловия капитал, щеше да е невъзможно външно лице да се сдобие с болшинството, необходимо да се придобие компанията. Сега Елизабет бе нарушила това ограничение. Беше я манипулирал, използвайки ревността и несигурността ѝ, и така бе успял да я накара да се съгласи на мениджърското изкупуване — което щеше да улесни поглъщането на компанията от Арман Бушар.

Елизабет се бе доверила на Пиърс, оставяйки го да се заеме с подробностите по договора. Заради това бе пропуснала да прочете един напечатан с малки букви пасаж, в който се твърдеше, че на финансовия инвеститор — в действителност Бушар — му е позволено да превърне финансовия си дял в капитал, ако изпълняващата поглъщането фирма държи повече от 20 процента от дяловия капитал на „Мелвил“. След като сега Бушар притежаваше акциите на Пиърс заедно с десетте процента, с които се бе сдобил от борсата, той щеше да има контролиращ дял от две трети в холдинговата компания. С подписа си Елизабет сполучливо бе предоставила своите акции и бъдещето си в компанията — така също бе улеснила поглъщането, нарушавайки семейния контролен дял.

За да реши окончателно съдбата на „Мелвил“, Пиърс бе решил да си присвои и акциите на Амбър. Реализирането на тази част от плана му отне малко повече време. Той беше достатъчно запознат с проблемите ѝ, за да знае, че тя ще е по-лесна мишена от Елизабет. Но трябваше да открие някакъв начин да се добере до тези акции, без тя да се усети, затова нае частен детектив, който да разучи живота ѝ. Щом

като узна за Джони и дълга му, той разбра, че е открил начина си на действие.

— Сто хиляди долара ще са твои, ако накараш Амбър да подпише тези документи. — Пиърс позволи на Джони да вдигне сумата на сто и петдесет, въпреки че бе готов да плати и повече. С подписа си Амбър щеше да се съгласи да прехвърли на Пиърс своя дял от 2.5 процента в „Мелвил“. След което чичо ѝ на свой ред щеше да го продаде на Арман Бушар.

Пиърс бе пуснал вълка в кошарата. Сега вече оставеше Бушар да предложи достатъчно пари, за да накара останалите акционери да му продадат акциите си. Но с финансовата мощ на компанията му „ГМС“ Пиърс не се съмняваше, че ще успее. Уилям изобщо нямаше да разбере откъде му е дошло.

Амбър имаше нужда от една доза. Докато седеше на пода на всекидневната, обгърнала коленете си с ръце, люлеейки се напред-назад, бленуваше за тази доза повече от всичко в живота си. Къде беше Джони? Беше ѝ обещал да се погрижи за нея.

— Ако си добра с мен, и аз ще съм добър с теб — бе казал.

Е, тя направи каквото трябваше — подписа проклетите документи. Сега той трябваше да спази своята част от сделката.

През изминалите две седмици непрекъснато я притискаше да му припише акциите си. Отначало тя му отказа. Дори в състоянието, в което се намираще, знаеше, че баща ѝ ще се ядоса.

— Но ти не разбираш — той едва не се разплака. — Ония, на които дължа пари, ще ме пратят в болница.

— Съжалявам — не се даваше тя. — Трябва да намерим друг начин.

Но после той започна да се държи гадно — започна да не ѝ дава дрога. Оставена осем часа на сухо, тя вече не даваше пукната пара кой ще притежава акциите ѝ. След десет часа се молеше да подпише документите.

И Джони ѝ обеща, че след това ще ѝ даде каквото е нужно. Само че не го направи. Вместо това изчезна в спалнята и още не бе излязъл оттам. Не беше честно. Наркотикът ѝ трябваше веднага или щеше да умре, беше сигурна в това.

Тя стана и тръгна, препъвайки се, към спалнята. Канеше се да влезе, когато го чу да говори. Значи с това се занимаваше. Говореше по телефона и се уговаряше да се види с някого. Сигурно с Шери. Не че й дремеше с кого спи той, но ако го хванеше, можеше да го нахока и по този начин да го накара да й даде нещо по-специално от обичайното.

Тя бавно и безшумно вдигна слушалката на другия телефонен апарат в къщата, като я покри с ръка, за да не се издаде.

Но от другата страна на линията не беше Шери. Амбър премигна изненадано, щом чу познатия глас. Отне й момент да го разпознае, но все пак успя — беше чичо й Пиърс. Но защо се обаждаше, за бога? В унеса си Амбър изпита прилив на вълнение. Сигурно татко й го бе помоли да провери дали тя е добре. През последните няколко месеца дълбоко съжаляваше, че не се е върнала в Англия с Елизабет. Сега може би й се даваше втори шанс да го стори.

Тя понечи да се обади, да му каже, че е на телефона, но някакъв инстинкт я спря. Имаше нещо в разговора между чичо й и гаджето й, в което нямаше много логика.

— Представителят ми чака в хотела — казваше Пиърс. — Щом донесеш документите и той потвърди, че са подписани както трябва, ще прехвърля парите директно в сметката ти.

Джони се изкашля нервно.

— И това всичко е законно, нали?

— Напълно законно — потвърди Пиърс. — Амбър просто подписа договор, който упълномощава попечителя да продаде акциите й. Никой не може да оспори това.

— Добре — каза Джони, без да звучи особено убедено. — Хубаво. Просто ми кажи пак къде трябва да се срещна с твоя човек.

Амбър върна слушалката на мястото й възможно най-внимателно.

Щом Джони излезе, Амбър се обади на баща си. След като не го намери, опита да се свърже с Елизабет, после с Кейтлин. Но всеки път получаваше един и същ отговор. Те не бяха на разположение.

— Но случаят е спешен! — примоли се тя на секретарката на Уилям.

Жената не се впечатли.

— Както казах, ще предам съобщението ви.

Проблемът беше, че се отнасяха към нея като към лъжливото овчарче. Бяха свикнали да получават обажданията ѝ при всеки повод, който тя представяше за кризисен. Не можеше да разчита, че ще я потърсят скоро. Оставаше ѝ да направи само едно. Да отиде сама в Лондон. Обзе я естествена бодрост, каквато не бе изпитвала скоро. Това беше шансът ѝ най-после да се докаже.

Тя си резервира билет за следващия полет. Не можеше да си позволи първа класа и използва последните средства от три кредитни карти, за да плати за икономичен билет. Докато таксито я чакаше отвън, Амбър взе една последна доза — бе накарала Джони да ѝ покаже запасите си, преди да излезе. Но това нямаше да ѝ стигне. Предстоеше ѝ цял полет и после, когато пристигнеше в Лондон... Трябваше да има нещо подръка.

Амбър изпразни кутийката си с пудра „Шанел“, заменяйки грима с друг вид прах. Поколеба се за секунда, вторачила се в кутийката от чисто сребро — знаеше, че е рисковано. Тогава таксито отвън избибитка още веднъж и тя взе решение. Бързо пъкна кутийката при останалия грим, след което дръпна ципа на чантата си. Вероятно нямаше да го използва, но се чувстваше по-добре, като знаеше, че е там.

— Добре ли сте, госпожице?

Амбър отвори очи и погледна загриженото лице на стюардесата. Изобщо не беше добре. Беше на половината от тринайсетчасовия полет до Лондон и което бе притесняващо, бяха минали осем часа от последната ѝ доза. Започваше да изпада в абстинентна криза. Тялото ѝ бе покрито със студена пот и тя трепереше неконтролируемо. Изглеждаше като болна от сериозна тропическа болест.

— Добре съм — успя да каже през тракащите си зъби. — Грип. Стюардесата я погледна странно.

— Искате ли одеяло? — попита тя.

Амбър кимна, за да разкара жената от главата си. Искаше само да се приземят. Веднъж да слезеше от самолета, щеше да намери тоалетна и да се оправи. Не спря да трепери през следващите шест часа, като

състоянието ѝ все повече се влошаваше. Когато самолетът кацна, ги задържаха двайсет минути, преди да им позволят да го напуснат.

Амбър излезе първа. Докато слизаше по стълбите, видя трима униформени полицаи с голяма немска овчарка, които чакаха долу. Нямахше какво друго да направи, освен да продължи. Стигна последното стъпало и тръгна да ги заобиколи, преструвайки се, че не е забелязала сочещия пръст на стюардесата. Но един мъж в тъмен костюм, който стоеше до полицаите, пристъпи напред и постави решително ръката си на раменете ѝ.

— Госпожице, бихте ли дошла с нас?

— Значи е вярно? — възкликна Кейтлин. Тя беше много разочарована. Не ѝ се искаше да чува това. — Уилям я е уволнил?

Нуала я погледна със съчувствие.

— Това ми каза тя. По време на отсъствието му управителката на магазина госпожица Харпър помолила майка ти да напусне и дала ясно да се разбере, че нареждането е дошло от него. — Тя се протегна и стисна ръката на Кейтлин. — Но сега не можеш да го виниш. Минало е толкова много време.

— Разбирам. — За момент Кейтлин се умълча. Нещо в цялата история я тревожеше. — Но не разбирам как е научил за мен?

Нуала въздъхна.

— Виждаш ли, майка ти нямаше на кого да сподели за бебето, освен на мен. Настоявах да каже на Уилям за теб. Първо отказа, но накрая я принудих насила. — Възрастната жена отново въздъхна. — За съжаление вечерта, когато отишла в къщата му... ами, видяла го със съпругата му. След това реши, че ще е най-добре да не му казва. — Нуала захвапа устната си, разбирайки, че дъщерята на Кейти няма да понесе леко следващата част от разказа.

— Продължавай — заяви твърдо Кейтлин. — Трябва да го чуя.

— В ония години беше трудно за жена в положението на майка ти да се справя сама — обясни Нуала. — Неомъжените майки в Ирландия имаха късмет, ако не им вземеха бебето и не ги затвореха в приют за пропаднали жени. Кейти много добре разбираше това. По едно време мислеше да те даде за осиновяване, като смяташе, че ще е за твое добре. Но не можа да го направи — побърза да добави Нуала.

— Казвах ѝ, че е луда, но тя настояваше да те задържи. — После жената погледна виновно Кейтлин. — Само защото се тревожех за нея, за това как ще се справя без пари, затова го направих.

— Какво направи? — попита припряно Кейтлин.

Нуала си пое дълбоко въздух.

— По онова време бях напуснала „Мелвил“. Бях омъжена и бременна с Роушийн; обсъждахме идеята да се върнем тук и исках да помогна на майка ти. Затова седмица, след като се роди ти, отидох в „Мелвил“ и поисках да се видя с онази жена, управителката на магазина. Направо там в магазина ѝ казах какво става и поисках да се видя с господин Мелвил... баща ти. — Очите на Нуала заблестяха със сълзи на тъга. — Естествено, госпожица Харпър не можеше да допусне суматоха пред клиентите, затова ме заведе горе в кабинета си и ми каза да почакам вътре.

Кейтлин поклати глава, неспособна да повярва на ушите си.

Нуала изсумтя.

— Е, както се оказа, той бе прекалено зает, за да се срещне с мен. След двацет минути вместо него дойде старата госпожа Мелвил с малкия си син. Сигурно Уилям ги бе пратил от свое име.

Кейтлин се разтревожи.

— Искаш да кажеш, че си разговаряла с Пиърс и Роузалинд? А не с баща ми?

— Точно така — потвърди Нуала. — Те се държаха много официално с мен. Явно бяха обсъдили ситуацията и бяха решили какво да предприемат, за да не бъдат замесени по никакъв начин. Не искаха да приемат, че ти имаш нещо общо с Уилям — а и не забравяй, че тогава още не се правеха ДНК тестове. Но те казаха, че — Нуала заимитира думите им с изискан акцент — тъй като Кейти е била ценен служител, те са съпричастни с положението ѝ и в знак на добра воля компанията ще ѝ изпраща чек всяка година на рождения ти ден. — Тя поклати глава с отвращение. — Голям знак на добра воля, няма що. Все пак си мислех, че съм постигнала нещо. Но майка ти беше горда жена. Разбира се, побесня, като научи какво съм направила. И никога не осребри тези чекове. Те пристигаха всяка година и тя всяка година не ги пипаше.

Сърцето на Кейтлин заби учестено. Нуала може и да не схващаше колко е важен разказът ѝ, но тя разбираше.

— Но никога ли не ти е идвало на ума, че Ан ги е пратила да се срещнат с теб, защото тъкмо те са й наредили да изгони мама? В това има логика, не е ли така? Все пак са я отпратили, докато Уилям е бил на почивка. Може би планът е бил техен.

Нуала я изгледа продължително.

— Исусе — задъха се тя. — Никога не ми беше хрумвало.

Кейтлин се обади на Уилям, за да му каже какво е открила.

— Майка и Пиърс? — повтори невярващо баща ѝ. — Знаели са за теб?

— Да — потвърди тихо Кейтлин.

— Но... не са ми казали нищо през всички тези години! — Той беше шокиран. — Дори миналата седмица Пиърс можеше да си признае. Казах му, че се връщаш във Валимаунт да се видиш с Нуала, а той не обели и дума.

Настъпи мълчание. Кейтлин не се сещаше какво да каже — знаеше колко са близки Уилям и Пиърс.

— Искаш ли да се върна тази вечер? — попита накрая.

— Не — отвърна Уилям. — Не, няма нужда. Ще се опитам да намеря Пиърс и да разбера какво има да ми каже по въпроса. Все още... просто не мога да повярвам.

Беше почти полунощ, когато от полицията разрешиха на Амбър да използва телефона. Тя вече разсъждаваше по-трезво. Дежурният лекар ѝ бе дал малко метадон, който я бе поуспокоил. Не беше същото като да се надрусва, но щеше да свърши работа. Не знаеше на кого първо да се обади. Накрая заложи на Елизабет. Набра номера, зачака да се включи телефонният секретар и не можа да повярва, когато сестра ѝ всъщност вдигна.

Амбър бързо обясни какво става и че Пиърс се е опитал да ѝ вземе акциите.

— Но не се безпокой — рече гордо. — Взех документите от чантата на Джони. В мен са.

От другата страна на линията се проточи мълчание. Когато Елизабет най-после проговори, Амбър предположи какво ще ѝ каже

сестра й.

— Вече е късно. Аз вече подписах документите.

[1] Наименование на Република Ирландия в периода на бърз икономически растеж. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Арман Бушар и Пиърс Мелвил задействаха своята оферта по придобиване на компанията в понеделник сутринта. Дори без акциите на Амбър, Бушар сега имаше 22.5 процента от дяловия капитал. Ако всички публични акционери решаха да приемат офертата му, процентът щеше да нарасне до 52.5 и да постигнат управляващо мнозинство.

Парчетата от пъзела започнаха да се подреждат през уикенда. След като говори с Амбър, Елизабет най-после разбра, че Пиърс я е измамил. Обади се на Уилям и остави спокойно, сдържано — макар и леко изтерзано — съобщение, в което обясни точно какво се е случило, и подаде оставката си от управителния съвет. Оттогава никой не бе успял да се свърже с нея. Пиърс също се бе покрил.

До десет сутринта директорите от управителния съвет на „Мелвил“ — със забележимото отсъствие на Пиърс и Елизабет — се събраха да обсъдят офертата на Бушар. Кейтлин седна до Уилям.

Хю Мейкин се изказа пръв. Той очевидно бе избран да говори от името на другите директори.

— Болшинството от нас смятат, че трябва да препоръчаме офертата на акционерите ни — заяви той, като даде да се разбере, че сутринта вече се бе състояло тайно заседание.

Всички погледнаха Уилям. Той изглеждаше примирен. Раменете му бяха увиснали, главата — наведена. Предателството на дъщеря му и брат му бе оставило своя отпечатък.

— Вероятно сте прави — измърмори той. — Вероятно е време да се откажем.

— *Не!* — гласът на Кейтлин беше висок и ясен. Проклетата да беше, ако оставеше Пиърс да победи.

Директорът по продажбите Дъглас Левън я изгледа свирепо.

— Не мисля, че си в състояние да...

— Нека се изкаже — в гласа на Уилям личеше изтощение, но той все още бе достатъчно властен, за да накара другия мъж да млъкне.

— Семейството все още притежава четирийсет и седем и половина процента от акциите — започна Кейтлин. — Това означава, че играем за оставащите трийсет процента, които са публична собственост. Трябва само да убедим акционерите, че ще имат по-голяма изгода, ако компанията остане в ръцете на семейството...

— Офертата надвишава с четирийсет процента стойността, на която се търгуват акциите в момента — прекъсна я Дъглас.

— Да, но ние все още преминаваме през големи промени. Разполагаме с голям потенциал. — Тя направи пауза, за да ги остави да осмислят думите ѝ. — Бушар се опитва да си присвои компанията на безценица. Нима ще го оставите да го направи просто така?

Настъпи мълчание, докато мъжете около масата смисляха казаното. Уилям се обади пръв.

— Тя е права — призна той. — Не можем да се предадем на първата оферта. Най-малкото, което можем да сторим за акционерите ни, е да предприемем прилична защита. Кой знае, може и да спечелим. А ако не успеем, поне ще сме накарали онзи негодник да си плати с лихвите.

Никой не можеше да оспори това. Като директори те трябваше да действат в интерес на акционерите. Щяха да се борят, поне засега.

След като заседанието се разпусна, Кейтлин погледна към Уилям. Толкова много неща се бяха случили през уикенда. Докато се оправяха с Амбър и разгадаваха какво са намислили Бушар и Пиърс, не бяха имали време да поговорят за случилото се с майка ѝ.

— Виж, искам да ти се извиня, задето не ти повярвах — започна тя.

Уилям вдигна ръка.

— Да не се тревожим сега за това — гласът му беше дрезгав. — Искам да се съсредоточим върху спасяването на компанията. Да оставим проникновените разговори за по-нататък, когато излезем от тази каша.

Кейтлин изчака секунда, след като попита:

— Това включва ли Елизабет? Защото, ако имаме някакъв шанс да спечелим, ще ни е нужна и нейната помощ.

Беше единайсет часа сутринта и Елизабет все още беше по пеньоар. Днес не бе отваряла вестник и избягваше новините по телевизията. Не можеше да повярва колко глупаво е постъпила, доверявайки се на Пиърс. Толкова отчаяно искаше да я направят изпълнителен директор, че накрая бе загубила всичко. Предаде баща си и Кейтлин, унищожи компанията и най-лошото — отблъсна Коул.

Звънецът на вратата прекъсна самобичуването ѝ. Част от нея се надяваше, че може да е съпругът ѝ, но дълбоко в сърцето си знаеше, че това е нелепо, и затова не се разочарова много, когато отвори вратата и видя Кейтлин.

— Е, какво мислиш?

Час по-късно двете жени седяха в кухнята на Елизабет. Кейтлин току-що я бе запознала с идеята си за спасяване на компанията.

Според правилата на поглъщането „Мелвил“ имаха четирийсет и два дни да издигнат защитата си срещу офертата. Когато за пръв път плъзнаха слухове за вероятно поглъщане, Уилям бе настоял в договорите и на двете му дъщери да се въведат клаузи, които биха осуетили евентуално враждебно придобиване. Това означаваше, че ако някой извън семейството придобие над 30 процента от капитала, и двете — Кейтлин и Елизабет — можеха да напуснат компанията веднага. Идеята на Кейтлин беше да извлекат максимална полза от това.

— Най-силният ни аргумент е, че „Мелвил“ в основата си е семейна компания и че като семейство ние сме оборудвани с най-добрите средства за управлението ѝ — обясни тя на Елизабет.

Според правилата „Мелвил“ имаха възможност да свикат заседание, на което да обяснят на инвеститорите, аналитиците и медиите защо компанията има по-голяма стойност от офертата за поглъщане. Това можеше да повлияе по два начина — или да вдигне цената на офертата, или да окуражи инвеститорите да я отхвърлят веднага. Кейтлин искаше на заседанието да предложат ново модно ревю — на мястото на октомврийската колекция.

— Малко излизаме от общоприетите норми, но мисля, че това е най-добрият ни шанс — каза тя. — Ще работя тайно — само аз и няколко човека от дизайнерския екип, на които имам доверие.

Елизабет обмисли думите ѝ.

— Значи разполагаш с колко — четирийсет дни максимум, за да измислиш колекцията. Ще можеш ли?

— Ще се пробвам.

Елизабет кимна, след което се умълча.

— Значи двамата с татко държите нещата под контрол — рече сковано. — Надявам се планът да проработи.

Кейтлин се усмихна нежно.

— Стига, Елизабет. Тук съм, защото имаме нужда и от теб. Ще проработи само ако цялото семейство действа с общи сили.

Отначало Елизабет не отговори. Само едно нещо я спираше да се съгласи.

— Какво мисли татко за всичко това? — попита неуверено. — За това, че съм замесена? Едва ли примира от щастие заради онова... онова, което сторих.

— Мисля, че точно сега това е най-малката му грижа — изтъкна Кейтлин.

Елизабет се замисли за момент и после заяви:

— Добре. Просто ми кажи какво трябва да направя.

* * *

Докато Кейтлин сътворяваше впечатляваща колекция, а повечето членове на съвета изпитваха несигурност за изхода от поглъщането, от Елизабет и Уилям зависеше да направят всичко възможно, за да се преборят с Бушар.

Уилям пое ролята на Пиърс като финансов директор и се захвана за работа, съставяйки нови, силни прогнози за следващите пет години. След като приключи с тях и остана доволен, той събра екип от корпоративни брокери от старата фирма на Коул „Седжуик Харт“, за да определят доколко биха могли да повишат оценката на компанията.

Ролята на Елизабет беше насочена повече към обществеността.

— Знам, че в момента не съм в най-добрата си светлина — призна ѝ Уилям. — Мисля, че ти ще придадеш на компанията позитивен имидж, какъвто ни е нужен в момента, за да получим разбиране.

Тя трябваше да се срещне с всичките им ключови акционери и да им представи идеите си за бизнеса. Програмата ѝ щеше да е изтощителна, понеже най-важните петнайсет инвеститори се намираха на четири различни континента. Всяка вечер тя се строполяваше в леглото напълно капнала. Но донякъде беше благодарна, че работата занимава до голяма степен съзнанието ѝ. Коул се бе обадил и поискал да се видят, но тя му отказа.

— Нужно ми е още време, преди да взема някакво решение — заяви му тя.

Той, изглежда, прие думите ѝ. Тя не го попита дали още спи със Сумико. В момента бяха разделени, така че не ѝ влизаше в работата. Започваше обаче да осъзнава колко ѝ липсва Коул. Вечер се връщаше в празната къща, където нямаше кой да изслуша как е минал денят ѝ, нито с кого да обсъди добрите и лошите страни на някои проблем. Това я накара да се замисли за това какво е изпитвал той, докато тя работеше толкова усилено, винаги поставяйки „Мелвил“ на първо място. Не оправдаваше постъпката му, но успя да види действията му в различна светлина. Нямаше как семейството ѝ да не я попита за отношенията им с Коул. Обяснението ѝ беше кратко.

— Имахме малко проблеми затова той се изнесе за известно време.

Не се впусна в подробности и поведението ѝ не приканваше към повече въпроси.

В дома си в „Хокстън“ Кейтлин използваше всеки възможен час, за да работи под зоркото око на Люсиен. Обикновено отделяше месеци за планиране и проучване по повод на някоя колекция — а сега разполагаше само с няколко седмици. Но времето нямаше да е извинение за пропуски в качеството. Проницателните очи на модните и финансовите индустрии щяха да следят за всеки намек за слабост.

Беше лесно да се спре на темата на ревюто. Искаше да наблегне на патриотизма, на английските ценности, изповядвани от марката. Напоследък множество дребни британски компании бяха изкупени от чужденци и превърнати във френски или испански сдружения — затова идеята беше да се запази индивидуалността на „Мелвил“.

Според Кейтлин, Втората световна война улавяше перфектно този боен дух.

Първоначално Елизабет и Уилям не бяха впечатлени от идеята. Кейтлин не се изненада особено. В много отношения четирийсетте години бяха неприветлив период за дамската мода заради правителствените закони, касаещи производството и разпространението на облекла. Но тогава това просто бе окуражило дизайнерите да бъдат по-дръзки и иновативни: бяха скъсили полите, за да използват най-ефективно ограничените платове, и бяха въвели концепцията за различни съчетания от едни и същи части на дрехите, за да се създаде илюзията за по-разнообразен гардероб. Ако поработеше над идеята и приложеше собствените си уникални възгледи...

— Ние сме в твоите ръце — заяви Уилям.

Елизабет се съгласи.

— Направи, както смяташ за най-добре.

Кейтлин това и направи. Тя нае Джес и още двама от доверените си асистент-дизайнери и превърна къщата си в офис. Заради въпросителните, надвиснали над бъдещето на компанията, дизайнерският цех в „Мелвил“ бе изпаднал в криза, затова, когато обявиха, че тримата служители са напуснали компанията, никой не се усъмни в лъжата.

За щастие холът и трапезарията на Кейтлин представляваха едно общо обширно помещение дълго девет метра и облято с естествена светлина. Бяха изнесли мебелите в една от спалните за гости и превърнаха мястото в работилница. Шевни машини, манекени и чертожни дъски бяха донесени посред нощ от „Мелвил“. Кейтлин бе в добри отношения с доставчиците на материали, така че просто им се обаждаше, казваше какво ѝ е нужно и то пристигаше на следващия ден без въпроси. Все пак се нуждаеха от количества, необходими само за мострите в ревюто.

Обстоятелствата бяха напрегнати, но четиримата дизайнери се забавляваха извънредно, като работеха до абсолютния максимум, приведени над шевната машина, докато не ги заболяха гърбовете, редувайки поръчките пица, китайско и индийско и наливайки се с кафе.

Две седмици преди деня на ревюто Елизабет пристигна да види докъде бе стигнала Кейтлин. Нямаше как да не остане впечатлена.

— Първо имах съмнения — призна тя, — но ти направо си уцелила десетката. Това ще ги остави без дъх.

— Благодаря.

После сестра ѝ се намръщи.

— Но откъде ще намерим модели за дефилето? Ако използваме някоя от обичайните агенции, ще се разчуе какво сме намислили.

Кейтлин се усмихна загадъчно.

— И по този въпрос ми хрумна идея.

На следващия ден Кейтлин и Елизабет отидоха да посетят Амбър в „Козуей Ретрийт“, най-елитната частна възстановителна клиника в Англия. Уилям беше уредил да я приемат там, след като я прибра от полицията вечерта след пристигането ѝ в Англия. Клиниката беше едно от условията за освобождаването ѝ. За късмет у нея имаше само малко количество наркотик за лична консумация — това означаваше, че властите можеха да проявят снизходителност, стига семейството да поемеше отговорността за нея.

Беше в „Козуей“ вече месец и всички живо се интересуваха от състоянието ѝ. Те бяха шокирани от вида ѝ последния път, когато я видяха — с кльощаво тяло, немита коса и мъртвешки бледо лице.

С хеликоптер от Централен Лондон за трийсет минути се стигаше до частния остров от 350 акра до крайбрежието на Есекс — това беше най-добрият начин да се стигне там, понеже шосето можеше да се използва само четири часа на ден по време на отлива. Когато пристигнаха, Амбър беше на групова терапия, затова един санитар разведе Елизабет и Кейтлин из околността. Мястото приличаше повече на петзвезден хотел, отколкото на клиника — с фитнес, плувен басейн и стая за игри. След като приключиха обиколката си, те седнаха сред живописния двор и зачакаха сестра си.

Тя най-накрая излезе, понесла една кана с портокалов сок. След месец в клиниката отново бе започнала да заприличва на себе си. Най-тежките симптоми на физическа абстиненция се бяха проявили четирийсет и осем часа след последната ѝ доза и я бяха държали една седмица.

— По-трудно ще е да се преборя с психологичните демони — каза им тя. Дълбоката, съкрушителна депресия бе изчезнала, но не и непреодолимото желание към дрогата. Сестрата в клиниката ѝ бе обяснила, че то никога няма да изчезне напълно. Винаги щеше да я мъчи копнежът по следващата доза. Изцяло от нея самата зависеше дали ще поиска да му се противопостави.

— Но да поговорим за нещо друго — рече припряно. Лишена от всякакъв достъп до информация, тя нямаше търпение да чуе какво става с компанията. Елизабет набързо ѝ обясни какво са намислили.

— Ще ми се да имаше някакъв начин да ви помогна — заяви Амбър, щом сестра ѝ спря да говори. Тя забеляза Елизабет и Кейтлин да се споглеждат. — Какво има?

— Всъщност — започна бавно Елизабет, — има нещо, което можеш да направиш. Затова дойдохме при теб.

— Но ще трябва да напуснеш клиниката — намеси се Кейтлин, — а не искаме да го правиш, ако не се чувстваш готова.

До известна степен Амбър не искаше да си тръгва. Беше лесно да остане чиста в такава спокойна, изолирана обстановка, с действаща силна система за подкрепа и без никакви изкушения наоколо. Мисълта да напусне този безопасен пашкул я ужасяваше. Но знаеше също така, че не може да остане завинаги тук. Вече бяха обсъдили перспективата да се подложи на домашни грижи след излизането си и да посещава психотерапевт в Лондон. В някакъв момент щеше да ѝ се наложи да бъде силна.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Кажете какво трябва да направя.

* * *

Докато „Мелвил“ подготвяше защита, Арман Бушар започна да затяга примката си. Пиърс несъмнено помогна в уцелването на най-уязвимите страни от компанията. Основният заем на „Мелвил“ изтичаше няколко дни преди защитното заседание и банката, която го управляваше, започна да дава признаци, че ще оттегли финансовата си подкрепа. Фирмата на Бушар „ГМС“ беше корпоративен гигант и

влиянието ѝ във финансовите кръгове надвишаваше това на „Мелвил“. Никой не искаше да изгуби такъв потенциално изгоден клиент.

Елизабет заседна зад телефона. Но отвсякъде я отрязваха. Никоя от банките, с които обичайно си имаха работа, не проявяваше интерес да им помогне. Всички бяха твърде уплашени от Бушар. Дори не можеше да ги накара да отвърнат на обажданията ѝ. Кипнала от яд, след като ѝ казаха, че поредният директор по заемите не може да говори с нея, понеже участва в съвещание с неопределено дълготрайност, тя тръшна слушалката и погледна списъка си. Последно бе записано неговото име. Тя го задраска.

— По дяволите — изруга под нос. Идеите ѝ се бяха изчерпали. Когато след секунда телефонът иззвъня, тя подскочи, чудейки се дали най-после ѝ се обажда някой от банковите началници. Не. За щастие беше нещо още по-добро.

— Здравей, Елизабет — каза познат глас. — Чувам, че ти трябват сто милиона лири. И мисля, че ще мога да ти помогна.

Договорът бе подписан тихомълком три дни по-късно. Когато научи за заема, Коул се обади на старите си приятели в банката. След няколко часа той разполагаше със синдикат от пет американски инвестиционни банки, които имаха желание за сделка. Понеже разпределяха риска помежду си, той дори успя да договори по-нисък лихвен процент, отколкото имаше „Мелвил“ при първоначалния си заем.

Уилям дойде в кабинета на Елизабет да ѝ съобщи новината, че са получили парите.

— Коул наистина много се застъпи за нас, нали? — забеляза той, като се намести зад бюрото ѝ.

— Да — отвърна тя кратко.

— Надявам се да му се обадиш, за да му благодариш.

Устните ѝ се стегнаха леко.

— Ще го направя. — Настъпи мълчание. После попита: — Има ли друго?

Баща ѝ въздъхна.

— Виж, скъпа — започна той. — Не знам какво е станало между теб и Коул, нито пък искам да знам. При всички случаи е очевидно, че

те е наранил лошо.

Уилям млъкна, явно очаквайки отговора ѝ. Елизабет впери поглед надолу към бюрото си.

— Да — смотолеви. — Да, нарани ме.

Той кимна.

— Разбирам, че ти единствена ще решиш дали да му дадеш втори шанс. Но каквото и да решиш, направи го по основателни причини. Твърде лесно е, когато постъпките ти се дължат на яд или инат. — Изправи се и тръгна да излиза. На вратата се обърна. — Само помни, че да простиш не е проява на слабост.

Елизабет се двоуми дълго, след като той излезе, и накрая се обади на съпруга си.

— Просто исках да знаеш колко сме ти благодарни всички тук, Коул — каза тя. Усещайки колко сковано звучи, тя опита отново. — Не знаеш колко много означава това за нас... Искам да кажа, за мен.

— Знам. Повече, отколкото предполагаш. Само ми се иска да си почувствала, че можеш да разчиташ на помощта ми. — Изчака секунда и добави: — Елизабет...

Тя затвори очи.

— Моля те, недей...

— Не — звучеше настоятелно. — Искам да ти кажа нещо.

Тя зачака.

— Липсваш ми, Елизабет.

Настъпи продължително мълчание. Чуваше се само дишането им от двете страни на линията.

— Е, това исках да ти кажа — рече той рязко. — Знам, че в момента си много заета, но може би след няколко седмици...

— И ти ми липсваш — каза тя внезапно.

— Така ли? — той сякаш се зарадва.

— Да, наистина.

Тя погледна часовника си. Часът бе почти осем вечерта. Имаше още много работа за вършене. Но въпреки това:

— Коул?

— Да, Елизабет?

— Свободен ли си за вечеря?

Той пристигна в къщата малко след девет. Поздравиха се непохватно с кратка, почти платонична целувка по бузата.

— Много се радвам, че се обади — заяви Коул за четвърти път, откакто бе дошъл. Тя си отдъхна, като видя, че и той е нервен колкото нея.

Отидоха в кухнята. Той бе донесъл бутилка хубаво шампанско и я отвори, докато тя поръчваше китайска храна по телефона.

— За мен не — каза Елизабет, когато съпругът ѝ отиде до шкафа с чашите.

Той доби разочарован вид — явно бе разчитал на алкохола да ги поотпусне и двамата.

— Мислех, че празнуваме?

Тя си пое дълбоко въздух. Това бе моментът.

— Ами бих искала да пийна, обаче... обаче в момента не пия.

— А, ясно. — Коул се намръщи. — Сигурно не искаш да си размътваш главата при създадите се обстоятелства.

— Ами, да, да, така е — рече предпазливо. — Но... но не заради това не пия в момента.

Отне му още един момент да схване смисъла на думите ѝ. После тя видя как изражението му се промени, когато най-после загрея.

— Бременна си — почти прошепна той.

Тя не можеше да прецени дали е щастлив от този факт, или не. Изглеждаше малко като гръмнат.

— Да — потвърди. — Бременна съм. — Изчака секунда. После, след като той все още не бе казал нищо, добави тихо: — Има ли проблем?

Видя как очите му се насълзиха.

— Проблем? — разчувства се той. — Проклет да съм, ако това не е най-хубавата новина, която съм чувал.

Матю Монро се взираше в телефонния номер на местния полицейски участък. Опитваше се да събере кураж, за да се обади. Знаеше, че ще постъпи правилно, че го дължи на Ирина. Но също така се тревожеше как ще му се отрази това. Матю по принцип беше добро момче. Беше на трийсет и осем и водеше стабилен, макар и безинтересен живот. Имаше хубава работа и притежаваше свой

собствен дом. Радваше се на широк кръг от приятели и през повечето вечери можеше да бъде открит в една от многото кръчми край реката в квартал „Кингстън“. Всяка неделя обядваше с майка си; веднъж месечно я водеше на гроба на баща си.

Но въпреки факта, че беше добродушен и платежоспособен, Матю никога не бе имал приятелка. И предполагаше, че никога няма да има. Проблемът се състоеше в заболяване на щитовидната жлеза, което бе причина за наднорменото му тегло. Хората може и да твърдяха, че е важна повече вътрешната красота и че не бива да се съди за книгата по корицата, но Матю бе разбрал, че това са само празни приказки. Още от дете той бе свикнал да го зяпат на улицата и да му подмятат обидни думи.

През годините се бе научил да се приема такъв, какъвто е, заради което беше много по-щастлив. Но макар да познаваше много жени, разбираше, че колкото и да го харесваха, за тях той винаги щеше да си остане приятелят, на когото споделяха проблемите си с мъжете.

Първата си проститутка посети, когато бе на двайсет и седем и вече се бе отчаял, че никога няма да намери жена, която да поиска да е с него доброволно. Оттогава започна да използва услугите им от време на време. Не се гордееше с този факт, но и той беше човек и заслужаваше известен комфорт като всички останали.

Запозна се с Ирина първия път, когато посети къщата в „Хаунслоу“. Веднага разбра, че я държат там против волята ѝ. Английският ѝ не беше добър, но той доби най-обща представа какво ѝ се е случило. Четеше вестници и знаеше всички онези истории за момичета, карани да проституират насила.

Те заедно бяха планирали бягството ѝ. Но нещо се бе объркало. Когато той се обади, за да си запише среща с нея — за последен път, — му казаха, че се е върнала при семейството си в Литва. Престори се, че е повярвал на думите им, но интуицията му подсказваше, че нещо не е наред. Матю бе наясно с положението ѝ — тя беше затворничка. Защо ще им е изведнъж да я пуснат да си отиде вкъщи?

Знаеше какво трябва да направи. Вдигна телефона и набра номера.

— Бих искал да съобщя за изчезнал човек.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Финансовият свят никога не бе виждал подобно нещо.

Точно четирийсет и два дни след като Арман Бушар задейства офертата си за поглъщане на „Мелвил“, всички заинтересовани страни бяха поканени да присъстват на защитното заседание на компанията.

— Защо така в последната минута? — искаха да узнаят те.

Инвеститорите бяха подразнени; финансовата общественост — настроена скептично. Цената на акциите се бе стабилизирала около цената на офертата на Бушар, което означаваше, че борсата е приела поглъщането за успешно. Но все пак предвид вдигналата се шумотевица акционери, журналисти и аналитици се събраха в Съмърсет Хаус^[1], за да видят какво ще предложат от „Мелвил“. Семейството бе успяло да вдигне на крака компанията преди две години. Дали пък нямаше вероятност сега отново да изненада света?

Зад кулисите Кейтлин се измъчваше от онова студено чувство в долната част на стомаха си, което изпитваше винаги преди ревю. За пореден път цялото бъдеще на „Мелвил“ се крепеше на това, което тази вечер щеше да се види на подиума. Осъзнаването на тази отговорност тежеше на плещите ѝ.

Елизабет я погледна и ѝ се усмихна успокоително, сякаш се досещаше какво минава през главата на сестра ѝ.

— Не се тревожи. Ще бъде прекрасно.

Кейтлин успя да отвърне на усмивката ѝ. Дълбоко в сърцето си знаеше, че Елизабет е права. С помощта на двете си сестри Кейтлин бе осъществила това ревю, което според нея щеше да остане най-доброто от всички. Вместо да проведат заседанието в някоя задушна банка, бяха избрали Съмърсет Хаус. Разположена на крайбрежната улица с изглед към река Темза, сградата представляваше истински символ на Лондон. В центъра на двора ѝ бе издигната шатра, където през зимата беше ледената пързалка, а за декор ѝ служеха красивите неокласически сгради наоколо.

— Ако не друго, поне на bankerите ще се удаде случай да сменят обстановката — аргументира се Кейтлин, когато предложи мястото.

Тя беше права. Щом костюмираните аналитици, инвеститори и финансови журналисти заеха местата си, въздухът се нажежи в очакване. Те бяха свикнали да ходят на сериозни презентации, а това тук се очертаваше като забавно. До тях местата си заемаха и видни членове на модния свят.

— Това, че сме ги поканили, ще покаже, че сме уверени в качествата на колекцията — бе изтъкнала Елизабет.

От вътрешната страна шатрата беше украсена като танцова зала от четирийсетте години. В ъгъла имаше сцена, на която един биг бенд щеше да свири класически произведения от времето на войната; от тавана висяха национални флагове и противогази. Както обикновено беше обърнато внимание на всеки детайл.

Кейтлин огледа тълпата с надежда да види Люсиен, което щеше да я успокои. Тя го мярна, помахаше му, след което вече нямаше време за повече притеснения.

Уилям потупа часовника си.

— Да започваме.

Кейтлин се придвижи до апаратната. Часът бе едва шест вечерта, но тъй като беше ноември, вече се бе стъмнило. Когато светлините угаснаха, шатрата потъна в тъмнина. Същия трик бе използвала и за ревюто си на завършването в Париж и сметна, че той и сега ще проработи, прибавяйки драматичност на събитието. След секунда във въздуха се разнесе вой на сирена за въздушно нападение. Всички подскочиха на местата си; някаква жена нададе писък, който бе последван от нервен смях, когато публиката осъзна, че спирането на осветлението е част от шоуто. Кейтлин и звуковият техник си размениха по една широка усмивка. Тъкмо към това въздействие се бяха стремили.

След като воят на сирената заглъхна, той бе заменен от изпълнението на бенда, който започна да свири китка от военни класически суинг парчета. Амбър закрачи по подиума, изглеждаща драматично в черен кожен тренчкот, съчетан с високи до бедрото ботуши, а косата ѝ бе зализана назад в гестаповски стил. Тя бе изпълнила молбата им, като не само се съгласи да бъде модел, но и извика свои стари познати да се включат в ревюто — те всички бяха известни личности, изгубили популярността си, както и вниманието на медиите.

— Може би това участие ще им помогне да съживят кариерите си — бе отбелязала тя, когато Кейтлин ѝ предложи идеята.

Амбър закрачи с наперена походка по подиума сред бурни аплодисменти. Но това беше само началото. Темата за четирийсетте години, която бе избрала Кейтлин, оказа желан ефект чрез поредната ѝ поразителна колекция. Тя включваше туидени костюми с панталони с висока талия и широки крачоли; тесни поли, съчетани с чорапогашници с ръб; бричове и памучни рокли, характерни за селскостопанските работнички по време на войната. Преобладаваше силната военна тема, с авиаторски якета, елегантни военноморски палта и войнишки ботуши. Основните цветове бяха тъмновиолетовото, тъмнозеленото, ръждивооранжевото, черното и тъмносиньото.

— Повечето ми приятелки не са модели — предупреди ги в началото Амбър, но това се оказа по-скоро предимство, защото дрехите на Кейтлин изглеждаха по-добре върху малко по-надарените жени. Особено вечерните рокли — стояха най-хубаво на фигури тип „пясъчен часовник“, като подплънките в раменете, корсажите и набраните в кръста поли подчертаваха тънките талии. Пришитите пояси бяха сложно избродирани с мъниста и бижута за по-голям блясък.

Цялостната визия се отличаваше с женственост, драматичност и своенравност. Но както винаги ревюто се открояваше най-вече с вниманието, което бе отделила Кейтлин към детайлите. Предишната седмица тя бе инструктирала стилистите.

— Жените от четирийсетте са компенсирани липсата на нови дрехи и платове със смайващи прически и ярък грим — обясни им тя.

За да отразят тази тенденция, моделите носеха едри къдрици и елегантни кокове. Тенът на лицето беше кремав, а скулите — подчертани с руж; устните бяха тъмночервени и алени, а веждите — извити. Аксесоарите включваха кокетни шапки, кожени ръкавици и елегантни дамски чанти.

Аналитиците и инвеститорите изпадаха в див възторг при появата на всеки нов тоалет. Може и да не бяха модни експерти, но дори те разбираха, че виждат нещо много специално. Пред очите им проблясваха парични знаци. Всички бяха извадили телефоните си и цената на акциите вече скачаше нагоре, подминавайки офертата на Бушар.

След като заглъхнаха и последните аплодисменти, Уилям излезе на подиума. Никога не бе изглеждал по-добре — истински английски джентълмен, който с костюма си от „Савил Роу“ излъчваше достойнство и авторитет. Той заговори със силния си, полиран глас. Посланието му беше вдъхновяващо, написано от двама им с Елизабет предишната вечер. В него той се върна до корените на компанията, до Джон Милър и обуцарския му произход и разгледа развитието ѝ през годините, подчертавайки и успехите, и неуспехите на „Мелвил“.

— „Мелвил“ винаги е била семейна компания — заключи Уилям. — Независимо от съдържанието на журналистическите репортажи напоследък ние все още сме толкова обединени, колкото сме били винаги. И за да ви го докажа, бих искал да ви представя дъщерите си, които заедно се погрижиха за чудесната вечер, на която се насладихте.

Той помахна на Амбър.

— Смятам, че познавате красивата ми дъщеря Амбър. — Баща ѝ се наведе да я целуне. А тя изглеждаше прелестно, същинска Вероника Лейк^[2], с вечерна рокля с цепка отпред и опасно разголен гръб.

После той се обърна към Кейтлин.

— И разбира се, талантливия дизайнер на днешното ревю — Кейтлин. — Уилям пое и двете ѝ ръце, щом дъщеря му се приближи. Когато аплодисментите стихнаха, тя отиде да застане до Амбър и двете момичета се хванаха за ръце.

И тогава той се обърна към Елизабет. За момент тя изпита съмнение дали баща ѝ ще ѝ засвидетелства признанието си след онова, което бе сторила. Но той ѝ се усмихна. Протегна ръка към най-голямата си дъщеря, която се присъедини към него на подиума. Цялата трепереше от страх — какво ли щеше да каже за нея. Но Уилям я прегърна също толкова топло, както бе сторил с другите си две дъщери, преди отново да се обърне към публиката, обгърнал с ръка раменете ѝ. Жестът му ѝ се стори непривичен, извършен от човек, който никога не бе проявявал особени физически ласки към децата си.

— А това е най-голямата ми дъщеря Елизабет — обяви, а гордостта в гласа му не можеше да се обърка. — През последните десет години тя направи за тази компания повече, отколкото успях аз за почти трийсет и пет години в качеството си на изпълнителен директор. Предвид този факт искам днес да обявя, че ще препоръчам на

управителния съвет тя да заеме мястото ми, след като се пенсионирам следващата година.

Елизабет се вторачи в него с недоумение, а залата експлодира.

— Но след всичко, което сторих — прошепна му тя, — почти щяхме да изгубим компанията, реших, че ще избереш Кейтлин.

Той поклати глава.

— Кейтлин е отличен дизайнер и имаме голям късмет, че е сред нас. Но ти многократно доказа, че единствена притежаваш нужните качества да ръководиш компанията. Ако досега все съм пропускал да го кажа, това е от страх да не си вирнеш носа.

— Но поглъщането...

— Знам, че вината не е твоя. Вече разбрах какъв манипулатор може да е Пиърс. — Той пое ръцете ѝ в своите. — Ти все пак заслужаваш да оглавиш „Мелвил“. Не мога да се сетя за друг, който би се справил по-добре.

Това бяха думите, които цял живот бе чакала да чуе.

По-късно вечерта Уилям гръмна една бутилка шампанско, за да празнуват. Той и трите му дъщери се бяха събрали в кабинета му в офис сградата на „Мелвил“, за да обсъдят събитията от деня.

— Без мен — каза Амбър, когато баща ѝ извади чаши от шкафчето. През последните няколко години бе приела достатъчно количества алкохол.

— Без мен също — обади се Елизабет.

Всички я погледнаха озадачени.

Амбър първа зададе въпроса.

— Знам защо аз не пия, но ти защо не искаш?

Но Кейтлин вече се бе досетила.

— О, Елизабет, ти също си бременна. Разбира се! — възкликна, а погледът ѝ се спусна към наедрялата ѝ талия. Очите ѝ се насълзиха. — Честито! Коул сигурно е много развълнуван!

Елизабет бе искрено учудена, че досега никой не бе забелязал. Беше почти в четвъртия месец и въпреки изобретателността си при избора на дрехи — носеше рокли с висока талия и дълги сака в тъмни цветове — знаеше, че няма да може да крие корема си още дълго.

Спомни си вечерта, когато бе съобщила новината на съпруга си.

— Да — отвърна тя на Кейтлин. — Да, права си, Коул много се радва. Няма търпение да бъдем семейство.

Накрая Уилям наля една чаша само за себе си.

— Още едно внуче — рече, поклащайки невярващо глава. — Май наистина е време да се пенсионирам.

Навън на „Албермарл стрийт“ Пиърс се загледа в офиса на „Мелвил“. Виждаше, че в стаята на Уилям свети. Знаеше, че всички са се събрали там, за да празнуват и да му се присмиват. Беше гледал тазвечерното заседание на живо по интернет и при вида на успеха им му идеше да се изяде от яд. Въпреки всичките му усилия Уилям, изглежда, щеше да си запази компанията. Вече бе изтърпял солидна доза конско от Арман Бушар, но това не го притесняваше. Никога не го бе притеснявало. Притесняваше го фактът, че Уилям отново го превъзхождаше. Пиърс бе заложил всичко и бе изгубил. Но още не беше извън играта. Щеше да накара Уилям да си плати. Все пак вече нямаше какво да губи.

Като излезе от колата си, отиде до багажника и извади от там голяма торба. Вътре беше любимата му ловна пушка. С чантата в ръка той прекоси улицата до главния вход. Нарочно изчака, докато пазачът започне обиколката си на сградата. Извади ключа си и откри, че все още става в ключалката. Както и очакваше, никой не си бе направил труда да я смени.

Отвори вратата и понечи да влезе, когато почувства нечия тежка ръка на рамото си. Обърна се и видя висок, як мъж в костюм, който не му беше съвсем по мярка.

— Пиърс Мелвил? — каза мъжът. — Аз съм Детектив Роб Лумс. Бих искал да разговарям с вас по повод изчезването на Ирина Серапиниене.

[1] Голяма сграда, бивша резиденция, разположена от южната страна на улица „Странд“ в Централен Лондон, с изглед към река Темза. — Б.пр. ↑

[2] Американска филмова актриса от 40-те години на XX век. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Пиърс бе арестуван за убийството на Ирина. На делото екипът му от адвокати пледира невинен поради невменяемост. Осъдиха го на двайсет и пет години в затвора „Броудмуър“.

Кейтлин и Люсиен се ожениха в мразовит зимен ден в Алдрингам. Сватбената рокля на Кейтлин беше хитроумно измислена — от самата нея, разбира се — с цел да прикрие доста напредналата ѝ бременност. След три месеца тя роди момиченце и го кръсти Кейти.

Два месеца след това Елизабет роди момченце. Нарече го Едуард, на дядо си. Вечерта, в която се роди, майка му и баща му проведоха дълга дискусия, спорейки дали един ден синът им ще оглави модна или ресторантска империя.

На следващата година „Мелвил“ отчетоха поредна положителна серия от резултати. Акциите им стигнаха рекордно висока цена. Най-после убеден, че управлението му ще се запомни като успешно, Уилям официално се пенсионира и отново обяви волята си да бъде наследен от Елизабет.

За своя изненада той откри, че офисът не му липсва. Двамата с Изабел бяха поулегнали с напредването на годините и най-накрая бяха открили радостта от съвместното си съжителството в Алдрингам, отдавайки се изцяло на внуците си.

Елизабет бе призната за най-силния изпълнителен директор, оглавявал някога „Мелвил“. Но тя също така намираше време да е добра съпруга и майка. Два дни в седмицата си тръгваше от офиса по обяд. Освен това въведе гъвкаво работно време и улеснения за майките с малки деца, които работеха в компанията.

С Коул бяха много щастливи. Когато на следващата година той бе номиниран за млад предприемач на годината, тя беше до него на церемонията по награждаването. По-късно вечерта отпразнуваха победата му в леглото. След девет месеца Елизабет роди второто си дете — момиченце, което кръстиха Ела, на майката на Коул.

След модното ревю Амбър получи многобройни предложения от модни агенции. Тя отказа на всички и вместо това се присъедини към маркетинговия отдел на „Мелвил“. За изненада на всички — и най-вече за своя собствена — на нея всъщност ѝ хареса да работи там. Съсредоточаването върху кариерата ѝ помогна да прекъсне заслужено всяка връзка с наркотиците, алкохола и мъжете.

Новаторските колекции на Кейтлин продължиха да определят марката „Мелвил“. За закъснелия си меден месец тя заведе Люсиен и малката Кейти на обиколка в Ирландия. Те се върнаха във Валимаунт и откриха красива къщичка в покрайнините на спокойното селце, която веднага решиха да купят.

Прекарваха там голяма част от уикендите и ваканциите си.

Издание:

Автор: Тара Хайланд

Заглавие: Дъщери на съдбата

Преводач: Нина Стоянова Руева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Моника Динева

ISBN: 978-954-26-1025-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7877>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.